TAMMARA WEBBER

E ușor să mă rănești

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

Capitolul 1
LANDON

Acum opt ani.

Am sărit din somn, ţipând.

— Asistentă! a strigat cineva. Asistentă!

Un chip s-a aplecat deasupra mea. Cindy Heller, cea mai bună prietenă a mamei.

— Landon, dragule, totul e bine. Eşti în siguranţă. Ssst, eşti în siguranţă.

În siguranţă? Unde?

Simţindu-i degetele reci pe braţ, am încercat să mă concentrez, în vreme ce ochii ei înroşiţi se umpleau din nou cu lacrimi. Îşi muşca buza de jos atât de tare, încât îi tremura, complet decolorată. Toată faţa ei era schimonosită, ca o bucată de hârtie mototolită strâns, apoi netezită din nou.

Soţul ei, Charles, a apărut lângă ea, strecurându-şi o mână prin spatele ei, ca să o strângă în braţe. Ea s-a rezemat de el, ca şi cum, fără sprijinul lui, s-ar fi prăbuşit.

Cealaltă mână a lui s-a aşezat caldă peste a mea, apoi mi-a cuprins-o.

— Eşti în siguranţă, fiule. Tatăl tău e pe drum.

Vocea îi suna răguşit, iar ochii îi erau tot roşii.

— Va fi aici în curând.

De partea cealaltă a patului şi-a făcut apariţia o asistentă cu o seringă imensă, dar, înainte să mă pot feri, a înfipt-o într-o pungă suspendată pe un stativ de metal, nu în braţul meu. Un furtun incolor, ieşind din partea de jos a pungii, atârna pe lângă mine. Mi-am dat seama că îmi era ataşat când lichidul proaspăt injectat, orice ar fi fost el, a început să îşi facă efectul, ca şi cum aş fi fost împuşcat cu un pistol tranchilizant.

Pistol.

Mama.

— Mamă! am strigat-o, dar gura mea nu coopera şi ochii tot încercau să se închidă. Mamă! Mamă!

Cindy nu şi-a putut muşca buza suficient de tare, încât să-şi înăbuşe hohotul de plâns care i-a scăpat. Lacrimile i-au umplut ochii, revărsându-se pe obraji. Nu i-am mai putut simţi atingerea şi s-a întors la pieptul soţului ei, cu mâinile repezindu-se spre gură, prea târziu pentru a-şi stăpâni încă un suspin.

Apăsarea mâinii lui Charles s-a estompat, încetul cu încetul, apoi totul s-a înceţoşat.

— Dormi acum, Landon. Tatăl tău va fi aici cât de curând posibil. Sunt lângă tine. Nu te las singur.

Faţa lui a devenit din ce în ce mai neclară, în cele din urmă dispărând complet, iar eu nu am mai putut să-mi ţin ochii deschişi.

Mamă! i-am strigat numele în gând. *Mamă! Mamă... mamă...*

Dar ştiam deja că nu ar fi putut să mă audă, nici dacă vocea mi-ar fi fost la fel de zgomotoasă ca un motor cu reacţie.

LUCAS

Într-o sală de curs cu 189 de studenţi este neobişnuit ca vreunul dintre ei să iasă în evidenţă încă din prima zi, dar nu fără precedent. Când unul se îndepărtează de turmă atât de devreme, este, de obicei, din cauza unui lucru negativ. Cum ar fi adresarea de întrebări stupide. Sau vorbitul în timpul prelegerii, fără a remarca privirea urâtă aruncată de profesor. Excesul de miros neplăcut al corpului. Sforăitul sonor.

Sau blestemul meu personal: să fii un prost la modă.

Deci, nu am fost prea surprins când am devenit conştient de prezenţa unui astfel de tip în prima săptămână a semestrului întâi. Tipicul fost „cel mai tare din parcare” în liceu, obişnuit să fie periat de linguşitori. Cel care încă mai aşteaptă asta şi încă o primeşte. Tipul din frăţie. Cu o ţinută de zi, dar scumpă, frizură sofisticată, zâmbet plin de sine, dinţi perfecţi şi indispensabila iubită frumoasă. Licenţe probabile: economie, ştiinţe politice, finanţe.

M-a iritat de la prima vedere. Incorect din partea mea, recunosc, dar nu e ca şi cum ar fi contat ce credeam eu. Era atent la curs şi adresa întrebări pertinente, deci, probabil că nu avea nevoie de meditaţii, deşi acest lucru nu-l împiedica să se prezinte la seminariile de aprofundare pe care le susţineam pentru Dr. Heller de trei ori pe săptămână. Deseori, majoritatea grupului era alcătuit din cei mai buni studenţi.

În primul semestru, toamna trecută, urmasem şi cursuri

suplimentare. Acordasem o atenţie deosebită prelegerilor lui Heller. Obţinusem nota zece la examenul lui, dar trecuse un an de când îl susţinusem, iar economia nu este un domeniu stagnant. Nu voiam ca, în timpul seminariilor, vreun student să-mi adreseze o întrebare la care să nu pot răspunde. În semestrul al treilea, când asistam pentru a patra oară la curs, nu mai aveam cu adevărat nevoie să fiu acolo, dar prezenţa mea în sală făcea parte din atribuţiile de preparator şi erau bani obţinuţi uşor.

Deci, stăteam acolo, plictisit de moarte, pe rândul din spate, lucrând la temele pentru cursul avansat, schiţând idei pentru proiecte de desen, dar atent la discuţiile din timpul prelegerii, ca să pot rămâne la subiect în timpul seminariilor mele de aprofundare şi ignorându-mi cu fermitate antipatia fără rost pentru studentul încrezut, care stătea în mijlocul sălii împreună cu iubita lui accesoriu.

Dar, până la sfârşitul primei săptămâni, atenţia mi-a fost captată de ea.

Din copilărie, desenul fusese o distracţie reconfortantă şi, uneori, o evadare. Mama fusese artistă şi nu ştiu dacă ea realizase că aveam un talent înnăscut pentru asta sau dacă era o abilitate dobândită, rezultată din încurajările ei timpurii şi din multă practică.

Tot ce ştiu este că, de pe la cinci sau şase ani, hârtia şi creionul au devenit modul meu de a privi lumea. Propria mea formă de meditaţie.

De când am început facultatea, cele mai multe dintre desenele mele au devenit de natură mecanică sau arhitecturală, un lucru inevitabil, probabil, având în vedere că studiam inginerie mecanică. Dar, chiar şi în timpul meu liber, foarte rar mai schiţam trupuri sau chipuri. N-aveam chef s-o fac.

Până când am întâlnit-o pe ea.

La intrarea şi ieşirea din sală, iubitul ei o ţinea, câteodată, de mână. Dar o făcea ca şi cum ar fi ţinut o lesă, nu mâna fetei pe care o iubea. Înainte de curs, a vorbit cu alţi tipi ca el, şi cu unii care îşi doreau să fie ca el, despre fotbal, politică, muzică şi detalii ale frăţiei, cum ar fi abundenţa de petreceri ce avea să urmeze. Fetele din apropiere i-au aruncat priviri piezişe pe care el a pretins că le ignoră.

Cumva, în timp ce el era preocupat de orice şi oricine altcineva se afla în preajma lui *mai puţin* de ea, dintr-odată, eu nu am mai putut să văd nimic altceva. Era frumoasă, desigur, dar într-o universitate cu treizeci de mii de studenţi, nu era ceva ieşit din comun. Dacă n-ar fi fost iritarea mea iniţială faţă de iubitul ei, poate că nici n-aş fi observat-o.

Odată ce am realizat cât de des îmi îndreptam privirea spre ea, am încercat să-mi stăpânesc pornirea, dar în zadar. Nu era nimic în toată încăperea la fel de interesant ca fata asta. Ceea ce m-a fascinat, în primul şi-n primul rând, au fost mâinile ei. Mai exact, degetele.

În sala de clasă, ea stătea lângă el, afişând un zâmbet lejer, conversând uneori, în şoaptă, cu el sau cu alte persoane din apropiere. Nu părea nefericită, dar, uneori, ochii îi erau aproape goi, de parcă mintea i-ar fi fugit în altă parte. Însă, în timpul acestor momente, mâinile, *degetele ei* lucrau.

La început am crezut că are un tic nervos, ca fiica lui Heller, Carlie, care pur şi simplu nu avea stare. Carlie bătea mereu darabana cu mâna sau cu piciorul, îi tremura un genunchi, vorbea. Singurul lucru care părea să o calmeze era Francis, motanul meu.

Totuşi, fata asta nu îşi mişca degetele cu nelinişte. Mişcările ei erau metodice. Sincronizate. Aflându-mă la o distanţă suficient de mare în stânga ei încât să îi pot studia profilul, i-am observat mişcarea bărbiei, atât de subtilă, încât era aproape nedetectabilă şi, la un moment dat, am realizat că atunci când expresia îi devenea distantă şi începea să-şi mişte degetele auzea muzică. Ea *cânta* acea muzică.

Era cel mai minunat lucrul pe care îl văzusem vreodată.

Conform graficului de aranjare în bănci a lui Heller, pe care îl primisem împreună cu restul materialelor necesare seminariilor de aprofundare pentru tot semestrul, nemernicul se numea Kennedy, asta presupunând că descifram corect mâzgălitura lui. Stând pe canapeaua din apartamentul meu şi examinând graficul, am murmurat un „nu se poate”, când am citit numele ei, scris îngrijit în pătrăţelul de lângă al lui: Jackie.

Jackie şi Kennedy*?*

Doar nu putea să iasă cu ea doar pentru nume. Nimeni nu putea fi atât de superficial.

Mi-am amintit sfârşitul cursului din această dimineaţă. El i-a dat temele şi i-a spus, „Hei, iubito, le duci şi pe-ale mele în faţă, împreună cu ale tale? Mulţumesc”. Zâmbindu-i de parcă totul i se cuvenea, şi-a continuat dezbaterea cu privire la ce aspecte ar trebui şi nu ar trebui să fie considerate hărţuire, în timp ce ea a pus hârtiile peste ale ei şi a coborât treptele spre faţa sălii, dându-şi ochii peste cap.

Da. Fără îndoială, el *putea* fi atât de superficial.

I-am atins numele cu vârful degetului. Fiecare literă scrisă de ea era rotunjită, feminină. Chiar şi i-ul avea o uşoară curbură şi era înclinat spre dreapta. Dar punctul de pe i era punct. Nu un cerc deschis. Nu o mică *inimă.* Şi mai era rotitul ochilor la acel *hei, iubito.* Poate că nu era chiar prinsă fără speranţă în plasa lui.

Unde dracu’ îmi era capul? Fata asta era studentă la cursul pe care îl pregăteam. Era interzisă pentru mine, cel puţin pentru restul semestrului. Ceea ce însemna al naibii de mult timp, pentru că abia începuserăm a doua săptămână de cursuri.

Şi, în afară de faptul că n-aş fi putut să mă ating de ea chiar dacă ar fi fost disponibilă… nu era disponibilă.

Mă întrebam de cât timp erau împreună. După foaia matricolă, ambii trecuseră în anul doi. Atunci, în cel mai rău caz, se vedeau de un an.

Aşa că am făcut ceea ce ar face orice hărţuitor obişnuit. Am căutat-o pe internet şi i-am găsit profilul restricţionat. Drace!

Dar al lui era public.

Kennedy Moore. Într-o relaţie cu Jackie Wallace. Nicio dată aniversară, însă avea fotografii în care o etichetase; nu doar de anul trecut, ci şi mai vechi. Am derulat înapoi, devenind din ce în ce mai supărat fără vreun motiv anume.

Vara dinaintea intrării la facultate. Ceremonia de absolvire a liceului. Balul de absolvire. La schi, în vacanţa de primăvară. O petrecere surpriză de ziua ei, când împlinise optsprezece ani. Un cadru îndepărtat cu o orchestră, însumând mai mulţi muzicieni decât întregul colectiv al liceului meu. Un prim-plan cu ea, purtând costumul orchestrei şi o căciuliţă de Moş Crăciun, dar nu avea niciun instrument în mâini, deci nu eram sigur la ce cânta.

Ziua Recunoştinţei cu familia lui. Ei doi, zbenguindu-se cu prietenii pe un teren de fotbal din curtea unui liceu ce duhnea a suburbie bogată. Vacanţa de vară *anterioară.* Balul de clasa a

unsprezecea. Încă un Crăciun.

Cea mai veche imagine a ei împreună cu el era de la un carnaval al toamnei, acum aproape trei ani.

Erau împreună de trei ani. *Trei ani.* Nici nu puteam să concep aşa ceva.

Un mieunat la uşă mi-a semnalat întoarcerea lui Francis de la cine ştie ce năzbâtie făcuse între cină şi somn. Ca orice bun companion domesticit, am lăsat laptopul deoparte ca să-l primesc înăuntru. Când am deschis uşa, stătea pe covoraş, lingându-şi o lăbuţă.

— Intră odată, i-am spus. N-am de gând să încălzesc tot cartierul.

S-a ridicat, întinzându-se indolent şi a fugit în casă, iar eu m-am prefăcut că îi trântesc uşa în nas. Chiar înainte să o închid am auzit, „Lucas!” şi am deschis-o din nou.

Carlie era la jumătatea scărilor de lemn ce duceau spre apartamentul meu, aflat deasupra garajului familiei Heller. Era târziu. Primăvara trecută, înfiripase o pasiune incomodă pentru mine, pe care o crezusem încheiată cu multe luni în urmă, după ce mă prefăcusem că nu observ privirile ei prelungi şi chicotitul excesiv. O cunoşteam de când se născuse, aşa că ea şi fraţii săi îmi erau ca nişte veri sau fraţi, cu atât mai mult cu cât nu aveam de niciunii.

Era, de asemenea, cu cinci ani mai mică decât mine, aproape un copil. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să o rănesc.

M-am postat complet în dreptul uşii.

— Hei, Carlie. N-ar trebui să fii în pat?

A încreţit din nas şi s-a strâmbat, insultată.

— Am şaisprezece ani, nu *şase.* Dumnezeule!

Când a ajuns pe treapta de sus şi a păşit în semicercul luminos de pe micul coridor, am observat că avea o farfurie în mână.

— Am făcut fursecuri. M-am gândit că poate vrei şi tu.

— Super. Mulţumesc.

Am luat farfuria, dar nu m-am mişcat din dreptul uşii.

Şi-a tras un picior, stânjenită, ţinându-şi mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor scurţi.

— Lucas?

— Da, i-am răspuns, gândindu-mă, *rahat!*

— O să ai vreodată o… iubită? Sau ai deja, dar pur şi simplu nu o aduci aici? Sau exista ceva, ştii tu, ceva ce încă nu ne-ai dezv*ăluit…*

Mi-am înăbuşit un hohot de râs.

— În cazul în care vrei să mă întrebi dacă trebuie să-mi mărturisesc orientarea sexuală, răspunsul este nu. Aş fi făcut-o demult.

Întrebarea asta avea, în mod ciudat, un răspuns mult mai uşor decât cealaltă.

— Mă gândeam eu că ai fi făcut-o. Vreau să zic, nu prea te deranjează să fii controversat.

Am ridicat o sprânceană.

— Te referi la inelul din buză?

A aprobat din cap.

— Şi la tatuaje.

Când şi-a dat seama ce a spus, ochii i s-au mărit.

— Adică, evident, ai avut motive să le faci. Pe cele mai multe dintre ele…

A închis ochii.

— Dumnezeule, sunt atât de proastă! Îmi pare rău…

— E în regulă, Carlie. Nu-ţi face griji.

Am atins cu dinţii inelul de metal ce-mi trecea prin buza de jos, străduindu-mă să nu-mi cobor privirea la tatuajele din jurul încheieturilor mele.

— Mulţumesc pentru fursecuri.

A oftat.

— Da. Nicio problemă. Noapte bună, Lucas.

Odată evitată întrebarea despre iubită, am oftat şi eu.

— Noapte bună.

Carlie era singura din familia Heller care îşi amintea cu uşurinţă să mă strige Lucas. Când plecasem la facultate, în urmă cu trei ani, îmi dorisem să schimb totul, începând cu numele, Mama îmi dăduse numele ei de fată, Lucas, ca nume mijlociu. Am presupus că multă lume foloseşte numele mijlociu şi, pe deasupra, nu era nevoie de nicio procedură legală pentru asta.

Tata refuzase să-mi spună Lucas, dar prea puţin conta cum voia el să mă strige. Nu mai locuiam cu el şi, când treceam pe acasă, abia ne vorbeam. Părinţii lui Carlie şi cei doi fraţi ai ei îşi aminteau sporadic, dar încercau. La urma urmei, mă ştiau ca Landon de peste 18 ani, aşa că, de obicei, treceam cu vederea fără să îi corectez. Vechi obiceiuri, *bla, bla.*

Dar, din acel moment, am fost Lucas pentru toate noile cunoştinţe. Voiam ca Landon să dispară pentru totdeauna. Să îl fac inexistent.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să fie uşor.

Capitolul 2
LANDON

Încă de la grădiniţă, am urmat o mică şcoală privată, aflată chiar la ieşirea din DC. Purtam uniforme: fetele cămăşi albe cu nasturi perlaţi, fuste plisate şi veste în carouri, băieţii pantofi Oxford albi, pantaloni şi sacouri scrobite şi călcate. Profesorii noştri preferaţi închideau ochii la eşarfele neautorizate sau şireturile colorate şi ignorau cardiganele şi vestele abandonate. Dascălii mai stricţi confiscau produsele de contrabandă, dându-şi ochii peste cap atunci când comentam că brăţările de cânepă şi bentiţele acoperite cu sclipici erau expresii ale libertăţii individuale.

Victor Evans fusese suspendat, în primăvara anului trecut, când refuzase să îşi scoată de la gât o zgardă Bottega Veneta[1], susţinând că portul acesteia era dreptul lui, potrivit Primului Amendament[2] şi nu era, din punct de vedere tehnic, împotriva regulilor. După această explicaţie, Administraţia a cedat nervos.

La suprafaţă, toţi arătam la fel, dar, în decursul celor două săptămâni în care lipsisem de la şcoală, mă schimbasem complet la interior, acolo unde contează de fapt. Fusesem testat şi

---

1 Marcă italiană cunoscută, în principal, pentru confecționarea produselor din piele naturală.

2 Primul Amendament la Constituția Statelor Unite ale Americi prevede, printre altele, interzicerea promulgării oricărei legi care ar putea îngrădi libertatea de exprimare sau cea religioasă.

eşuasem. Făcusem o promisiune pe care nu o respectasem. Nu conta că pe dinafară rămăsesem, aparent, identic. Nu mai eram unul dintre ei.

Mi s-a permis să recuperez lecţiile pe care le-am pierdut, ca şi cum aş fi revenit după o formă gravă de gripă, dar tratamentele speciale nu s-au oprit aici. Profesorii care înainte mă provocau, acum mă băteau pe umăr şi mă sfătuiau să nu mă grăbesc cu asimilarea temelor noi. Îmi acordau note de trecere nemeritate pe lucrări scrise prost, timp suplimentar pentru sarcinile de laborator incomplete, oferte de refacere automată a examenelor nepromovate.

Apoi, erau colegii mei, iar unii dintre ei mă cunoşteau de la cinci ani. Toţi mi-au murmurat condoleanţe, dar nu au mai ştiut ce să spună după aceea. Nimeni nu îmi mai cerea ajutorul la algebră, nu mă mai invitau la ei să ne jucăm jocuri video. Ceilalţi băieţi nu îmi mai împingeau cărţile de pe bancă atunci când nu eram atent şi nu mă mai necăjeau când echipa mea de fotbal favorită mânca bătaie de la Redskins. Glumele despre sex se opreau la mijlocul frazei.

Toată lumea mă urmărea: în sala de clasă, pe hol, în timpul pauzelor, la masa de prânz. Toţi bârfeau pe înfundate, clătinau din cap, se holbau ca şi cum n-aş fi observat ce făceau. De parcă aş fi fost doar o figură de ceară a vechiului meu eu: realist, dar înspăimântător.

Nimeni nu mă privea în ochi. Ca şi cum faptul că murise mama era ceva contagios.

Într-o zi mult prea caldă, fără să-mi dau seama, mi-am suflecat mânecile la ora de istorie a Statelor Unite, predată de domnul Ferguson. Am auzit şoaptele, elevii întorcându-se unul spre altul, dar a fost prea târziu.

— *Încheieturile* lui? a şuierat Susie Gamin, înainte ca vreun alt elev să-i facă semn să tacă.

Degeaba mi-am tras mânecile în jos şi am închis nasturii manşetelor. Cuvintele, odată rostite, au declanşat o avalanşă de bolovani. Erau de neoprit.

A doua zi, purtam pe încheietura stânga un ceas cu brăţară lată, chiar dacă îmi irita pielea încă rănită. Pe dreapta stivuisem benzi de silicon, din cele interzise categoric de director, cu o primăvară în urmă. Ele au devenit parte din uniforma mea de zi

cu zi.

Nimeni nu m-a obligat să le dau jos. Nimeni nu le-a băgat în seamă. Dar toată lumea se uita, dornică să distingă o fărâmă din ceea ce se afla dedesubt.

***

Lucruri pe care nu le-am mai făcut:

1. Hochei. Am început să joc pe la şase ani, după ce am asistat cu tata la primul meu meci, al echipei Capitals. Mama nu a fost încântată, dar a acceptat, poate pentru că era o punte de legătură între mine şi tata. Sau poate pentru că îmi plăcea atât de mult să joc.

Deşi sunt dreptaci în toate celelalte situaţii, când mi-am legat patinele şi am luat poziţia de stânga, ceva s-a întâmplat. Atunci când dirijam pucul spre gol, eram ambidextru. Între respiraţii sacadate, îmi schimbam poziţia pentru a extrage pucul din mijlocul adversarilor panicaţi, schimbând mâna în timpul jocului şi înscriind goluri înainte să mă prindă din urmă. Echipa pe care mi-o alesesem nu câştiga de fiecare dată, dar, anul trecut, ajunseserăm până în finale. Începusem clasa a opta cu siguranţa că acela era anul în care aveam să aducem acasă trofeul campionatului. Ca şi cum acela ar fi fost cel mai important lucru care mi se putea întâmpla vreodată.

2. *Participarea la ore.* Nu ridicam mâna. Nimeni nu mă mai numea. Se terminase foarte simplu.

3. *Somnul.* Încă mai dormeam, mai mult sau mai puţin. Dar mă trezeam des. Aveam coşmaruri, dar nu din cele evidente. De cele mai multe ori cădeam. Din cer. De pe o clădire, un pod, o stâncă. Cu braţele fluturând şi dând inutil din picioare. Uneori, visam urşi, rechini şi dinozauri carnivori. Alteori visam că mă înec. Un singur lucru rămânea neschimbat: eram întotdeauna singur.

LUCAS

În zilele călduroase, îmi lipsea plaja din faţa casei mele. Chiar dacă aerul era saturat cu umiditate şi nisipul denivelat şi

presărat cu fire de iarbă, golful fusese întotdeauna acolo, valurile răcoroase spărgându-se de mal ca o şoaptă îmbietoare.

În ultimii trei ani, locuiam la patru ore distanţă de ţărm. Dacă simţeam dorinţa de a mă cufunda în apă, aveam două opţiuni: piscina familiei Heller sau lacul. Nu prea aveai parte de singurătate la niciuna.

Lacul era mereu aglomerat cu turişti şi localnici deopotrivă, iar prietenele lui Carlie încă mai pierdeau vremea la ea acasă, aproape în fiecare zi, lenevind pe şezlonguri, aşa cum făcuseră toată vara.

Absolut ultimul lucru de care aveam nevoie era o grămadă de fete mult mai mici, străduindu-se să îmi atragă atenţia doar pentru că eram singurul mascul din cartier care nu le era tată. Cole fusese obiectul lor de interes pe tot parcursul verii, spre disperarea soră-sii.

Dar, acum două săptămâni, plecase la Duke, călcând pe urmele mamei lui, iar Caleb avea doar unsprezece ani, la fel de mic pentru ele pe cât erau ele pentru mine.

Dar ele nu s-au prins de corelaţie.

Albindu-mă din ce în ce pe parcursul ultimilor ani, tatuajele îmi ieşeau şi mai mult în evidenţă. Începusem cu modelele complexe din jurul încheieturilor, pe care apoi le transformasem în mâneci, compuse în mare parte din propriile mele desene. În combinaţie cu inelul din buză şi părul lung, negru, semănăm mai degrabă cu un tip căruia îi plăcea bezna şi muzica depresivă, decât cu adolescentul crescut pe plajă, pe care îl întruchipasem atunci când îmi *făcusem* tatuajele şi piercingurile.

În liceu, purtasem mai multe piercinguri: un cercel cu şurub în ureche, o bară oblică în sprânceană şi un inel în sfârc, pe lângă cel din buză. Tata le urâse, iar directorul liceului meu dintr-un orăşel de provincie presupusese că toate erau semne ale unui comportament deviant şi antisocial. Nu mă obosisem să-l contrazic.

După ce am plecat de acasă, le-am scos pe toate, mai puţin inelul din buză, cel mai evident dintre ele.

M-am gândit că Heller avea să mă întrebe, *de ce l-ai păstrat tocmai pe ăla?* Dar nu a făcut-o. Poate că ştia răspunsul fără să trebuiască să-l rostesc eu cu voce tare: pentru că eram distrus de-a binelea şi ultima mea grijă era aceea de a mă

integra într-un colectiv.

Pentru oamenii obişnuiţi, inelul din buză reprezenta opusul accesibilităţii. Era o barieră auto construită şi servea drept avertisment că durerea nu mă putea opri, ba chiar îmi plăcea.

Cursurile începuseră de două săptămâni. În pofida raţiunii mele, sau a ceea ce mai rămăsese din ea, o studiam pe Jackie Wallace. Părul ei castaniu cădea în bucle moi cu câţiva centimetri peste umeri, dacă nu şi-l prindea într-un coc cu o agrafă sau un ac de păr, sau nu şi-l strângea într-o coadă care o făcea să pară de-o seamă cu Carlie. Avea ochi mari, albaştri, un azuriu senin, culoarea florilor sălbatice. Sprâncene ce se încruntau adânc atunci când era supărată sau concentrată şi se arcuiau în repaus, ceea ce mă făcea să mă întreb ce formă luau atunci când era surprinsă, înălţime medie. Subţire, dar cu forme.

Unghiile îi erau scurte şi fără lac. N-o văzusem niciodată să şi le roadă, deci, am dedus că, probabil, şi le păstra intenţionat aşa, perfecte pentru a simula acele simfonii din mintea ei şi permiţând mâinilor să mimeze mişcările instrumentale. Voiam să-mi pun o pereche de căşti conectate la ea, să aflu ce auzea când îşi mişca degetele. Eram curios până şi la ce instrument cânta, de parcă aş fi putut recunoaşte după ureche diferenţa dintre un violoncel şi o violă.

E o concluzie greşită să crezi că, dacă eşti artist, eşti şi cunoscător al celorlalte arte şi creativ în tot ceea ce faci. Poate fi valabil pentru unii, cum a fost mama mea, dar nu pentru toată lumea. Când eram mai mic, oamenii erau uimiţi că nu cântam la niciun instrument, nu pictam, nu compuneam poezii. Dar eu nu fusesem niciodată artist decât într-un singur sens. *Desenul.* Atât. Chiar şi tatuajele mele fuseseră mai întâi schiţate cu creionul pe hârtie, apoi transferate de pe laptop în cerneala artistului care tatua şi injectate sub pielea mea.

După asimilarea unui capitol ameţitor despre calibrarea senzorilor pentru măsurătorile de laborator, am băgat manualul la loc, în rucsac şi am scos caietul de schiţe. Mai erau cincisprezece minute din cursul lui Heller. Privirea mi s-a îndreptat spre Jackie Wallace, stând câteva rânduri mai jos, cu bărbia în palmă. Fără să-mi dau seama, mâna mea a început să o creioneze. Liniile rudimentare au apărut înainte să realizez ce fac. N-am putut să-i surprind mişcarea degetelor pe simpla coală

de hârtie, aşa că am redat-o stând atentă la curs sau părând că asta face.

— Aceia dintre voi care nu au în plan să-şi dea licenţa în economie s-ar putea întreba *De ce să-mi pierd timpul studiind economie?* a spus Heller.

Am oftat, ştiind exact ce avea să urmeze. Îi ştiam pe de rost toată prelegerea.

— Pentru că, atunci cândva depuneţi dosarul pentru şomaj, *cel puţin o să ştiţi de ce.*

Câteva gemete previzibile s-au ridicat din mijlocul publicului său captiv. Recunosc că şi eu am avut tendinţa de a-mi da ochii peste cap, pentru că eram familiarizat cu acest discurs de patru semestre. Dar Jackie a zâmbit, colţul gurii şi partea de sus a obrazului ei abia vizibile de unde stăteam eu, pe rândul din spate.

Aşadar, îi plăceau glumele răsuflate.

Iar prietenul ei scosese unul dintre gemete.

Prima mea oră de seminar din semestru era în această după-amiază. După două săptămâni de la începerea oricărui semestru, majoritatea studenţilor sunt încă sub influenţa optimismului de început, chiar dacă deja rămân în urmă cu învăţatul. Era posibil ca astăzi să vină doar o mână de studenţi sau chiar niciunul.

Chiar în primul meu semestru ca preparator pentru Heller, doar o singură persoană a apărut la prima meditaţie, colega de cameră a unei fete cu care mă cuplasem cu vreo două săptămâni în urmă. Abia dacă mi-o puteam aminti, deşi petrecusem câteva ore cu ea în pat, dar i-am recunoscut imediat colega, pentru că avea deasupra patului un panou imens, plin cu fotografii exhibiţioniste. Îmi cam… distrăseseră atenţia. Ca şi cum aş fi fost urmărit de spectatori sumar îmbrăcaţi. Mă trezisem întrebându-mă, în cel mai nepotrivit moment posibil, oare ce făcea în timpul vizitelor părinţilor. Lipea peste ele postere cu Albert Einstein şi tabelul periodic al elementelor?

Deci, în timpul primei sesiuni de meditaţii pe care o susţinusem vreodată, desenasem grafice pe tablă pentru a explica diferenţa dintre modificarea cererii în general şi descreşterea ei până la un singur student. Un student care habar n-avea că îi văzusem galeria de fotografii topless. Nu putusem să

o privesc în ochi, sau oriunde în altă parte, serios, pe tot parcursul orei, ceea ce fusese al dracului de ciudat, ea fiind singura persoană din încăpere.

Astăzi se prezentaseră patru studenţi şi rămăseseră surprinşi cu toţii de faptul că ei erau singurii participanţi dintr-o grupă atât de mare. Niciunul dintre ei nu era Kennedy Moore sau Jackie Wallace. Eram uşurat şi dezamăgit, deşi nu aveam niciun drept să simt vreunul dintre aceste lucruri.

— Acesta este al treilea semestru în care susţin seminarii pentru Dr. Heller, am început, întorcându-mă spre ei.

Patru perechi de ochi mă urmăreau concentraţi, de pe rândul din faţa al micuţei săli de clasă.

— Anul trecut, toţi studenţii care au participat la şedinţele de aprofundare de două, trei ori pe săptămână pe durata întregului semestru au obţinut note de zece sau nouă la acest curs.

Ochii li s-au mărit de uimire. Fără îndoială, făceam minuni. În realitate? Cei care participau la seminar în mod obişnuit erau, în general, foarte dedicaţi: studenţi care lipseau de la cursuri doar în cazul unor intervenţii chirurgicale urgente sau atunci când murea cineva apropiat. Citeau porţiunile de text indicate şi rezolvau testele grilă de la sfârşitul capitolelor. Predau la timp proiectele pentru puncte suplimentare. Studiul era o prioritate pentru ei şi, probabil, majoritatea ar fi trecut cu brio clasa şi fără ajutorul meu.

Dar, datele statistice îmi asigurau locul de muncă, aşa că le foloseam.

În fiecare săptămână, alocam cel puţin cincisprezece ore cursurilor, seminariilor, pregătirii fişelor de lucru şi acordării de asistenţă individuală în campus sau prin e-mail. Aceste ore plăteau un sfert din taxa mea de şcolarizare. Să fiu preparatorul lui Heller nu era la fel de profitabil ca Slujba UNU, agent de parcare pentru Poliţia Campusului, sau Slujba DOI, casier la cafeneaua Starbucks din campus, dar era un job mult mai puţin stresant decât oricare dintre celelalte.

Ei bine…

Până când am întâlnit-o pe ea.

Capitolul 3
LANDON

Tata nu părea să observe că mă lăsasem de hochei. Nu îşi dădea seama că mă îndepărtasem de prieteni sau că viaţa mea socială intrase în colaps. Singurul motiv pentru care aranjase ca o maşină să mă ia de la şcoală în fiecare zi, fusese faptul că mă oprisem să îl întreb cum aveam să ajung înapoi, acasă, înainte de a ieşi din maşina lui, în prima mea zi de revenire la şcoală.

Ochelarii de soare Ray Ban îi ascundeau ochii, aşa că nu eram nevoit să observ agonia ce-i ardea în privire de fiecare dată când realiza că mama nu mai era, deci nu mai putea să rezolve niciuna din treburile de care ea se ocupase mereu. Treburi pe care *cineva* trebuia să le facă în locul ei. Cum ar fi, să mă ia de la şcoala particulară, pentru că, până acasă, aveam de parcurs un drum de douăzeci şi cinci de minute cu maşina sau o călătorie cu metroul pe care nu o făcusem niciodată singur, după care trebuia să traversez mai multe străzi pe jos.

Pe buze mi se adunaseră cuvintele, o *să iau metroul am treisprezece ani, pot s-o fac,* atunci când el mi-a răspuns:

— Am să… am să-ţi trimit o maşină să te ducă acasă. Termini orele la trei?

— Trei şi jumătate, i-am răspuns, aruncându-mi rucsacul pe umăr şi coborând din maşină, din ce în ce mai furios.

Am simţit cum mă frâng pe dinăuntru, încercând să mă abţin.

Dimineţile erau încă răcoroase, dar nu suficient de reci încât să îţi vezi respiraţia. Copiii care sosiseră deja pierdeau vremea în faţă, aşteptând să se sune de intrare, în timp ce alţii ieşeau din maşinile părinţilor. Nimeni nu se grăbea să intre. Toate capetele se întorseseră, cu ochii ţintă la mine. Părinţii la fel, niciunul dintre ei nu se mişca de lângă bordură. Toată lumea încetinise, suspendată, privind. Le simţeam ochii ca zeci de faruri mici.

— Landon?

M-am întors către vocea tatălui meu, sperând iraţional ca el să-mi spună, pur şi simplu, să mă urc din nou în maşină. Să

mă ducă înapoi, acasă. Să mă ia cu el, la serviciu. Orice, numai să nu mă lase aici. Nu voiam să fiu aici. Nu voiam să fac asta.

— Ai cheia casei la tine?

Am încuviinţat din cap.

— Am să trimit o maşină aici la trei şi jumătate. Am să vin devreme acasă. La cinci şi jumătate, cel târziu.

Maxilarul i s-a încordat.

— Încuie uşa după ce intri.

Şi verifică ferestrele.

Am dat iar din cap şi am închis portiera din dreapta. S-a uitat la mine prin geam şi, din nou, dorinţa nebunească de a nu mă lăsa aici mi-a pus un nod în gât. Mi-a făcut cu mâna şi a plecat.

Aşadar, nu i-am mai amintit despre antrenamentul de hochei. Nu m-am mai dus şi gata. Când, în cele din urmă, m-a sunat antrenorul, i-am spus că mă retrag. Mi-a sugerat că menţinerea rutinei anterioare era un lucru bun pentru mine. M-a sfătuit să mă refac în ritmul meu, să construiesc din nou. A spus ca echipa este gata să mă susţină, că unii dintre băieţi voiau să ne lipim pe căşti abţibilduri cu iniţialele mamei sau să ni le brodăm pe mânecile tricourilor. M-am aşezat calm, la celălalt capăt al firului, aşteptând să înţeleagă că nu aveam să mă opun, dar nici nu aveam să vin.

Nu ştiam dacă tata continuase să plătească sau dacă ei încetaseră să îl mai factureze şi nici nu îmi păsa.

Înainte, îmi plăcea o fată. (Acum, totul se împărţea în înainte şi după.) Numele fetei de dinainte era Yesenia. Nu o mai văzusem din ultima zi de şcoală a clasei a şaptea, dar ne scriseserăm câteva mesaje de-a lungul verii şi eram prieteni on-line, făcând schimb de comentarii criptice pe reţelele de socializare, ceea ce era cam la fel ca flirtul la semafor. *Super poză! Ha, ha, tare! Ce ochi frumoşi!* Cea din urmă era replica ei, un comentariu din multe altele la o fotografie cu mine în picioare, în valuri, la apus de soare, făcută de mama pe plaja bunicului.

Comentariul ei era singurul care conta. Era, de asemenea, cel mai îndrăzneţ lucru pe care ni-l spuseserăm vreodată unul altuia.

Pe parcursul verii, crescusem. Un lucru bun, pentru că fusesem cât Yesenia în clasa a şaptea şi fetele au o problemă cu înălţimea. Le place să poarte tocuri şi să nu o depăşească pe a băiatului. Mă înălţasem cu vreo şase centimetri şi speram la mai mulţi. Tata avea peste un metru optzeci. Îi întrecuse pe amândoi bunicii.

Singura fiică a unui ambasador din El Salvador, Yesenia era frumoasă şi brunetă, cu părul scurt, negru, mătăsos şi ochii mari, căprui care mă urmăreau din celălalt colţ al sălii de clasă şi al cantinei, în timpul mesei de prânz. Locuia într-o casă din cărămidă roşie pe Dupont Circle. Acum două săptămâni, o convinsesem pe mama să mă lase să merg singur cu metroul până la ea acasă, dar încă nu avusesem destul curaj să o întreb pe Yesenia dacă aş putea trece pe la ea.

În a doua săptămână de şcoală, am reuşit să o prind fără mulţimea ei de prietene, o întâmplare rară pentru fetele de treisprezece ani.

— Bună, vrei să mergi sâmbătă la un film? am aruncat invitaţia, iar ea a clipit spre mine, observând, speram eu, acei şase centimetri în plus.

Era cea mai înaltă fată din clasa noastră. Unii băieţi trebuiau să se uite în sus, *la ea.*

— Cu mine! am clarificat, văzând că nu răspunde imediat.

— Mmm… s-a foit cu cărţile în braţe.

Inima îmi bubuia în piept *drace, drace, drace*, până când a continuat:

— Nu prea am voie, încă, să ies cu băieţi.

Hmm. Era rândul meu să mă foiesc în loc de răspuns.

— Dar… poate ai vrea să vii la mine acasă şi să vedem un film?

Ezitase, ca şi cum ar fi crezut că puteam să o refuz.

M-am simţit de parcă aş fi fost băgat cu capul în apă rece, tras afară şi apoi sărutat, dar am dat din cap, hotărât să fac pe indiferentul. Ei şi? Invitasem o fată în oraş. Nu era mare lucru.

— Da, sigur. Ţinem legătura prin SMS.

Prietenele ei au apărut la capătul holului, chemând-o şi studiindu-mă curioase.

— Bună, Landon, a spus una dintre ele.

I-am răspuns salutului cu un zâmbet şi m-am întors, cu mâinile în buzunare, mormăind *da, da, DA,* printre dinţi, ca şi cum tocmai aş fi trimis un puc în poartă, pe lângă genunchiul învelit cu protecţie al portarului. Sâmbătă era peste numai cinci zile.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, viaţa mea s-a transformat în *după.*

LUCAS

— Eşti. Un. *Cretin!*

Buzele mi s-au strâns într-o linie subţire, străduindu-mă să-mi reţin replica ce-mi pulsa intermitent în creier: *Uau! Pe asta n-am mai auzit-o.*

Am continuat să completez biletul de amendă pentru parcare şi, din fericire, eram aproape gata.

Îmi era milă de persoanele ale căror tichete de parcare expirau înainte ca ei să revină la maşină şi de oamenii care ocupau locurile cu marcaj ambiguu. Nu îmi părea rău pentru o studentă care parcase direct pe locurile etichetate REZERVAT EXCLUSIV PERSONALULUI UNIVERSITĂŢII.

Dându-şi seama că nici aspectul ei fizic şi nici insulta previzibilă nu reuşiseră să mă oprească din scris sau măcar să mă determine să privesc spre ea, a încercat o altă tactică.

— Haide, te rooog! N-am lăsat-o acolo mai mult de zece minute. Jur!

Aham.

Am rupt amenda şi i-am întins-o. Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat la mine. Ridicând din umeri, am scos un plic, am pus biletul înăuntru, şi i l-am prins sub ştergător.

Când m-am îndreptat spre maşina de golf pe care o conduceam de la un lot la altul, prin campus, mi-a strigat:

— Fiu de *curvă* cu fund de maimuţă!

Încă una pe care nu am mai auzit-o până acum. Bine jucat, domnişoară Mini Cooper Albastru!

Frate, nu eram sigur că mă plăteau atât de mult, cât să compenseze un astfel de abuz. Eu, cu siguranţă, nu acceptasem jobul ăsta pentru *prestigiu.* Pentru asta, îmi ascundeam părul sub

o caschetă din poliester bleumarin, care mă făcea să îmi simt creştetul capului în flăcări atunci când stăteam în soare prea mult timp, în zilele fierbinţi, care alcătuiau aproximativ şaptezeci la sută din an. Pe toată durata turelor, îmi înlocuiam inelul din buză cu un dop incolor. Gaura era, din fericire, deja vindecată de câţiva ani. Purtam o uniformă care era exact opusul a tot ceea ce se afla în garderoba mea.

Desigur, aceste trei lucruri făceau ca toţi studenţii pe care îi amendasem, ba chiar, în vreo două cazuri, persoane lângă care stătusem la cursuri, să nu mă recunoască atunci când eram pe cale să le stric ziua.

— Scuzaţi-mă! Iuu-huu!

De obicei, aşa te-ar striga o bunică, dar nu, era profesorul meu de termodinamică, de primăvara trecută. *Drace!* Am băgat carnetul de amenzi în buzunar, rugându-mă să nu fie el domnul Mercedes Nou Nouţ, pe care îl amendasem pentru că ocupase două locuri odată, la capătul parcării. N-aş fi crezut cu putinţă ca Dr. Aziz să fie atât de nesimţit, dar oamenii erau ciudaţi la volan. Personalităţile lor se puteau transforma din cetăţeni stabili şi sănătoşi în vitezomani tâmpiţi.

— Da, domnule? i-am răspuns, pregătindu-mă.

— Mi-a murit bateria. Am nevoie de puţin curent.

Gâfâia, ca şi cum ar fi traversat în fugă un teren de fotbal.

— Oh! Desigur. Urcaţi! Unde v-aţi lăsat maşina?

Am ignorat-o pe fata din Mini Cooper, care mi-a arătat degetul mijlociu când ne-a depăşit în viteză.

Deşi nu a făcut niciun comentariu, Dr. Aziz nu a rămas la fel de neafectat în faţa acestui gest care, pentru mine, era deja o rutină. Cu sprâncenele ridicate, a urcat pe scaunul din dreapta şi s-a ţinut cu ambele mâini după ce a pipăit împrejur, fără succes, după centura de siguranţă.

Două rânduri mai departe, mi-a arătat un Ford Taurus verde. Am încetinit când am virat la capătul rândului, pentru a nu-l arunca prin partea laterală deschisă, demonstrându-i că era mult mai puţin probabil ca natura mea antisocială obişnuită să fie răsplătită cu degetul mijlociu, în mijlocul parcării. Dar, patrulând campusul în uniforma asta nenorocită, eram o ţintă vie.

După ce i-am pornit maşina, am luat cablurile şi am închis capota.

— Aveţi grijă să încărcaţi bateria sau să o înlocuiţi. Cutiuţa asta nu poate decât să o pornească, nu să o şi încarce.

Ştiam că profesorul meu de inginerie nu avea nevoie de acest sfat… dar eu speram să fiu de nerecunoscut. Greşit.

— Da, da, domnule Maxfield, cred că, de acum, sunt destul de familiarizat cu încărcările auto.

A râs, încă răsuflând un pic mai greu.

— Asta cred că este o întâlnire norocoasă. Chiar azi-dimineaţă îmi treceam în revistă mental foştii studenţi. Vreau să-i contactez pe câţiva dintre ei şi să-i invit să se înscrie la un proiect de cercetare care începe semestrul viitor. Obiectivul nostru este dezvoltarea de materiale moi durabile, care să le înlocuiască pe cele deteriorate în mod normal de către forţele termodinamice, cum sunt cele folosite la livrarea de medicamente şi în industria textilă.

Ştiam totul despre proiectul de cercetare propus de Dr. Aziz. Fusese discutat cu însufleţire în şedinţa Tau Beta Pi de luna trecută, cu acel tip de entuziasm pe care numai o grămadă de ingineri tocilari, foarte stimaţi în cercul lor, o poate oferi.

— Tu eşti în ultimul an, mi se pare.

Sprâncenele mi s-au ridicat şi am aprobat din cap, dar eram mult prea uimit pentru a-i răspunde.

— Hmm. Suntem, în principal, interesaţi de studenţii din anul doi, pentru că vor rămâne prin preajmă ceva mai mult timp.

A chicotit pentru sine, apoi a strâns din buze, cu ochii pe mine.

— Cu toate acestea, echipa fondatoare a unui proiect este extrem de importantă şi cred că recrutarea ta ar fi un avantaj, dacă eşti interesat. Această poziţie va fi înscrisă pe foaia ta matricolă ca un curs-proiect special şi, am primit o donaţie, aşa că vom fi în măsură să oferim o mică bursă celor selectaţi.

Dumnezeule! M-am scuturat din stupoare.

— Sunt interesat.

— Bine, foarte bine. Trimite-mi un e-mail în seara asta şi eu îţi voi ataşa formularul de înscriere. În mod oficial, sunt obligat să informez solicitanţii că locurile în echipă nu sunt

garantate. Îmi închipui că vor fi destul de căutate.

Nu glumea. Câţiva dintre colegii mei s-ar fi gândit serios să mă împingă în şosea ca să-şi asigure un loc.

— Dar, a zâmbit conspirativ, cred că tu vei fi un candidat de top.

***

Când Heller a dat clasei primul examen, am fost scutit de participarea la curs. În loc să dorm, ca orice student obişnuit, m-am înscris, ca idiotul, pentru o tură în plus de supraveghere a campusului. Nu mai ştiam cum era să te relaxezi şi să nu faci nimic. Cu munca plătită, munca voluntară şi studiu, eram ocupat tot timpul.

Cerul s-a deschis în jurul orei şapte dimineaţa, inundând zona cu o furtună surpriză tocmai la timp pentru a acoperi răsăritul, aşa că am hotărât să merg cu Heller, decât să mă ud fleaşcă până în campus pe motocicleta mea Sportster. După ce l-am ajutat să ducă o cutie plină cu cărţi din maşină în biroul său şi ne-am pus de acord în privinţa orei de plecare, m-am îndreptat spre intrarea laterală.

Soarele apăruse pe cer în cele câteva minute cât fusesem înăuntru, oferind un mic răgaz de la ploaie, deşi, din copaci şi de pe acoperişurile clădirilor, încă picurau stropi mari pe studenţii care păşeau prin bălţi şi săreau peste mici şuvoaie. Cum norii cenuşii încă ni se adunau deasupra capului, ştiam că nu avea să dureze mai mult de cinci minute şi speram să ajung până la clădirea poliţiei campusului înainte de următoarea ploaie.

Dacă vremea continua aşa, iar toate previziunile spuneau că da, eram blocat înăuntru, răspunzând la telefoane şi aşezând grămezi de dosare în dulapurile de perete ale departamentului, în loc să completez amenzi pentru parcare. Locotenentul Fairfield era *întotdeauna* în urmă cu aşezatul dosarelor. Eram aproape convins că nu aşeza niciodată nimic. Că, pur şi simplu, aştepta zilele ploioase şi arunca sarcina asta ameţitoare pe umerii mei. În mod ciudat, preferam să înfrunt studenţii, personalul şi profesorii supăraţi, decât să fiu închis toată ziua într-o încăpere.

Şi azi nu am s-o văd deloc pe Jackie Wallace.

I-am ordonat minţii mele să tacă, punându-mi ochelarii de soare şi ţinând uşa deschisă pentru un trio de fete care m-au ignorat, continuându-şi conversaţia ca şi cum aş fi fost un servitor sau un robot, instalat acolo cu simplul scop de a deschide uşi pentru ele. Dracu’ s-o ia de uniformă!

Apoi am văzut-o, lipăind prin bălţi, în cizme de ploaie bleu, acoperite cu margarete conturate în galben. Am rămas ca o statuie, încă ţinând uşa deschisă, deşi ea era la zeci de metri depărtare şi nu mă observa nici pe mine, nici pe altcineva din jurul ei. Ştiam că urma să intre pe uşa asta. Avea examen la economie în aproximativ un minut. Kennedy Moore nu se vedea nicăieri.

Geanta cu cărţi era gata să-i cadă de pe braţ, aşa că şi-a ridicat umărul mai sus, în timp ce se lupta cu o umbrelă neascultătoare, de aceeaşi culoare cu încălţările. Mişcările sale agitate şi faptul că nu mai întârziase niciodată la cursuri, nici nu mai venise vreodată fără iubitul ei, îmi spuneau că, în dimineaţa asta, rămăsese în urmă. Umbrela refuza să se închidă.

— *La naiba*, a murmurat, scuturând-o cu putere şi apăsând repetat butonul de retractare.

S-a strâns cu o clipă înainte de a se uita în sus şi a mă vedea ţinându-i uşa. Avea părul umed. Nu purta machiaj, dar vârfurile genelor îi erau lipite. Cu siguranţă o prinsese ploaia în drum spre maşină sau spre cămin. Combinaţia dintre pielea ei umedă, faptul că era aproape şi aerul pe care l-am tras în piept când am privit în ochii ei frumoşi aproape m-a copleşit. Mirosea a caprifoi, o aromă pe care o ştiam bine. Mama ajutase câţiva butuci să se întindă pe tot peretele din spate a micii cabane din curtea noastră, pe care şi-o transformase în atelier de artă. În fiecare vară, florile în formă de trompetă inundau interiorul cu parfumul lor dulce, mai ales când ea lăsa ferestrele deschise. În timp ce mama lucra la proiecte pentru expoziţiile de toamnă, eu mă aşezam de cealaltă parte a mesei ciobite, desenând personaje din jocuri video, insecte sau părţi ale aparatelor de uz casnic nefuncţionale, pe care tata îmi dăduse voie să le demontez.

Când şi-a ridicat ochii spre mine, un zâmbet uimit a apărut pe chipul lui Jackie, înlocuind privirea urâtă pe care o aruncase umbrelei rebele.

— Mulţumesc, mi-a spus, intrând pe uşa deschisă.

— Cu plăcere, i-am răspuns, dar ea deja se îndepărta grăbită.

Spre clasa unde eu eram preparator. Spre iubitul care nu o merita.

De mult timp nu-mi mai permisesem să doresc ceva atât de imposibil.

Capitolul 4
LANDON

La câteva ore după ce m-a adus acasă de la spital, tata şi-a pierdut complet cumpătul şi a tăiat mocheta pătată de sânge din camera de zi, până la duşumea, cu un fierăstrău pentru decupat. Apoi, fără o mască de protecţie pe ochi sau pe nas, a pornit maşina de şlefuit şi a raşchetat parchetul, până când lemnul s-a adâncit ca un castron, în mijlocul camerei. Rumeguşul s-a ridicat ca fumul, acoperind camera şi tot ce era în ea, inclusiv pe tata.

Eu am rămas în hol, cu spatele lipit de perete, acoperindu-mi urechile cu palmele, îngreţoşat de sunetul durerii şi furiei lui, de lacrimile şi hohotele răguşite combinate cu şlefuitul asurzitor, toate fără niciun folos, pentru că nimic n-avea s-o aducă înapoi. Când s-a oprit motorul, m-am târât până la uşă şi am tras cu ochiul înăuntru. El stătea îngenuncheat, plângând şi tuşind, pata urii fiind mai estompată, dar încă vizibilă sub şlefuitorul acum tăcut.

În ziua înmormântării, m-am trezit la sunetul paşilor săi pe holul din faţa uşii mele, mergând înainte şi înapoi. Camera era întunecată, afară nu se luminase, iar eu stăteam nemişcat, abia respirând, identificând scârţâitul umeraşelor împinse unul în altul şi zgomotul sertarelor deschise şi închise, înainte să se plimbe din nou prin faţa uşii mele, în stânga şi-n dreapta, iar şi iar. O oră mai târziu, uşa dormitorului lor s-a trântit, închisă.

Se mutase la parter, în camera de oaspeţi. Printr-un acord tacit, niciunul dintre noi nu a mai păşit vreodată în dormitorul lor sigilat şi bântuit.

Cindy trecea des pe la noi, să ne verifice pe mine şi pe tata, aducându-ne mâncare sau ajutându-ne la curăţenie. De

obicei, venea însoţită de Charles sau Cole, care spunea toate lucrurile greşite, chiar dacă erau aceleaşi lucruri pe care le auzeam de la toată lumea.

Îmi pare rău pentru mama ta, spusese aseară, în timp ce stăteam unul lângă altul pe patul meu, cu manetele jocului video în mâini.

Am încuviinţat din cap, cu ochii ţintă la ecran, unde ne întrecuserăm pe o stradă celebră, nu-mi amintesc exact care, răsturnând pubele, copaci, alte maşini şi ocazionalii pietoni nefericiţi. Eu încercam să nu lovesc oameni. Cole părea să îi ţintească, mai ales când sora lui mai mică, Carlie, era prin preajmă, pentru că se speria de fiecare dată când o făcea.

Ai lovit un *copil!* Tocmai ai lovit *intenţionat* un *copil!* îi strigase ea, când maşina lui sărise peste bordură şi călcase un skateboarder.

Îl iertam pe Cole pentru că lovea intenţionat pietonii şi pentru ca spunea ceea ce spunea toată lumea. Avea numai zece ani şi mă trata la fel ca întotdeauna. Dintre toate persoanele pe care le cunoşteam, el era singurul care făcea asta.

Într-o sâmbătă dimineaţă, am ieşit din camera mea şi am coborât scările, la auzul unor voci murmurând. Tata şi Cindy stăteau la masa din bucătărie, strângând între ei cănile de cafea. Vocile lor, deşi abia şoptite, răsunau în cameră şi se revărsau pe hol. Ştiam că discutau despre mine înainte să aud ce ziceau.

— Ray, are nevoie de terapie.

Cindy glumise întotdeauna că şi-ar fi schimbat ambele surori cu mama, care era sora ei „adevărată”. Ca o mătuşă băgăcioasă cure mă cunoştea dintotdeauna, mă tratase mereu ca şi cum ar fi fost, parţial, datoria ei să mă crească.

Un lung moment, tata a rămas tăcut, apoi a răspuns:

— Landon are o imaginaţie bogată, doar ştii. Desenează tot timpul. Nu cred că, pentru câteva schiţe, trebuie să-l duc la psihiatru.

— Ray, l-am urmărit pe fiul tău, pe fiul ei, de când a ţinut în mână primul lui creion. Bineînţeles că sunt familiarizată cu modul în care se exprimă artistic. Dar, crede-mă, asta e… diferit. E deranjant, violent…

— Şi la ce dracu’ te aştepţi? a mârâit tata, iar ea, la rândul

ei, a tăcut. Îmi pare rău, Cin. Dar… ne vom ocupa de el în felul nostru. Nu vrem să vorbim despre asta. Când mă gândesc la noaptea aia… vocea i s-a frânt. N-am să-l oblig să vorbească despre asta.

Însă eu auzisem şi ceea ce el nu rostise. Că nu voia să audă ceea ce aveam de spus despre noaptea aceea.

Dar, avea dreptate. Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Se retrage, Ray, se izolează. Abia dacă mai vorbeşte.

Vocea ei era înecată de lacrimi.

— Are treisprezece ani. E ceva normal pentru vârsta asta.

— Aş fi de acord cu tine, dacă ar fi fost aşa şi înainte. Dar nu era. Era fericit şi comunicativ. Felul în care se purta cu Rose îmi întărea speranţa că fiii mei vor vorbi în continuare cu mine, vor râde şi mă vor săruta de la revedere când vor fi adolescenţi. Ăsta nu este un comportament normal pentru *Landon*, adolescent sau nu.

Tata a oftat din nou.

— I-a murit mama. Cum să mai fie normal vreodată?

Ea a suspinat, iar eu ştiam că începuse să plângă încetişor.

— Nu mai pot să discut despre asta, a continuat el. Apreciez ajutorul tău şi al lui Charles, dar, pur şi simplu, nu mai pot…

— Dar dacă i-aş găsi un terapeut? Dacă l-aş duce eu şi tu nu ar trebui să te implici, decât dacă vrei…

— *Nu.* Nu… încă. Mai lasă-i un pic de timp.

— Dar…

— Cindy!

Asta era vocea lui de *am încheiat discuţia.* Eram foarte obişnuit cu ea. Când ceream ceva ce părinţii mei nu erau de acord să am, tata era întotdeauna cel care îmi servea nu-ul final şi ăsta era modul în care îl spunea. *Landon* şi se încrunta. Nu mai avea rost să vociferez după un aşa răspuns.

Înainte să mă nasc, membrii familiilor Heller şi Maxfield începuseră să sărbătorească împreună Ziua Recunoştinţei. O făceau în fiecare an, printre sarcini post-doctorale pe coastele opuse, Charles acceptând un post de profesor asistent la Georgetown, iar tata luând decizia de a-şi lua doctoratul şi de a lucra pentru guvern, în loc să rămână la o universitate. După ce

am apărut eu, au păstrat tradiţia, stabilindu-se la douăzeci de minute distanţă unii de alţii. În Arlington şi Alexandria, amândouă din Beltway.

Anul ăsta, noi trebuia să fim gazdele. În schimb, eu şi tata am condus până la ei acasă, amândoi tăcuţi, îndurând cu greu stupidele colinde de Crăciun de la radio. Niciunul dintre noi nu a întins mâna să schimbe postul.

Mama adorase toate sărbătorile. Pentru ea, niciuna nu era stricată de prea multă reclamă şi mercantilism. Făcea prăjituri în formă de inimă în fiecare februarie, se bucura ca un copil de focurile de artificii din fiecare iulie şi fredona colindele de Crăciun imediat ce începeau să se audă, fără să îi pese câte săptămâni mai erau până pe douăzeci şi cinci decembrie. Nu aveam să îi mai aud vocea niciodată. Stomacul mi s-a strâns şi bărbia mi s-a încleştat, întregul meu corp protestând faţă de masa pe care urma să o luăm. Fără ea.

Stăteam pe scaunul din dreapta, ţinând în poală o plăcintă cu dovleac cumpărată şi o cutie de frişcă pusă într-o pungă, la picioare. Arseserăm marginile crustei şi tata îndepărtase părţile înnegrite, lăsând-o ca şi cum nişte veveriţe ar fi intrat în casă şi ar fi gustat-o. Era cel mai jalnic sfert de contribuţie pe care familia Maxfield îl făcuse vreodată pentru cina de Ziua Recunoştinţei.

Dar, eram destul de inteligent încât să păstrez pentru mine gândul ăsta.

Masa a fost suportabilă, dar tristă şi foarte tăcută, până când Caleb, care avea aproape patru ani şi încă mai considera tacâmurile opţionale, a băgat degetul prin frişca şi crema de dovleac, apoi l-a supt.

— Caleb, *furculiţă,* i-a spus Cindy cu blândeţe, a patra sau a cincea oară de la începutul mesei.

Apoi, Cole a făcut la fel.

— Cole, l-a certat ea, cu mai puţină blândeţe.

N-am putut să nu zâmbesc atunci când ambii fraţi şi-au băgat în gură degetele acoperite de plăcintă. Carlie a pufnit în râs.

— Ce-i? şi-a întrebat Cole mama, simulând nevinovăţie, sugând frişca de pe deget fără pic de remuşcare.

Râzând, Caleb şi-a copiat fratele mai mare.

— Da, ți-e?

Apoi, dintr-un motiv inexplicabil, s-a uitat în jurul mesei, a scos din gură degetul lipicios şi a bâlbâit:

— Unde-i Wose?

Toată lumea a îngheţat şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Unde-i Wose, a scâncit, ca şi cum tocmai ar fi descoperit că, atunci când părinţii tăi îţi spun că o persoană a plecat în Rai, acea persoană nu se mai întoarce niciodată.

Dintr-odată, toată mâncarea din stomacul meu trădător s-a ridicat. Am sărit de pe scaun şi am alergat la baia de serviciu, bântuit de amintirile acelei nopţi. De sunetele pe care n-am să le pot uita niciodată. De plânsul şi urletele zadarnice care îmi zgâriaseră gâtul atât de tare, încât nu mai putusem decât să îi strig numele răguşit, până când lacrimile mi se opriseră, pentru că pur şi simplu nu le mai putusem produce. Ce fiu bun de nimic fusesem atunci când avusese nevoie de mine!

Am vomitat tot ce-am mâncat, înecându-mă în suspine, când în stomacul meu nu a mai rămas nimic.

O lună mai târziu, tata şi-a dat demisia, a vândut casa noastră şi s-a mutat în golf, în casa bunicului meu, ultimul loc în care intenţionase vreodată să mai locuiască.

LUCAS

Cam o dată pe săptămână, luam cina cu familia Heller, ori de câte ori Charles făcea grătar sau Cindy gătea o tavă mare de lasagna. Ei încercaseră întotdeauna să mă facă să mă simt ca şi cum aş fi fost al lor. Puteam să mă prefac, pentru o oră sau două, că eram fiul lor, fratele lor mai mare.

Apoi mă întorceam la realitate, unde singura legătură de rudenie pe care o aveam era cu un om care trăia la sute de kilometri depărtare şi nu mă putea privi în ochi pentru că reprezentam o amintire vie a nopţii în care pierduse unica persoană pe care o iubise.

Ştiam să gătesc, dar nu încercasem niciodată să prepar altceva decât meniurile de bază, majoritatea învăţate de la bunicul. El fusese un om simplu, cu gusturi simple şi, pentru un

timp, nu îmi dorisem nimic mai mult decât să fiu ca el.

În timpul meselor cu familia Heller, mă pregăteam moral pentru inevitabilele întrebări semidirecte, mai ales din partea lui Cindy, fraze de interogatoriu subtil pe care, recent, le preluase şi fiică-sa. Mă întrebam dacă nu cumva Carlie fusese delegată, luna trecută, să afle dacă eram un homosexual ascuns sau doar un singuratic perpetuu. Era ca maică-sa, intervenea acolo unde credea că este necesar, de multe ori foarte aproape de ţintă.

Nu puteam să mă supăr pe niciuna dintre ele pentru încercările de a mă descoase, dar, de cele mai multe ori, aveam foarte puţin sau chiar nimic de zis. Mergeam la facultate şi lucram. Uneori, mergeam în centrul oraşului pentru a asculta o trupă. Participam la întrunirile lunare ale Tau Beta Pi. Învăţam şi iar lucram.

Sub nicio formă nu aveam de gând să aduc vorba despre Jackie Wallace, o studentă a lui Charles, şi a mea, care progresase de la a-mi capta atenţia în timpul cursurilor la a-mi invada fanteziile conştiente şi inconştiente.

În această dimineaţă, alarma sunase în mijlocul unui vis despre ea. Un vis viu, detaliat şi total lipsit de etică.

Ea habar n-avea cine eram, dar acest aspect nu îmi oprise mintea să îşi imagineze că ştia. Nu oprise dezamăgirea care mă copleşise când mă trezisem complet, amintindu-mi ce era real… şi ce nu.

Ajungând intenţionat mai târziu la cursul de economie, m-am aşezat la locul meu, am scos manualul de programare şi m-am forţat să citesc (şi recitesc, şi recitesc) o secţiune despre funcţiile transferului, ca să nu o urmăresc dându-şi după ureche o şuviţă de păr sau lovindu-şi coapsa cu degetele, într-un ritm care mă înnebunea progresiv.

Categoric, nimic din ceea ce se întâmpla în viaţa mea nu putea fi subiect de conversaţie la cină.

Când am ajuns, am aflat că, în seara asta, nu eu eram cel vizat, ceea ce era perfect, până când am aflat de ce. Carlie, care fusese întotdeauna un firicel de fată în ciuda apetitului ei, stătea împungând mâncarea cu furculiţa, fără să mănânce aproape nimic. Cindy făcea întotdeauna un mic vas de lasagna separat, fără carne, susţinând refuzul fiicei sale de a mânca „orice are chip”. Era mâncarea preferată a lui Carlie, dar acum nu se

atingea de ea.

Părinţii ei schimbau priviri îngrijorate, iar eu m-am întrebat ce dracu’ se întâmplă.

— Carlie, cum a fost la antrenamentul de volei? S-a mai discutat despre transferul la universitate? a întrebat-o Heller, ca şi cum totul ar fi fost normal.

Ochii lui Carlie s-au umplut de lacrimi.

— Am terminat, a răspuns, împingând fără tragere de inimă farfuria abia atinsă şi îndepărtându-se grăbită.

Uşa dormitorului s-a trântit închisă, dar lemnul subţire nu putea bloca sunetul suspinelor ei.

— Aş vrea să-i trag un şut în cur nenorocitului ăluia, a mârâit tatăl ei.

Ochii lui Caleb s-au mărit. El era descurajat în mod constant să pronunţe cuvântul „cur”.

— Îţi înţeleg sentimentul, crede-mă, dar ce rezolvi cu asta?

Cindy şi-a lăsat farfuria pe dulapul din granit şi s-a îndreptat spre scara ce ducea la dormitorul fiicei sale.

— M-ar face să mă simt al dracului de bine, a răspuns Heller, printre dinţi.

Bocetele jalnice ale lui Carlie s-au accentuat atunci când Cindy a deschis uşa de la etaj, iar noi trei ne-am strâmbat.

— O despărţire? am ghicit eu.

Evident, asta n-avea cum să fie despre volei. Nici măcar nu ştiam că ieşea cu vreun tip, dacă nu cumva… Tipul cu care a mers la bal?

El, a aprobat din cap.

Ba, mai mult, a părăsit-o pentru una dintre prietenele ei. Inima frântă doi-în-unu.

Nemernic mic şi arogant! Nu-l văzusem decât o dată, când venise să o ia pe Carlie la bal. Când îi pusese orhideea pe încheietura mâinii şi făcuseră câteva fotografii mi se păruse arogant faţă de atitudinea ei simplă şi ochii mari, amintindu-mi în mod inevitabil de Kennedy Moore… ceea ce mă făcuse să mă gândesc la Jackie Wallace. La *dracu’!*

— Brutal, a observat Caleb, cu gura plină de tăiţei. Tată, te ajut eu cu şutul în cur. Putem să-i dăm nişte *ouă* frânte doi-în-unu.

Heller şi-a dres glasul.

— Să nu audă maică-ta că ai spus asta, sau vom primi amândoi șuturi.

Cuvintele lui erau uşor mustrătoare, dar i-a oferit pumnul cu solidaritate, iar Caleb a râs şi l-a lovit.

Întotdeauna am definit gelozia ca fiind râvnirea a ceva ce aparţine altcuiva. Ca mine, care o doream pe iubita lui Kennedy Moore. Ea era una singură. Dacă ar fi fost a mea, nu ar mai fi fost a lui.

Deci, nu ştiam cum să descriu ceea ce simţeam când îl vedeam pe Charles cu fiii lui sau cu Carlie. Cred că tot o formă de gelozie. Doar că ei toţi îl aveau ca tată şi, de asemenea, aveau aceeaşi mamă. Dacă şi eu m-aş fi născut în familia Heller, niciunul dintre ei nu şi-ar fi pierdut un părinte din cauza asta.

Nu fuseseră niciodată geloşi pe relaţia mea cu părinţii lor şi nu puteam exprima în cuvinte cât de recunoscător le eram. Cu toate acestea, oricât de des am fi pretins cu toţii că făceam parte din familia lor, Cindy nu era mama mea, iar Charles nu era tatăl meu. Niciunul dintre ei nu putea înlocui ceea ce nu mai aveam, indiferent cât de mult s-ar fi străduit să umple acele goluri.

La etaj, plânsul se calmase. Nu se mai auzeau decât câteva suspine între murmurele înţelegătoare ale lui Cindy şi răspunsurile înăbuşite ale fiicei sale. Caleb a râs la o altă opinie a lui Charles cu privire la fostul iubit, care, dacă voia să-şi păstreze ouăle întregi, ar fi fost înţelept să nu îşi mai arate vreodată faţa pe lângă bărbaţii Heller.

Ducându-mi farfuria la chiuvetă, am zdrobit invidia pe care nu aveam niciun drept să o simt cu singura armă la îndemână: ruşinea mea.

Tu eşti bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta.

***

Nu am judecat niciodată pe cineva pentru dorinţa de a aparţine unui grup. Doar pentru că eu evitam frăţiile şi alte organizaţii din campus, cu excepţia celor de tocilari orientaţi spre carieră, nu însemna că alte persoane simţeau la fel şi asta era

OK.

Totuşi, unele persoane din acest campus nu se puteau îmbrăca dimineaţa fără litera grecească de afiliere cusută sau lipită pe un articol de îmbrăcăminte. Fata cu care stătea de vorbă Kennedy Moore înainte de curs era una dintre ele. Era frumoasă ca o păpuşă, dar, de fiecare dată când o văzusem, purtase tricou, pantaloni de trening, pantaloni scurţi, jachetă sau *pantofi* cu simbolul frăţiei expus la vedere. Bineînţeles, azi purta o şapcă de baseball inscripţionată, cu părul prins într-o coadă elegantă şi tras prin partea din spate.

S-a aplecat pentru a-i spune ceva, punându-i o mână pe braţ, iar el s-a uitat în jur, spre grupurile de colegi care socializau. Privirea i-a trecut pe lângă mine şi toţi ceilalţi, aşa că am presupus că o căuta pe Jackie. A zărit-o imediat după ce am văzut-o eu. Râdea cu o prietenă în partea cealaltă a culoarului, cu spatele la el, în afara distanţei unde putea fi auzită.

El şi-a îndepărtat de pe braţ mâna fetei din *Zeta,* dar a ţinut-o într-a lui o secundă mai mult decât era necesar. Pe fata asta o mai văzusem înainte, vorbind cu Jackie. Poate că nu erau prietene apropiate, dar, în mod sigur, ştia că atitudinea ei depăşea măsura. M-am apropiat de ei şi am început să le disting conversaţia.

— Haide, Ivy, a spus Moore, uitându-se încă o dată spre Jackie. Ştii că am prietenă.

Avea o notă de regret în glas. *Regret. Nenorocitul!*

Fata s-a uitat la Jackie şi înapoi, după care şi-a fluturat genele la el.

— Mi-aş dori să n-ai.

Oricât de proastă ar fi fost părerea mea despre tip şi oricât de nevrednic îl credeam de fata pe care nu puteam să mi-o scot din cap, am sperat să mă surprindă cu o replică răspicată, menită să curme definitiv dorinţa atât de nepoliticoasă a fetei.

Dar nu. Măsurând-o cu privirea din cap până în picioare, a murmurat:

— Doar ştii că eşti mult prea dulce pentru mine. Pot fi cam jigodie.

Ochii ei au strălucit.

— Mmm. Pe cuvântul tău?

M-am întors brusc spre sala de curs şi mi-am trântit rucsacul pe podea. *Nu era treaba mea*. Mi-am închis şi deschis pumnii care voiau să îl pocnească. Cum era posibil ca norocosul ăsta nemernic să aibă o fată ca Jackie şi să se *uite* la altcineva, ba să mai şi încurajeze astfel de avansuri.

Cinci minute mai târziu, el şi Jackie au intrat împreună în sală, coborând treptele spre locurile lor, el cu mâna pe spatele ei. Ivy s-a aşezat pe scaunul ei, cu un rând mai sus şi la mai multe locuri distanţă de ei, încă stăruind cu privirea asupra lui Moore. Când Jackie s-a întors cu spatele ca să îşi scoată manualul, el s-a răsucit şi i-a zâmbit peste umăr. Privirile li s-au întâlnit, iar expresia lui Ivy s-a schimbat brusc într-un zâmbet dulceag.

Mi-am îndreptat atenţia spre caietul de schiţe de pe pupitrul din faţa mea, trăgând creionul de după ureche. Schiţând ilustraţia unui tip pe care îl văzusem făcând skateboarding azi dimineaţă, am făcut eforturi mari pentru a mă convinge de ceea ce ştiam că e adevărat: inima lui Jackie Wallace nu îmi aparţinea şi nu era de datoria mea să o apăr sau să o protejez împotriva iubiţilor infideli sau a prietenilor trădători. De fapt, nimic din ce avea de-a face cu ea nu era treaba mea.

Am răsfoit câteva pagini înapoi, până la al doilea desen cu ea pe care îmi permisesem să îl fac în timpul turei la arhivă, când plouase afară. Toată dimineaţa îmi răsunase în minte acel *mulţumesc* moale, rememorasem surâsul ei şi nu fusesem în stare să mi-o alung din cap decât transpunând-o pe hârtie. Totuşi, nici după aceea nu îi putusem uita ochii de un albastru sclipitor, atât de aproape, sau expresia prietenoasă pe care nu o primeam de la niciun student când purtam uniforma aia blestemată.

Am revenit asupra desenului neterminat, dar, câteva minute mai târziu, am făcut greşeala de a privi în jos, peste mulţimea de pupitre, spre locul unde, trei zile pe săptămână stătea ea, fără să ştie că o urmăream. Fără să ştie cât de mult mă chinuiam să n-o mai fac. Fără să ştie că exist.

Degetele îi băteau ritmic pe coapsă, *un-doi-trei, un-doi-trei,* şi îmi imaginam că, dacă aş fi fost eu cel de lângă ea, mi-aş fi deschis palma şi aş fi lăsat-o să traseze muzica auzită doar de ea pe pielea mea.

Apoi Moore s-a întins şi a pus o mână peste ele, oprind-o. *Stop,* i-a şoptit. *Scuze,* a murmurat drept răspuns, ruşinată, strângându-şi mâna în poală.

Dinţii mi s-au încleştat şi m-am concentrat să respir uşor, pe nas. *Dobitoc nenorocit!* Era bine că aveam programată, în seara asta, o oră de antrenament la dojang[3]. Simţeam nevoia să lovesc ceva. Tare.

Capitolul 5
LANDON

Era ciudat că bunicul şi tata nu se înţelegeau, pentru că păreau să fie aceeaşi persoană, dar născută la o distanţă de treizeci de ani. Nu observasem asta niciodată, înainte să ne mutăm cu bunicul. Poate pentru că tata făcuse tot posibilul să lase în urmă ceea ce fusese sau ceea ce ar fi putut să fie. Crescuse aici, în casa asta, pe plaja asta, dar nu avea accentul bunicului său, de fapt, orice altfel de accent. De parcă s-ar fi chinuit să scape de el.

Bunicul abandonase şcoala pe la paisprezece ani, ca să lucreze pe barca de pescuit a tatălui său, dar tata terminase liceul, plecase la facultate la optsprezece ani şi nu se lăsase până nu obţinuse un doctorat în economie. Locuitorii oraşului păreau să îl recunoască pe tata, deşi el nu mai locuia aici de peste douăzeci de ani şi, de fiecare dată când veneam în vizită, nu stătea de vorbă cu niciunul dintre ei. Acei oameni păstrau distanţa, iar el îşi vedea de treaba lui, petrecându-şi zilele pe barcă, cu bunicul. Mi-i imaginam acolo, toată ziua, fără să-şi spună nimic şi mă întrebam dacă aşa aveam să ajungem şi eu cu tata sau dacă nu cumva deja eram aşa.

Înainte să ne mutăm, îşi donase toate costumele elegante. Păstrase numai unul. Abandonase toată mobila noastră, electronicele, vesela, tacâmurile şi biblioteca lui plină cu volume de economie, finanţe şi contabilitate. Eu îmi adusesem majoritatea hainelor, jocurile video, nişte cărţi şi toate caietele mele de desen, tot ce fusese al meu şi dorisem să păstrez, cu

---

3 Termen folosit în artele marțiale coreene care se referă la o sală specială de antrenament.

condiţia de a încăpea în maşină. Cindy aşezase în cutii toate albumele cu poze şi fotografiile înrămate şi împachetase tablourile mamei în hârtie de ambalat maro, lipindu-le cu o mulţime de bandă adezivă. Ea şi Charles luaseră câteva dintre ele la ei acasă.

Înainte, ori de câte ori îl vizitasem pe bunicul, fusese vară. Dormisem într-un sac de dormit, pe verandă, sau pe canapeaua ponosită, mirosind a vechi, în camera de zi, care era, de fapt, singura cameră din casă în afară de bucătărie, două dormitoare şi o baie. Nu mă gândisem serios unde aveam să dorm până să ajung acolo, cu două zile înainte de Crăciun.

Un brad artificial, înalt de un metru, stătea împodobit în fereastra din colţ, pe o măsuţă şubredă, arătând pe cât de jalnic şi nefestiv posibil. Lumini statice multicolore erau încolăcite în jurul lui. Singurele ornamente erau câteva acadele baston, încă învelite în celofan, agăţate de ramuri, o duzină de clopoţei cu sclipici argintiu şi opt fotografii cu mine elev, de la grădiniţă până în clasa a şaptea.

Nu era nicio steluţă. Niciun înger. Nimic în vârf. Niciun cadou sub el. Doar suportul de plastic, singuratic pe lemnul măsuţei.

Brazii noştri fuseseră mereu naturali şi înalţi, aleşi de la o fermă cu pomi de Crăciun aflată la vreo treizeci de kilometri distanţă de oraş. Mama şi tata mă lăsau întotdeauna pe mine să îl aleg, apoi tata îi plătea fermierului înainte să îl taie şi să îl lege pe capota maşinii, unde atârna în faţă, peste parbriz, şi se înălţa în spate, ca o racheta montată pe un acoperiş. Anul trecut, bradul pe care îl alesesem fusese atât de înalt, încât tata fusese nevoit să se caţere pe ultima treaptă a scării ca să aşeze pe ramurile de sus lumini albe, sclipitoare şi să îi pună o stea în vârf.

Pătura pentru pom pe care mama o aşternea la baza lui semăna cu o tapiserie, împodobită cu panglici şi cuvinte aurii, ca *Noel, Crăciun fericit* şi *Ho Ho Ho.* Era întotdeauna acoperită de o mulţime de cadouri, majoritatea inscripţionate cu *Landon.*

Fusesem răsfăţat şi, deşi eram semiconştient de asta, nu păruse un lucru prea important, pentru că toţi copiii pe care îi cunoşteam erau la fel.

Bunicul mi-a luat o valiză din mână şi s-a îndreptat spre bucătărie. Abia acum am început să mă întreb unde avea să fie

camera mea.

A deschis uşa cămării. Însă, acum, nu mai era o cămară. Rafturile inferioare fuseseră îndepărtate şi un pat mic, de o persoană, era cumva, inimaginabil, înghesuit din perete în perete înăuntru. Din tavan, pe un lanţ, era agăţată o lustră mică, un fel de lampă cu trei becuri, care, de obicei, se folosea la masa de bucătărie. Mi-am amintit că fusese, într-adevăr, atârnată deasupra mesei din bucătărie ultima dată când venisem în vizită, cu câteva luni în urmă. Cel mai îngust dulap din lume era îngrămădit în colţul de la intrare. Trebuia să închid uşa cămării pentru a-i putea deschide sertarele. Nu era nicio fereastră.

Devenisem Harry Potter. Numai că eu aveam treisprezece ani, nici urmă de magie, iar destinul meu, oricare ar fi fost el, nu avea niciun scop măreţ.

— Poţi să ţi-o dichiseşti sau să o laşi aşa, după cum doreşti. E doar un loc unde să dormi şi să-ţi ţii lucrurile. Nu eşti obligat să stai aici.

Evident, oamenii de vârsta bunicului meu uitau o mulţime de lucruri. Dacă şi-ar fi amintit cum era să fii adolescent, ar fi ştiut că trăim în camere normale de oameni.

Mama spunea mereu despre bunicul că era un om categoric.

— E ca tatăl tău. Amândoi văd lumea numai în alb şi negru.

— De ce sunt mereu supăraţi unul pe altul? o întrebam.

— Nu sunt supăraţi cu adevărat, ci doar în dezacord cu privire la ceea ce este negru şi ceea ce este alb. Dar problema este că, de fapt, se luptă pentru nuanţele de mijloc.

Tata credea că îl dezamăgise pe bunicul pentru că plecase, în loc să rămână şi să lucreze pe barcă. Eu nu eram atât de sigur. Poate că bunicul nu voia altceva decât să i se dea voie să facă ceea ce voia cu viaţa lui, în loc să fie catalogat insuficient de educat, insuficient de bun.

— Deci, se înfruntă pe chestiile gri?

— Da, dar… mai mult pentru culori. Tonurile de gri din fotografiile alb-negru sunt, de fapt, culorile din viaţa reală: iarba verde, o eşarfă roz, un trandafir galben. Cred că, uneori, ei nu îşi dau seama cât de multe lucruri sunt la mijloc. Câte nu vor fi niciodată albe sau negre, zâmbea ea. Poate că nu se pricep la

artă. Aşa cum eu nu mă pricep la matematică, înţelegi?

Am dat din cap. Dar eu mă pricepeam la amândouă, deci nu înţelegeam cu adevărat.

***

Lungit pe noul meu pat, m-am uitat în sus, la cele trei becuri în formă de flacără, care alcătuiau singura sursă de lumină din camera mea microscopică. Întrerupătorul era pe un fir ce atârna pe peretele de lângă uşă. Suportul şi braţele erau dintr-un fel de bronz oxidat, dar atât de corodat, încât nu puteam să îmi dau seama a ce trebuiau să arate. Poate că, odată, metalul fusese lucios, acum vreo cincizeci de ani. Poate că bronzul nu era făcut să fie ţinut atât de aproape de ocean şi niciodată şlefuit.

Mi-am întins braţele în lateral şi am atins pereţii, apoi le-am mutat deasupra capului, ajungându-l şi pe al treilea. Al patrulea era format, în principal, din uşa cămării, cu un pic de ipsos în jurul ei.

Ridicându-mă în genunchi, am pipăit de-a lungul unuia dintre rafturile înguste pe care bunicul le lăsase ataşate de perete şi mi-am luat iPod-ul din noul lui loc, lângă un teanc de caiete cu desene. Acum câteva luni, aceste rafturi găzduiseră conserve, produse alimentare, cutii de cereale şi macaroane cu brânză. Lângă uşă, fusese un coş de cartofi, cărora bunicul le spunea barabule, şi lângă el un coş de ceapă, pe care încă o puteam mirosi, deşi fusese mutată în altă parte, probabil într-un sertar din bucătărie.

Mi-am pus căştile în urechi şi am selectat albumul unei formaţii pe care tocmai o descoperisem înainte să plecăm din Alexandria. Era un grup local, cântând mai mult pe posturile de radio din şcoli. Mă gândisem să merg să îi ascult live. Acum, nu aveam să îi văd niciodată, decât dacă deveneau celebri şi începeau să organizeze turnee. Şi chiar dacă făceau vreun turneu, nu ar fi ajuns aici. Nimeni nu venea aici.

Nu eram sigur ce se întâmplase cu toate ornamentele şi decoraţiunile pe care mama le scosese dintr-un dulap de la subsol în fiecare an: instalaţiile de lumini, ghirlandele verzi împletite, ciorapii din catifea roşie şi căsuţa calendar cu ferestre

mici, prinse în balamale.

Nu mă aşteptasem la vreun cadou, dar bunicul mi-a dat un briceag cu mâner sidefat, cu o lamă mai lungă decât degetul meu mijlociu. Părea vechi, dar bine întreţinut şi foarte ascuţit. Tata, pentru că nu reuşise să îşi amintească să îmi cumpere un cadou pentru o sărbătoare atât de importantă, mi-a dat câteva bancnote, pe care le-am băgat în portofel fără să mă uit la ele.

— Mulţumesc, le-am spus, fiecăruia în parte.

Apoi, bunicul a scos dintr-un dulap de jos o formă veche pentru copt vafe şi dintr-un dulap de sus o cutie cu amestec pentru vafe şi un borcan de plastic plin cu sirop de arţar.

Primul Crăciun fără mama… a trecut.

***

Mă mai înălţasem un pic din vară, dar nu îmi mai cumpărasem haine noi. Nici nu mă mai tunsesem. Sincer, uitasem complet să mă ocup de felul în care arătam, până în prima zi de şcoală, când trebuia să mă înscriu la una nouă.

Acest oraş avea o şcoală primară, o şcoală gimnazială şi un liceu, toate aflate la aceeaşi adresă. Cam la fel ca la fosta mea şcoală particulara de acasă, adică din locul care fusese, cândva, casa mea. Cei mai mulţi copii de aici se cunoşteau de foarte mult timp, dacă nu dintotdeauna, aşa cum ne ştiuserăm şi noi. Nou-veniţii erau marginalizaţi până când îşi făceau prieteni sau deveneau nişte paria. Ştiam asta, dar chiar şi aşa, nu mă gândisem la modul în care avea să mi se aplice mie, până când nu am ajuns în situaţia respectivă.

Tricourile îmi veneau încă bine, dar blugii nu. Pantofii mă strângeau. Jacheta mea North Face îmi rămăsese mică, iar mânecile hanoracului îmi erau prea scurte. Le-am tras în jos, pe braţe, până când manşetele tricotate s-au întins ca nişte guri prea mari şi au rămas aşa.

Purtam ceasul meu cu brăţara lată şi benzile de cauciuc în fiecare zi, uşurat că aici nu erau interzise, pentru că profesorii îmi puseseră imediat eticheta de delincvent. Nu s-ar fi abătut de la nicio regulă pentru elevul nou, introvertit şi posibil instabil, cu hainele prea mici, părul prea lung, şi niciun chef de a participa la

ore. Ceilalţi copii erau, în mare parte, de acord cu profesorii lor. În clasă, ocupam locul pe care mi-l indica profesorul şi, pe cât posibil, încercam să nu mă implic în nimic. Pe holuri, stăteam aproape de pereţi şi dulapuri, cu privirea în podea, ignorând orice insulte sau îmbrânceli „din greşeală”. Uneori, îmi imaginam că reacţionez. Îmi aminteam luptele şi loviturile din meciurile de pe gheaţă, graba de a trânti un adversar cu faţa de peretele acrilic, când rănea un coechipier sau spunea prea multe prostii. Fără patine sau gheaţă sticloasă sub picioare, aş fi putut să sparg nasuri şi să disloc umeri din încheieturi înainte ca majoritatea tipilor ăstora să îşi dea seama ce i-a lovit.

Dar apoi, ar fi realizat că îmi pasă de ceea ce îmi fac. Deci, nu mă deranjam.

La prânz, eram condamnat să stau la masa paria cu doi tipi din clasa mea, Rick şi Boyce, şi cu o fată din clasa a şaptea, Pearl, care se cufunda în scaun şi citea, ascunzându-se în spatele ochelarilor şi a unui cap plin cu păr negru, ondulat. Niciunul dintre ei nu voia să îmi vorbească, dar nici nu aruncau în mine cu bucăţi de alimente sau comentarii pline de ură, aşa că îmi mâncam prânzul, la fel de tăcut cum eram tot restul zilei, apoi îmi scoteam caietul de schiţe şi mă aplecam asupra lui. Învăţasem să îmi ţin rucsacul lângă mine toată ziua. Dulapurile nu erau sigure, chiar dacă toată lumea fusese avertizată să îşi protejeze combinaţiile. Codurile lacătelor încorporate, presupuse a fi confidenţiale, erau acum ştiute de toată lumea.

În ziua când împlinisem paisprezece ani, îndurasem deja două săptămâni la o şcoală nouă şi mai aveam încă patru luni. Toamna următoare aveam să mă mut la liceu. Nu îmi făceam iluzii că avea să fie vreo îmbunătăţire. Câteodată, stăteam pe scândurile zdrenţuite de pe veranda din spate a bunicului şi priveam întinderea de apă, întrebându-mă cât de mult mi-ar fi luat să mă înec şi ce aş simţi.

La fel ca în ziua de Crăciun, mă trezisem convins că nu aveam să primesc niciun cadou. Nu eram sigur că tata şi bunicul îşi aminteau, măcar, că era ziua mea, iar eu sigur nu aveam de gând să le amintesc.

Deschizând uşa cămării mele, m-a întâmpinat miros de scorţişoară şi carne de porc prăjită. Aproape în fiecare dimineaţă, când mă trezeam, tata şi bunicul erau deja plecaţi. Eu ieşeam din

culcuşul meu, mă pregăteam în baia pe care o împărţeam cu toţii şi plecam pe jos la şcoală. Aici, ianuarie era o lună friguroasă, dar temperaturile cu care fusesem obişnuit erau mult mai mici. Bunicul a râs când l-am întrebat dacă ningea vreodată.

— O dată la un ştiu cât, a răspuns el. Nu spera şi nu clipi.

Îmi lipseau schimbările anotimpurilor şi ferestrele acoperite cu alb, dar nu îmi era dor de mersul pe jos prin zăpadă, după ce trecea sentimentul de noutate sau de vântul tăios ce-mi trecea prin haine şi îmi făcea ochii să lăcrimeze ca să îmi ferească de îngheţ globii oculari.

Tata plecase, dar bunicul era în bucătărie, aşezând pe două farfurii cârnaţi şi pâine prăjită. De obicei, mâneam cereale reci sau fulgi de ovăz încălziţi în cuptorul cu microunde, aşa că nu am pierdut timpul. Mormăind un mulţumesc somnoros, am apucat furculiţa şi am înfulecat cu poftă.

— Mă gândeam să dăm o fugă până la Thrifty Sense astăzi, a spus el, iar eu m-am uitat în sus, cu gura plină de pâine prăjită şi sirop. Arăţi ca o sperietoare de ciori în pantalonii ăia scurţi. Asta dacă nu cumva o fi vreo modă nouă, din zona ta demografică. Nu prea sunt la curent cu toate tendinţele.

Şi-a aşezat farfuria de partea cealaltă a mesei şi a ridicat dintr-o sprânceană, aşteptând.

Drept răspuns, am clătinat din cap că nu, socotind în gând ce zi era. Joi.

— Dar şcoala?

El a fluturat din mână.

— Bah! Se descurcă o zi şi fără tine.

S-ar putea descurca în fiecare zi fără mine.

— Sun eu şi le spun că eşti bolnav. Avem de făcut cumpărături pentru ziua ta de naştere.

Am luat câteva înghiţituri în tăcere, apoi a adăugat:

— Presupun că nu vrei şi o tunsoare de ziua ta?

Am clătinat iarăşi din cap, luptându-mă cu zâmbetul ce-mi trăgea de colţurile gurii.

El a oftat prelung.

— Aşa mă gândisem şi eu.

Trecându-şi o mână prin şuviţele argintii scurte şi rare, a adăugat:

— Dacă l-aş fi avut, cred că şi eu m-aş fi mândrit cu el.

M-am întors acasă cu mai multe perechi de blugi prespălaţi şi pantaloni cargo, două perechi de tenişi murdare, nişte cizme uzate şi un hanorac negru decolorat. Nimic nu costase mai mult de cinci dolari. Toate îmi veneau bine.

Cât timp am stat la cumpărături, tata venise şi plecase, lăsând pe patul meu o cutiuţă cu douăsprezece creioane din cărbune de bună calitate, cu diferite grade de duritate, două radiere, un bloc de şlefuit şi o ascuţitoare. Am recunoscut cutia, îi aparţinuse mamei. Sub ea era un bloc nou de desen, cu pagini fin perforate, de care îmi dădea mama pentru desenele pe care voiam să le desprind din bloc şi să le pun la expoziţie.

Am scos caietul de schiţe zdrenţuit din rucsac şi l-am deschis la o imagine cu un pescăruş aşezat pe o poliţă, în barca bunicului. Mi-am petrecut restul zilei mele de naştere testând creioanele, refăcând desenul simplu şi adăugându-i umbre, până când pescăruşul a părut un pic sinistru, în genul corbului lui Edgar Allan Poe, dintr-o poezie pe care o citisem la ora de engleză, toamna trecută, în prima mea săptămână de după.

Corbul chinuia un tip care o luase razna din cauza morţii cuiva drag. Toţi trebuiseră să scrie un scurt eseu în care să analizeze poemul, dar profesorul meu, cu ochii fixaţi într-un punct, exact la mijlocul distanţei dintre ochii mei, îmi dăduse permisiunea să aleg altceva, cu toate că nu cerusem să fiu scutit de acea temă.

Am ales o poezie de Emily Dickinson, despre echilibrul pe care viaţa îl menţine între bine şi rău. Eu avusesem parte de treisprezece ani de bine şi mă întrebam dacă aveam să supravieţuiesc celor treisprezece de rău sortiţi drept compensaţie.

LUCAS

După o săptămână sau două din fiecare semestru, participarea la cursuri începe să scadă, mai ales la cursurile foarte lungi, introductive, cum sunt istoria şi economia. Semestrul acesta nu era cu nimic deosebit. Dacă nu era programat vreun test sau examen, sala de curs avea un model în continuă schimbare de locuri goale. Dar, cu părere de rău,

trebuia să recunosc că Jackie şi iubitul ei nu chiuleau de la cursuri. Nici măcar o dată, în primele opt săptămâni.

Ceea ce făcea ca prima ei dispariţie să fie notabilă, iar a doua, după prima pauză, semnificativă.

În pauza de teme, am verificat profilul lui Kennedy Moore, unde acum scria *singur.* Profilul lui Jackie nu mai exista, sau şi-l dezactivase temporar.

Rahat! Se despărţiseră!

Mă simţeam ca un nemernic din cauza şocului de bucurie pură pe care mi-l dăduse vestea asta, dar vina nu mă oprea să emit ipoteze cu privire la următorul pas: ea nu se mai prezenta la curs. Poate că avea de gând să renunţe la economie… moment în care înceta să mai fie studentă la cursul pe care eu îl pregăteam.

La a treia absenţă, Moore flirta deschis cu fetele care se linguşiseră pe lângă el în ultimele săptămâni. În săptămâna următoare, Jackie a pierdut examenul parţial. Am aşteptat o modificare oficială în sistem, care să mă informeze că renunţase la curs, dar nu a apărut. Dacă uita să renunţe oficial până la sfârşitul lunii, avea să primească un patru la sfârşitul semestrului.

Ştiam foarte bine că nu era responsabilitatea mea sau preocuparea mea… dar nu voiam să mai pice şi un curs, pe lângă ce îi făcuse idiotul când pusese capăt relaţiei lor de trei ani. Dar, după mai mult de o săptămână de scanare şi eliminare a tuturor fetelor din campus care semănau chiar şi vag cu Jackie Wallace, începusem să cred că nu aveam să o mai văd vreodată.

***

Telefonul a vibrat, iar Francis mi-a servit privirea de *Ăla cum o fi ajuns acolo?* când i-am ridicat fundul de pe el.

Era Joseph, unul dintre administratorii universităţii, care îmi oferea câte un venit suplimentar trimiţându-mă, ocazional, să repar diverse chestii prin campus. Uneori, erau treburi oficiale, cu contract de muncă, alteori erau bani negri. Nu eram pretenţios; acceptam şi una, şi alta.

— Salut, omule.

— Băăăi… eşti ocupat în seara asta?

Era drogat.

Am clătinat din cap. Lui Joseph îi plăceau drogurile uşoare, mai ales la sfârşitul unei săptămâni de rahat, în care avusese de-a face cu unele dintre cele mai binevoitoare cadre academice, manageri chinuiţi sau şefi cu de la sine putere.

— Învăţam. Care-i treaba?

Francis, profitând de neatenţia mea, şi-a trântit corpul pufos, de vreo zece kilograme, pe manual şi pe jumătate din notele mele de curs.

L-am împins fără entuziasm, iar el mi-a răspuns, aruncându-mi pixul de pe canapea.

— Vineri seara?!? Frate, trebuie să *încetezi* cu învăţatul ăsta.

Era o afirmaţie frecventă a lui Joseph. Ştia că nu aveam să mă schimb. Dar simţea nevoia să îşi reexpună obiecţiile din când în când.

— Când ai de gând să *trăieşti* un pic?

— După absolvire, omule, i-am promis. Imediat după absolvire.

Oftând adânc, a trecut direct la scopul apelului.

— Am o mică propunere pentru tine…

Dacă aveam un prieten bun, probabil acela era Joseph. Cel mai ciudat lucru despre prietenia noastră era faptul că aveam doar două lucruri în comun. Unul, gusturile aproape identice în muzică şi al doilea, o tendinţă de a ne compartimenta vieţile, ceva ce amândoi făceam cu aceeaşi îndârjire.

După ce mă văzuse singur la câteva concerte, primăvara trecută, venise la mine şi îmi întinsese mâna.

— Salut, frate, Joseph Dill. Tu nu lucrezi în campus?

— Ba da.

În timp ce ne strângeam mâinile, am încercat să îmi dau seama de unde mă cunoştea. Nu îmi era coleg la cursul de inginerie, dar părea cam tânăr pentru a fi profesor. Să fi fost unul dintre studenţii ceva mai în vârstă de la cursul lui Heller?

— La Poliţia Campusului, nu-i aşa?

Nu avea un ton dispreţuitor, dar nici apreciativ.

Am blestemat slujba asta pentru a mia oară, oricât de mult

ar fi contat faptul că acele zece ore pe săptămână acopereau aproape jumătate din taxa mea de şcolarizare.

— Aaa, ăăă, nu chiar, i-am răspuns. Eu doar completez amenzile de parcare. Este o funcţie de lucru-studiu. Totuşi, trebuie să port uniforma aia tâmpită.

— Ah, a dat din cap, măsurându-mă din ochi. Deci… eşti student.

Deşi ne desfăşurăm activitatea pe acelaşi mic domeniu, în general, personalul de întreţinere şi curăţenie nu interacţionează cu studenţii. După o scurtă pauză, a gesticulat spre el, trecând peste acea barieră invizibilă.

— Întreţinerea clădirilor, mi-a zâmbit, M-am gândit să-ţi dau o bere şi să te întreb ce fac doi tipi sexy ca noi singuri la concert.

Am zâmbit, dar, dintr-odată, mi-a trecut prin minte că Joseph ar fi putut fi interesat de mai mult decât o conversaţie. Gaydarul meu clipea furios.

— Eşti major, nu? m-a întrebat.

— Ăăă, da…

Ridicându-mi încheietura cu brăţară roşie, mi-am spus că asta nu avea să fie mai dificil decât să refuz o fată atunci când nu eram interesat sau nu aveam chef, ceva ce făcusem destul de des în ultimii trei ani.

— Marfă!

După ce a plătit cele două beri, mi-a întins una din ele şi le-a ciocnit gâturile, înainte de a lua o înghiţitură.

I-am mulţumit cu prudenţă, nevrând să îl resping înainte de a fi pus vreo întrebare.

A curăţat eticheta sticlei de bere, ajungând, în cele din urmă, la o concluzie.

— Deci, prietenul meu e înnebunit după teatrul muzical. Şi, dracu’ să mă ia dacă nu aş prefera să fiu urmărit şi halit de zombi, decât să mai îndur o dată *Rent*[4]. Slavă Domnului, n-are nimic împotrivă să meargă cu altcineva la rahatul ăla. Eu nu sunt la fel de norocos cu gusturile mele muzicale în cercul nostru de prieteni, ştii?

Apoi s-a uitat la mine, aşteptând să primească ori o

4 Muzical rock pe versuri de Jonathan Larson.

confirmare, ori un răspuns plin de prejudecăţi.

Uşurat, am zâmbit la ideea unui tip ca ăsta, care părea să fie mult mai în largul lui într-un bar de motociclişti decât la un spectacol de pe Broadway. Pe marginea acestui gând, o amintire îngropată a revenit la suprafaţă: tatăl meu, stând stângaci lângă mama, la una dintre expoziţiile ei, cu degetele încleştate în jurul unui pahar de şampanie. Tata era genul de tip care se uita la sport, bea scotch şi asculta rock, nu un pasionat de artă. Dar o iubise şi o sprijinise pe mama.

— De fapt, nu *ştiu*, dar pot să-mi *imaginez*, i-am răspuns.

Gura lui Joseph a format o jumătate de zâmbet şi, de atunci, am rămas prieteni.

— OK, i-am spus acum. Ce propunere?

— Tu, ăăă, ai mai reparat aparate de aer condiţionat, nu?

— Da?

Lucrasem pentru Hendrickson Electric & AC în ultimul an de liceu, ajutându-l pe bătrânul domn H să rezolve sute de apeluri şi reparaţii, dar nu fusesem niciodată responsabil cu diagnosticarea unei defecţiuni. După un an de lucru cu el, glumise că învăţasem suficient pentru a fi periculos, afirmaţie care îmi definea perfect nivelul de cunoştinţe.

— Uite care-i treaba. Tocmai am primit o cerere târzie să repar un aparat de aer condiţionat într-una din casele frăţiei. Şi, frate, am uitat complet că sunt de gardă weekendul ăsta… şi sunt *prăjit.*

Am rânjit.

— Nu mai spune!

— Mda… Nu se pune problema să lucrez cu utilaje grele. Cum ar fi camioneta mea.

— Asta este, indubitabil, adevărat.

— Deci, mă gândeam că ai putea merge *tu* să rezolvi treaba, şi am să te plătesc. Primesc ore suplimentare pentru rahatul ăsta. Şi, aşa, eu nu sunt prins fumat în timpul serviciului, tu câştigi nişte bani în plus şi toată lumea e fericită.

Să mă duc la o casă a frăţiei ca să identific şi să remediez o defecţiune a unui aparat de dimensiuni mari, pe care e posibil să nu fiu în măsură să o rezolv nu era tocmai o evoluţie de la statul singur în apartamentul meu.

— Păi. Nu am echipamentul şi uneltele…

— Vino, ia maşina meu, are tot ce-ţi trebuie în cutie. Idioţii ăia nu te vor legitima, sau ceva de genul ăsta. Vor doar să îşi repare aerul condiţionat. De ce o fi aşa urgent, habar n-am. Nu sunt decât vreo douăzeci şi trei de grade afară. Probabil vreo petrecere, ceva.

Am oftat. Nu voiam ca Joseph să conducă drogat sau să fie concediat pentru că reparase ceva în campus cât timp era drogat şi paranoic. Şi, în afară de asta, banii în plus nu stricau niciodată.

— Bine, omule. Când?

— Hmm. Acum?

Acest subterfugiu presupunea să port uniforma oficială a echipei tehnice în care lucra Joseph, cu numele lui cusut în bleumarin pe un dreptunghi alb, pe partea stângă a pieptului.

— Probabil au nevoie de freon sau vreun cablu de schimbat.

M-a bătut pe umăr şi mi-a lăsat în mână cheile camionetei.

— Sună-mă dacă nu te descurci. Sunt fumat, nu în comă.

Avusese dreptate întru totul. Băieţii se pregăteau pentru o petrecere şi nimeni nu s-a uitat ciudat la mine când am apărut îmbrăcat cu una din cămăşile lui Joseph. Un tip a deschis uşa şi mi-a arătat că setarea termostatului nu schimba temperatura din casă. Din fericire, Joseph avusese dreptate şi când spusese că nu era decât o problemă de la cabluri. Unitatea avea aproape douăzeci de ani şi trebuia înlocuită în curând, dar nu încă.

— O, frate, *marfă!* D. J., vicepreşedintele frăţiei, şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii, lăsând să îi scape un oftat de uşurare.

— Am cheltuit o mulţime de bani cu petrecerea asta. Ar trebui să fie frumos mâine, dar nu se ştie niciodată pe aici.

— Adevărat.

Am aşezat uneltele în cutie.

— Mersi că te-ai deplasat, Joseph.

Mi-a luat o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să realizez că vorbea cu *mine.*

— Ah, nu-i nimic.

La uşă, mi-a oferit o bancnotă de douăzeci de dolari împăturită.

L-am refuzat din mână.

— Nicio problemă, frate. Face parte din fişa postului.

Adevăratul Joseph mă plătea cu cincizeci de dolari pe oră pentru treaba asta şi, oricum, fusesem destul de reticent şi nu prea mă încumetasem să o fac.

Sprâncenele lui D.J. s-au încruntat scurt, nefiind, probabil, obişnuit ca un muncitor îmbrăcat în albastru să refuze bacşişul oferit.

— Bine, bine, dacă eşti liber mâine seară, avem o petrecere de Halloween.

Să mori tu? m-am gândit. Toată casa era decorată cu imitaţie de pânze de păianjen şi lumini negre, iar mobilierul fusese împins tot la perete, făcând loc pentru dans sau socializare în centrul camerei de zi.

— Teoretic, este doar pentru studenţi, dar, evident, tu nu eşti prea bătrân şi petrecerea nu este exclusiv pentru cei din frăţii, deci, treci pe aici dacă ai timp.

M-am abţinut cu greu să nu rânjesc.

— Da, desigur. Mulţumesc…

Dar nu, mulţumesc.

Apoi am ridicat privirea şi l-am văzut Kennedy Moore în partea cealaltă a camerei, vorbind cu un alt tip. Atunci mi-a picat fisa: asta era frăţia lui. Ar fi putut veni şi Jackie la petrecere, chiar dacă se despărţiseră.

Ei bine, drace! Se pare că mergeam la o petrecere a frăţiei.

***

Am văzut-o pe Jackie din momentul în care a intrat pe uşă. Cu tot întunericul şi aglomeraţia de trupuri, n-am pierdut-o niciodată din vedere pentru mult timp. Era îmbrăcată în roşu. Roşu aprins, lucios. Pe cap avea o bentiţă din care ieşeau două coarne roşii, ascuţite. O coadă subţire, bifurcată, era agăţată de partea din spate a fustei ei, legănându-se în spate când mergea sau dansa.

Picioarele ei erau netede, goale, şi păreau mai lungi decât de obicei. Geometria îmi spunea că fusta scurtă şi pantofii roşii imposibil de înalţi erau responsabili pentru acest efect, dar nicio

cantitate de matematică nu putea reduce reacţia interioară pe care am avut-o când am văzut-o din nou, mai ales într-un costum atât de sexy şi demenţial. Nu eram singurul bărbat răvăşit de fata îmbrăcată în acea ţinută, după cum reieşea din numărul celor care o invitaseră la dans. Dar ea nu ştia sau nu îi păsa, pentru că de nouă din zece ori îi refuzase din cap.

Ea şi fostul ei, pentru că acum eram sigur că se despărţiseră, au rămas la distanţă unul de celălalt, de parcă ar fi avut poli opuşi. El se dădea în spectacol într-o parte a încăperii, iar ea făcea eforturi să îl ignore din cealaltă.

Am conceput şi renunţat la o grămadă de replici introductive.

Hei, te-am urmărit la cursul de economie, pe care, n-am putut să nu observ, ai încetat să-l frecventezi cu câteva săptămâni în urmă. Sper că plănuieşti să renunţi la el, pentru că atunci nu aş mai încălca regulile campusului, ca să nu mai vorbim de etica personală, dacă le-aş invita în oraş. Genial! Şi deloc ciudat.

Cred că roşu tocmai a devenit culoarea mea preferată. Penibil.

Pot să-ţi spun rădăcina pătrată a oricărui număr în zece secunde. Deci, care este numărul tău? Îh!

Nu mi-am dorit niciodată atât de mult să ajung în iad. Nu.

S-a încins atmosfera aici sau eşti doar tu? Iisuse Hristoase, *nu!*

Un cuplu beat pe ringul de dans distra pe toată lumea cu o demonstraţie de dans lasciv. Era prima dată când o vedeam pe Jackie zâmbind de când o urmăream, de o oră şi ceva. Unghiul de vizibilitate mi-a fost blocat când o fată cu urechi de pisică şi mustăţi desenate cu creionul s-a oprit chiar în faţa mea, privindu-mă peste marginea paharului. Când am ridicat o sprânceană, a spus:

— Tu nu eşti la cursul meu de economie?

Unul dintre dansatori a lovit-o, împrăştiindu-i băutura pe faţă. A căzut în faţă şi am apucat-o de braţ, împiedicând-o să ajungă direct pe podea. Răsucindu-se, a strigat *„Dă-te la o parte, târfă”* fetei care dansa lasciv, deşi băiatul fusese cel care o lovise.

Când s-a întors spre mine, expresia urâtă i-a dispărut de pe faţă. Mi-a zâmbit frumos, de parcă ultimele zece secunde nu ar fi existat. Înfricoşător.

— Ce spuneam?

S-a apropiat de mine şi i-am dat drumul braţului.

— A, da. Economie. Cu ăla, cum îl cheamă…

Şi-a pocnit degetele de câteva ori, încercând să-şi amintească, în timp ce eu m-am uitat la Jackie, care dansa cu un tip îmbrăcat cu o mantie lungă, de culoare închisă. El a râs la ceva spus de ea, arătându-şi colţii albi, de plastic. Erau mulţi vampiri prezenţi în seara asta.

— Domnul Keller? a spus fata de la economie.

— Doctorul Heller, am corectat-o.

Ea a zâmbit din nou.

— Da, el.

M-a împuns în piept cu o unghie de un argintiu metalizat.

— Stai în ultimul rând. Nu eşti atent. Nţ, nţ.

Uau! Trebuie să mă sustrag din această conversaţie.

— De fapt, sunt instructorul suplimentar pentru acest curs.

— Cine-adică-ce?

M-am uitat în jos, strângând din buze. *Hristoase!*

— Preparatorul.

— Ohhh…

Apoi mi-a spus cum o cheamă, informaţie pe care am uitat-o imediat, şi s-a lansat într-un monolog răutăcios despre fata care o lovise. Nu le cunoşteam pe niciuna şi nu mi-ar fi putut păsa mai puţin despre disputa lor, legată de un tip sau de o pereche de pantofi, nu puteam stabili exact în starea mea de *nu dau doi bani.*

Când am localizat-o din nou pe Jackie, avea geanta pe umăr şi ieşea pe uşa din spate în curtea asfaltată pe care o împărţeau câteva case ale frăţiei. Venisem la petrecere cu speranţa de a o vedea, dar nu aveam niciun drept să o urmăresc aşa. Nici măcar nu vorbisem cu ea, nu o invitasem la dans. Puteam să plec acum, nu se întâmplase nimic. Doar să o urmez pe uşă afară şi să mă duc acasă.

Numai că îmi îngrămădisem bicicleta într-un spaţiu mic, între două maşini din faţă. Nu aveam niciun motiv să ies pe uşa

din spate.

Tipul vampir urmărise şi el uşa din spate. Şi-a lăsat pelerina pe spătarul unui scaun, scuipându-şi colţii de plastic şi băgându-i în buzunarul din faţă. Ieşind chiar în urma lui Jackie, nu părea să se grăbească, dar nici nu zăbovea, de parcă trebuia să ajungă undeva. Sau să se vadă cu cineva.

Capitolul 6
LANDON

Pe cubul de lemn de pe birou scria *D-na Sally Ingram,* cu litere negre, pe o placă de alamă lustruită. Părea un nume destul de plăcut şi ea îmi păruse în regulă de la distanţă, în timpul orei obligatorii de orientare, săptămâna trecută. Plăcut mi se păruse cuvântul cel mai potrivit pentru directorul liceului, dar nu era.

M-am ghemuit într-un scaun tare de plastic, în faţa biroului ei uriaş. Partea de deasupra era o placă din lemn masiv, care părea construită special, cu scopul de a împiedica pe cineva să sară peste el cu uşurinţă. Nu-mi puteam imagina cum fusese introdus un birou ca ăsta într-o încăpere atât de mică. Probabil intrase în cameră pe bucăţi, pentru că, în mod sigur, nu ar fi încăput pe uşă.

Doamna Ingram frunzărea un dosar deschis, întorcând paginile ca şi cum nu aş fi fost în faţa ei, aşteptând să aflu de ce fusesem chemat în biroul directorului din prima zi de liceu. Ochelarii îi stăteau pe vârful nasului, aşa cum şi-i ţinea tata când citea sau actualiza registrele, singura concesie faţă de cariera sa precedentă pe care o văzusem de când ne mutaserăm aici, acum opt luni.

La început, fuseseră certuri, tata acuzându-l pe bunicul că îi lipsea spiritul de afaceri, că nu era organizat şi nu era în stare să se ocupe de contabilitatea firmei de pescuit care îi fusese sursă de venit decenii de-a rândul… iar bunicul exact aşa proceda. În cele din urmă, ajunseseră la un fel de înţelegere şi tata preluase partea financiară a afacerii. În timp ce introducea numerele în tabele sau transfera informaţiile pe laptopul său, tata încă mai bombănea din când în când, smulgându-şi ochelarii şi apăsându-şi puntea nasului, de parcă frustrarea îi putea

declanşa o hemoragie. Dar pusese la punct „biroul”, care era format dintr-un dulap înghesuit în holul dintre camera de zi şi bucătărie (plin cu jurnale de bord în loc de farfurii) şi masa fixă din bucătărie… deasupra căreia atârna pe un cablu un singur bec. Actualul spaţiu de lucru era departe de a semăna cu biroul său din Washington sau măcar cu acela de acasă, din Alexandria.

Doamna Ingram şi-a dres glasul, apoi şi-a scos ochelarii, cercetându-mă cu privirea. Ochii îi erau întunecaţi şi apropiaţi. Aş fi desenat-o în chip de balaur, ochii rotunzi, reptilieni măsurându-şi prada, ţintuind-o la pământ şi îndemnând-o zeflemitor să fugă. Asta era prima mea zi de şcoală. Nu aş fi avut când să fac ceva care să o enerveze deja. Nu că aş fi încercat vreodată să enervez pe cineva. Nu voiam decât să fiu lăsat în pace şi, în mare parte, reuşisem să obţin asta.

— Landon Maxfield.

Îmi pronunţase numele ca pe ceva lipicios şi nu mi-am putut stăpâni revolta care mi-a îngustat privirea. Maxfield era numele bunicului şi nu îmi plăcea să îl insulte cineva. Rezemându-se pe coate, şi-a alăturat degetele.

— Am auzit despre tine şi m-am gândit că ar trebui să ne cunoaştem, din moment ce, acum, eşti în casa *mea*.

Am clipit. De la cine a *auzit despre* mine? Şi ce i-au spus?

— Vezi tu, ai început cu stângul la nivel academic în această şcoală exemplară, iar reputaţia te precedă.

Degetele i se atingeau ritmic la vârfuri, ca şi cum am fi avut o simplă discuţie constructivă în prima zi de şcoală.

— Şi eu obişnuiesc, în calitate de director al acestei şcoli, să iau la cunoştinţă despre toate potenţialele… deficienţe, înainte ca acestea să se transmită la restul corpului elevilor. Un fel de control anticipat al daunelor, dacă vrei. Înţelegi?

Mi-a zâmbit batjocoritor, cu buzele strânse şi abia arcuite la colţuri.

Mă îndoiam că se aştepta să înţeleg ceva din ceea ce tocmai îmi spusese. Dar vocabularul ei impunător nu îmi întrecea cu nimic pregătirea anterioară sau părinţii bine educaţi care mă crescuseră. Mi-aş fi dorit să nu îi înţeleg vorbele. Mi-aş fi dorit să nu ştiu ceea ce gândea. Inima îmi bubuia în urechi şi mi-am înfipt unghiile în palme ca să îmi opresc lacrimile de furie, înainte să se adune. Ochii înlăcrimaţi m-ar fi făcut să par slab.

— Credeţi că… am să-i contaminez pe ceilalţi elevi.

Vocea mea şi-a zgâriat drumul afară din gât, trădându-mi emoţia pe care încercasem să o ascund, dar ea nu părea să observe. Era prea uimită.

Ochii i s-au mărit, dar, cumva, asta nu îi înmuia deloc privirea ameninţătoare. Era cea mai înspăimântătoare femeie pe care o întâlnisem vreodată. Palmele i s-au lăţit pe birou.

— Ei bine, hai să nu ne pripim. Vreau doar să mă asigur că înţelegi noţiunea de *toleranţă zero,* domnule Maxfield.

Măselele mi s-au încleştat. S-a ridicat, iar eu am făcut la fel. Nu voiam să mă privească de sus.

— Pur şi simplu respectă regulile cât timp eşti în casa mea… sau vei fi dat afară în şuturi, domnule.

Prima mea zi de liceu şi sunt ameninţat cu exmatricularea?

Am decis să nu îi ofer mai multe informaţii cu privire la ce puteam şi ce nu puteam să înţeleg. Era genul de persoană care întâi apăsa pe trăgaci şi apoi punea întrebări. Dacă punea vreodată.

Am aprobat o dată, cu o smucitură a capului, iar ea m-a lăsat să plec.

Trecuseră 339 de zile de când a murise mama.

Mi se păreau ani. Mi se păreau ore.

LUCAS

Stăteam nemişcat, cu ochii la uşa din spate, în timp ce conştiinţa mea şi o obsesie pe care nu puteam să o controlez se luptau în capul meu.

Asta putea să fie singura mea ocazie de a sta de vorbă cu Jackie Wallace. Nu o mai văzusem, nici în campus, nici în afara lui, niciodată de când încetase să se mai prezinte la cursuri.

Dar, ce dracu’ puteam să-i spun?

Şi apoi mai era tipul care o urmase afară. Era evident că îl cunoştea. Poate că hotărâseră să se întâlnească, departe de privirile indiscrete. Sau poate şi el aşteptase o şansă de a fi cu ea şi, spre deosebire de mine, profita de ea, în loc să piardă timpul cu lupte lăuntrice inutile.

Poate că, pur şi simplu, fata se hotărâse să plece devreme,

la fel şi el, fără nicio legătură între acţiunile lor.

Sau poate că iroseam secunde preţioase fără să fac nimic.

Adolescentul din mine era din ce în ce mai furios pe reticenţa mea. Lasă jos paharul ăla de rahat, du-te afară după ea şi spune ceva, orice, drăcia dracului!

Primul gând, aş fi putut să-i spun că eram preparatorul cursului ei şi că îi observasem absenţa de la ore timp de mai multe zile, inclusiv faptul că pierduse examenul parţial, dar că nu renunţase la curs. *Exact după ce o urmărisem într-o parcare întunecată.* Aş fi fost norocos dacă nu mi-ar fi tras întâi un genunchi în bile şi apoi m-ar fi luat la întrebări.

Totuşi, termenul limită de *renunţare fusese* acum trei zile. Aş fi putut să o salvez de un patru pe foaia matricolă, dacă altceva nu puteam să fac. Dezlipindu-mi fundul de perete, am abandonat presupusa conversaţie pe care o aveam cu fata smiorcăită, semibeată, în mijlocul discursului ei.

Îndreptându-mă direct spre uşa din spate şi afară, mi-am spus că, dacă Jackie Wallace şi vampirul musculos deveniseră vorbăreţi sau mai rău, aveam să fac ocolul clădirii până în faţă, să mă urc pe bicicletă şi să uit că existase vreodată. *Sigur că aşa ai să faci. Toate acele mici amănunte pe care le-ai studiat şi ţi le-ai gravat în minte timp de nouă săptămâni se vor dizolva, pur şi simplu. Nu e mare lucru.*

Tacă-ţi gura!

Preţ de câteva secunde mi-a fost teamă că o pierdusem. Se anunţaseră furtuni pe timpul nopţii, iar vântul sufla prin stratul de nori, accentuând umbrele şi făcând ca zonele luminate să fie rare şi de scurtă durată. Am reperat-o datorită telefonului ei mobil aprins. Trimitea un mesaj cuiva, strecurându-se printre automobile şi camionete, la celălalt capăt al lotului. Prietenul ei vampir era între noi şi se vedea dar că o urmărea. Dar măgarul, nu striga să o avertizeze. Avea să o sperie de moarte, dacă apărea de nicăieri în spatele ei.

Am tras adânc aer în piept şi m-am îndreptat încet spre ea, pregătit oricând să fac cale întoarsă.

Probabilitatea de a regreta toată această seară? Nouăzeci şi cinci la sută.

Pe rândul cel mai îndepărtat, ea a deschis portiera unei camionete strălucitoare de culoare închisă. Interesant. Nu mi-aş

fi imaginat-o conducând o camionetă. Poate o maşinuţă sport sau o hatchback compactă. Prietenul ei a ajuns lângă ea şi amândoi s-au mutat în spaţiul din spatele uşii deschise. Nu îi puteam vedea clar pe niciunul dintre ei şi nici *nu* îmi doream să-i văd cum îşi verifică amigdalele unul altuia.

Era timpul să fac stânga împrejur. Dar… faptul că nu o strigase nu îmi dădea pace. În cel mai bun caz, i se părea amuzant să sperii o femeie într-o parcare pustie. În cel mai rău caz…

Ea a ţipat. O dată, întrerupt brusc.

Am încremenit. Apoi am luat-o la fugă.

În ultimii trei sau patru ani, rareori dădusem frâu liber temperamentului meu, pentru că ştiam foarte bine care sunt posibilele consecinţe ale acestui lucru. Dar, când i-am văzut trupul întins pe bancheta camionetei peste al ei şi am auzit-o plângând, implorându-l să se oprească, mi-am pierdut cumpătul. Tot autocontrolul din lume nu ar fi putut împiedica deznodământul, asta presupunând că voiam să mă calmez.

Nu voiam.

Strângându-mi ambii pumni în cămaşa lui, l-am scos din camionetă. Era pe jumătate beat. Avea acel grad de beţie care îi face pe idioţi să gândească *N-am nimic. Pot să conduc, nicio problemă.* Suficient cât să articuleze greşit câte un cuvânt, din când în când.

Suficient cât să îl facă ineficient într-o luptă împotriva cuiva care ştia ce face.

Eu ştiam ce fac.

Aveam să îl omor şi să mă gândesc mai târziu la consecinţe. Asta nu era o speranţă sau o convingere. Era un fapt. Tipul era un om mort.

Primele mele două lovituri au fost, oarecum, o surpriză totală pentru el. Capul i-a căzut pe spate şi a rămas acolo, nedumerit de modul în care prădătorul devenise prada, în intervalul a două bătăi de inimă.

Luptă-te cu mine, jigodie! Dă-i drumul! Luptă-te dracului cu mine!

În cele din urmă a ridicat un pumn, dar mi-a ratat capul cu vreo treizeci de centimetri, şi ca urmare şi-a pierdut echilibrul. L-

am mai lovit de două ori, braţele încălzindu-mi-se de la adrenalina ce-mi pulsa prin vene. O rază a lunii a iluminat scena în alb şi negru pentru o fracţiune de secundă. Din nas îi curgea sânge, întunecat şi satisfăcător de abundent. *Sângerează, jigodie!*

S-a şters la gură cu antebraţul, examinând rezultatul. Cu un mârâit scurt, a plecat capul şi s-a năpustit înainte.

O lovitură de jos în sus cu dreapta, exact sub bărbie. Cot în cap cu stânga. Cu gura deschisă, s-a lovit de camionetă şi a ricoşat, alcoolul făcându-l prea prost ca să cadă sau să fugă. A dat din mâini spre mine, iar eu l-am apucat de umeri şi i-am aplicat un genunchi în maxilar, zguduindu-i ţeasta.

Avea noroc. În loc de asta, aş fi putut să îi zdrobesc traheea. A căzut, ducându-şi braţele deasupra capului şi trăgându-şi genunchii la piept.

Ridică-te. Ridică-te. Ridică-te. Am dat să mă aplec după el, să îl ridic şi să îl lovesc din nou, dar un sunet moale a pătruns prin ceaţa furiei mele.

M-am uitat în sus, privind direct în camionetă, unde Jackie stătea ghemuită în cealaltă portieră, pieptul urcându-i şi coborându-i cu respiraţii scurte.

Era speriată de moarte, ferindu-se de el. Sau poate de mine. Ştiam că era imposibil să îi simt ritmul bătăilor inimii, să îi miros panica, dar jur că le făceam pe amândouă. Pumnii mei erau acoperiţi de sângele atacatorului ei. Mi-am şters dosul palmelor pe blugi, uşor, păşind cu atenţie spre uşă, fără mişcări bruşte.

Ochii ei s-au mărit, dar nu s-a mişcat din loc.

— Te simţi bine?

Acestea erau primele cuvinte pe care i le adresam acestei fete pe care o privisem şi desenasem, dorisem şi visasem. Nu mi-a răspuns, nici nu a dat din cap. Şoc, era în stare de şoc.

Foarte încet, am scos telefonul din buzunar.

— Am să sun la urgenţă.

Tot niciun răspuns. Înainte să apăs butonul de apel, am întrebat-o dacă are nevoie de îngrijiri medicale sau doar de poliţie. Nu ştiam ce îi făcuse în secundele care mi-au trebuit ca să traversez parcarea. Pantalonii erau încă pe el, deşi descheiaţi,

dar avea mâini. Un alt val de ceaţă roşie ameninţa să coboare. Îl voiam *mort*, nu doar gemând şi sângerând la picioarele mele.

— Nu suna, mi-a spus ea.

Vocea îi era atât de moale şi stinsă, încât abia îi puteam auzi cuvintele.

Credeam că nu voia o ambulanţă. Dar nu, îmi clarifica faptul că nu voia să sun la *poliţie.*

Neîncrezător, am întrebat:

— Mă înşel, sau tipul ăsta tocmai a încercat să te violeze şi tu îmi spui să nu sun la poliţie?

A ridicat din umeri şi am vrut să o scot din camionetă şi să o scutur.

— Sau am întrerupt ceva ce nu trebuia?

Dracu’ să mă ia cu temperamentul meu! Fir-ar al dracului! DE CE am spus aşa ceva?

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi voiam să îmi trag un pumn în gură. Mi-am forţat respiraţia să încetinească. Trebuia să mă calmez. Pentru ea. *Pentru ea.*

Scuturând din cap, mi-a spus că vrea doar să meargă acasă. Creierul meu a bifat o sută de motive pentru care ar fi trebuit să o contrazic, dar stătusem în campus destul de mult timp, ca să ştiu cum aveau să decurgă lucrurile. Frăţia avea să strângă rândurile în jurul lui. Cineva avea să jure că plecase cu el de bunăvoie. Ea era o fată părăsită, care încerca să facă rău frăţiei fostului ei iubit. Era o mincinoasă, o instigatoare, o depravată. Administraţia avea să facă tot posibilul ca povestea sa nu iasă din campus. El nu reuşise, deci era cuvântul lui împotriva cuvântului ei. O palmă peste mână pentru el, exilul social pentru ea.

Eu aş fi depus mărturie… dar aveam antecedente penale ca minor pentru violenţă şi tocmai îl bătusem măr pe tipul întins pe jos. Un avocat inteligent m-ar fi arestat pe mine pentru violenţă asupra lui, discreditând orice aş fi putut să declar.

Nenorocitul de pe asfalt s-a răsucit şi a înjurat, iar eu mi-am rulat umerii, respirând regulat, *inspiră, expiră, inspiră*, *expiră*, încercând să mă conving să nu îi strivesc ţeasta sub tocul foarte solid al cizmei. Nu sângerase suficient pentru a satisface monstrul din mine.

Fusesem cât pe ce.

Ea respira cu mine şi m-am concentrat pe inhalările ei uşoare. Tremura, dar încă nu plângea. Dacă ar fi început, habar n-aveam ce aş fi făcut.

— Bine. Conduc eu, i-am spus.

Fără nicio pauză între cuvintele mele şi ale ei, a răspuns că nu, conduce singură.

Oare câte şocuri puteam să îndur într-o singură noapte? După cum se vedea, eram pe cale să descopăr.

De parcă aş fi avut de gând să o las la volan. *Sigur.* M-am aplecat şi am luat cheile din mulţimea de obiecte împrăştiate pe podeaua maşinii. Poşeta ei stătea pe o parte, răsturnată, fără îndoială, când rahatul ăla cu ochi o aruncase pe burtă în camionetă.

La DRACU'! Nu mi-am dorit niciodată atât de mult ca o persoană să se ridice şi să sară la bătaie. Aveam nevoie de o scuză, orice scuză, ca să îl termin.

Venind mai aproape, a întins mâna după chei. M-am uitat la degetele ei subţiri. Degetele pe care le admirasem de la distanţă săptămâni întregi. Tremurau.

— Nu pot să te las la volan, i-am spus.

O derutam cu aceste cuvinte. I-am expus rapid motivele mele: faptul vizibil că tremura, motiv suficient şi singur. Nu eram sigur dacă fusese rănită, şi presupuneam că băuse, cu toate că nu observasem să fi avut vreun pahar sau vreo sticlă în mână.

— Nu am băut, mi-a spus, încruntându-se, pe un ton indignat. Eu ar fi trebuit să conduc în seara asta.

Nu ar fi trebuit să mă uit peste umăr şi înapoi, după care să o întreb pentru *cine,* mai exact, trebuia să conducă. Nu ar fi trebuit să o cert pentru că traversase parcarea de una singură, fără să fie atentă la împrejurimi, chiar dacă toate aceste lucruri erau adevărate. Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să insinuez faptul că acţionase iresponsabil, ceea ce era egal cu a-i spune că ea era vinovată pentru atac.

Ştiam cine era vinovatul. Zăcea într-o baltă de sânge la picioarele mele, gemând ca şi cum vreunuia dintre noi ar fi trebuit să-i pese.

— Deci e vina mea că m-a atacat? a suspinat furioasă. E

vina mea că nu pot merge de la uşa casei până la maşină fără ca unul dintre voi să încerce să mă *violeze*?

Unul dintre voi.

— *Unul dintre voi?* Ai de gând să mă bagi în aceeaşi oală cu rahatul ăla?

Am făcut semn spre tipul pe care îl doborâsem la pământ, indignarea mea spumegând la suprafaţă ca o reacţie chimică, instantanee şi inflexibilă.

— Nu semăn *deloc* cu el.

Mi-am auzit cuvintele umplând spaţiul dintre noi, ostile şi defensive. Când le-am rostit, privirea i-a alunecat peste gura mea şi peste inelul din buză. Am văzut frica pe care încercase să o ascundă înainte să o pot observa.

Mânia mea nu era îndreptată împotriva ei. Nu eu eram cel de care trebuia să se teamă. Dar aşa mă comportam.

Cu mâna întinsă, a cerut din nou cheile şi vocea i s-a frânt în mijlocul frazei. Dar m-a privit în ochi cu hotărâre. Curajul ei era uimitor, după câte îndurase în noaptea asta. Iar acum eu, un alt bărbat, încercam să o forţeze să facă ceva ce nu voia.

Unul dintre voi.

Greşea, dar nu în totalitate. Sentimentul care m-a copleşit când am realizat acest lucru nu era deloc plăcut.

— Locuieşti în campus? am întrebat-o, înmuindu-mi glasul, pentru a-i oferi tandreţea pe care o merita.

Era alegerea ei, nu a mea. Faptul că o salvasem nu îmi dădea dreptul de a-i dicta viaţa. Putea să traverseze campusul şi fără mine, deşi aş fi preferat să nu o facă.

— Lasă-mă să te conduc, am insistat. Pot să mă întorc mai târziu, pe jos, ca să-mi iau vehiculul.

M-a cuprins uşurarea când ea a cedat, aprobând din cap. Am ajutat-o să îşi adune lucrurile împrăştiate în maşină, pe care şi le-a pus înapoi, în poşetă, luptându-mă cu un junghi de gelozie nejustificată când i-am înmânat un prezervativ.

De parcă i-aş fi oferit un scorpion în loc de un pătrat inofensiv de celofan, şi-a retras mâna, spunând că nu e al ei.

Deci, el plănuise treaba într-atât, încât să încerce să „asigure” lipsa dovezilor?

Nu te întoarce. Nu te uita la el

Ignorând avertismentul din mintea mea, m-am uitat înapoi, ca să mă asigur că era încă la pământ. Era. Posibil să fi mormăit ceva despre intenţia lui de a ascunde probe, ceea ce m-a făcut să îmi pară rău că ea nu mă lăsase să chem poliţia, pentru că o intenţie de genul ăsta ar fi putut indica un plan pe deplin conştient. Nu sunt sigur dacă am spus-o cu voce tare. Dacă am făcut-o, ea nu a răspuns. Am strecurat prezervativul în buzunar, întrebându-mă dacă un prezervativ putea intra într-un tocător, pentru că aveam de gând să încerc acest mic experiment când ajungeam acasă.

În imaginaţia mea, tipul îl folosea în acel moment.

M-am urcat în camioneta ei, am închis portiera şi am introdus cheia în contact.

— Eşti sigură că nu vrei să chem poliţia?

Deşi eram hotărât ca această decizie să îi aparţină, trebuia să o întreb încă o dată.

Rămânând tăcută pentru un moment, a privit prin parbriz la partea din spate a casei şi la petrecerea dinăuntru.

— Sunt sigură, mi-a răspuns.

Am dat din cap şi am pornit cu spatele, lumina farurilor arătându-mi clar rănile pe care i le făcusem atacatorului ei. Nu era nici pe departe suficient. M-am forţat să păstrez camioneta în marşarier. Aş fi preferat să o bag în viteză şi să-l turtesc sub roţi.

De ani de zile nu mai simţisem nivelul ăsta de violenţă pulsându-mi prin vene.

Cu ochii la drum, m-am forţat să par liniştit, ştiind că aşa, chiar dacă nu imediat, aveam să mă calmez. La intersecţie, am întrebat-o numele căminului în care locuia şi am virat la dreapta când mi i-a spus, cu vocea slăbită şi tremurândă, acum că pericolul trecuse.

I-am oferit cât de multă intimitate am putut, veghind-o cu coada ochiului în timp ce încerca să se reculeagă. S-a cuprins cu braţele ca şi cum i-ar fi fost frig, cu toate că noaptea era foarte frumoasă pentru luna octombrie. Un pic cald, chiar. Tremura din când în când, trupul ei parcă vrând să se apere, în timp ce mintea ei nu putea îndepărta mizeria la care tocmai fusese supusă.

Am vrut să mă apropii şi să o ating. Nu am făcut-o.

Ar fi putut fi mult mai rău…

Dar nu aveam să-i spun asta niciodată.

În faţa căminului, i-am parcat şi încuiat camioneta, dându-i cheile şi conducând-o până la intrarea laterală. M-am chinuit să îmi ţin mâinile la locul lor. Voiam să o consolez, dar atingerea unui străin era ultimul lucru de care avea nevoie. Deşi, pentru mine, era familiară, unică şi fascinantă, ea nici măcar nu ştia cum mă cheamă.

La uşă, i-am cerut cardul de acces, gândindu-mă că i-ar fi fost greu să deschidă singură, din moment ce tremura atât de tare. M-am întrebat dacă trebuia să o conduc până la cameră, sau dacă asta i s-ar fi părut o ameninţare. Încrederea ei de până acum deja mi se părea un miracol.

Apoi, când mi-a dat cartela, a tresărit de uimire cu ochii la degetele mele.

— O, Doamne! Sângerezi!

— Nu. E mai mult sângele lui, i-am răspuns.

De parcă asta ar trebui să o liniştească. Iisuse!

Am descuiat uşa, apoi i-am dat înapoi legitimaţia, uitându-mă direct la chipul ei, acum complet vizibil în lumina plafonului de la intrare. Ochii mei atingeau ceea ce degetele nu puteau, trasând urmele lacrimilor, petele de rimel de sub pleoape. Voiam să îi netezesc sprâncenele încruntate cu vârfurile degetelor, să o cuprind în braţe şi să îi lipesc faţa de pieptul meu, să o calmez cu bătăile inimii mele.

— Eşti sigură că te simţi bine? am întrebat-o, iar ochii i s-au umplut imediat de lacrimi.

Mâinile mi s-au strâns în pumni pe lângă mine. *Nu o atinge.*

— Da. Sunt bine, mi-a răspuns, ferindu-şi privirea de a mea.

Nu ştia deloc să mintă.

Avea să îi povestească unei prietene ceea ce păţise. Poate colegei de cameră. Cuiva cunoscut şi de încredere. Ştiam că nu puteam fi eu confidentul ei. Îmi îndeplinisem scopul şi nu îmi doream decât să mi-l fi îndeplinit mai bine. Mai repede. Aveam să regret pentru totdeauna ezitare mea iniţială de a o urma afară în seara asta.

Am întrebat-o dacă puteam suna pe cineva pentru ea şi a refuzat din cap, ocolindu-mă, atentă să evite orice contact fizic, chiar şi atingerea hainelor. Încă o dovadă a statutului meu anonim.

I-am urmărit paşii spre scări, tocurile pantofilor răsunând pe dalele de pardoseală, coada ei lucioasă, bifurcată, balansându-se absurd în spate, oricât de greu s-ar fi mişcat acum. Coarnele costumului erau de mult pierdute.

— Jackie? am strigat-o atent, nevrând să o sperii.

S-a răsucit, cu mâna pe balustradă, aşteptând.

— Nu a fost vina ta, i-am spus.

Şi-a muşcat buza, menţinându-şi postura, dând din cap o dată înainte de a prinde balustrada şi a fugi pe scări. M-am întors şi am plecat, sigur că acele cinci cuvinte erau ultimele pe care aveam să i le zic vreodată lui Jackie Wallace.

Erau nişte ultime cuvinte bune.

Capitolul 7
LANDON

Boyce Wynn, fost coleg ocupant al mesei paria din şcoala generală, devenise pentru mine un fel de Nemesis[5]. Dacă i-aş fi spus în felul ăsta, habar n-ar fi avut ce voiam să zic şi m-ar fi făcut fetiţă şi/sau m-ar fi ameninţat cu bătaia. Exact ce s-a şi întâmplat şi fără să-i spun nimic.

Adică contrar unor lucruri pe care le spun adulţii, dacă răspunzi golanilor, în cazul în care nu poţi să-i baţi, le dă putere, pentru că, în felul ăsta, se prind că-ţi pasă. N-aveam nicio intenţie să fac aşa ceva. Directorul Ingram mă ameninţase cu *toleranţa ei zero*, iar Wynn, probabil, *putea* să mă bată, pe lângă faptul că îi făcea să mă exmatriculeze. Era mare şi răutăcios, păşind zgomotos prin împrejurimi, ca unul dintre elevii mai mari, care îl suportau numai pentru că se zvonea că are acces la droguri, alcool şi piese auto furate. De asemenea, pe *ei* nu îi ameninţa. Nu se lua decât de cei pe care îi percepea ca fiind mai mici sau mai slabi.

Adică de mine.

---

5 În mitologia greacă, zeița răzbunării și justiției divine.

În cantina şcolii nu exista o masă paria, aşa că, pentru alegerea locului unde mâncam era necesară o decizie ad-hoc, la două secunde după ce plăteam. Orice mişcare greşită putea fi fatală.

În zilele urâte, leprele sociale mâncau în curte, iar când era frumos afară rămâneam înăuntru, renunţând la mesele şi băncile însorite în favoarea tipilor de genul lui Clark Richards, fiul cel mai mic al unui întreprinzător pe care îl ura bunicul, şi fetelor ca Melody Dover, iubita blondă şi populară a lui Clark.

Nu prea erau multe zile urâte aici, în afară de câteva ploioase sau cu vânt puternic, cu căderi de grindină şi ocazionalele ameninţări cu tornadele. În afară de asta, vremea era caldă şi însorită, chiar şi pe timpul iernii… ceea ce însemna că îmi petreceam cea mai mare parte a pauzelor de prânz în interior. Cele mai sigure locuri erau la extremităţile vacante ale meselor, acolo unde nu se aşeza niciun semipopular sau vreun tip ca Wynn.

Dar, asta nu îi oprea să te găsească atunci când erau în căutare de distracţie.

Exemplul 1: Este surprinzător de uşor pentru cineva să împingă o tavă cu mâncare peste masă, trântind-o jos şi împrăştiind alimentele în toate părţile, fără să se oprească din mers şi fără să dea de înţeles că ar avea cumva de-a face cu asta.

Am început să cumpăr sandviciuri conservate în condiţii suspicioase, ambalate în folie şi o sticlă cu apă, în loc de porţii de mâncare gătită.

Exemplul 2: Cine a inventat vestiarele, unde mai multe rânduri de metal şi blocuri de beton ascund de ochii antrenorului tot ce se întâmplă în spate, a fost un idiot. Graţie unei ambuscade, am pierdut o pereche de tenişi la mâna a doua şi pantalonii mei cargo tip camuflaj. Pentru că nu eram atât de sărit de pe fix încât să îi identific pe nemernici, remediul antrenorului a fost să îmi iau ceva de îmbrăcat din coşul cu lucruri pierdute, care emana un miros de parcă ar fi murit ceva pe fundul lui şi acum era în stare de putrefacţie.

În timpul ultimei ore, am mirosit ca un rahat, la propriu, fiecare fată din apropiere strâmbând din nas şi trăgându-şi masa cât mai departe de mine posibil, în timp ce băieţii făceau

observaţii inteligente, cum ar fi, *„Puţi,* Maxfield. Încearcă să-i spui îngrijitorului tău să mai pună furtunul pe tine din când în când”. Etcetera.

Am dat tot jos de pe mine imediat ce am ajuns acasă şi, după ce am făcut o baie fierbinte, le-am aruncat în containerul pentru ars din spatele curţii.

Am împrumutat cinci dolari de la tata şi l-am rugat pe bunicul să mă ducă înapoi la Thrifty Sense, unde am găsit o pereche de tenişi Vans ca noi, mărimea mea. Costau şapte dolari.

— Ştiu unde locuieşti, a spus bunicul, strecurându-mi cei doi dolari care îmi lipseau.

Am încetat să îmi mai schimb hainele pentru ora de sport, lucru care mi-a adus o mulţime de puncte scăzute din note în fiecare zi, până când antrenorul Peterson şi-a dat seama că penalizările nu aveau niciun efect.

Dar aveam trei ore cu Wynn: educaţie fizică, geografie şi mecanică auto.

— Spălaţi-vă! a strigat domnul Silva, vocea lui ca un tunet răsunând peste zgomotul motoarelor în funcţiune, a maşinăriilor electrice, a muzicii country şi a discuţiilor despre autoturisme, părţi de autoturisme, fete şi părţi de fete.

Majoritatea lucrurilor pe care le spuneau băieţii erau inofensive. Chiar dacă mamele din întregul oraş ameninţau că ne spală gura cu săpunul abraziv Lava, pe care îl foloseam pentru a ne îndepărta petele încăpăţânate de ulei şi vaselină de pe mâini şi braţe, toate erau, de obicei, doar vorbe.

Totuşi, uneori, toate acele cuvinte nu păreau doar fraze şi expresii. Păreau amintiri şi coşmaruri, iar eu făceam tot posibilul să evit şi una, şi alta. Mâinile mi s-au strâns în pumni uleioşi, în timp ce stăteam la rând pentru chiuvete, forţat să aud discuţia din spatele meu, în care Boyce Wynn juca un rol important.

— Băi, ţâţele ei sunt ca doi *pepeni* zemoşi.

Accentul lui îmi ridica părul pe ceafa şi îmi imaginam gesturile pe care ştiam ca le făcea cu mâinile.

— Da, i-aş trage-o, a răspuns prietenul său, şi au râs amândoi. Dar nu prestează.

— *Încă*, Thompson. *Încă.* Aş învăţa-o eu să presteze.

Uitându-mă drept în faţă, privirea mi s-a întunecat pe margini.

— Sigur! Ai vrea tu, golanule! În plină zi, n-ar da doi bani pe un sărăntoc alb ca tine.

— Da cui îi trebuie în plină zi? Noaptea, frate. La adăpostul întunericului, ar cerşi mai mult.

Prietenul a râs.

— Băi, serios, ar spune *nu.* Plus că nu e *chiar* atât de bună.

— Frate, eşti nebun? Aş viola-o atât de repede…

Înainte să îmi dau seama ce fac, m-am răsucit, pumnul meu încleştat înfigându-se chiar în marginea gurii lui Boyce Wynn. Capul i s-a mişcat un pic de la impact şi ochii i s-au lărgit de uimire. Instinctiv, am ştiut că nu trebuia să mă opresc la atât, dar, dintr-odată, în jurul nostru s-a format un cerc de elevi strigând, „Bătaie! Bătaie!” şi membrele mi-au îngheţat, în timp ce tot corpul lui s-a încordat, pregătind o lovitură care să mă lase lat.

Înainte ca oricare dintre noi să poată face vreo mişcare, Silva ne-a apucat pe amândoi de braţ, despărţindu-ne şi imobilizându-ne.

— Ce *dracu’* faceţi aici, nătărăilor? Vă străduiţi să fiţi *exmatriculaţi?*

Nu mi-am luat ochii de la Wynn şi el se uita înapoi cu o privire criminală. Un firicel de sânge îi strălucea pe buza de jos.

— Ce-ai făcut, Wynn? a urlat Silva, scuturându-l.

Profesorul nostru de mecanică auto era extrem de *iritat.*

Ochii lui Wynn s-au îngustat, încă uitându-se urât la mine, şi părea să fi ajuns la un soi de concluzie răzbunătoare. A ridicat din umărul liber, ca şi cum ar fi fost indiferent.

— Nimic, domnule Silva. Totul e OK.

Silva s-a uitat spre mine, iar Wynn a ridicat încet braţul liber, să-şi şteargă şuviţa de sânge de pe faţă cu dosul palmei. Adrenalina clocotind a trimis un fior prin mine.

— Şi tu, Maxfield? Părerea ta care e? Ce s-a întâmplat aici?

Am clătinat o dată din cap şi am repetat după Wynn.

— Nimic. Totul e OK.

Silva a scrâşnit din dinţi, dându-şi ochii peste cap până la tavanul scorojit, ca şi cum Dumnezeu ar fi putut să îl repare şi să

îi spună ce măsuri să ia cu noi.

Scuturându-ne încă o dată braţele, mai puternic, aproape că ni le-a scos din umăr.

— N-o să fie *nicio bătaie.* În Atelierul. Meu. Aţi înţeles, bărbaţi?

Scuipase cuvântul *bărbaţi* ca şi cum am fi fost orice altceva, numai asta nu.

Am încuviinţat din cap, dar nu ne-a dat drumul braţelor.

— E nevoie să îi spun lui Bud că faci probleme? l-a întrebat pe Wynn, care a negat din cap, cu ochii măriţi.

Oricine ar fi fost *Bud*, numele său băga frica în tipul care teroriza cea mai mare parte a corpului elevilor.

S-a sunat de ieşire, iar publicul nostru s-a îngrămădit cu întârziere spre chiuvetele supradimensionate din aluminiu. Silva ne-a eliberat, dar nu s-a mişcat, încrucişându-şi braţele vânjoase la pieptul musculos şi suflându-ne tăios în ceafă în timp ce ne frecam cu săpun. Luându-mi rucsacul din dulap, m-am îndreptat spre ieşirea laterală, în timp ce Wynn ieşea prin faţă cu doi prieteni.

Evadarea mea era ceva temporar. Eram sigur de asta.

***

Într-un efort de a-şi tortura elevii, profesoara mea de geografie, a anunţat un proiect pe echipe, imediat ce am revenit din vacanţa de iarnă, în timpul căreia toţi cei care rămăseseră în oraş de Crăciun se bucuraseră de cincisprezece centimetri fără precedent de zăpadă, care acoperiseră plaja, palmierii, hotelurile din staţiune şi bărcile de pescuit.

În Alexandria, iarna începea înainte de Crăciun şi continua până în martie, cu averse de ploaie, lapoviţă şi, ocazional, ninsoare, grămezi de zăpadă adunată în colţurile parcărilor, transformându-se din alb în cenuşiu dacă era lăsată să se topească, în loc să fie încărcată în camioane şi dusă afară din oraş. În luna februarie, toată lumea era sătulă de răzuit gheaţa de pe parbrize, de curăţat cu lopata aleile şi drumurile de acces, de trezit în vuiet de camioane cu pietriş sau pluguri de zăpadă, de frig şi umezeală constantă.

Aici, zăpada se aşeza ca un praf, dacă se aşeza vreun pic. Orice cantitate semnificativă provoca uimire. Cincisprezece centimetri erau consideraţi un *miracol.* Oamenii se plimbau de colo-colo *exclamând* şi clătinând din cap. Părinţii îşi trimiteau copiii afară să construiască oameni de zăpadă şi să facă îngeri de zăpadă cu şosete pe mâini, pentru că nimeni nu avea mănuşi normale sau cu un singur deget.

— În lumina „Miracolului de Crăciun”, vom forma echipe *miraculoase,* pentru a observa efectul schimbărilor climatice asupra mediului înconjurător şi a oamenilor.

Tonul doamnei Dumont era mult prea vesel pentru a doua oră din prima zi de după vacanţă. Nimeni nu voia să fie acolo şi nicio cantitate de entuziasm n-avea să ne facă să ne răzgândim după două săptămâni întregi de dormit până târziu şi stat degeaba.

— Cu scopul de a arăta modul în care oamenii se adaptează la schimbări neaşteptate, toţi vom trage câte un bileţel din pălărie şi vom forma perechi.

A zâmbit larg, de parcă ideea că soarta ne alegea partenerii ar fi trebuit să facă proiectul mai interesant.

Toţi am gemut la unison. Netulburată, a înmânat o şapcă de baseball întoarsă cu susul în jos, inscripţionată cu mascota şcolii, care, surpriză, era un peşte, lui Melody Dover, care a extras o bucată de hârtie şi a trecut-o fetei din spatele ei. De pe ultimul scaun din rândul lui Melody, am urmărit şapca apropiindu-se. Am extras un F. Nimerit.

Când şapca a ajuns pe ultimul rând, Dumont a potolit zgomotul de voci.

— Acum, găsiţi-vă partenerul şi schimbaţi-vă locurile! Veţi sta lângă acel partener în primele trei săptămâni din acest semestru, la sfârşitul cărora vom prezenta întregii clase proiectele noastre.

Cred că e o glumă! Nu mai susţinusem decât un singur proiect, în primăvara anului trecut, la care obţinusem un zero. Prezentările mele erau greu de făcut şi greu să îi vezi pe alţii făcându-le.

Am cochetat cu ideea de a mă ridica şi a ieşi din clasă, apoi am auzit „*OK*, *care domnişoară frumoasă are un F?”* din partea opusă a sălii şi nu m-am mai putut mişca.

Boyce. Wynn.

O. Drace!

S-a ridicat şi a început să smulgă bucăţile de hârtie din mâinile elevilor ca să afle cine îi era partener.

— Tu ai F? Cine dracu' are F?

— Domnule Wynn, i-a strigat doamna Dumont, încruntându-se.

El a ridicat din umeri.

— Nu-mi găsesc partenerul, doamnă Dumont.

Ochii i s-au oprit pe Melody, care s-a strâmbat un pic.

— Tu eşti?

I-a smuls hârtia din mână, iar ea a obiectat.

— *Nu,* şi-a luat biletul înapoi, ridicând bărbia. Eu îl am pe *Clark.* Iubitul ei era deja aşezat lângă ea. Nici nu era nevoie să se mute din locurile lor de pe rândul din faţă ca să lucreze împreună. Şi eu mă pricopsisem cu Boyce-dracu-să-l-ia-Wynn, în timp ce privilegiatul Clark Richards stătea cu *frumoasa lui iubită.* Fireşte.

— Aaa, *nu, nu, nu,* nu merge aşa.

Doamna Dumont s-a grăbit spre ei, cu ochii la Melody.

— Nu poţi să face pereche cu ăăă… prietenul tău. Vreau să experimentăm cu toţii o schimbare în cultură şi mediu! Difuzia schimbării de mediu în acţiune!

Cât timp cei trei încercau să îşi dea seama la ce se referea, ea a luat hârtiile lui Boyce şi Melody şi le-a schimbat între ele.

— Gata. Acum, Clark, mergi cu Boyce. Încep imediat să împart temele de proiect!

Părea să creadă că asta avea să îi distragă atenţia lui Clark de la faptul că îi înlocuise o parteneră-iubită sexy cu un partener-bătăuş mătăhălos.

— Ce dra… s-a strâmbat el, încordându-şi maxilarul. De ce nu pot să lucrez cu Mel?

Doamna Dumont i-a zâmbit binevoitor, bătându-l pe umăr.

— Acum, cine are F? a întrebat, ignorând complet întrebarea lui.

Am ridicat mâna câţiva centimetri deasupra băncii, fără să spun un cuvânt. Patru perechi de ochi m-au găsit. Singura care

mi-a zâmbit a fost doamna Dumont.

— Vino în faţă, Landon. Poţi lua locul lui Clark pentru următoarele trei săptămâni.

După expresia de pe faţa lui Clark, ai fi crezut că a spus, „Poţi să i-o tragi prietenei lui Clark pentru următoarele trei săptămâni”.

— Drăcia dracului, noroc chior, Richards, i-a zis Boyce, ţintuindu-mă în colţ cu o privire sfredelitoare.

Într-un fel, faptul ca făcusem, fără voia mea, pereche cu iubita altui tip, era încă un cui împotriva mea.

Mi-am pus rucsacul pe umăr şi am înaintat printre rânduri, simţindu-mă de parcă aş fi fost condamnat la injecţia letală, nu forţat să finalizez un proiect cu o fată care apăruse în fanteziile mele cel puţin o dată. În timp ce Dumont ne împărţea pachetele, Melody a scos un caiet spiralat şi a început să ne împartă responsabilităţile: *Melody* în stânga, *Landon* în dreapta, ambele subliniate. A trasat o linie groasă pe mijloc, folosind marginea manualului ca să îi iasă dreaptă.

— Fac eu hărţile, m-am oferit, cu voce joasă.

A strâns din buze şi a rămas dreaptă, în mod clar iritată. Super!

A început să scrie cuvântul hărţi sub numele meu şi s-a oprit la jumătate, fixându-mă cu ochii mari, de un verde pal.

— Tu… ştii să desenezi? Că pot să le fac eu, dacă nu.

I-am întors privirea.

— Da.

Văzând ca nu intru în detalii, şi-a dat ochii peste cap şi a mormăit:

— Bine. Aş face bine să iau o notă mare pe chestia asta.

Am făcut schimb de numere de telefon şi adrese, deşi mi-a dat clar de înţeles că nu avea de gând să pună piciorul afară din clădirea şcolii sau din casa părinţilor ei, cu mine.

Conacul Dover era mai în josul plajei de casa bunicul.

— O, da, *Maxfield*, a spus Clark.

Ea a amuţit, probabil din cauza expresiei mele sumbre.

Clark era fiul lui John Richards, cel mai mare constructor de monstruozităţi rezidenţiale şi apartamente de vacanţă din oraşul nostru. Îl bătea la cap de o veşnicie pe bunicul să îşi vândă

proprietatea de pe plajă. Atmosfera se încinsese acum câţiva ani, spunea bunicul, atunci când Richards ceruse ajutorul primăriei ca să îl exproprieze, pe motiv că „baraca” bunicului era o oroare şi că activităţile sale de pescuit erau doar o faţadă. Bunicul i-a spus unde să îşi bage vorbele chiar acolo, în mijlocul şedinţei consiliului local. Încercările de intimidare se răriseră de când tata începuse să se ocupe de partea financiară a Maxfield Fishing, dar ostilitatea era la fel de puternică.

Melody şi-a dres delicat glasul.

— Umm… Deci, sună-mă diseară, după ce mă întorc de la cursul de dans.

Cursul de dans. În ce se îmbrăcau fetele ca Melody la cursul de dans? Imagini spontane şi-au ţesut calea în imaginaţia mea. Mi-am răsucit una dintre benzile de cauciuc de pe încheietură.

— OK.

— Cam pe la ora opt?

— OK, am repetat.

Şi-a dat ochii peste cap. Încă o dată. Soneria a sunat şi a ţâşnit în picioare ca să iasă din sală cu Clark, care s-a încruntat la mine, trecându-şi un braţ în jurul umerilor ei. Boyce a venit în spatele lui şi m-a împins în spate, lipindu-mă de bancă.

— Ciudatule, mi s-a adresat el. Richards probabil o să te omoare dacă pui mâna pe ea.

Nu intenţionasem să o ating în vreun fel. Ciudat cum acea ameninţare mă făcea să îmi doresc.

LUCAS

Cred că mintea mea repornise în timpul celor patru ore de somn de care, în sfârşit, am avut parte, pentru că îmi aminteam acel lucrul enervant de sâmbătă seara pe care nu fusesem în stare să-l reţin.

Dacă Jackie nu renunţa la curs, nu avea să îl promoveze şi nu îi mai rămânea la dispoziţie decât o zi pentru a face acest lucru, deoarece termenul limită de renunţare pentru învăţământul de licenţă era mâine.

Probabilitatea de a mă întâlni din nou cu ea, *astăzi,* era

scăzută. Nu aveam decât o singură soluţie: puteam să îi trimit un e-mail, în calitate de preparator al cursului, un avertisment informativ politicos *despre data scadentă.* Dragă Studentă: ar fi bine să te ocupi de acest lucru important, aluzie, aluzie.

Nu avea importanţă că nimeni altcineva din campus nu ar fi primit o astfel de notificare personalizată. Administraţia nu obişnuia să ofere multe avertismente individualizate, cu atât mai puţin pentru retragerea de la cursuri. Preferau să le afişeze pe pagina web a departamentului sau să le însereze undeva în documentaţia de înscriere pe care toată lumea o derula fără să o citească, apoi apăsa direct butonul *Accept.*

Părerea general acceptată: fiecare student este responsabil de administrarea propriului orar. Pentru că sunt adulţi. Teoretic.

Domnişoară Wallace.

Sunt preparatorul cursului de economie introductivă al domnului doctor Heller, pe care se pare că aţi încetat să îl frecventaţi, conform condicii de prezenţă şi a faptului că nu v-aţi prezentat la examenul parţial de săptămâna trecută. Ca atare, doresc să vă readuc la cunoştinţă că studenţii nu sunt eliminaţi de pe liste în mod automat pentru neprezentare, ci trebuie să înceapă ei înşişi procedura de retragere de la cursul în sine. Formularele de retragere şi instrucţiunile sunt disponibile on-line; v-am inclus link-urile mai jos.

Vă rog să reţineţi că termenul limită este MÂINE.

L. Maxfield

Am salvat mesajul şi am închis laptopul, plănuind să i-l expediez mai târziu, după ce adăugam link-urile. Trebuia să trec pe la Starbucks înainte de curs, să predau o copie după autorizaţia mea de chelner reînnoită, fără de care nu aveam voie să mă prezint la lucru în după-amiaza asta. Probabil că şi ea avea alte cursuri dimineaţa. Aveam timp.

— Bună, Lucas, m-a salutat Gwen, ştergând o mică pată de cafea de pe blatul din granit.

Gwen avea un zâmbet de luni dimineaţă pe care niciun cunoscut nu îl putea egala, cu atât mai puţin colega noastră,

Eve, care nu prea zâmbea de felul ei.

— A rămas valabil că lucrezi în locul meu astăzi după-amiază, nu?

Am dat din cap, luând o ceaşcă de cafea.

— După ce ies de la meditaţii. Termin la două.

— Eşti o dulceaţă! mi-a zâmbit, urmându-mă în spate. Am să mă întorc la timp, să poţi ajunge la seminar.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul, când am băgat fotocopia în dosarul meu şi i-am lăsat un bilet managerului, în care îl informam că am făcut-o.

— Trebuie să-ţi găsim o fată, a spus Gwen, din senin.

M-am înecat cu o gură de cafea pe care tocmai o luasem, iar Gwen m-a bătut pe spate.

— Ăăă… am bâiguit, imediat ce am putut să vorbesc. Mulţumesc, dar mi-e bine aşa.

Una dintre sprâncenele pale i s-a ridicat, afirmând fără cuvinte ce părere avea ea despre declaraţia mea.

— Eşti un băiat bun, Lucas.

Trebuie să fi afişat o expresie neîncrezătoare, pentru că a dat din cap.

— Crede-mă. Eu sunt expertă la găsit nenorociţi, iar tu nu eşti unul dintre ei.

***

Kennedy Moore era, ca de obicei, în centrul atenţiei, râzând şi fără să aibă habar prin ce trecuse fosta lui iubită (timp *de trei ani*) cu două zile în urmă. Mă întrebam dacă nu cumva era şi prieten cu tipul pe care nu puteam să mi-l amintesc fără să îmi trebuiască nişte taekwondo mental, ca să mă calmez.

M-am aşezat la locul meu, pe rândul din spate, şi am scos un manual, pregătindu-mă să învăţ pentru un test de la cursul de unsprezece. Aşteptând să ajungă Heller, pentru ca Moore şi prietenii lui să ia loc şi să tacă, am schiţat ceva violent pe marginea manualului. Mă întrebam mereu ce credeau persoanele care nimereau cărţile folosite de mine când dădeau peste una dintre mâzgălelile mele. De obicei, erau doar modele, produsul reveriei de moment. Uneori, erau ilustraţii personale ale textului

tipărit. Rareori, foarte rar, includeau feţe sau părţi ale corpului.

Heller a intrat pe uşa din faţa sălii, trezindu-mă din visarea inutilă. De când Jackie încetase să mai vină, cursul devenise incredibil de plictisitor. Ştiam materia pe de rost. Ştiam toate anecdotele amuzante şi poantele lui Heller. Notele personale pe care le încorpora în prelegerile sale făceau din el un instructor extraordinar, dar, chiar şi aşa, de trei ori era prea mult pentru majoritatea, iar a patra ajungea la graniţa torturii.

— Dacă toată lumea se va aşeza, vom începe, a zis el.

Din câte puteam să văd eu de pe rândul din spate, toată lumea era aşezată, dar, în mod sigur, cuvintele sale erau adresate cuiva.

O, Doamne! M-am holbat. N-am putut face nimic altceva, decât să mă holbez.

Jackie, cu obrajii purpurii şi ochii mari fixaţi pe Heller, stătea la câţiva metri de mine, lângă uşa din spate a sălii de curs. Dintr-odată, de parcă ar fi fost împinsă de la spate, a coborât în grabă trei rânduri mai jos şi a ocupat singurul loc gol… În afară de cel de lângă mine. Care i-ar fi fost mai aproape.

Poate că nu-l văzuse. Poate că nu mă văzuse pe mine.

Sau poate că mă văzuse.

Ce căuta aici*?*

Bine că mai trecusem prin materia asta de trei ori şi puteam să o regurgitez cu uşurinţă la seminarul de mai târziu, pentru că nu m-am putut concentra pe niciun cuvânt rostit de Heller pe tot parcursul celor cincizeci de minute ale cursului. Totul era *bla bla bla* şi fâsâit de marker pe tablă. Jackie nu părea să se descurce mai bine, deşi presupuneam că lipsa ei de concentrare se datora unor motive complet diferite de şocul pe care îl suferisem eu când o văzusem. Nu avea cum să ridice ochii fără să privească în ceafa fostului ei iubit şi era nevoită să se uite la tablă, indiferent dacă Heller schiţa sau nu vreun grafic pe ea, sau la pagina goală din caietul ei spiralat, care a rămas aşa până la sfârşitul cursului.

Venise să se retragă, m-am gândit, relaxându-mă în cele din urmă. Asta făcea, renunţa la curs. Ajunsese prea târziu să poată discuta cu Heller înainte de începerea orei, aşa că rămăsese pentru a obţine semnătura lui pe formularul de retragere după ce se termina, întărindu-mi concluzia, s-a

îndreptat spre faţa sălii la sfârşitul prelegerii (după ce fostul ei ieşise pe culoar, fără măcar să o observe). După un scurt schimb de cuvinte cu Heller, l-a aşteptat să discute cu alţi doi studenţi, apoi l-a urmat afară.

Ar fi trebuit să mă simt uşurat. Nu mai trebuia să îmi asum vreo responsabilitate pentru ea. Nu mai trebuia să îi trimit mesajul pe care îl scrisesem de dimineaţă.

Nu mai trebuia să o văd vreodată.

Deci, de ce aveam sentimentul ca, dacă o lăsam să dispară din viaţa mea, pierdeam ceva de neînlocuit?

Răspunsul era doar o altă întrebare. Ce altceva aveam de ales?

Exact ca la petrecerea de Halloween, am zărit-o imediat ce a intrat pe uşă, aşezându-se la capătul rândului meu. Era ca o forţă invizibilă, care atrăgea ceva ascuns în mine. Mă minuna câmpul magnetic pe care reuşiserăm să îl dezvoltăm între noi, şi mă întrebam dacă şi ea i-ar fi simţit forţa, dacă ar fi venit mai aproape. Poate că nu o simţeam decât eu.

Era cu roşcata simpatică pe care o recunoşteam vag de la petrecere, unde veniseră împreună, Jackie în costumul ei de diavol roşu aprins şi prietena sa îmbrăcată într-un lup, cu urechi pufoase, coada stufoasă, nelipsitul costum mulat dintr-o piesă… şi ochelari de bunicuţă pe vârful nasului. Cărora nu le-am văzut sensul, până când un tip înalt, la bustul gol, cu blugi şi o pelerină cu glugă de roşie, a alergat spre ea, a luat-o pe sus, la propriu, şi a dus-o pe ringul de dans.

Ori de câte ori ploua, lumea prefera să nu plece din campus între cursuri, şi Starbucks-ul studenţesc era luat cu asalt. Şerpuind printre două vitrine şi călcând pe spaţiul micii zone cu mese şi scaune, unde toate locurile erau ocupate, coada se sfârşea undeva, pe coridor. Aglomeraţia nu dădea semne să se termine curând. Nu aveam timp să fiu distras, dar eram, urmărind-o pe Jackie cu prietena ei, apropiindu-se pas cu pas.

Prietena a ieşit afară din rând ca să verifice timpul de aşteptare şi a ajuns la concluzia că avea să dureze prea mult. Am crezut că aveau să plece amândouă, dar a îmbrăţişat-o strâns pe Jackie şi s-a îndepărtat singură.

Jackie nu mă observase, dar nu se concentra cu adevărat pe ceva. Privirea ei goală plutea deasupra celorlalţi clienţi sau se

uita pe cea mai îndepărtată fereastră. Gura îi era strânsă într-o linie dreaptă şi expresia sa gânditoare contrasta cu zâmbetul pe care mi-l oferise în acea zi ploioasă, imortalizat în desenul meu. Mă durea inima să o văd aşa, de parcă mi se ataşase de starea ei emoţională, în loc să îşi îndeplinească sarcina principală, aceea de a mă menţine în viaţă. Şi-a verificat telefonul, citind mesaje sau o pagină de internet timp de un minut sau două, înainte de a-şi relua privitul fără ţintă, înaintând în spatele unui tip înalt, care îmi bloca vederea, lucru pentru care îi eram recunoscător. Ştiam din instinct că, dacă s-ar fi uitat în sus şi m-ar fi văzut acum, s-ar fi întors şi ar fi plecat.

În cele din urmă, tipul din faţa ei a dat comanda, a plătit şi s-a mutat în zona de servire.

— Următorul, am spus încet, trezind-o din visare.

Buzele i s-au despărţit, dar orice fusese pe cale să zică s-a evaporat, rămânând nerostit.

Pielea i s-a înroşit. Am privit-o în ochii, care, am observat, acum că îi priveam de aproape, erau un pic înroşiţi, de parcă ar fi plâns recent. Sigur Heller nu o făcuse să plângă, nu? Oricât de rigid ştiam că putea fi atunci când era necesar, nu mi-l puteam imagina făcând-o pe această fată să plângă doar pentru că voia să renunţe la curs.

Inima mi s-a strâns din nou, în ton cu ea. În mintea ei, aveam să fiu mereu asociat cu acea noapte. Acest fapt nu putea fi schimbat niciodată. O speriam sau îi aminteam de ea, oricare ar fi fost sentimentul, voia să fugă de el. Cum aş fi putut să o condamn?

Fata din spatele ei şi-a dres nerăbdătoare glasul.

— Eşti gata să comanzi? am folosit întrebarea pentru a o ancora în realitate, trăgând-o înapoi, unde ne aflam.

S-a terminat. *Voiam să îmi citească gândurile.* El nu e aici. Noi nu suntem acolo.

Apoi a dat comanda, cu vocea un zumzet distorsionat, pe care, cumva, l-am înţeles. Am tipărit-o pe pahar, împreună cu numele ei şi i-am dat-o lui Eve. Târziu, sâmbătă noaptea, mi-am dat seama că am strigat-o Jackie, când, de fapt, nu aveam de unde să ştiu cum o cheamă, dar acum nu mai avea rost să fac pe ignorantul.

Ridicând privirea, am surprins-o examinându-mi mâna

dreaptă, încă învăluită într-un strat subţire de tifon. Cea mai mare parte din sângele de sâmbătă noaptea fusese al lui, aşa cum îi spusesem, dar nu tot. Când am ajuns acasă şi m-am spălat, mi-am dat seama cât de rău mă rănisem, după crăpăturile şi zgârieturile de pe degete, Rănile erau plăcute. Erau dovada că nu mă reţinusem. Nu era de mirare că se prăbuşise la pământ şi rămăsese acolo.

I-am încasat băutura şi mi-a întins legitimaţia, aceeaşi pe care o folosisem să îi deschid uşa căminului. Faţa zâmbitoare de sub protecţia laminată nu se potrivea cu expresiile pe care le văzusem pe chipul ei în ultimele zile.

— Eşti bine azi? am întrebat-o, nerealizând sensul criptic al cuvintelor mele decât după ce le-am rostit. *Drace!*

— Sunt bine, mi-a răspuns, cu vocea încă răguşită.

Când a luat legitimaţia şi chitanţa, degetele mi s-au atins de ale ei cu propria lor voinţă. A tras brusc mâna înapoi, ca şi cum aş fi ars-o, şi mi-am amintit cum sâmbătă seara, făcuse tot posibilul să nu ne atingem când trecuse pe lângă mine, la intrarea în cămin.

Oare numai de mine îi era frică să se atingă acum, sau de orice individ?

Voiam să fiu eu cel care avea să o relaxeze şi să o descopere, să îi arate blândeţea şi respectul pe care nu le primise din mâinile violatorului sau din ale fostului ei iubit.

Dar n-aveam să ajung niciodată în acea ipostază şi era o prostie să tânjesc după aşa ceva.

— Mulţumesc, a spus, privindu-mă confuz şi prudent.

Fata din spatele ei s-a aplecat prea aproape, comandându-şi băutura peste umărul lui Jackie, deşi încă nu i-o cerusem. Jackie s-a ferit de contactul fizic. Înăbuşindu-mi o replică acidă şi luându-i comanda, mi-am amintit că eram la muncă, era al dracului de aglomerat şi, oricât de mult mi-aş fi dorit să fac să dispară toate aceste persoane, nu aveam cum.

Ochii ni s-au mai întâlnit o dată înainte să fie înghiţită complet de mulţimea aflată în partea cealaltă a barului, unde Eve lucra cu mişcări maniacale, aruncând priviri răutăcioase oricui se plângea de timpul de aşteptare. Jackie şi-a luat paharul şi a plecat fără să se uite înapoi, iar eu am început să mă întreb de câte ori aveam să o mai pierd din ochi. Cu siguranţă, asta era

ultima.

Capitolul 8
LANDON

Ziua începuse groaznic şi de acolo mersese tot mai rău. Eram la jumătatea drumului spre şcoală când dimineaţa umedă se transformase într-o furtună neprevăzută. Într-un minut îmi simţeam hainele ca nişte cârpe calde, jilave în aerul rece şi umed, iar în minutul următor, a apărut o masă de nori care s-a deschis şi a împroşcat ploaie peste fraierul de mine tot restul drumului până la scoală.

Intrând pe uşile duble, mă ofticasem că nu făcusem stânga-mprejur, să plec acasă imediat ce începuse să plouă. Nu aş fi putut să mă ud mai tare nici dacă aş fi sărit în ocean cu tot cu pantofi. Vârfurile părului meu se strânseseră în ţepi ce picurau ca un robinet care nu putea fi închis complet. Picăturile se transformaseră în şiroaie ce se scurseseră din tivul hanoracului meu fleașcă şi din blugi în tenişii care acum scârţâiau şi lipăiau când înaintam pe coridor.

Dădeam vina pe Melody Dover pentru decizia mea proastă şi, da, pentru *dorinţa* de a veni la şcoală, o premieră după un an şi jumătate.

În primele două săptămâni ale proiectului nostru, lucraserăm împreună doar în clasă. Şi prin împreună vreau să spun aşezaţi unul lângă altul. Abia dacă ne vorbiserăm, dar nu puteam să o condamn doar pe ea pentru asta.

Aveam telefon mobil, dar nu şi computer, aşa că scrisese cu creionul *Power Point* sub numele ei. În timpul documentării separate despre fenomenele climatice şi distribuţia lor geografică, eu începusem să desenez hărţile, iar ea căutase imagini pe internet. În cele din urmă, trebuia să ne întâlnim şi să începem combinarea porţiunilor individuale, să lucrăm la partea scrisă şi să repetăm prezentarea.

Seara trecută, mă invitase, fără tragere de inimă, la ea acasă. Mă spălasem şi mă schimbasem înainte de a porni pe plajă. Vântul din golf era uscat şi rece, ciufulindu-mi şi încurcându-mi părul încă umed. Îmi răsfoia paginile caietului de desen, pe care îl folosisem pentru schiţele topografice,

ameninţând să-l rupă în bucăţi şi să îmi arunce în apă toată munca. M-am ghemuit în hanorac, cu braţul strâns pe caiet şi mâinile în buzunare, urând-o pe doamna Dumont, pe Melody Dover şi pe dobitocul care hotărâse că geografia trebuia să facă parte din programa clasei a nouă.

Melody a răspuns la uşă în pantaloni de trening roz şi şosete albe.

— Bună. Vrei o Cola sau ceva?

Fără să aştepte un răspuns, a închis uşa după mine şi a intrat în casă.

Am urmat-o, mirat de cuvântul *ROZ* scris pe fundul ei. Am arcuit o sprânceană la inscripţia pleonastică şi i-am observat şoldurile înguste balansându-se uşor, ademenindu-mă, până când mi-am dat seama că intraserăm într-o bucătărie luminoasă, mare cât toată casa bunicului meu. Când s-a aplecat să ia două sucuri reci de pe raftul de jos al unui frigider imens, m-am oprit în loc, holbându-mă. *ROZ* era noul meu cuvânt preferat.

Îndrumându-mă spre blatul de granit, mi-a întins o cutie, apoi şi a trântit fundul perfect pe un scaun de bar din piele. A răsucit laptopul spre mine şi mi-a arătat scaunul de alături, iar eu m-am aşezat prudent, străduindu-mă să nu-mi strivesc ouăle. Geografia devenise şi mai plictisitoare decât fusese înainte. Nu crezusem că aşa ceva era posibil.

Ea spunea cuvinte, dar eu nu le înţelegeam. Parcă vântul îmi zburase mintea. Vântul sau cuvântul *roz.*

— Landon?

— Huh?

— Hai să-ţi vedem hărţile.

Tonul ei dădea de înţeles că nu era deloc încântată de aceasta perspectivă. Am deschis caietul la prima hartă. A rămas cu gura căscată.

— O, Doamne!

— Ce e?

Genele i se plimbau în sus şi-n jos atunci când întorcea paginile.

— Uau! Eşti… eşti artist?

Am ridicat din umeri, oftând uşurat.

A mai întors o pagină.

— O, Doamne, a repetat. Sunt *uimitoare*! Figurile astea sunt oameni mici? Şi copaci? Uau!

A răsfoit fără grabă restul caietului, până când a ajuns la o pagină goală. Apoi, a făcut ceva ce nu mă aşteptam să facă. A revenit la începutul caietului şi l-a deschis.

M-am întins după el, nedorind să i-l iau cu forţa, dar neliniştit că îmi studia desenele pe care nu le mai arătasem nimănui.

— Ăăă, alea sunt toate hărţile…

Gura ei era din nou întredeschisă şi clătina uşor din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea. Mi-am simţit obrajii fierbinţi când a mângâiat cu degetul un portret în detaliu al unui pescăruş curăţându-şi penele, apoi unul cu bunicul, dormind în scaunul său preferat.

Retrăgându-mi mâna în poală, am aşteptat cât timp ea a examinat fiecare desen în parte, până când a ajuns la prima hartă.

— Ar trebui să mă desenezi pe mine.

Am clipit şi mi-am dres vocea, iar ea a roşit uşor.

— Umm… Sigur.

— Cine-i ăsta? a întrebat o voce de femeie, speriindu-ne pe amândoi.

Ne-am distanţat rapid şi aproape am căzut de pe scaun.

Maxilarul lui Melody s-a încordat, dar vocea i-a rămas impasibilă.

— El e Landon, mamă, partenerul meu de proiect la geografie.

Mama ei m-a măsurat cu privirea şi eram pe deplin conştient de hainele mele ponosite, părul zburlit, ceasul ieftin din piele pe o mână şi banderola de un gri decolorat pe care mi-o legasem în locul celeilalte.

Oh?

A arcuit o sprânceană, iar ochii ei de acelaşi verde pal că ai fiicei sale s-au îndreptat spre Melody.

— Credeam că ora de geografie o ai împreună cu Clark.

— Doamna Dumont a ales partenerii.

Un strop de sfidare. Şi o scuză: faptul că el îmi este partener nu e nici vina şi nici alegerea mea.

— Hmm, a spus mama ei. Ei bine, să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva. Voi fi în birou, la capătul holului.

Răsucindu-se pe călcâie, a dispărut printr-o uşă pe care o puteam vedea de la bar.

Melody şi-a dat ochii peste cap, dar, de data asta, nu din cauza mea.

— Jur pe Dumnezeu, e *aşa* o pacoste! Părinţii sunt naşpa.

Am zâmbit, mi-a întors zâmbetul şi inima mi-a tresărit. Drace!

Era atât de frumoasă! Atât de nepotrivită pentru mine! Atât de combinată cu alt tip!

Am lucrat la proiectul nostru timp de două ore, în care ea i-a trimis cinci mesaje lui Clark şi a primit telefoane de la două prietene. Pe lângă asta, eram şi spionaţi de mama ei, din sfert în sfert de oră. În cele din urmă, m-a condus la uşă, uitându-se peste umăr când mi-am încheiat hanoracul.

— Deci, poate… data viitoare vin eu la tine? a spus în şoaptă.

Această sfidare avea să rămână un secret între noi.

— Acolo, nu poate intra mama peste noi din cinci în cinci minute. Asta dacă nu cumva mama ta e mai rău? Dar mă îndoiesc să fie posibil.

Am înghiţit în sec şi am clătinat din cap.

— Nu. Adică, *da,* poţi să vii.

Oare chiar o invitasem pe Melody Dover la mine acasă, unde nu aveam un dormitor adevărat? Atât de măgar eram? Da şi da. Dar nu puteam da înapoi. Şi nu puteam să-mi scot din cap imaginea ei în dormitorul meu, care era, de fapt, doar un pat şi nimic mai mult.

Azi-dimineaţă sărisem din pat la primul sunet al alarmei telefonului. Furtuna bruscă îmi accelerase pasul deja grăbit pe care îl stabilisem când ieşisem pe uşă, aşa că am ajuns un pic mai devreme, cu zece minute înainte de primul clopoţel. De obicei, elevilor nu li se permitea accesul în clădire înainte să se sune prima dată, dar ploua. Ar fi fost nişte nenorociţi dacă ne-ar fi lăsat să aşteptăm afară.

Tenişii îmi scârţâiau pe linoleum, răsunând pe coridoarele aproape goale. Ştiam fără să mă uit înapoi că, probabil, lăsam în

spatele meu urme ude. Sunetul strident al paşilor mei era suficient de înalt, încât să nu aud pe cineva apropiindu-se în spatele meu şi eram atât de distras de ora a doua, cea de geografie, încât instinctul meu normal de auto-conservare era redus la tăcere.

— Ai făcut o baie în ocean, Maxfield, sau te-ai pişat pe tine?

Nu m-am oprit, nu m-am întors, dar nici nu am fugit. Există ceva în comportamentul animalelor turbate şi al idioţilor avizi de putere care îi face să urmărească tot ce aleargă.

Mi-a apucat rucsacul, iar eu am fost cât pe ce să mi-l dau jos de pe umeri şi să merg mai departe, dar ceva mă împiedica să îngenunchez atât de mult. M-am răsucit spre el şi, desigur, era însoţit de doi prieteni. Era aproape la fel de ud ca mine.

— Ce vrei, Wynn?

Păream mult mai relaxat decât mă simţeam. Inima îmi bătea tare, dar nu tremuram vizibil.

— Ce vreau?

A făcut un pas în faţă, cu breteaua rucsacului încă în pumn, cu muşchii gâtului încordaţi şi nările fremătând, ca un taur pe cale să împungă.

— Vreau să-ţi plătesc scena din atelierul auto. Vreau să te doară, să sângerezi şi să plângi ca o fetiţă ce eşti.

Mi-am îngustat privirea. *Pe dracu'!*

— Poate eşti în măsură să mă faci să sângerez, dar niciodată nu o să mă faci să plâng. Plânsul este pentru laşi care nu pot lupta fără ajutorul *javrelor* lor.

Am făcut semn din bărbie spre tovarăşii săi, iar ei s-au zbârlit. Unul dintre ei a mormăit.

Apoi, de după colţ, a apărut o profesoară. A încetinit puţin, parcă examinând de la distanţă detaliile scenei înainte de a trage vreo concluzie despre ceea ce se întâmpla.

Wynn mi-a dat drumul bretelei, pufnind.

— Sunt cu ochii pe tine, faţă de dos. N-o să fie mereu cineva prin preajmă, care să te scape de ciomăgeala pe care o meriţi.

Apoi a plecat, bătându-mă în trecere pe umăr.

LUCAS

Mi-am verificat emailul, fără să mă aştept la ceva important. În principal, voiam să şterg din ciorne mesajul pe care îl scrisesem pentru Jackie despre renunţarea la curs, din moment ce nu mai era valabil. Şi chiar l-am şters, dar nu din motivul aşteptat.

Două e-mail-uri ieşeau în evidenţa din celelalte şase primite, de parcă ar fi fost subliniate. Unul era de la Heller, subiectul: Jacqueline Wallace. Celălalt… era de la JWallace.

L-am deschis întâi pe al lui Heller.

Landon.

Studenta sus menţionată este înscrisă la secţiunea de economie pe care o pregăteşti tu, A pierdut vreo două săptămâni de şcoală, inclusiv, din păcate, examenul parţial. Intenţionează să îşi salveze nota şi în acest scop, i-am permis să înlocuiască examenul cu un proiect de cercetare (detalii ataşate), i-am dat adresa ta de e-mail şi i-am spus că, pentru a începe, trebuie să te contacteze. Înainte să ţi se declanşeze simţul dreptăţii, află că proiectul va necesita un pic mai multă muncă decât examenul pierdut, aşa că nu va scăpa uşor. (Nici eu, din moment ce va trebui să notez nenorocirea aia, atunci când va fi gata. Dar, aparent, a suferit ceva de genul problemelor recente ale lui Carlie şi după ce am văzut-o pe fiică-mea autodistrugându-se un pic înainte de a reveni la suprafaţă, am o sensibilitate crescută pentru studenţii cu tulburări emoţionale.) Îmi imaginez că va avea nevoie de meditaţii individuale, ca să ajungă la zi cu materia înainte de al treilea examen. Dacă nu reuşeşte să facă tot ce i-am cerut, va primi orice notă merită la sfârşitul semestrului. Îţi cer să o ajuţi numai în măsura atribuţiilor tale de preparator, tema trebuie să o rezolve singură. Să sperăm că, pe viitor, va acorda prioritate carierei sale academice, nu unui băiat idiot.

CH

Am recitit mesajul lui Heller. De două ori.

Ea şi Moore *chiar* se despărţiseră, dar *nu* se retrăsese de la curs. Nu mai era iubita lui Moore, dar *încă* era studenta mea. Aproape a intrat în panică atunci când m-a văzut în spatele tejghelei de la Starbucks, azi după-amiază, ceea ce nu însemna neapărat o realizare a faptului că tipul care îl bătuse pe agresorul ei sâmbătă seara era şi preparatorul cursului ei de economie. Adresa mea de e-mail era un ambiguu LMaxfield.

— *Drăcia dracului*, i-am spus lui Francis, câştigând un căscat combinat cu un mieunat.

Nu ar fi trebuit să îmi pese. *N-ar trebui să-mi pese.*

Dar îmi păsa.

Dragă domnule Maxfield.

Dr. Heller mi-a spus că trebuie să vă contactez cu privire la un proiect de cercetare pe tema macroeconomiei pe care vrea să îl realizez. Am pierdut două săptămâni de şcoală după o despărţire neaşteptată, ceea ce înseamnă că am ratat, de asemenea, şi examenul semestrial. Cu toate acestea, ştiu că asta nu îmi scuză absenţele. Voi face tot ce pot pentru a finaliza proiectul şi a ajunge la zi cu materia nouă cât mai curând posibil. Vă rog să îmi spuneţi când sunteţi disponibil şi de ce alte informaţii aveţi nevoie de la mine.

Vă mulţumesc.

Jacqueline Wallace

I-am răspuns imediat, spunându-i că nu aveam nevoie să cunosc motivele pentru care nu se prezentase la ore şi sugerându-i când şi unde ne-am putea găsi.

Lucruri pe care răspunsul meu nu ar fi trebuit să le facă, dar le făcuse: (1) Mă făcuse să par un nemernic. Un superior nemernic, insensibil. (2) Căruia nu îi păsa că inima ei fusese frântă de un nemernic adevărat. (3) Era semnat *LM.* (4) Mă făcuse să par un nemernic.

Am închis laptopul şi m-am plimbat prin apartament, alegându-mă cu o privire urâtă din partea motanului meu, care,

probabil, nu avusese niciodată probleme cu fetele, deoarece el accepta faptul că era un nemernic auto guvernat, ce refuza să se implice emoţional. Aspirasem la acest lucru încă de la vârsta de şaisprezece ani şi mă credeam un fel de expert.

Oprindu-mă brusc, am realizat că alunecasem mai mult de jumătate în vizuina iepurelui înainte să îmi dau seama de ceea ce se întâmpla. Nu numai că o voiam pe fata asta. *Ţineam* la ea. Sâmbătă noaptea, am vrut să îl distrug pe tipul ăla, am vrut să îl lovesc până când nu avea să se mai ridice de jos şi, dacă ea nu ar fi făcut zgomot în camionetă, probabil aşa aş fi procedat.

Fir-ar să fie!

M-am aşezat din nou şi am redeschis laptopul. Câteva minute mai târziu, am auzit alerta de mesaj nou.

O enervasem, asta era clar. Mi-a spus că preda la gimnaziu, dar nu şi ce anume. Apoi a scris: sunt sigură că pot recupera materia şi pe cont propriu. S-a semnat *Jacqueline,* nu *Jackie*.

Aruncând pe mine pantaloni scurţi şi un tricou, am examinat şi reexaminat fiecare nuanţă a mesajului ei, în căutarea unei portiţe, a unei şanse de a schimba cursul discuţiei. Cu gândurile împrăştiate, mi-am legat şireturile pantofilor de sport şi am alergat pe trepte. Aveam să bat pământul cu tălpile, până când ori mi-o eliminam din minte, ori găseam o soluţie.

Nu puteam să îi spun prin e-mail că eu eram tipul de sâmbătă noaptea. Îi era frică de acel individ, dar avea nevoie de mine pentru a lua examenul de economie. Avea să afle imediat ce ne întâlneam, desigur. Singura mea speranţă era să o conving, în calitate de preparator al cursului ei, că putea să aibă încredere în mine.

Folosind *Jacqueline* în loc de *domnişoară Wallace,* i-am sugerat o oră de întâlnire şi am adăugat un post-scriptum: *Ce predai?*

Următorul ei mesaj m-a făcut praf, pentru că începea cu *Landon.* Probabil îl aflase de la Heller. Nimeni altcineva din campus nu mă mai striga pe numele la care renunţasem când plecasem de acasă, la optsprezece ani. *Rahat!*

M-am concentrat pe restul de mesajului, din care am aflat instrumentul la care cânta: contrabasul. Gândul că degete ei vrăjite obţineau muzică dintr-un instrument cam de înălţimea

mea îmi făceau tot corpul să se încordeze.

Aveam nevoie de încă o alergare şi de un duş mult mai rece decât cel pe care tocmai îl făcusem.

După ce am descoperit că programele noastre nu aveau să se coordoneze uşor şi în interesul de a nu o speria complet, cel puţin aşa îmi spuneam, m-am oferit să îi trimit informaţii prin e-mail şi să organizez on-line sesiunile noastre de pregătire, pentru moment.

Nu i-am spus că preferam să mi se spună Lucas, nu Landon. Nu i-am spus că o urmăream, de la distanţă, de peste două luni. Nu i-am spus că fusesem martorul atacului asupra ei, pe care ar fi făcut orice să-l uite, şi cel care îl împiedicase. Nu i-am spus că eu eram individul a cărui atingere o înfiorase, chiar şi peste tejgheaua de la Starbucks, două zile mai târziu.

În următoarele două zile am conversat prin e-mail. I-am trimis fişierele de la Heller, clarificând unele fraze în care folosise prea multe jargoane economice pentru un student în semestrul întâi. Am făcut glume pe seama sistemului de negociere al colegiului, în care berea este moneda de schimb ca să îţi ajuţi un coleg la mutat. Am început să aştept cu nerăbdare numele ei în inbox-ul meu: JWallace. Apoi a venit dimineaţa de miercuri, iar realitatea s-a prăbuşit peste mine, fermă, drept la ţintă.

Capitolul 9
LANDON

Aveam să fiu singur acasă când venea Melody, pentru că tata şi bunicul aveau o întâlnire în oraş, cu contabilul bunicului, pe care tata îl supranumea escroc şi şarlatan. Asta când nu îi spunea într-un fel mult mai ofensator.

— Lucrez cu Bob de când erai în scutece! mârâise bunicul azi-dimineaţă.

— Înseamnă că a avut la dispoziţie câteva decenii ca să te jumulească de profit, ripostase tata. E timpul să-l pui pe liber.

— N-o să fac aşa ceva! Poate dacă ai fi rămas p-aici, ai fi ştiut că majoritatea oamenilor nu sunt infractori, cum găseşti în *Washington.*

După părerea bunicului, Washington era o „groapă plină cu bişniţari” şi faptul că fiul său alesese să trăiască şi să lucreze acolo îl îmbolnăvise. Nu am stat să ascult răspunsul lui tata. Eram aproape convins că mai auzisem argumentul. De mai multe ori.

Mi-am turnat din cutie nişte suc de portocale, apoi am luat un baton cu proteine şi am plecat la şcoală, ei fiind mult prea ocupaţi să se contreze unul pe celălalt ca să mai observe ceva. Uitându-mă după Wynn sau prietenii lui bandiţi în timp ce mă apropiam, aproape m-am oprit în timp ce treceam prin faţa şcolii generale. Un copilaş a sărit din camioneta mamei lui, dar a apreciat greşit distanţa până la bordură şi s-a împiedicat, aterizând direct în nas. A dat cu capul de asfalt, iar mama l-a strigat. Am alergat la el şi m-am aşezat într-un genunchi, ridicându-l în timp ce trăgea aer în piept pentru criza de urlete ce avea să urmeze. Din nas îi ţâşnea sânge şi vârful era carne vie, dar în rest părea intact, având în vedere situaţia. Nu era tăiat pe frunte. Niciun dinte pe jos.

— O, Dumnezeule, Tyler, Doamne Dumnezeule! a spus mama lui cu ochii măriţi, grăbindu-se la el şi scoţând şerveţele din poşetă.

I-a apăsat un şerveţel pe nas, ceea ce a eliberat urletele întârziate pentru care mă pregătisem. Plămânii copilului sigur nu aveau nimic.

— Aşa mult sânge! O, Doamne, ar fi trebuit să opresc mai aproape! a continuat ea, tremurând şi plângând, lacrimile curgându-i pe faţă.

— Ăăă, cred că nasul este rupt, ar fi bine să nu apăsaţi atât de tare pe punte.

Cu mâinile tremurânde, a îndepărtat ghemul de şerveţele.

— D – dar sângele…

Am luat două şerveţele şi le-am pus sub nasul puştiului.

— Ţine acolo, amice.

S-a uitat la mine, dar a ascultat, calmându-şi încet suspinele.

— Ai să fii bine. Şi eu mi-am rupt nasul acum câţiva ani, jucând hochei. Păţania a fost un dezastru sângeros şi aproape că i-am provocat maică-mii un atac de cord, dar am fost bine. Nu e

mare lucru.

Băiatul s-a întins după mamă, care l-a strâns în braţe.

— Mulţumesc, mi-a spus ea. Mama ta trebuie să fie foarte mândră de tine. Nu mulţi băieţi de vârsta ta ar fi făcut aşa ceva.

Am dat din cap şi m-am ridicat, murmurând.

— Nicio problemă.

***

Restul zilei a fost lipsit de evenimente neprevăzute, constând, în mare parte, din încercările mele de a mă feri de Boyce Wynn, evitând dinadins să mă uit la Melody Dover cât timp am stat în clasă, dar ea mi-a şoptit că trece pe la mine după ore. Ezitant în privinţa şoaptelor şi a secretelor, deşi, la urma urmei, eram parteneri de proiect, am aruncat o privire spre iubitul ei. Se uita urât din celălalt colţ ai încăperii, iar Wynn zâmbea de parcă ar fi ştiut ceva ce eu habar n-aveam. Nu era o expresie pe care îmi doream să o văd pe faţa lui.

Chiar înainte de ora patru, Melody a bătut la uşa mea.

Am invitat-o înăuntru, conştient şi intimidat de părerea tatălui iubitului ei despre acest loc, pe care îl numea cocioabă, o oroare şi chiar mai rău. Părinţii ei, probabil, aveau aceeaşi părere. La fel şi prietenii ei.

Aranjasem materialele pentru proiect pe masa din bucătărie, în speranţa că nu avea să mă întrebe despre camera mea, dar planul a eşuat.

— Deci, unde-i camera ta? m-a întrebat, după ce i-am oferit un suc şi m-a urmat în bucătărie să şi-l ia.

Drace, mi-am spus în sinea mea, deschizând uşa cămării şi pregătindu-mă să fiu luat în râs.

— Uau! ochii i s-au mărit. E atât de *mică!* Şi… plăcută…

S-a urcat pe marginea patului meu, iar inima mi-a tresărit. *Melody Dover stă pe patul meu.* A trecut cu privirea peste manualele şi romanele mele, stivuite pe rafturi. S-a răsucit pentru a studia peretele opus, acoperit pe jumătate cu desene asemănătoare celor pe care le răsfoise cu câteva seri înainte, dar mai reuşite.

— Asta e cel mai tare lucru din lume! E ca şi cum aici ar

fi… vizuina unui artist, a zâmbit ea. Putem să lucrăm aici?

Fără să îmi aştepte răspunsul, a ridicat geanta cu laptopul deasupra capului şi s-a mutat la căpătâiul patului.

— Uh, sigur…

Când tata şi bunicul au ajuns acasă, stăteam rezemaţi de un morman de perne, unul lângă altul, lucrând la pagina de bibliografie. Discutau în contradictoriu, de parcă ar fi reluat cearta exact de unde rămăsese dimineaţă, ca un film lăsat pe pauză. Faţa îmi ardea când s-au oprit fiecare în faţa uşii mele, cu aceeaşi expresie şocată pe chipuri. Pentru ceea ce mi s-a părut o eternitate, niciunul nu a spus un cuvânt.

— Pregătesc cina, a spus bunicul în cele din urmă, întorcându-se cu spatele.

Tata a mormăit ceva, plecând în direcţia opusă.

Melody şi-a mutat privirea pală de la cadrul gol al uşii, la mine.

— Deci, mama ta…?

Am clătinat din cap.

— Ea… a murit.

— Vai! Asta-i groaznic. S-a întâmplat recent? De asta v-aţi mutat aici?

Am încuviinţat din cap, nedorind să intru în detalii sau să o privesc în ochi sau să deschid gura. În poală, mâinile mi s-au strâns în pumni. *Te rog, nu întreba*.

Aproape mi-a sărit inima din piept, atunci când ea a pus palma pe braţul meu, chiar peste brăţările pe care le purtam azi. Degetele ei mi-au atins uşor mâna.

— Îmi pare rău.

Îşi exprima părerea de rău pentru faptul că îmi pierdusem mama, aşa cum făcea toată lumea. Nu puteam să îi răspund, *este în regulă.* Pentru că nu era şi nu avea să fie niciodată.

Dar nu puteam să îmi menţin gândurile negre despre pierderea mamei când mâna moale a lui Melody era peste a mea, cu unghiile colorate într-un albastru electric, metalic, ca o maşină sport. Nu mă puteam gândi decât la locul în care se odihnea palma ei şi la faptul că aceasta se afla foarte aproape de alte părţi, deşteptate complet, ale corpului meu. Îndoindu-şi degetele, a zgâriat uşor cu unghiile pielea de pe mâna mea şi,

câţiva centimetri mai departe, trupul meu a răspuns, întărindu-se cu înverşunare. M-am rugat ca ea să nu îşi dea seama. Îmi era teamă să mă mişc.

— Fata rămâne la cină? a întrebat bunicul din dreptul uşii, şi am sărit amândoi, desprinzându-ne mâinile. Laptopul i-a săltat pe genunchi.

— O, nu, mulţumesc. Trebuie să ajung acasă, curând.

Faţa ei era la fel de roşie ca a mea.

Apoi a primit un mesaj de la iubitul ei, care o întreba unde este, iar ea la minţit, răspunzând că e acasă.

— Chiar îmi pare rău pentru mama ta, Landon.

S-a aplecat, m-a sărutat pe obraz, şi tot corpul mi-a luat foc. Era o senzaţie incomodă şi uimitoare, paralizându-mă ca o săgeată cu vârful otrăvit şi umplându-mă cu flăcări şi jăratic. Nu puteam gândi normal. Alunecând la marginea patului, şi-a aşezat laptopul în geantă. Am urmat-o în tăcere până la uşa din faţă, cu sărutul ei întipărit, ca o marcă, pe obraz.

***

Bătaia, atunci când s-a întâmplat, a fost scurtă, murdară şi fără martori din rândul profesorilor. Ploua din nou în timpul pauzei de prânz şi nu aveam chef să fiu izgonit afară, aşa că am avut proasta inspiraţie de a pierde vremea în biblioteca laboratorului de informatică şi a verifica partea de Power Point a proiectului, pe care o făcuse Melody. Prezentarea era peste două zile.

Am dat colţul şi l-am văzut acolo, cu o întreagă legiune în spatele lui, printre care şi Clark Richards. Cel mai mare idiot din gaşca lui Wynn, Rick Thompson, stătea de pază.

— Hei, Maxfield! E timpul să-ţi plăteşti datoriile, a spus Wynn, fără pic de emoţie, de parcă ar fi transmis un buletin meteorologic.

Apoi pumnul i-a zburat spre faţa mea, aproape cu încetinitorul, dar la fel erau şi mişcările mele. Nu am putut să mă feresc suficient de repede ca să evit lovitura, iar el m-a nimerit direct în falcă. Dinţii mi-au clănţănit şi focuri de artificii mi-au explodat în spatele ochilor.

M-am împleticit înapoi, iar el m-a urmat.

— M-ai luat pe nepregătite cu pumnul ăla de la atelier, nenorocitule. Chestia aia *n-a fost mişto.* Ia *încearcă* să mă loveşti acum, când sunt atent.

Am avut noroc şi am blocat pumnul următor, dar când şi-a aruncat un braţ pe după gâtul meu şi m-a tras în jos, am ştiut că avea să se revanşeze. Hotărât să nu îi fac răzbunarea uşoară, m-am răsucit în strânsoarea lui, lovindu-l cu pumnul drept în bărbie şi cu stângul în rinichi. Încă o mişcare de wrestling din partea lui şi iarăşi am ajuns într-o poziţie proastă. Mi-a tras o palmă peste ceafă, apoi m-a lovit în stomac.

— Care-i faza, băiatul mamei? Tăntălău ciudat, bun de nimic.

Urechile îmi ţiuiau şi vorbele lui batjocoritoare erau aproape ininteligibile, dar el continua să le arunce, de parcă ar fi căutat un buton de panică.

— Tati nu te-a învăţat niciodată să te baţi, nu-i aşa? Şi el e un fătălău la fel de mare ca tine?

Nu puteam să mă aşez într-o poziţie bună ca să îl apuc sau să îl lovesc şi pierdusem şirul pumnilor pe care îi primisem de la el.

— Poate că mămica ta are nevoie de un bărbat adevărat. Poate ar trebui să-i fac o scurtă vizită.

Şi asta a fost.

Cu un răcnet, am deschis larg braţele, desfăcându-mă din strânsoarea lui, iar apoi i-am trecut un picior prin spatele gleznelor şi l-am trântit la pământ. Năpustindu-mă deasupra lui, nici nu m-am deranjat să îl imobilizez înainte să îmi folosesc ambii pumni pentru a-l lovi repetat. Vedeam negru în faţa ochilor. Nu auzeam niciun sunet. Nu simţeam decât furia, care înecase orice altceva. Izbindu-i întruna faţa şi capul, pumnii au început să îmi amorţească. Voiam să îl las lat, dar craniul lui tare nu îmi dădea voie. L-am apucat de păr şi l-am trântit cu ceafa de podea.

Răcnind la rândul său, m-a dat jos de pe el, mişcându-şi braţele sălbatic, cu un ochi deja vânăt şi pe jumătate închis. M-am rostogolit şi m-am ridicat, respirând sacadat, dar înainte să mă arunc din nou asupra lui, Thompson a şoptit, *„Profesori!”*

Abia atunci am observat că altercaţia noastră câştigase audienţă. Eram înconjuraţi de colegi, care, fără să vrea, ne ascundeau de ochii celorlalţi. Ne-am ridicat amândoi, uitându-ne unul la altul, îndreptându-ne încet, cu mâinile încordate, dar pe lângă corp.

— Ce, Doamne iartă-mă, se întâmplă aici? a întrebat doamna Powell, trecând prin grupul de elevi. Bătaia se pedepseşte cu exmatricularea!

Domnul Zamora a separat spectatorii şi a revenit în spatele ei, în timp ce Wynn, cu faţa la fel de umflată cum mi-o simţeam eu pe a mea, a declarat;

— Nu ne băteam.

Îngustându-şi privirea, Zamora a arătat spre hol:

— În biroul directorului. *Acum.*

Am încercat să îmi fac griji că eram pe cale de a fi exmatriculat, dar nu am reuşit. Adevărul fie spus, am avut nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care o aveam ca să merg relaxat spre birou, în loc să sar la gâtul lui Wynn şi să îl fac praf.

Câteva minute mai târziu, tot corpul a început să mă doară. Fața mă durea. Urechile îmi țiuiau. Îmi simţeam stomacul de parcă făcusem abdomene timp de patru ore întregi. Aveam privirea înceţoşată din cauza sângelui din ochi, dar, pe măsură ce clipeam, începea să se clarifice. Mă luptam cu greaţa, în timp ce Ingram se holba la noi peste biroul ei masiv, unde niciun dosar sau notiţă nu îndrăznea să stea în dezordine. Aparent, băiatul de lângă mine părea să rămână indiferent faţă de ameninţarea ce stătea la nici doi metri în faţa noastră, dar mâinile i s-au încleştat pe braţele fotoliului.

— În această şcoală avem toleranţă zero pentru bătăi.

A făcut o pauză, lăsându-ne să asimilăm informaţia. Mâinile pline de sânge şi transpiraţie mi s-au lipit de coapse şi au strâns cu putere, amintindu-mi să păstrez tăcerea.

— Presupun că amândoi sunteţi la curent cu această politică?

Am încuviinţat din cap. Idiotul de lângă mine a ridicat din umeri.

— Domnule Wynn? Cumva ai ridicat din umeri ca răspuns

la întrebarea mea adresată politicos? Poate ai nevoie să îţi fie adresată… În termeni mai uşor de înţeles?

— Nu, mersi.

O, frate! Tipul ăsta era un idiot mai mare decât îmi imaginasem. Ochii lui Ingram s-au îngustat şi mai mult, ceea ce nu aş fi crezut că e posibil.

— Poftim*?*

— Nu, *doamnă*, a murmurat el.

— *Nu, doamnă*, nu te-am prins ridicând din umeri, sau *Nu, doamnă,* nu eşti la curent cu politica mea? l-a întrebat ea, ştiind exact la ce se referise el, dar încercând să îl determine să zică sau să facă ceva cu consecinţe demne de exmatriculare.

— *Nu, doamnă,* nu am nevoie să îmi fie adresată în termeni mai uşor de înţeles. *Da, doamnă,* am înţeles politica dumneavoastră. Dar nu mă băteam.

M-am străduit din răsputeri să nu rămân cu gura căscată. Dacă îşi închipuia că aveam să iau asupra mea toată vina pentru chestiile astea, trebuia să se gândească mai bine. Voiam să îi transform acel ochi vânăt într-o pereche asortată, dar conştiinţa îmi revenise destul cât să mă avertizeze că o asemenea reacţie avea să îmi atragă exmatricularea, ceva ce javra asta îşi dorise de la începutul anului.

Gura ei s-a strâns în genul de expresie pe care o capeţi după ce sugi o lămâie.

— Nu… te băteai.

În tonul său dispreţuitor se citea un avertisment clar. Cumva, ştiam că Wynn nu avea să îl bage în seamă.

— Deci, de unde tot sângele şi vânătăile?

S-a aplecat în faţă, iar buzele i s-au întins într-un început de zâmbet atotştiutor.

— Am căzut pe scări.

Privirea ei ar fi trebuit să îl îngheţe.

— Locuieşti într-o *rulotă.*

— Nu am spus că eram acasă.

Şi-a întors ochii spre mine.

— Şi tu?

— Şi el a căzut pe scări.

Drăcia dracului, cum ar fi zis bunicul, Wynn răspundea pentru amândoi. Eram terminat.

— Am căzut amândoi. A fost tare. Sunt sigur ca deja e pe YouTube.

Ea nu şi-a dezlipit privirea de mine.

— Domnule Maxfield? Vrei să spui *adevărul*?

Indiferent ce părere aveam despre Wynn, Ingram nu era de partea mea şi eram conştient de asta. Am tras aer în piept.

— Cred că am fost împinşi.

Ochii i s-au mărit.

— De *cine*?

— Nu ştiu. Erau în spatele nostru.

A urmat o tăcere prelungă, pe parcursul căreia şi-a dat seama că niciunul dintre noi nu avea de gând să îl toarne pe celălalt în folosul ei.

— Sunteţi amândoi… s-a oprit, încordându-şi maxilarul deja ţeapăn, obligaţi să îmi *urma*ţi regulile cât timp sunteţi în casa *mea. Dacă* găsesc un singur profesor care declară că a fost martorul unui singur pumn dat de vreunul din voi, am să vă arunc fundurile prost crescute direct în stradă, în şuturi, fără o clipă de ezitare! Suntem. Pe. Aceeaşi. Lungime. De. Undă?

Mi-am muşcat interiorul obrazului ca să îmi stăpânesc un hohot de râs, pentru că, în primul rând, nu aveam nicio îndoială că singura ei dorinţă era să scape de amândoi, ceea ce era amuzant, şi în al doilea rând, buza mea era spartă în două locuri şi m-ar fi durut îngrozitor numai dacă aş fi zâmbit. Dar, o femeie de vârstă mijlocie care ne întreabă despre *lungime*? Ce dracu'?

Wynn, atingându-şi bărbia cu un deget, a zis:

— Asta sună familiar… V-aţi gândit vreodată să măsuraţi?

Am tuşit-râs într-un pumn, strâmbându-mă de durere. *Fir-ar!*

Inima îmi bătea la fel de tare ca prima dată când mă repezisem cu pumnul spre faţa lui.

Chipul ei s-a schimonosit, ducându-mă cu gândul la un balaur pe cale să scuipe foc.

— *Ieşiţi!* Vă sun părinţii! Sunteţi suspendaţi amândoi o săptămână întreagă! Aşteptaţi în biroul alăturat până sunteţi chemaţi! *Nu vorbiţi!*

Wynn a mârâit printre dinţi:

— Rahat!

Din fericire, ea nu l-a auzit, pentru că eu am spus:

— Da, doamnă.

Am sărit în picioare şi am părăsit biroul, trântindu-ne în scaunele dure de pe coridor, care nu făceau nimic pentru a-mi ameliora durerea de spate. Speram ca pe Wynn să îl doară mai tare decât pe mine. Aşezaţi cu faţa spre pupitrul de primire a biroului principal, am lăsat un scaun liber între noi.

Nu ştiam ce avea să spună sau să facă tata. Oricum, abia îmi vorbea.

— Maxfield?

Surpriza, surpriză, Wynn încălcase comanda de a nu vorbi înainte să se fi scurs primul minut. L-am ignorat.

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Ştii, despre mama ta.

Ca şi cum ar fi fost nevoie de vreo clarificare.

Curăţând un strop de sânge uscat de pe blugi, m-am întrebat dacă era al meu sau al lui.

— A fost o prostie să spun aşa ceva. M-am uitat la el, confuz.

— Da. A fost.

LUCAS

Aproape că începusem să mă gândesc la mine ca la două persoane diferite, cel puţin în ceea ce o privea pe Jacqueline. Eram tipul care fusese fascinat de ea săptămâni întregi şi care, din păcate, îi stârnise teama salvând-o de la un atac, dar eram şi opusul unei ameninţări, schimbând excentricităţi şi povestioare piperate prin e-mail, în timp ce o ajutam să recupereze materia de curs.

Pe de o parte, aş fi vrut ca ea să ştie că eu eram şi preparatorul, şi cel de sâmbătă seara. Totuşi, cel mai mult îmi doream să fiu cu totul altcineva. Cineva neîngrădit de o foarte sensibilă barieră morală, cineva fără nicio legătură cu cea mai urâtă noapte din viaţa ei.

Când am ajuns, în loc să intru în sala de curs, m-am rezemat de peretele opus, aşteptând-o să apară. Fără să vreau,

m-am trezit martor la nişte tachinări între Ivy şi Kennedy Moore. Sprijiniţi de peretele din dreptul uşii, cei doi făceau schimb de numere de telefon şi fotografii de contact. Ea nu se oprea din chicotit. Cu genul *ăsta* de fată credea el că o poate înlocui pe *Jacqueline*? Campusul era plin de studente inteligente, chiar şi printre membrele frăţiilor, dacă astea îi erau pe plac, dar fata asta?

Nu.

Mi-am întors privirea în altă parte şi atunci am observat-o pe Jacqueline, stând în mijlocul coridorului, uitându-se la ei. Din postura ei împietrită şi durerea tăcută de pe chipul ei, reieşeau clar motivele pentru care pierduse două săptămâni de cursuri. El nu numai că pusese capăt relaţiei lor fără avertisment, dar nici nu îi trebuise mult timp ca să treacă mai departe. Numai un masochist ar dori să urmărească pe viu aşa ceva.

Un nemernic neatent s-a lovit de ea, rucsacul i-a alunecat de pe umăr şi a lovit podeaua, iar eu m-am dezlipit de perete. S-a îndreptat, apoi s-a aplecat după el în timp ce eu l-am ridicat. Şi-a ridicat privirea spre mine şi nu îmi doream nimic mai mult decât să o protejez de orice rău sau disconfort cu care s-ar fi putut confrunta.

Aşa ceva nu se putea, eram conştient.

— Politeţea nu a dispărut de tot, să ştii, i-am spus, aşezându-i geanta înapoi, pe umăr.

— Oh?

Obrajii i s-au colorat în roz. Era o dimineaţă răcoroasă, dar am presupus că se îmbujorase din jenă, nu din cauza frigului uşor de noiembrie.

— Nah. Tipul ăla e doar un idiot.

Arătând cu bărbia spre neîndemânaticul care o lovise fără ca măcar să îşi ceară scuze, nu am putut să nu îl fixez cu privirea şi pe jigodia ei de fost iubit, înainte să revin spre ea.

— Te simţi bine?

I-am citit în ochi recunoaşterea acestei întrebări recurente şi m-am urât pentru faptul că îi aminteam în permanenţă de acea noapte, chiar dacă era ultimul lucru pe care voiam să îl fac.

Poate că nu avea cum să nu îşi amintească, orice aş fi zis sau aş fi făcut. La urma urmei, eu nu aveam nevoie de ceva

anume care să îmi declanşeze coşmarurile. Veneau fără încetare, indiferent de ceea ce făceam pentru a le evita.

— Da, bine.

Avea privirea îndreptată spre uşă, iar vocea îi era o şoaptă răguşită. Moore şi viitoarea lui cucerire intraseră în sală şi ea s-a grăbit să îşi urmeze colegii.

— Mulţumesc.

Acest *mulţumesc* îmi amintea de ziua ploioasă în care îi ţinusem uşa deschisă. De prima oară când o văzusem de aproape, mă uitasem în ochii ei şi recunoscusem în sinea mea că o doream.

Drace!

Nu s-a uitat înapoi şi nici nu a observat că am intrat în clasă, după ea. Din ultimul rând, m-am rezemat în scaun şi am urmărit-o luând notiţe, fruntea ei încruntată şi limbajul trupului în general, strigând *nu pricep nimic* în timp ce Heller umplea tabla cu noţiuni noi. Deşi nu ar fi trebuit să îmi doresc să aibă nevoie de Landon Maxfield, ştiam că avea să îmi trimită un e-mail mai târziu şi deja anticipam întrebările pe care voiam să i le pun.

Apoi, aplecându-se şi întinzând mâna spre rucsac, s-a uitat direct la mine.

Deci, ştia că sunt în sală şi locul unde stăteam. Trebuie să mă fi observat luni, înainte ca eu să o văd stând acolo. Probabil că nu voise să se aşeze lângă mine. Preferase să ocupe un scaun la care nu putea ajunge decât păşind peste picioarele întinse ale unui tip care adormea la curs cel puţin o dată pe săptămână.

Dar ştia unde sunt, şi era destul de curioasă încât să se uite spre mine. Am încercat să îmi păstrez expresia impasibilă, dar colţurile gurii mi s-au arcuit într-un zâmbet, deşi mă împotriveam. A întors rapid capul şi nu a mai privit înapoi.

Când Heller şi-a încheiat prelegerea, m-am îndreptat spre uşa din spate, în timp ce Jacqueline răsfoia caietul cu notele de curs, întorcându-l spre colegul de lângă ea.

Chiar înainte de a evada din clădire, m-a oprit o studentă. Fusese înscrisă la cursul lui Heller primăvara trecută, dar renunţase. Se înscrisese din nou, să încerce, dar nici semestrul ăsta nu se descurca mai bine. Nu venise niciodată la seminariile de pregătire şi singura dată când solicitase meditaţii individuale,

ceruse o întâlnire în afara campusului. La asta i-am spus *nu,* aşa cum fuseserăm instruiţi să facem.

— Deci, nu ne putem întâlni în apartamentul meu? m-a întrebat, de parcă nu avusesem *exact aceeaşi conversaţie* cu câteva luni în urmă.

Am oftat.

— Nu. Îmi pare rău. Meditaţiile se acordă numai în incinta campusului, astea-s regulile Universităţii.

Apucându-şi o şuviţă din părul lung şi răsucindu-şi-o după deget, şi-a scos în afară buza de jos. Poate că acest gest funcţiona cu unii bărbaţi, sau cu părinţii ei, dar, cu siguranţă, asupra mea avea efectul opus. Telefonul mi-a sunat în buzunarul din faţă al blugilor. Jacqueline nu părăsise încă sala de curs, iar eu voiam să ies din clădire înainte ca ea să plece. Dar, acum, se părea că asta nu ivea să se întâmple.

— Deci e o meditaţie în grup? Şi durează o oră?

Cu părul înfăşurat strâns pe deget, fata din faţa mea îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul, enervându-mă şi mai tare. Voiam să o prind de umeri şi să o forţez să stea nemişcată pentru cele treizeci de secunde pe care eram dispus să le mai acord acestei discuţii.

— Da. De la unu la două.

M-a întrebat ce fac după şedinţa de meditaţii. Adică ştia că nu puteam să îi acord *meditaţii* în afara campusului, dar poate voiam să ne combinăm. *Iisuse. Hristoase!*

— Muncesc.

— Tot timpul munceşti, Lucas.

Nu îmi aminteam să fi avut vreodată sentimentul real că mă urmăreşte cineva, aşa că nu eram sigur că asta era. Putea fi doar conştientizarea faptului că era posibil ca ea să se afle acolo. Dar, aş fi jurat că pielea mi s-a încălzit, muşchii mi s-au contractat şi respiraţia mi s-a accelerat.

Fără să mă pot stăpâni, am găsit-o cu privirea pe Jacqueline Wallace în mulţimea de oameni ce se plimbau pe hol, de parcă aş fi ştiut exact unde era. De parcă ea ar fi fost singura persoană de pe acel coridor.

Era atât de aproape, încât aş fi ajuns lângă ea din patru paşi. Ştiam că îmi auzise numele. Acum credea că sunt *Lucas,* iar

ea îi scria mesaje lui *Landou.* Nu avea niciun motiv să facă vreo asociere între cei doi. În acea fracţiune de secundă, am fost total uşurat, apoi dezgustat de mine şi, în cele din urmă, am ajuns din nou să oscilez între ele.

Înainte să fac vreo mişcare, s-a răsucit, dispărând în fluxul de oameni, iar eu puteam să jur că am simţit-o plecând.

Capitolul 10
LANDON

M-am dus acasă la Melody, să îi dau hărţile pe care le desenasem şi bibliografia pe care o finalizasem. Nici nu mă gândisem la felul în care arăta faţa mea, înainte să plec. Chiar dacă sângele se curăţase la duş, iar bunicul îmi lipise vreo doi plasturi, aveam buza umflată şi crăpată de tot. Vânătăile aveau să se vadă o bună bucată de timp.

Fratele ei mai mare a deschis uşa. L-am recunoscut de la şcoală. Era în clasa a douăsprezecea, făcea parte din consiliul elevilor. Popular.

— Tu cine dracu’ eşti?

— *Evan,* a strigat o voce de femeie şi chipul mamei lor a apărut în spatele lui, încruntându-se.

— O… Doamne. Landon, nu-i aşa? Ce… ce vrei?

Evan nu s-a clintit. S-a uitat la mine, iar mama lui a ocupat restul spaţiului din uşă, de parcă ei doi îmi blocau intrarea. Ceea ce şi făceau.

— Eu, ăăă, i-am adus astea lui Melody. Pentru prezentare.

Nu mă gândisem prea bine la asta. Nu îi trimisesem mesaj să o anunţ că vin. Voiam să îi explic personal ca nu intenţionasem să o dezamăgesc. Că prezentarea proiectului nostru era singurul motiv pentru care mă deranja faptul că fusesem suspendat.

Doamna Dover a ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi, nu poţi, pur şi simplu, să le aduci tu la oră?

Am clătinat din cap, ochii alunecându-mi spre umărul ei.

— Eu… nu am să fiu vineri la scoală.

— Înţeleg.

A oftat, de parcă nu s-ar fi aşteptat la ceva mai bun de la

unul ca mine. A întins mâna.

— O să i le dau.

Am înghiţit în sec şi am privit-o drept în ochi.

— Poate aş putea să o văd? Va trebui să susţină şi partea mea din prezentare. Ar trebui să o discutăm.

Fiul său şi-a încrucişat braţele la piept, iar mâna ei a rămas întinsă, aşteptând să îi predau ceea ce adusesem.

— Nu prea cred.

Zâmbetul îi era plin de cea mai falsă bunătate pe care am văzut-o vreodată. Vocea îi era ca de gheaţă. Nu a spus nimic mai mult.

I-am înmânat dosarul şi am plecat.

Când m-am întors la şcoală, o săptămână mai târziu, la ora de geografie toţi îşi reluaseră locurile obişnuite. Clark Richards mi-a zâmbit răutăcios din scaunul de lângă Melody, pe care îl recuperase. Melody nu s-a uitat deloc la mine. Toate prezentările se terminaseră, iar eu şi Boyce Wynn primiserăm câte un zero. Doamna Dumont ne-a dat fiecăruia câte un test grilă, pentru a „compensa” nota pierdută, dar pentru că nu ştiam materia şi nu am avut nicio şansă de a o studia, l-am făcut praf. Ne-a trimis pe hol, aşezaţi pe podea, de o parte şi de alta a uşii, să le rezolvăm.

Nu aveam voie să vorbim unul cu altul. Desigur, Wynn a trecut peste această regulă, de parcă ar fi fost o sugestie pe care putea să o urmeze sau nu, după bunul lui plac.

— Hei, Mayfield. În seara asta facem un foc în aer liber, în golfuleţ. Fratele mai mare al lui Rick, noi îi spunem Thompson senior, a făcut rost de ceva iarbă în plus, dintr-o afacere, şi îl plăteşte pe Rick să-i facă treburile, cu *iarbă.*

A râs.

M-am uitat încruntat la el, de genul *şi ce-i cu asta*?

— Ne întâlnim la unşpe. Imediat ce se culcă tot oraşul ăsta de rahat, n-are cine să ne mai vadă şi să ne toarne.

Vânătăile de pe faţa lui arătau la fel ca ale mele. Îngălbenite. Aproape trecute. Avea ochiul încă un pic aiurea, la fel aveam şi eu buza. Mă întrebam dacă această invitaţie era vreun fel de capcană.

— Acum suntem cumva prieteni sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat, privindu-l cu scepticism.

El a ridicat din umeri.

— Da, de ce nu? Tu, aşa, ştii că Richards m-a plătit s-o fac, nu?

Un milion de gânduri amestecate mi-au venit brusc în minte.

— Nu.

A rânjit.

— Da, a aflat că i-ai invitat gagica pe la tine şi, atunci când i-a trimis mesaj, ea a spus că e acasă. S-a gândit că ori i-o tragi, ori nu mai ai mult.

— Aşa că te-a plătit să mă ataci…

— Tipul e un ticălos plin de bani, nu? Am fost foarte fericit să-l uşurez de câţiva. Ce-i drept, tu deja mă călcaseşi pe nervi. Trebuie să recunosc, frate.

Şi-a lăsat capul într-o parte, cuprins de gânduri.

— Şi, atunci la atelier, chestia aia pe care am zis-o despre Brittney Loper chiar înainte să-mi tragi una… îţi place de ea sau ceva de genul ăsta?

M-am uitat în podea, clătinând din cap.

— Nu, nici n-o cunosc prea bine.

De fapt, nu cunoşteam pe nimeni. Credeam că reuşisem să o cunosc pe Melody, dar nu fusese decât o jalnică iluzie.

— Atunci, de ce? Pentru că am vorbit cu *băi?*

Inima îmi bubuia în piept. Trebuia să o spun. Fraza mi se blocase în gât, dar am forţat-o să iasă, o şoaptă răguşită pe coridorul pustiu.

— Ai spus că ai *viola-o.*

— Ce? s-a încruntat, nelămurit. Aia e doar o expresie, n-aveam niciun alt gând.

— *Înseamnă ceva,* m-am uitat la el. E un… un fel de… de cuvânt cheie pentru mine.

— Nu, pe bune? a întrebat, iar eu am rămas cu ochii în podea, între genunchi. Păi, ei bine, scuză-mă. Frate, o să ţin minte că asta te scoate din pepeni.

Nici prin cap nu îi trecea cât de mult.

***

Am plecat de acasă pe la miezul nopţii, după ce tata şi bunicul adormiseră tun, ceea ce elimina nevoia de a le explica unde mă duc. Pe plajă, aerul era suficient de rece încât să îmi văd respiraţia aburind în faţă şi încolăcindu-se peste umărul meu cu fiecare pas pe care îl făceam. Golful nu era departe şi nu aveai cum să ajungi la el fără să parcurgi sute de metri de plajă privată. Încă un motiv pentru care tatăl lui Clark Richardson voia să pună mâna pe partea de ţărm a bunicului.

Ocolind o stâncă, am auzit, „*Maxfiiieeeld*” şi am dat peste focul în aer liber, care arăta mai mult a foc de tabără, probabil pentru a nu atrage atenţia autorităţilor locale. Erau mai puţin de douăsprezece persoane în jurul lui, deci avea o dimensiune adecvată. Ridicându-se de pe nisip, Wynn a bătut palma şi a lovit pumnul cu mine, de parcă am fi fost ca fraţii de când ne născuserăm. Am răsuflat uşurat. *Nu e o capcană.*

Luna se afla în primul pătrar, cerul era senin, iar ochii mi se adaptaseră pe deplin la semiîntuneric în timpul mersului pe jos. Recunoşteam câteva persoane dintre cele prezente acolo, ca de exemplu pe Thompson, care se hlizea ca o hienă şi se plesnea cu palma peste coapsă de câte ori vreunul dintre băieţi spunea câte ceva.

Erau şi fete, iar vreo două mă priveau curioase. Sau poate că erau atât de fumate, încât aş fi putut fi oricine sau orice.

Wynn mi-a aruncat un braţ pe după umăr.

— Îl ştiţi cu toţii pe Maxfield.

Thompson a scuturat din bărbie spre mine.

— Salut!

Ca şi cum nu l-ar fi instigat pe Boyce Wynn să mă bată de să îmi sune apa-n cap acum o săptămână şi ceva.

— Vino să te aşezi lângă noi, m-a invitat una dintre fete.

Ea şi prietena ei, Brittney Loper, cea cu sânii de mărimea unor pepeni, stăteau înghesuite într-o pătură mare, care semăna mai mult cu o cuvertură trasă de pe unul din paturile lor. Era catifelată, cu imprimeu floral şi duhnea a marijuana, dar asta era, probabil, pentru că totul în jur mirosea aşa. Aroma dulce, pătrunzătoare, învăluia întreaga scenă, un nor de fum ce plutea şi se dispersa, plutea şi se dispersa. Mă întrebam dacă trebuia

neapărat să trag din joint ca să mă droghez.

Fetele mi-au făcut loc, invitându-mă să stau între ele. Când m-am aşezat, s-au lipit de mine în ambele părţi, oftând mulţumite şi trăgând pătura peste toţi trei. Hanoracul meu a devenit brusc un cuptor. L-am deschis, iar fata din dreapta m-a ajutat să îl dezbrac.

— Oh, eşti atât d*e fierbinte!*

Mi-a mângâiat antebraţul cu mâinile, apoi le-a strecurat pe sub mâneca bluzei. Mi-a strâns bicepsul, iar eu mi-am spus că trebuie să fac flotări până la epuizare în fiecare zi, nu doar de trei sau patru ori pe săptămână.

— Apropo, eu sunt Holly.

Lipindu-se şi mai mult de mine, mi-a oferit ţigara şi eu am acceptat-o.

— Landon, i-am răspuns.

— Mmm, a spus Brittney, de parcă simplul meu nume ar fi fost ceva apetisant.

Şi-a apăsat pieptul pe braţul meu şi corpul meu a răspuns, ca şi cum ar fi ştiut din experienţă ce trebuia să facă în continuare. Dar habar n-avea.

L-am studiat pe Thompson trăgând un fum din jointul lui, i-am repetat mişcările şi am început să tuşesc groaznic, de parcă eram pe moarte.

— Încet, Landon, m-a certat Holly. Nu trebuie să-l sugi pe tot odată.

— Asta e replica lui, a glumit tipul de lângă noi, iar sângele meu nu ştia dacă să îmi încingă obrajii sau să îmi întărească în continuare penisul.

— Ai vrea tu, i-a tăiat-o Holly, părând mai mult amuzată decât insultată, în timp ce individul îşi bătea coapsa cu palma, invitând-o lângă el.

Ea l-a refuzat, clătinând din cap.

— Mi-e bine aici.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi câteva şuviţe negre de păr i-au zburat, animate de o uşoară rafală de vânt. Un fir rebel mi-a atins gura şi s-a lipit acolo. Ea şi-a plimbat degetele de-a lungul buzei mele de jos, desprinzându-l.

Deci, să întărească.

Am dus ţigara la gură şi am tras din ea mai atent, cu măsură, uitându-mă fix la ea.

— Aşa, m-a încurajat, luând-o înapoi, punându-şi buzele acolo unde tocmai fuseseră ale mele şi trăgând un pic mai adânc decât mine înainte să i-o dea, mai departe, lui Brittney.

În următoarea jumătate de oră am fumat toţi trei pe rând, mâinile lor pipăindu-mi braţele, pieptul şi spatele. Din când în când, îmi apăsau pe coapse. Dacă nu trăgeam din joint, îmi înfigeam degetele în nisipul din spatele meu, pentru că îmi era frică de ceea ce voiam să fac cu mâinile.

La un moment dat, în decursul acelei jumătăţi de oră, Holly s-a aplecat şi mi-a acoperit gura cu a ei, exact când începusem să simt că pământul de sub mine se transformă într-o pernă mare, moale, şi toate sunetele ascuţite se diminuaseră: conversaţiile şi râsetele din jurul nostru, stelele de pe cer, zgomotul valurilor lovindu-se de nisip. Am sărutat-o înapoi, sperând să fac o treabă credibilă. Mi-a lins buza de jos, iar eu am deschis gura, atingându-mi limba de a ei. Apucându-mă de umeri, s-a lăsat pe spate şi m-a tras deasupra ei. Oftând, Brittney ne-a lăsat toată pătura, ne-a trântit-o peste capete şi picioarele ni s-au încurcat în ea. După asta, nu am mai ştiut şi nici nu mi-a mai păsat unde mă aflu.

Câteva ore mai târziu, m-am împleticit până acasă, am mâncat toate resturile din frigider, m-am prăbuşit în pat şi am visat lucruri ciudate, tulburător de obraznice despre mâini şi gura lui Holly pe corpul meu. Am oprit alarma telefonului când m-a avertizat că era o zi lucrătoare şi trebuia să mă trezesc. Pentru că nu întârziasem niciodată la ore, am simţit un junghi de vinovăţie. Dar eram prea obosit ca să îmi pese şi mi-am zis că n-avea să se întâmple decât o dată.

Am falsificat un bilet de la tata şi m-am prezentat la a treia oră. Nu voiam să pierd atelierul, singura materie care îmi plăcea. Înainte de masa de prânz, Wynn şi Thompson m-au prins în hol.

— Hei, Maxfield, haide. Thompson senior a spus că putem să ne îngrămădim în spatele camionetei lui. Luăm prânzul la Whataburger.

După ultimele douăsprezece ore, un prânz în afara şcolii, lucru care nu le era permis decât celor din an terminal, era cea mai nesemnificativă dintre abaterile mele. Fratele mai mare al lui

Thompson, Randy, şi doi dintre prietenii lui din aceeaşi clasă erau în cabina camionetei, umăr lângă umăr, în timp ce Boyce, Rick şi cu mine ne aşezaserăm în spate, încercând să părem relaxaţi, de parcă nu aveam să ne rupem gâturile dacă Randy ar fi fost nevoit, dintr-un motiv sau altul, să calce frânele.

— Frate, eu încă mor de foame, a spus Rick, devorându-şi hamburgerul şi porţia mare de cartofi prăjiţi, câteva minute mai târziu.

— Pun pariu că Maxfield are nevoie de carburanţi după cât l-a muncit Holly, a adăugat Boyce.

Am rămas inexpresiv, iar ei au râs.

— Lui Holly îi place să iniţieze băieţii noi. Asta e *treaba* ei. Toţi am trecut prin asta, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Ah.

— Da, Holly e de treabă, numai să *nu* te îndrăgosteşti de ea.

Rick şi-a aruncat în gură un pumn de cartofi prăjiţi şi a continuat să vorbească.

— Nu suportă asta. Dacă nu o iei cu dulcegării, va fi mica ta îmblânzitoare de şerpi pentru un timp.

Au râs amândoi cât timp eu m-am recules.

— Tare asta, frate, i-a spus Boyce lui Rick.

Petrecerile cu foc în aer liber se organizau în fiecare weekend şi, uneori, în timpul săptămânii, cu un grup format din obişnuiţi şi străini. Cele din weekend erau mai dezlănţuite, dar nimic nu se compara cu nebunia celor din vacanţa de primăvară. Indiferent de ceea ce îmi spuseseră băieţii, mă ataşasem destul de mult de Holly, deşi, la şcoală, se comporta ca şi cum am fi fost doar prieteni, nimic mai mult

Dar, pe plajă, amândoi fumaţi, ea a devenit prima mea în toate.

Apoi a venit vacanţa de primăvară. Erau feţe noi peste tot pe plajă şi în jurul lui Holly. Faptul că m-a părăsit a durut, cu toate că fusesem avertizat că tot ce se petrecuse între noi nu fusese o relaţie.

— Holly primeşte bani de la Thompson senior, e ca o… capcană pentru turişti, mi-a explicat Boyce.

Maxilarului mi s-a încordat, dar Rick a râs.

— Omule, pe bune! Noi ţi-am spus. Holly îşi aparţine doar ei însăşi. Nu se bagă în relaţii sau alte chestii sentimentale. Dacă vrei ceva stabil, de ce nu *te uiţi în jur*?

Le-am urmat sfatul, studiind zecile de fete în bikini, care dansau în jurul focului, toate bete sau drogate sau pe cale să ajungă într-una dintre stări. Mai multe dintre ele îmi aruncau priviri promiţătoare.

— Aplică tot ce-ai învăţat.

Apoi am văzut-o pe Melody, stând pe o stâncă înaltă. Singură. Clark era la cinci metri de ea, cu ţigara într-o mână şi berea în cealaltă. Vorbea cu nişte tipi, cu spatele la ea.

— O, frate! Nu acolo, gemu Boyce, dar era prea târziu.

Deja mă îndreptam spre ea.

Când am urcat pe stâncă, buzele i s-au întredeschis. S-a uitat la prietenul ei, care nu era atent, iar eu am examinat-o rapid şi discret. Picioare fine şi palide în lumina lunii, întinzându-se din pantalonii scurţi albaştri, iar în sus purta un sutien micuţ pe sub tricoul alb subţire. Părul ei blond cădea pe spate într-o împletitură grea, bucle rebele plutindu-i în jurul feţei. Cum putea Clark Richards să o ignore, era un mister pentru mine.

M-am aşezat lângă ea, urmărind şi ascultând împreună ceea ce se petrecea în jurul nostru.

— Păreai cam plictisită aici, sus, i-am spus, într-un târziu. Vrei să facem o plimbare?

L-a căutat cu privirea pe Clark, care stătea tot cu spatele la ea. A încuviinţat din cap.

— Bine.

Am luat-o de mână pentru a o ajuta să coboare, iar ea mi-a dat drumul imediat ce a atins nisipul. M-am uitat peste umăr, dar nimeni nu ne-a urmărit. Am mers uşor de-a lungul plajei şi, în scurt timp, nu am mai auzit zgomotele petrecerii. Trecând pe lângă casa mea, am ajuns în faţa casei ei. A intrat în curtea laterală, unde se vedea o construcţie din lemn erodat, pe care nu o mai observasem până acum.

— Super fort!

A răsucit un zăvor, a tras de mânerul din frânghie al podului basculant şi am intrat. Era o scară ce ducea spre o platformă aflată la nivelul capului meu, dar niciun acoperiş.

— Eu şi Evan obişnuiam să ne jucăm aici de-a hoţii şi vardiştii cu copiii din vecini sau de-a eroul ucigaş de balauri şi prinţesa captivă.

A urcat, iar eu am urmat-o.

— Şi cine era balaurul?

A zâmbit şi s-a aşezat, dându-şi după urechi şuviţele de păr şi trăgându-şi genunchii la piept.

— Balaurul era imaginar. Deşi, uneori, eu voiam să fiu balaurul. Sau eroul. Dar Evan nu mă lăsa.

Mi-am făcut loc lângă ea, lăsându-mă pe spate, cu mâinile sub cap.

— Pare răutăcios. Nu am soră, aşa că nu ştiu cum funcţionează. Dar dacă voiai să fii balaurul, trebuia să fii balaurul.

M-am gândit la Carlie Heller, care, la zece ani, ar fi fost un balaur grozav şi care l-ar fi aruncat pe fratele ei în vârstă de doisprezece ani, la propriu, chiar de pe zidul castelului, dacă i-ar fi sugerat să joace rolul de prinţesă. Dacă nu cumva prinţesa mânuia o sabie.

Melody a privit spre stele.

— Da, păi… Evan a fost întotdeauna, practic, o clonă a lui tata, chiar şi atunci când eram mici. Ei reuşesc ceea ce îşi propun. Întotdeauna.

S-a oprit, oftând, iar eu îmi doream să îi trec mâna prin păr, să i-l despletesc. Să îi îndrept gura spre a mea, să o sărut şi să o fac să îl uite pe tipul binevoitor, care o trata ca pe un gunoi.

— Mama mea este o femeie foarte puternică în faţa tuturor, mai puţin a lui tata, a continuat. Ea spune că asta înseamnă căsătoria. Înseamnă să oferi şi să primeşti, dar, dacă există o neînţelegere, soţul e cel care hotărăşte.

M-am gândit la părinţii mei şi la relaţia lor. Tatăl meu nu fusese niciodată un om expresiv, dar fusese complet devotat mamei. Ar fi putut să îi ceară orice, că el i-ar fi oferit sau ar fi încercat să îi ofere. *Orice vrei, Rose.* De câte ori, în treisprezece ani şi jumătate, auzisem expresia asta?

Ştie că nu i-aş cere niciun lucru care i-ar putea face rău, pentru că îl iubesc, *mi-a spus odată mama.* Eu am aceeaşi încredere în el, pentru că ştiu că şi el mă iubeşte.

— Sau fratele mai mare? am întrebat-o pe Melody, care se întinsese lângă mine.

— Sau fratele mai mare, a recunoscut ea. Sau tatăl.

Acum, puteam vedea cum se potrivea Clark Richards în tot peisajul ăsta mult mai dar decât înainte.

— Cu alte cuvinte, bărbatul.

A ridicat din umeri, privindu-mă.

— Cred că da.

Încruntându-mă, m-am uitat pe furiş la ea. Mama mea fusese cea mai împăciuitoare persoană pe care o cunoscusem vreodată, dar nu ar fi tolerat ca altcineva să ia deciziile în locul ei, doar pentru că era soţul ei. Sau iubitul.

— Mie nu mi se pare corect.

Mi-a zâmbit.

— Poate că nu. Dar acum nu mai contează. Nu trebuie să fiu prinţesa nimănui, dacă nu vreau. Poţi s-o întrebi pe mama. Dacă nu primesc ceva ce vreau, sunt un balaur care scuipă foc.

Nici măcar nu realiza. Era prinţesa captivă a prietenului ei. Nu. ivea să fie niciodată eroul sau balaurul din povestea lui. Acele roluri erau deja ocupate.

LUCAS

Aşa cum era de aşteptat, Jacqueline mi-a trimis un e-mail în care solicita ajutor suplimentar pentru recuperarea materiei. Mi-a mulţumit pentru că îi descifrasem instrucţiunile domnului profesor Heller, care puteau fi de neînţeles. Studenţii din ultimul an puteau să îl urmărească, dar, de multe ori, cei de anul doi rămâneau în urmă. De asta mă avea pe mine.

I-am corectat presupunerea cum că aş avea specializare în economie, am ataşat câteva fişe de lucru pe care le făcusem pentru şedinţele de seminar la care ea nu putuse participa şi am încheiat întrebând-o cum se descurcaseră elevii din orchestră la competiţiile regionale. Apoi am adăugat: apropo, fostul tău e un idiot şi am apăsat *trimite.*

Ce *dracu'* credeam că rezolv făcând aşa ceva? Era un gest foarte deplasat să faci asemenea afirmaţie despre un student, unde mai pui, într-un *e-mail* adresat *unui alt student.* Nu conta că

era adevărată. Am răsuflat uşurat când am văzut că răspunsul ei nu conţinea nicio referire la remarca mea inadecvată, deşi părea să creadă că ajutorul pe care i-l oferream era un deranj pentru mine. Voiam să o conving că această impresie era total greşită. Trecuse mult timp de când nu mai simţisem această emoţie ce îmi tăia respiraţia, cu care mă luptam ori de câte ori aşteptam ca numele ei să apară în cutia mea poştală sau când o zăream în sala de curs. Era opusul deranjului, invadându-mi somnul şi strecurându-se în fanteziile mele.

Mi-a povestit despre cei doi elevi de clasa a noua care o încolţiseră fiecare în particular pentru a o întreba care dintre ei era preferatul ei. Am râs cu poftă când am aflat ce le răspunsese amândurora: „Tu eşti, desigur” şi întrebarea ei pentru mine: „Oare am greşit??”

Când i-am returnat fişele de lucru, subliniindu-i micile greşeli, i-am mărturisit că o studentă care să cânte la contrabas m-ar fi lăsat fără grai la paisprezece ani. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o pe ea, aşa cum era acum, alături de catastrofa care eram eu la paisprezece ani, având nevoie doar de cineva care să *mă vadă* aşa cum eram. M-aş fi îndrăgostit instantaneu de ea, nebuneşte.

„Şi, în caz că te întrebai, da, tu eşti preferata mea”, am adăugat la sfârşitul mesajului.

Un flirt total nepotrivit, dar nu-mi păsa. Voiam ca Landon să o cucerească, astfel încât, atunci când avea să afle cine eram, să mă ierte că reprezentam o parte din acea noapte.

Treaba asta era sortită eşecului. Dar n-aş mai fi putut să mă opresc acum, chiar dacă aş fi încercat.

***

Turele de vineri după-amiază erau groaznic de plictisitoare. Trecuseră zece minute de când plecase ultimul client. La bar, lucram numai doi. Dacă ar fi fost şi Gwen, aş fi fost fericit să îi ascult pentru a suta oară povestioarele despre dentiţia, mersul de-a buşelea sau colicii puştiului ei, doar ca să scap de plictiseală. Dar, lucram cu Eve, care îşi stabilea programul de weekend trimiţând non-stop mesaje şi lăsându-mi prea mult timp în care să meditez asupra dilemei mele despre Jacqueline

Wallace.

Două fete s-au apropiat de barul liber, absorbite în conversaţie. Pe una dintre ele am recunoscut-o ca fiind fata roşcată care venise luni cu Jacqueline, apoi o îmbrăţişase şi dispăruse înainte să ajungă în faţă.

După tricourile pe care le purtau, am dedus că făceau parte din frăţii. În ciuda prezenţei sale la petrecere şi a faptului că fostul ei făcea parte din una, nu crezusem că Jacqueline era genul ăsta de fată, dar era foarte posibil ca şi ea să fie membră a vreuneia dintre frăţii. Nu că aş fi stat suficient în preajma acestui grup ca să ştiu cine făcea sau nu parte din gaşca lor sau că mi-ar fi păsat.

Până acum.

Eve s-a apropiat de tejghea în timp ce eu curăţăm recipientul pentru cafeaua decafeinizată, trăgând cu urechea fără să vreau şi neputând să mă opresc după ce am auzit subiectul discuţiei lor.

— …dacă Kennedy n-ar fi fost aşa un dobitoc.

— Doriţi să comandaţi ceva? a intonat Eve, fără pic de bunăvoinţă.

— Tipul nu e chiar atât de groaznic. Adică, măcar s-a despărţit de ea, mai întâi, a replicat fata cu părul negru, înainte de a-i răspunde lui Eve. Două limonade Venti cu ceai verde.

Colega mea a apăsat butoanele casei de marcat, apoi le-a spus cât au de plată. Cu încă un set de găuri supradimensionate în urechi şi o mulţime de piercinguri şi tatuaje cum nu mai văzusem pe o fată de ani de zile, Eve nu era o fană a celor din frăţii. Nu ştiam dacă avea vreun motiv. Dacă avea, mie nu mi-l împărtăşise. Probabil mă agrea, pentru că ea, la fel ca restul oamenilor, credea că propriul meu piercing şi tatuajele vizibile însemnau că şi eu eram la fel de antisocial. Cred că era adevărat… numai că aveam o slăbiciune pentru o anumită fată activă social.

Mă întreb ce-ar fi făcut Eve, dacă un tip arătos dintr-o frăţie ar fi făcut o pasiune pentru ea şi s-ar fi apropiat prea mult.

Probabil întâi i-ar fi înfipt un cercel în sprânceană şi apoi l-ar fi luat la întrebări.

— Eu nu sunt de acord, a spus roşcata. E un mare

nemernic. L-am mirosit eu de multe ori, chiar dacă ea nu şi-a dat seama. I-a *dat papucii* pentru că, în mintea lui, faptul că a rupt-o cu ea înainte să şi-o tragă cu altele îl scuteşte de responsabilitatea de a-i fi frânt *inima.* Au fost împreună timp de aproape trei ani, Maggie. Nici nu pot să-mi imaginez cum e să fii cu o persoană atât de mult timp.

Maggie a oftat.

— Pe bune! Eu sunt cu Will de trei săptămâni şi dacă n-ar fi dotat ca un…

— Cardul dumneavoastră? le-a întrerupt Eve, parcă dezgustată, iar eu am scăpat de o imagine mentală mult prea clară a lui Will, oricine ar fi fost el. Mulţumesc lui Dumnezeu!

— …aş muri de plictiseală. Adică, este mai dulce decât ciocolata, dar, of, când începe să vorbească, Zzzz…

Prietena lui Jacqueline a pufnit în râs.

— Doamne, eşti aşa o javră!

Am scos limonada din frigider, în timp ce Eve turna sirop într-un shaker.

— Da, da. Fetele cuminţi nu termină *niciodată.* Şi, că tot veni vorba, ce facem cu Jacqueline?

Prietena ei a oftat.

— Hmm. Ei bine, a plecat devreme de la petrecere săptămâna trecută, deci cu aia am dat-o în bară, dar asta a fost, probabil, pentru că nemernicul de Kennedy se prostea cu Harper chiar în faţa ei. Harper umblă după el încă de primăvara trecută. Sigur se mândreşte nevoie mare că l-a agăţat. Doamne! N-ar fi trebuit s-o iau pe J la nenorocita aia de petrecere.

Eve le-a aşezat băuturile pe bar, dându-şi ochii peste cap, dar gestul ei a trecut neobservat. Fetele au înfipt paiele prin capace şi s-au întors să plece, continuându-şi complotul.

— Ar trebui s-o îmbrăcăm ca pe un *desert* şi s-o ducem undeva unde Kennedy nu va fi, ca să-şi recapete strălucirea.

Când roşcata a sugerat un club renumit pentru muzica de rahat, mult prea difuzată pe toate posturile de radio existente, am ştiut că atinsesem un nou record de imbecilitate personală, pentru că aveam de gând să merg şi eu. Trebuia să o văd pe teren neutru şi eram gata să îndur aproape orice pentru a reuşi acest lucru. Chiar muzica pop.

Abia dacă mă uitasem la ea astăzi, la curs, încercând să îmi înfrânez atracţia care mă stăpânise cu multe săptămâni înainte să devin cel care o salvase de la viol, într-o parcare. În acea noapte fusesem salvatorul ei, da, dar eram, totodată, şi martorul umilinţei pe care, probabil, încă o simţea. Eram legat pentru totdeauna de acea noapte, o amintire inevitabilă a ei.

Cu siguranţă, ea asta vedea în mine. Dovadă şocul de pe chipul ei cu obrajii înroşiţi, lini, atunci când am întrebat-o dacă e gata să comande. Dovadă, răspunsul ei rapid, „sunt bine”, atunci când am întrebat-o dacă e totul în regulă. Dovadă, modul în care şi-a tras mâna înapoi, atunci când i-am dat înapoi cartela şi am atins-o cu degetul.

Dar apoi, miercuri, s-a uitat la mine în timpul cursului şi speranţa pe care ştiam că trebuia să o descurajez a reapărut. Era o strălucire pală în străfundul inimii mele, ca şi cum, într-un fel, fata asta îmi era sortită. Ca şi cum îi eram destinat.

Cel mai înţelept ar fi fost să o evit, dar, când era vorba de ea, logica era inutilă. Mă umplea o dorinţă iraţională de a fi ceea ce nu mai puteam fi vreodată, de a obţine ceea ce nu puteam avea vreodată.

Voiam să fiu întreg.

***

Urmărind de la distanţă cum prietenele ei îi puneau băuturi în mână şi o încurajau să danseze cu orice tip o invita, am bănuit că nu le spusese despre noaptea aceea. O aduseseră aici şi o împingeau în braţele unor necunoscuţi pentru a depăşi despărţirea, nu pentru a-şi reveni după un atac. Zâmbind printre mişcări stângace de dans, îi smulgeau şi ei câte un zâmbet, iar eu mă bucuram să văd acea fericire pe chipul ei, indiferent de motiv.

Ştiam că ar fi trebuit să o las în pace. Era o tentaţie căreia nu îi puteam rezista, chiar dacă ea nu avea de unde să ştie. Nu avea de unde să ştie că urmărisem de la distanţă cum i se destramă relaţia. Nu avea de unde să ştie că eram la fel de atras de caracterul ei şi de simţul umorului pe care îl dezvăluia în schimbul nostru de mesaje, cum eram de acele mişcări captivante ale degetelor pe care le făcea atunci când mintea îi

zbura la muzică, evadând din ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Odată, fostul ei o mustrase pentru că nu fusese atentă la nişte tâmpenii ininteligibile pe care le bolborosise, iar eu am vrut să îl strâng de gât. Cât de idiot era, să o fi avut lângă el atât de mult timp, dar să nu o *vadă* niciodată cu adevărat.

Cu inima îndoită, mi-am terminat berea şi m-am ridicat de pe scaunul de la bar. Nu voiam să îi înşel încrederea lui Charles. Nu era genul de local pe care îl frecventam, deci nu exista niciun dubiu că mă aflam acolo pentru ea, ignorând deliberat faptul că îmi era studentă. Aveam să merg pe lângă peretele sălii şi să mă îndrept direct spre uşă. Sau doar să o salut şi să plec.

Am ajuns în spatele ei, observând că era mai înaltă în cizmele cu toc înalt. Chiar şi aşa, eram mult mai înalt ca ea. Mângâind cu un deget pielea fină de pe braţul ei, am ştiut că toată dorinţa de a înăbuşi această atracţie fusese suspendată, cel puţin pentru câteva momente. I-am zărit în treacăt prietenele, ambele cu faţa la mine, dar nu îmi puteam dezlipi privirea de pe umărul ei gol suficient de mult cât să le salut.

Jacqueline s-a întors şi ochii mi-au alunecat direct în decolteul bluzei sale. Fir-ar! M-am uitat imediat în sus, la faţa ei.

Ridicând din sprâncene la scurta, dar evidenta mea inspecţie a pieptului, părea să îşi ţină respiraţia, iar eu m-am lăsat hipnotizat de privirea ei. Voiam să aibă încredere în mine. Nu o meritam, dar mi-o doream. Nu era momentul să mă las distras de *desert.*

Îmi aminteam interesantul nostru schimb de mesaje: mărturisirea ei amuzantă că prietenii îi foloseau camioneta dându-i la schimb bere, modul în care vorbise despre elevii ei, băieţi care, probabil, îşi pierdeau minţile după ea în timpul orelor de muzică, iar ea încă nu dăduse drumul gurii de aer. Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul idiot ce mi se întinsese pe toată faţa, dar nu eu eram cel care împărtăşise toate astea cu ea.

Şi cică nu trebuia să pări un ciudat, fraiere!

M-am aplecat, intenţionând să profit de moment ca să mă adun şi, totodată, evitând să ţip salutul pe care voiam să i-l spun înainte de a pleca. În loc să articulez un salut nevinovat, m-am trezit îmbătat de parfumul ei, caprifoiul subtil care îmi invadase simţul olfactiv acum câteva săptămâni, în acea zi ploioasă. *Atât de dulce!* Corpul mi s-a încordat şi, cu un efort enorm, i-am şoptit

la ureche:

— Dansezi cu mine?

M-am retras, cu ochii într-ai ei. Nu s-a mişcat decât după ce una dintre prietenele ei a împuns-o cu un deget în spate, împingând-o ferm spre mine. A întins mâna spre mine, iar eu m-am grăbit să i-o prind, apoi am condus-o pe ringul de dans, spunându-mi, *Doar un dans. Unul singur.*

Mda. Nici asta nu s-a întâmplat.

Acea primă melodie a fost asurzitoare, dar lentă. Cât timp o urmărisem, refuzase toate invitaţiile la dans pe melodii lente. Tresărise la atingerea fiecărui individ, aproape imperceptibil, dar niciunul dintre ei nu păruse să observe. Poate că alcoolul le amorţise simţurile. Cel mai probabil, pur şi simplu nu îi simţiseră deloc teama şi, chiar dacă ar fi simţit-o, nu i-ar fi ştiut motivele. Ei, spre deosebire de mine, nu ştiau prin ce trecuse. În plus, anii de arte marţiale mă învăţaseră să descifrez şi cele mai mici reacţii fizice. Ale ei erau clare pentru mine, la fel era şi originea lor.

Uram frica pe care i-o insuflase acel nenorocit şi voiam să i-o risipesc.

În timp ce dansam, i-am prins uşor ambele mâini, ducându-i-le la spate. Sânii i s-au atins de pieptul meu şi am avut nevoie de fiecare strop de voinţă ca să nu o lipesc de mine. A închis ochii, mişcându-se cu mine, într-un ritm perfect. Dobândirea acelui fragment de încredere nu mă făcea decât să îmi doresc mai mult.

S-a clătinat, probabil mult mai afectată de tequila ieftină din cele şase margarita pe care i le furnizaseră prietenele decât de braţele mele în jurul ei. Când i-am dat drumul mâinilor ca să îi ţin trupul mai ferm, s-a agăţat de braţele mele ca şi cum ar fi căzut. Lunecând în sus, şi-au croit o cale lentă, apoi mi s-au înlănţuit în jurul gâtului. Am aşteptat să deschidă ochii. Bărbia i s-a ridicat, dar pleoapele i-au rămas închise până când s-a lipit complet de mine, apoi s-au deschis şi privirile ni s-au întâlnit.

A înghiţit în sec, de parcă s-ar fi străduit să îşi adune curajul, apoi s-a întins spre mine, cu ochii plini de curiozitate şi fruntea uşor încruntată. Nu mă cunoştea, lucru evidenţiat de întrebarea ei:

— Deci, care-i specializarea ta?

Ah, la dracu’!

Nu eram gata să pun capăt acestei fantezii, şi s-ar fi încheiat imediat ce i-aş fi explicat că eu eram tipul cu care schimbase mesaje toată săptămâna, preparatorul ei, care nu ar fi trebuit să o atingă aşa, ca să nu mai vorbim de modurile în care îmi doream cu adevărat să o ating.

— Chiar vrei să vorbim despre asta? am întrebat-o, ştiind că nu voia.

Era doar un început pentru mai mult. Mai mult din ceea ce eu nu puteam să îi ofer.

— În loc să vorbim despre ce?

Asta era ceea ce primeai atunci când deveneai prea sigur de principiile tale, când te încadrai mereu în ele. Te loveai de singurul lucru pe care nu îl puteai avea, doar pentru că îţi ieşea în cale atunci când erai concentrat pe atotputernica ta integritate. Jacqueline Wallace nu era a mea, nu eu eram cel care trebuia să îi descopere şi să îi îndeplinească dorinţele.

— În loc să *nu* vorbim, i-am răspuns, vrând să petrec o fărâmă de timp cu ea, neîntinat de secretele dintre noi.

— Nu ştiu ce vrei să spui, mi-a răspuns, obrajii înroşindu-i-se uşor.

Dar nu mi-a dat drumul. Şi nu s-a îndepărtat.

Am tras-o şi mai aproape, aplecându-mă să îi mai simt o dată parfumul, imprimându-mi-l în memorie.

— Ba da, ştii, i-am şoptit, mângâindu-i cu buzele pielea fină din spatele urechii.

A suspinat mulţumită, iar eu nu mă puteam hotărî dacă acea reacţie era cea mai încântătoare sau cea mai nedreaptă pe care o auzisem vreodată.

— Hai să dansăm şi atât, i-am spus, ţinându-mi respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

A dat din cap o dată şi ne-am mişcat în ritmul melodiei nou începute.

Capitolul 11
LANDON

Când am început să acumulez detenţii pentru întârzieri la

ore din cauză că dormeam prea mult, iar notele au început să îmi scadă, consecinţele la care mă aşteptasem nu s-au materializat. Crezusem că tata avea să încerce să mă pedepsească sau să ţipe la mine. Crezusem că avea să îi solicite lui Ingram o întrevedere sau să îmi taie alocaţia. Dar nu s-a schimbat nimic.

Uneori, bunicul mă boscorodea, dar, de cele mai multe ori, asta se întâmpla când nu strângeam după mine sau îmi neglijam sarcinile de zi cu zi, aşa că am învăţat să folosesc maşina de spălat, să ajut la gătit şi să îmi ţin toate rahaturile îngrămădite în camera mea.

Într-o seară, la cină, bunicul mi-a spus:

— Copile, trebuie să înveţi o meserie. Ar putea foarte bine să fie pescuitul, că tot e golful atât de aproape…

Trântindu-şi o lingură de cartofi pe farfurie, tata s-a strâmbat, dar nu l-a contrazis, ceea ce era ciudat. Drept urmare, când a venit vara, am fost chemat să lucrez pe *Ramona,* numit aşa după bunica. Nu era deloc plăcut să mă trezesc devreme, pentru că îmi petreceam cele mai multe nopţi pe plajă, cu băieţii, şi mă împleticeam până acasă la ore târzii, fără să mă mai deranjez să mă furişez afară sau înăuntru. Nu prindeam decât trei sau patru ore de somn înainte să mă trezească bunicul, lucru pe care îl ducea la bun sfârşit cu o tigaie şi o lingură, atunci când ceasul meu deşteptător nu îşi făcea efectul. Nimic nu răsună mai tare decât o tigaie de metal într-o cameră mică, fără ferestre.

Tata nu îşi lua nicio zi liberă. Transforma treptat afacerea cu pescuit a bunicului în cursuri de pescuit, pescuit profesionist şi excursii turistice, amenajând o pagină jalnică de web cu fotografiile turiştilor bogaţi etalându-şi capturile în faţa *Ramonei*, oameni dispuşi să plătească mii de dolari pentru o zi petrecută îmbătându-se şi pentru a fi îndrumaţi spre o undiţă ataşată de spatele bărcii, atunci când se mişca, semn că un biet peşte prinsese momeala. Pe tot parcursul verii şi o bună parte din toamnă am transportat pescari profesionişti sau amatori la cele mai bune locuri de prins şiruri întregi de sebastă în golf sau stavrid în larg, taţi cu fii, cupluri de îndrăgostiţi, persoane certate una cu alta ce-şi petreceau ziua supărate, directori de elită care veneau singuri sau însoţiţi de clienţi VIP, băieţi din frăţii care mai mult se îmbătau, înjurau şi se prăjeau la soare decât pescuiau.

Eu pregăteam momeala în cârlige, umpleam rezervoarele

şi făceam provizii, curăţăm peştele, spălam puntea cu furtunul, şi făceam fotografii. La sfârşitul verii, eram mai bronzat, mai dezvoltat şi cu vreo trei centimetri mai înalt decât bunicul, dacă nu puneam la socoteală părul lui alb, fin, ce îi plutea deasupra capului ca un nor. (Bunicul susţinea că da.)

Bunicul aproape şi-a ieşit din minţi când tata a adăugat croaziere la apus pentru cupluri, tururi de văzut delfini pentru familii şi excursii de văzut cocori pentru grupurile de doamne în vârstă. Dar banii se înmulţeau şi volumul de muncă scădea, mai ales pentru că eu lucram pe gratis, aşa că nu putea protesta prea mult.

***

— Mă gândeam.

Mă temeam că Boyce era pe cale să devină filosofic, iar eu eram mult prea obosit pentru aşa ceva. Nu băusem decât o bere înainte de-a fi aproape gata să adorm în timp ce mă sărutam cu o tipă trăsnet care mâine pleca, aşa că am decis să mă opresc din băut până nu cad în nas pe nisip. Boyce s-a oprit şi el, solidarizând cu faptul că noi eram singurii care munceau pe rupte în timpul zilei. Eu pe barcă, el în garajul tatălui său. Căraserăm şezlongurile până la mal ca să scăpăm de ceilalţi, care puteau fi nişte ticăloşi enervanţi, mai ales atunci când ei erau fumaţi, iar noi nu.

— E periculos, Wynn.

— Ha. Ha.

M-am concentrat asupra valurilor răcoroase ce-mi atingeau tălpile şi a murmurului liniştit al apei. Mareea era încă în creştere. Dacă rămâneam aici, aveam să fim pe jumătate în apă înainte de miezul nopţii.

— *Mă gândeam* că nu te-am văzut niciodată cu încheieturile descoperite.

Am încercat să nu reacţionez, dar mâinile mi s-au încordat pe braţele de aluminiu ale scaunului. Bronzat cum eram, aveam încheieturile la fel de albe ca fundul, pentru că nu văzuseră deloc soarele. *Deloc.* Le înfăşuram în benzi şi brăţări sau le acopeream cu ceasul pe care rareori îl mai purtam. Nimeni de aici nu

observase vreodată faptul că toate chestiile alea nu erau decât o mască pentru altceva. Sau, cel puţin, eu crezusem că nu observaseră.

Am întors capul spre el.

— Şi?

Şi-a mestecat un pic de piele uscată de pe buză.

— Mă gândeam că, probabil, ai putea să-ţi faci nişte tatuaje ca să acoperi, ştii tu, ceea ce vrei să ascunzi.

A ridicat din umeri, cu ochii închişi.

Am privit pe apă unda de reflexie a lunii şi mi-am simţit insignifianţa până în adâncul sufletului. Nimic nu era suficient de important pentru a mă face să lupt, nimic, în afară de nevoia de a-mi menţine trecutul atât de departe, încât să nu-l mai simt. Nu puteam face nimic altceva cu el. Nu exista nicio altă cale de a-l evita.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap ideea lui, care părea anormal de genială pentru Boyce.

— Dar nu trebuie să am optsprezece ani împliniţi?

A râs înfundat.

— Nu, frate, tu nu mă cunoşti deloc? Ştiu o fată care o să-ţi facă.

— Nu ştiu. Poate.

A ridică din umeri.

— Să mă anunţi. O să te pun în legătura cu ea.

***

O chema Arianna şi avea cam douăzeci şi cinci de ani. Avea un braţ acoperit cu cerneală colorată, iar pe celălalt erau doar două rânduri scrise pe interiorul antebraţului: *Noile începuturi sunt adesea deghizate în finaluri dureroase Lao Tzu.* Am ajuns cu o oră după închiderea programului, pentru că nu eram destul de mare încât să îmi fac un tatuaj fără acordul părinţilor.

— Dacă vrei ca tatuajul să îţi acopere cicatricele, ca o perdea de fum, trebuie să îmbrăcăm în cerneală tot ţesutul cicatrizat, dar, ţie asemenea, poţi să încorporezi imperfecţiunile într-un model, să le laşi în spaţiile negative. Aşa s-ar ascunde la

vedere, ca un camuflaj.

Mi-a examinat încheieturile, întorcându-le pe toate părţile şi plimbându-şi degetele peste pielea roz, desfigurată. Mă simţeam îngreţoşat şi expus, dar nu mă puteam mişca. Boyce era ciudat de tăcut.

— Am putea să tatuăm şi de jur-împrejur. Să facem să arate ca nişte brăţări.

Am aprobat din cap. Îmi plăcea ideea. Ne-am uitat la câteva modele dintr-un album, apoi am scos o foaie de hârtie din buzunarul de la spate.

— Umm… Am schiţat nişte idei… Nu ştiu dacă poţi să le foloseşti.

A despăturit hârtia şi a zâmbit.

— Sigur că pot să le fac, dacă pe astea le vrei.

Am dat din cap.

A desenat şi transferat cele două modele pe încheieturile mele, unul pe dreapta, unul pe stânga, apoi a pregătit echipamentul, punându-şi mănuşi de latex. Durea ca dracu’, dar era o durere suportabilă. Boyce era atât de îngrozit, probabil de la sânge, deşi, cu doar câteva luni în urmă, nu îl deranjase deloc sângele meu împrăştiat pe pumnii lui, încât fata i-a cerut să meargă în sala de aşteptare până terminam.

— Deci, de ce faci asta? am strâns din dinţi în timp ce ea lucra peste osul încheieturii mâinii şi am încercat să nu mă gândesc la acul care mă înţepa repetat. De ce o faci pentru mine, vreau să zic.

Ştiam că Boyce îi povestise. Nici nu clipise când îmi scosesem, brăţările. Nu şi-a luat privirea de la ceea ce făcea.

— Pentru că posibilitatea de a-mi face pielea să fie din nou a mea mi-a salvat viaţa.

Ştergând sângele, a examinat veriga pe care tocmai o terminase. Ochii ni s-au întâlnit.

— Unu dintre noi pot începe să vindece răul provocat de alţii doar scăpând de situaţia respectivă, iar ceilalţi au nevoie de mai mult decât atât. Tatuajele fac declaraţii care trebuie să fie făcute. Sau ascund lucruri care nu privesc pe nimeni. Cicatricele tale sunt semne de luptă, dar tu nu le vezi aşa. Încă.

A atins maşinăria cu piciorul, aducând-o din nou la viaţă.

Am simţit din nou arsura acului când a început să lucreze la o altă verigă.

— Acest tatuaj îţi va face pielea să fie din nou a ta. Poate, într-o zi, o să înţelegi că pielea ta nu eşti tu. E doar cea care te găzduieşte atât timp cât eşti aici.

S-a oprit şi m-a trecut un val de fiori.

— Eşti un suflet matur, Landon. Suficient de matur, încât să poţi lua această decizie. Aşa cum am fost şi eu.

M-am întors acasă cu bandaje în jurul încheieturilor şi cu instrucţiuni de îngrijire riguroase.

— Astea sunt tot ca nişte răni, mă avertizase ea. Ai grijă să *nu* te ardă soarele pe ele.

Le-am ţinut ascunse tot restul lunii, ca şi până atunci. Când soarele mi-a atins pentru prima dată după aproape doi ani pielea goală a încheieturilor, m-am simţit cu adevărat dezbrăcat. Reacţiile celor mai multe dintre persoanele pe care le cunoşteam au fost ceva de genul. *Super tatuaje, frate!* Unii credeau că le ascunsesem tot timpul sub brăţări şi asta mă făcea să râd. *Da. Tatuajele erau cea ce ascundeam.*

Fetele le considerau sexy. Uneori ma întrebau:

— A durut?

Iar eu ridicam din umeri.

— Puţin.

Tata şi bunicul au avut reacţii asemănătoare. O privire rapidă aruncată tatuajelor atunci când le-au observat. Un mormăit de dezaprobare. Niciun cuvânt rostit.

Următorul meu tatuaj n-a acoperit nicio cicatrice, nu una vizibilă. Arianna mi-a desenat un trandafir exact deasupra inimii. Nu a fost nevoie să îi scriu şi numele, *Rosemary Lucas Maxfield*, ca să specific pe cine amintea. Nici tata nu a avut nevoie de nume. Prima dată când a intrat în bucătărie şi m-a văzut doar în pantaloni scurţi, fără bluză, faţa i s-a învineţit. S-a uitat lung la tatuajul încă proaspăt şi lucios de la medicamente şi pumnii i s-au încleştat. A ieşit, trântind uşa din spate, şi nu a spus niciun cuvânt despre el decât după câteva săptămâni, când eram pe barcă.

Tocmai pusesem momeală în cârlig pentru un copil. Avea cam zece ani şi arăta de parcă ar fi leşinat dacă trebuia să o facă

el. Bietul băiat! Probabil, mai degrabă ar fi preferat să construiască un castel de nisip sau să sugă un ţurţure de gheaţă pe plajă, decât să pescuiască împreună cu tatăl şi unchiul lui. În schimb, era blocat în această barcă toată ziua. Ştiam cum se simte.

Întorcându-mă să deschid încă o cutie cu momeală, tata a spus cu voce calmă:

— Este ilegal să îţi faci alea fără consimţământul părinţilor. Am verificat.

S-a uitat lung spre locul unde o petală de un roşu închis se ivea din decolteul tricoului meu alb.

Am aşteptat în tăcere până când ochii lui de un argintiu fantomatic în lumina puternică a soarelui i-au întâlnit pe ai mei.

— E pielea *mea,* tată. Ai de gând să-mi spui că sunt prea tânăr ca să mi-o marchez *intenţionat?*

El a tresărit şi s-a întors.

— Fir-ar să fie, Landon, a mârâit printre dinţi, dar nu a mai spus nimic.

În fiecare lună, adăugam ceva nou. Flăcări negre ce mi se întindeau pe deltoizi, urmându-mi liniile ferme ale bicepşilor. O cruce gotică între omoplaţi pentru strămoşii catolici din partea mamei, cu Psalmul 23 inscripţionat în jurul ei. Mama nu fusese plină de devotament religios, dar avusese o spiritualitate înnăscută pe care acum o invidiam şi participaserăm la slujbe suficient de des încât să am idee despre ce era vorba. Mă întrebam dacă să mă gândesc la ea ca fiind în ceruri, nu în pământ, mi-ar fi putut aduce liniştea.

Probabil că nu.

La a doua aniversare a zilei în care am îngropat-o, mi-am făcut un piercing în sprânceană. Tata a înjurat satisfăcător, în timp ce bunicul a părut nedumerit că era cineva în stare, în mod deliberat, să îşi găurească o parte a corpului.

— M-au înţepat destule cârlige prin diferite părţi ale anatomiei mele, cât să nu-mi mai trebuiască să mi fac găuri de bunăvoie!

Avea o cicatrice în apropierea ochiului, unde un cârlig din capătul undiţei unui pescar neexperimentat aproape îl orbise.

— Încă un centimetru şi mi-ar fi scos ochiul cu totul!

Îi plăcea să spună povestea asta, iar eu o auzisem de suficiente ori, încât *aproape* că nu mă mai strâmbam când mi-o imaginam.

Când a venit toamna, familia Heller s-a mutat mult mai aproape de noi, pentru că Charles acceptase un post la Universitatea de Stat, la vreo patru sute de kilometri de ocean. Deşi noua lor locuinţă nu era la douăzeci de minute de mers cu maşina, aşa cum fuseserăm obişnuiţi atunci când locuiserăm cu toţii în Virginia, nu se afla nici la o distanţă imposibil de parcurs într-o excursie de weekend. Mai puţin pentru tata, care refuza să conducă patru ore ca să îşi vadă cei mai buni prieteni din lume. Scuza lui era lucrul, ca de obicei.

Atunci am realizat că oamenii nu se schimbă niciodată. Chiar dacă renunţase la funcţia de răspundere pe care o ocupase în sistemul bancar, când plecase din Washington, tata îşi cărase cu el personalitatea dependentă de lucru.

Chiar dacă funcţia de profesor reprezenta un pas înainte pentru cariera lui Heller, Cindy a trebuit să îşi găsească un nou loc de muncă, iar Cole şi Carlie au fost nevoiţi să îşi facă noi prieteni la şcoală şi în cartier. Ştiam că o făcuseră cu gândul la noi, dar tata închidea ochii în faţa sacrificiului pe care îl făcuseră cu toţii. Pentru el. Pentru mine.

Tăcerea lui părea să îi învinovăţească pe ei pentru ceea ce se întâmplase sau, poate că simpla apropiere de ei îi trezea amintiri. Poate că şi prezenţa mea, de care nu putea să scape aşa uşor, îi trezea amintiri.

Eu nu avem nevoie de ceva anume care să îmi amintească. Ştiam cine era vinovat pentru că o pierduserăm pe mama. Eu însumi şi nimeni altcineva.

Tata a refuzat să petreacă Ziua Recunoştinţei la familia Heller, mare surpriză! Pentru că aveam doar cincisprezece ani şi nu conduceam, m-a dus la staţia de autobuz înainte să se crape de ziuă. Aş fi putut refuza să merg cu autobuzul, de unul singur, doar ca să fac pe nesimţitul, dar nu ar fi fost decât o rebeliune inutilă. Voiam să merg, chiar dacă asta presupunea să mă urc într-un autobuz plin cu o adunătură de degeneraţi care, dintr-o singură privire, constataseră că sunt cel mai periculos individ din mijlocul de transport. În concluzie, nimeni nu se aşezase lângă mine.

Autobuzul staţionase în patru oraşe de rahat, pentru a culege mai mulţi fraieri fără mijloc de transport, înainte de a ajunge la San Antonio, unde l-am schimbat cu unul la fel de jalnic, umplut cu un set identic de rataţi. Toată călătoria ar fi durat mai puţin de patru ore dacă aş fi făcut-o cu maşina, drum întins, fără oprire. În schimb, după şase ore, am ajuns într-o staţie care mirosea ca o combinaţie de azil de bătrâni împuţit şi zone din Washington, DC, în care mie şi prietenilor mei ne era interzis să ne aventurăm singuri. Charles venise să mă ia.

— La mulţi ani de Ziua Curcanului, fiule, mi-a urat Charles, învăluindu-mă într-o îmbrăţişare uşoară, ce mi-a străpuns inima cu un singur fior de conştientizare: tatăl meu nu mă mai atinsese de la înmormântare.

Chiar şi atunci, ştiu că mă agăţasem de el, dezlănţuindu-mi durerea la pieptul lui masiv, dar nu ţin minte ca el să mă fi mângâiat din proprie iniţiativă.

Nu pronunţase nicio acuză, dar nu existase nici vreun cuvânt de iertare.

Rămânând în îmbrăţişarea lui Charles o clipă mai mult decât era confortabil, ca să îmi îndepărtez umezeala din ochi, mi-am alungat din minte sentimentul de vinovăţie, dorindu-mi să amuţească, măcar pentru ziua de azi. Doar timp de o oră. Măcar câteva minute.

— Cred că eşti de statura lui Ray, a spus Charles, îndepărtându-se pentru a mă apuca de umeri şi a mă cerceta cu atenţie.

Crescusem de când îl văzusem ultima oară; acum ne priveam ochi în ochi.

— Şi semeni cu el destul de mult, dar ai părul închis la culoare, ca Rose.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi lung.

Charles fusese militar înainte de a merge la colegiu. Nu văzusem niciodată un fir de păr pe capul lui mai lung de doi centimetri. Dacă ajungea vreodată la aşa lungime, glumea că arata ca un hipiot nenorocit şi pleca să se tundă. Îl amuza din cale afara sa ne şicaneze pe mine şi pe Cole despre lungimea părului nostru, ori de câte ori avea ocazia.

— Eşti doar gelos că noi *avem* păr, i-o trântise Cole, ultima dată cânt tatăl său bombănise că nu îl mai putea deosebi de Carlie. Eu îmi scuipasem laptele pe nas.

***

Părinţii mei îi cunoscuseră pe cei din familia Heller la Duke. Tata şi Charles erau doctoranzi în economie, la ani lumină distanță de Cindy şi mama, care erau studente şi cele mai bune prietene. Niciunul dintre ei nu şi-ar fi întâlnit viitoarele soţii, dacă nu era decizia mamei de a asista la o şedinţă a doctoranzilor, găzduită de tatăl ei, un distins profesor de economie şi unul dintre membrii comisiei de dizertaţie de care aparţineau tata şi Charles.

Aveam cam opt sau nouă ani când am auzit povestea pentru prima dată, dar istorisirea pe care mi-o amintesc este cea din perioada în care m-am îndrăgostit prima oară, în clasa a opta, de Yesenia. Dintr-odată, dragostea şi destinul deveniseră lucruri esenţiale de înţeles.

— L-am văzut pe tatăl tău de la fereastra dormitorului şi mi s-a părut atât de drăguţ!

Eu îmi dădeam ochii peste cap, iar mama râdea. Nu îmi puteam imagina că tata fusese vreodată *drăguţ.*

— Eram sătulă de artiştii pretenţioşi cu care mă întâlneam de obicei şi m-am gândit că un tip ca taică-meu mi s-ar potrivi mai bine. Îmi asculta mereu părerile şi îmi vorbea ca şi cum aveam un creier al meu, pe lângă faptul că mă răsfăţa din cale-afară. Dar toţi studenţii lui erau atât de tocilari şi ciudaţi, până la tatăl tău. Ma gândeam că, dacă reuşeam să îi atrag atenţia, puteam să îl conving să vorbească cu mine. Normal că apoi avea să se îndrăgostească de mine şi să mă invite în oraş.

Amintindu-şi toate astea, ochii i s-au încreţit la colţuri.

— Cred că am încercat o duzină de vestimentaţii înainte să mă hotărăsc la una. Apoi am dansat în jos pe scări şi am traversat indiferentă camera de zi în drum spre bucătărie. Planul meu inteligent a funcţionat, desigur, pentru că şi eu eram destul de drăguţă pe-atunci.

De data aceasta, eu am fost cel care a râs, pentru că

mama era frumoasă. Fuseseră momente în care îl surprinsesem pe tata uitându-se la ea, de parcă nu îi venea să creadă că stătea în bucătăria lui sau că locuia în casa lui. Ca şi cum ea nu ar fi trebuit să fie reală, dar era şi, ca prin minune, îi aparţinea lui.

— M-a urmat în bucătărie pentru a-şi turna din nou ceai cu gheaţă în pahar.

Mama a încuviinţat din cap la expresia mea confuză. Tata nu ar fi băut ceai cu gheaţă nici dacă l-ai fi plătit.

— N-am aflat decât mai târziu că el, de fapt, *ura* ceaiul cu gheaţă. S-a rezemat de dulap, urmărind cum îmi făceam un sandvici. *„Deci, tu eşti fata domnului profesor Lucas?”,* m-a întrebat, iar eu, cu o expresie foarte serioasă i-am răspuns, *„Nu. Eu doar am venit de pe stradă să-mi fac un sandvici”* M-am întors şi l-am privit în ochii ca să-i ofer un zâmbet ştrengăresc, dar aproape mi s-a tăiat respiraţia, pentru că avea cei mai frumoşi ochi pe care îi văzusem vreodată.

Aveam ochii tatălui meu: limpezi şi cenuşii ca ploaia, aşa că acest compliment îmi era adresat mie. Nu ştiam încă faptul că îi moştenisem şi înălţimea, şi abilităţile lui analitice, şi modul ermetic în care putea să se închidă în el.

— Apoi, în bucătărie a intrat Charles. Tatăl tău l-a privit urât, dar el a zâmbit şi mi-a spus: *„Tu trebuie să fii fiica domnului profesor Lucas! Eu sunt Charles Heller, unul dintre numeroşii săi acoliţi*” Unul dintre ei m-a întrebat cu ce mă ocup, iar eu am răspuns că sunt studentă la Universitatea Duke. *„Ce profil?”,* a întrebat tatăl tău, şi i-am spus, *„Artă*”. Apoi, Landon, aproape că ţi-a împiedicat naşterea.

Am aşteptat, uimit. Partea *asta* din poveste n-o mai auzisem până atunci.

— S-a bâlbâit, „Artă?” şi m-a întrebat ce naiba aveam de gând să fac cu o profesie aşa de inutilă.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu-i aşa? Am vrut să-i trag un pumn în faţa aia frumoasă, arogantă. În schimb, i-am spus că aveam să fac lumea mai frumoasă, *evident!* I-am dat de ştire cât de puţin mă impresiona faptul că singurul lucru pe care avea să-l facă el erau „banii” Am urcat tropăind pe scări, scuipând flăcări şi hotărâtă să nu mai pun niciodată ochii pe un student de-al lui taică-meu,

indiferent cât de frumos ar fi fost. Uitasem până şi să îmi iau sandviciul cu mine.

Restul poveştii era familiar: o invitaţie dintr-un impuls de moment, transmisă prin Charles într-o întâlnire întâmplătoare, la prima ei expoziţie de artă. Cea mai bună prietenă a ei, Cindy, era acolo ca să o susţină, în cazul în care Raymond Maxfield avea să fie un nesuferit. Dar tata fusese opusul insuportabilului. Îi apreciase creaţia şi rămăsese impresionat. Mama se plângea mereu ca, de fapt, fuseseră picturile, nu farmecul, frumuseţea sau îndrăzneală ei cele care îl făcuseră să se îndrăgostească de ea.

El insistase întotdeauna că, în cele din urmă, fusese fără-ndoială obrăznicia ei.

Dar eu ştiam adevărul. El se îndrăgostise de toate la un loc şi, atunci când a murit, a fost ca şi cum cineva ar fi stins soarele, iar el nu a mai avut în jurul cui să graviteze.

LUCAS

La câteva ore după ce am ajuns acasă de la club, sâmbătă noapte, tot nu puteam să mă gândesc la altceva, decât la faptul că o atinsesem pe Jacqueline, la cât de bine se potrivise lângă mine, înlănţuită de braţele mele. Ochii ei, un amurg albastru în clubul plin de fum. Înghiţiturile ei emoţionate. Întrebările ei bâlbâite. Sentimentul că toată lumea a dispărut în momentul în care am tras-o aproape, fără să mai simt mirosul amestecului de sudoare şi parfum al trupurilor din jurul nostru, ci doar mireasma ei dulce. Nu am mai putut să aud muzica, ţipetele şi râsetele. Simţeam doar ritmul, pulsând cu putere, ca sângele prin corpul meu.

Odată ajuns acasă, m-am întins în pat şi am privit în tavan fără să văd nimic, în timp ce imaginaţia îmi alerga sălbatic. Mi-am închipuit-o întinsă peste mine, cu genunchii depărtaţi, trupul ei întâlnindu-mi mişcările sacadate, gura ei deschisă mângâierilor limbii mele. Mâinile mi s-au încleştat pe coapse şi fiecare nerv din corpul îmi ardea. Îi simţeam pielea moale, goală. Părul ei mătăsos, mângâindu-mi obrazul. Încrederea ei deplină.

Gemând, mi-am tras o pernă peste faţă şi am ştiut că orice aş fi făcut acum pentru a-mi uşura presiunea acumulată era

nimic în comparaţie cu ceea ce voiam de fapt. Nu puteam să o am din atât de multe motive! Îmi era interzisă, ca studentă la cursul meu, lucru pe care ea nu îl ştia. Îşi revenea după o relaţie de *trei ani*. Eram martorul unei umilinţe pe care nimeni nu ar trebui să o îndure, iar ei îi era frică de mine.

Dar, poate acum, nu-i mai este atât de teamă, *îmi şoptea mintea mea.*

Nu mi-am putut stăpâni dorinţa care mă străbătea, aşa că am lăsat-o să-şi urmeze cursul.

Apoi am îndepărtat-o şi mi-am oferit eliberarea cea nesatisfăcătoare ca să pot adormi un pic.

***

Duminică seara, m-am întâlnit cu Joseph într-un bar din cartierul cu depozite, ca să ascultăm o formaţie nouă de rock alternativ din Dallas, care ne plăcea amândurora. Deşi abia dacă dormisem cu o seară înainte şi făcusem două ore de antrenament la dojang în acea după-amiază, eram şi încordat, şi ciudat de contemplativ, două senzaţii care mă părăsesc, de obicei, după o sesiune bună de antrenament.

Maestrul Leu acceptase să se antreneze cu mine, pentru că nu mai era nimeni acolo, şi luasem bătaie. Pentru un om micuţ de statură, era cel mai dur tip pe care îl întâlnisem vreodată. La o demonstraţie de antrenament îl urmărisem cum, din două mişcări, pusese la pământ un oponent mai solid, dar la fel de bine antrenat, cu o strânsoare care i-ar fi provocat leşinul unui adversar adevărat. Sau i-ar fi putut zdrobi traheea.

Atacatorul lui Jacqueline habar n-avea cât de norocos fusese că mai aveam de parcurs câteva nivele până să mi se dea voie să învăţ această mişcare.

— Băi, nu mai eşti în Kansas.

Vocea lui Joseph m-a trezit din reverie. Am zâmbit.

— De fapt, n-am fost niciodată în Kansas.

A clătinat din cap.

— La ce sau *la cine* te gândeşti? Nu te-am văzut niciodată atât de distras. Te-am întrebat de trei ori dacă te duci acasă de Ziua Recunoştinţei şi nici măcar nu mă ignori intenţionat. Tu

chiar nu *auzi* nimic.

Clătinând din cap, am oftat.

— Frate, îmi pare rău. Da, mă duc acasă. Tu?

El a dat din cap că nu, golind restul paharului de tequila din care sorbise până atunci.

— Merg acasă la Elliott. Maică-sa mă iubeşte.

S-a sprijinit cu un cot pe colţul barului, s-a uitat la mine şi buzele i s-au strâmbat.

— A mea nu.

Joseph îmi mai dăduse de înţeles şi înainte că familia îl respingea, dar nu afirmase asta niciodată în mod direct. Nu ştiam ce să-i pun.

— Deci… nu eşti bine venit să te duci cu Elliott acasă la tine?

— Nu, omule. Nu sunt binevenit acasă, punct. Este o *zonă interzisă pentru poponari.*

— Iisuse! Ce nasol!

A ridicat din umeri.

— Asta e… Familia lui Elliott nu are nicio problemă cu faptul că suntem un cuplu. Maică-sa ne aranjează o cameră de oaspeţi ca la pensiune, dar s-au obişnuit cam greu cu ideea că s-a combinat cu un muncitor de rând. Ei sunt toţi şcoliţi şi rahaturi de genul ăsta, toată familia. Sora lui mai mică e la medicină, în mama mă-sii! Prima dată când i-am întâlnit, el nu le spusese nimic altceva decât locul meu de muncă. Imaginează-ţi surpriza când au descoperit că mă ocup de instalaţiile sanitare ale campusului, în loc să predau istorie, matematică sau, ştii tu, studii feministe, a râs el. Nu-mi dau pace deloc, frate! Sunt prea gay ca să fiu ţăran şi prea ţăran ca să fiu gay.

Orice părere ar fi avut taică-meu despre mine, orice aş fi făcut ca să îl calc pe nervi, chiar şi intenţionat, nu mi-a spus niciodată că nu sunt binevenit acasă. Ştiam fără doar şi poate că puteam să mă mut acasă chiar în clipa asta, dacă voiam. Dar nu voiam. Nu puteam.

Trupa a urcat pe scenă, iar noi ne-am desfătat cu un ritm care nu era nici pop, nici teatru muzical, cu câteva pahare şi mai multe priviri curtenitoare din partea fetelor.

— Da, mi-a spus, făcând semn dintr-o sprânceană spre un

trio de tinere îmbrăcate bine care se tot uitau la noi.

Cu mâinile la ceafă, şi-a încordat braţele prin cămaşa albă.

— Încă o am, chiar dacă eu nu o vreau.

Râzând, am clătinat din cap şi am făcut semn barmanului să ne mai aducă un rând. Nu agăţam niciodată fete când ieşeam cu Joseph, dar am ştiut clar că era ceva în neregulă când mi-am dat seama că nu simţeam niciun strop de curiozitate să aflu dacă vreuna dintre acele fete era frumoasă. Nu era decât un singur motiv posibil pentru această lipsă de interes.

Nu puteam să mă gândesc decât la modul în care aş fi putut să o readuc pe Jacqueline în braţele mele, chiar dacă ar fi căzut cerul pe mine. Eram deja familiarizat cu asta.

***

Luni dimineaţa, aveam o uşoară mahmureală şi o perspectivă mai sumbră. De fiecare dată când îl vedeam pe Charles, mă simţeam vinovat. De fiecare dată când mă gândeam la Jacqueline, şi mai şi. Nu îmi trimisese niciun e-mail pe parcursul weekendului. Aveam un fel de premoniţie despre cum avea să afle că eu sunt Landon şi mi-am spus *din nou* că trebuie să pun capăt acestei situaţii. Acum.

S-a aşezat pe marginea scaunului de lângă mine.

Am fost atât de uimit, încât nu am putut să spun nimic. Doar m-am uitat lung la ea.

— Salut, mi-a zis, trezindu-mă din stupoare.

Temându-mă că senzaţia de mai devreme era pe cale să se întâmple, m-am concentrat pe zâmbetul subtil ce-i dansa în colţul gurii.

— Salut, i-am răspuns, deschizând manualul ca să-mi acopăr portretul la care lucram.

— Deci, tocmai mi-am dat seama că nu-mi aduc aminte cum ai spus că te numeşti, alaltăieri seară.

Avea emoţii. Nu era supărată. Doar emoţionată.

— Prea multe pahare de mărgărita, bănuiesc.

Asta e şansa ta. La cursul de economie, ce loc mai bun pentru a lămuri… încurcătura cu numele tău.

M-am uitat în ochii ei mari, albaştri şi i-am răspuns:

— Lucas. Şi nu cred că ţi l-am spus.

Drace!

Heller a intrat pe lângă catedră trântind şi înjurând, iar zâmbetul lui Jacqueline a mai crescut puţin.

— Deci… tu, ăăă, m-ai numit Jackie înainte? m-a întrebat ea. De fapt, îmi place să mi se spună Jacqueline. Acum.

I-am spus Jackie? Când… Ah! în seara aceea.

— OK, i-am răspuns.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lucas.

Mi-a zâmbit din nou, apoi s-a întors la locul ei, în timp ce Heller îşi organiza notiţele.

În timpul cursului, nu s-a întors deloc spre mine, deşi părea distrasă, după cum se frământa în scaun, dacă nu vorbea cu tipul de lângă ea. Amândoi au râs încetişor de câteva ori, iar eu nu-mi puteam reţine un zâmbet drept răspuns. Nu era prima dată când o auzeam râzând, dar acum eram conectat cu ea. Îi simţeam sunetul râsului peste tot, până în ghete şi înapoi. Voiam şi eu să o fac să râdă, ceva ce Landon, fără îndoială, reuşise.

Oricât de absurd ar fi fost să fiu invidios pe *mine însumi,* eram. Ea răspundea mesajelor pline de tachinări ale lui Landon cu propriile ei tachinări. Când el îi spusese că e student la inginerie, îi răspunsese, *Nu mă mir că pari atât de deştept.* Cuvinte cam provocatoare pentru a fi adresate unui profesor. Atente, poate chiar inofensive… dar provocatoare în context.

Drace! Eram gelos pe *Landon.* Dintre toate reacţiile stupide pe care le-aş fi putut avea în acest moment, asta era cea mai ridicolă.

La sfârşitul cursului, a sărit din scaun şi a fugit pe uşă înainte ca eu să îmi strâng rucsacul. Un impuls primitiv, agresiv, mă îndemna să mă grăbesc şi să o urmez afară pe uşă, ca şi cum ăsta ar fi cel mai natural reflex la plecarea ei furtunoasă. Uluit, am încetinit conştient procesul de introducere a cărţilor şi caietelor în geantă.

Fata mă înnebunea de tot. Şi îmi plăcea extrem de mult. La dracu’, dădusem de necaz.

***

Acceptasem să preiau câteva ore din tura lui Ron, ca să se poată întâlni cu un profesor de arhitectură care avea ore de program o singură dată pe săptămână. În această după-amiază aveam şi o tură de agent de parcare, orele de seminar şi, după, cursul de două ore pentru proiectul în echipă. Nu aveam timp să învăţ decât după ora zece seara. Azi, în afară de faptul că Jacqueline iniţiase acea conversaţie de un minut, avea să fie o zi grea.

Între comenzi, mă uitam la telefon. Mai aveam jumătate de oră şi eram aglomeraţi. Ambele recipiente erau aproape goale. Profitând de o pauză de clienţi, am închis casa mea. Exact la fix, pentru că un grup de studenţi s-a materializat şi s-au alăturat cozii din fata lui Eve.

— Eve, mă duc în spate să mai aduc nişte cafea. E pe terminate.

— Ia-mi şi o sticlă de vodcă dacă tot te duci, mi-a răspuns.

Eve devenea mai arţăgoasă atunci când era aglomerat. Adică, aproximativ nouăzeci la sută din timp.

— Adu una şi pentru mine, Lucas!

Următoarea la rând era şefa catedrei de inginerie mecanică. Negricioasă şi cu părul alb, Vickie Payton era un geniu organizatoric pentru profesori, o sursă valoroasă de informaţii pentru studenţii din campus, şi un umăr pe care putea plânge toată lumea.

— Cam devreme pentru asta, nu-i aşa, doamnă Payton? am râs, deschizând uşa cu spatele.

— Trăiască înscrierile de primăvară, mi-a răspuns, cu un zâmbet.

— Ah, i-am făcut cu ochiul. De două ori vodcă şi un sac de Kenyan, imediat.

— Aş vrea eu, murmură Eve, luând comanda doamnei Payton.

Am adus sacul şi l-am desfăcut. Coada crescuse, dar Eve, a cărei apatie faţă de oameni în general nu îi afecta competenţa, din fericire, avea totul sub control. Fără să mă gândesc, am cercetat lumea din rând, căutând-o pe Jacqueline. Pe parcursul celor două săptămâni în care lipsise de la ore, mi se înrădăcinase tendinţa de a o căuta prin campus, ceva ce făcusem ori de câte

ori intrasem într-o cameră în care exista şi cea mai mică posibilitate de a fi prezentă.

Probabilitatea ca ea să apară aici era mai mare decât în majoritatea celorlalte situaţii. Cu toate acestea, am rămas înmărmurit când am văzut-o. Am cercetat-o cu privirea, lent, devorând fiecare detaliu, de parcă ar fi fost ultima mea masă pe care voiam să o savurez şi să o consum dintr-odată.

Era cu prietena ei, din nou, şi acea prietenă se uita la mine. Jacqueline se încăpăţâna să *nu* se uite la mine. Dar discutau cu înflăcărare, iar ea roşea atât de tare, încât îi puteam vedea obrajii împurpuraţi de la peste zece metri distanţă. Cu mare efort, m-am întors pentru a prepara cafeaua, dar părul de pe braţe mi s-a ridicat. Tot corpul meu reacţiona sub privirea ei.

Aveam antebraţele complet vizibile, iar ea nu-mi mai văzuse tatuajele. În acea noapte, când eram în camioneta ei, privise cu reticentă inelul din buza mea şi am ştiut că era una dintre acele fete care se fereau de băieţii ca mine din principiu. Arătam ca unul dintr-o reclamă la alegerile proaste în viaţă. Din modul în care se îmbrăca, deduceam că e genul de fată conservatoare, aşa cum erau şi prietenele ei. Şi fostul ei. La dracu’, dacă cineva ne-ar fi pus unul lângă altul pe mine şi pe degeneratul care o atacase, iar apoi ar fi întrebat populaţia care este violatorul, eu aş fi primit mult mai multe voturi.

Totuşi, acum mă privea. Pe ringul de dans, sâmbătă noaptea, se lăsase în braţele mele de parcă s-ar fi simţit în siguranţă, fără să se gândească prea mult. Era confuză, dar curioasă. Interesată. Am simţit acel adevăr până în adâncul stomacului. Era captivant şi copleşitor. Îmi doream atenţia ei. Toată atenţia ei. Şi intenţionam să i-o captez.

Am apăsat start pentru cafea şi m-am întors spre casa de marcat, lângă Eve, fără să privesc în sus. Imediat după ce a servit clientul din faţa lui Jacqueline, m-am uitat în ochii ei.

— Următorul?

Ea a clipit ca şi cum aş fi prins-o făcând ceva rău, dar a venit mai aproape.

— Jacqueline, am spus, de parcă abia o observasem. Americano, azi, sau altceva?

Era surprinsă de faptul că îmi aminteam comanda ei de săptămâna trecută. Aş fi fericit să cataloghez tot ce îi place şi ce

nu. Fiecare preferinţă în parte. De la felul în care îşi servea cafeaua, la modul în care îi plăcea să fie sărutată, la ce fel de mângâiere trebuia să folosesc pentru a o face să tremure din cap până-n picioare.

A aprobat din cap. Am luat un pahar şi un marker, dar am luat cafeaua şi i-am preparat eu băutura.

Eve a arcuit o sprânceană dublu perforată la mine, pentru că ştia exact ceea ce tocmai făcusem.

— Acum dai numărul de telefon puicuţelor din frăţii? a murmurat. *Jenant.*

— Pentru toate există un început.

Clătinând din cap, a şters robinetele de cafea şi a turnat două doze într-un pahar mare.

— Nu. De fapt, nu există.

Am ridicat din umeri.

— Adevărat. Dacă nu e membră a vreunei frăţii e acceptabil?

Buzele i s-au arcuit, iar eu am avut impresia că depunea un efort considerabil să nu zâmbească.

— Nu, dar e mai puţin inacceptabil.

Am început să preiau comenzi cu Eve, încercând să micşorăm rândul, şi nu mi-am permis să o urmăresc pe Jacqueline trecând prin dreptul standului de condimente pentru a-şi lua cele trei pliculeţe de zahăr şi cutia de lapte. Ştiam exact unde era, în fiecare secundă, dar am ignorat-o până când a ieşit pe uşă, moment în care nu am mai putut să mă uit la altceva.

— O, Doamne, Dumnezeule! Cineva a încurcat-o rău!

Eve a râs, ceea ce l-a făcut pe tipul din faţa ei să îi zâmbească.

Purta un tricou cu Pike.

— Ce e? s-a răstit, săgetându-l cu privirea.

Ridicându-şi mâinile, zâmbetul i-a dispărut.

— Nimic. Doar că… ai un râs simpatic. Asta-i tot.

Ea şi-a dat ochii peste cap şi s-a răsucit să ia o sticlă nouă de lapte din soia, ignorându-l.

Când tipul s-a uitat spre mine, cu sprâncenele blonde ridicate, am scuturat din umeri. Nu ştiam povestea fetei, dar nu aveai cum să spargi gheaţa cu ea. Abia se purta pe jumătate

civilizat cu mine, iar pe mine *mă plăcea.*

Capitolul 12
LANDON

Când a început semestrul de primăvară, m-am trezit coleg la ora de biologie cu Melody Dover şi Pearl Frank, fostă Pearl Torres, care împărţise cu mine masa rataţilor în pauza de prânz, când eu fusesem în clasa a opta şi ea într-a şaptea. Apoi, mama ei se căsătorise cu doctorul Thomas Frank, un vestit chirurg local şi unul dintre cei mai încăpăţânaţi burlaci, până când îşi găsise perechea în Esmeralda Torres, care îşi dorise un diamant uriaş pe deget şi pe fiică-sa cu viitorul asigurat pe viaţă.

Le obţinuse pe amândouă.

Pearl, care fusese o fetişcană tocilară şi ciudată atunci când o cunoscusem, urmase câteva cursuri de vară pentru a sări cu totul peste clasa a noua, îşi schimbase înfăţişarea, îşi cumpărase o tonă de haine de firmă şi revenise într-a zecea mai frumoasă şi mai bogată decât fusese vreodată.

Melody nu pierduse vremea şi făcuse din Pearl noua ei cea mai bună prietenă.

Când li s-a atribuit singura masă pe jumătate goală din laborator, a mea şi a lui Boyce, au schimbat o privire nu tocmai euforică.

— De ce-aţi venit la biologie la ora asta? V-au dat afară din clasă pentru că sunteţi prea sexy? le-a întrebat el.

Ele şi-au dat ochii peste cap, iar eu mi l-am clătinat pe-al meu, uitându-mă la masa neagră, plină de zgârieturi, încercând să nu pufnesc în râs. Wynn era înnebunit după Pearl din primul minut în care o văzuse pe coridor, în septembrie anul trecut. Păcat că nu-i acordase niciun fel de atenţie în generală, atunci când nu avea prieteni. Acum, ea îi întorcea favoarea.

— Nu, deşteptule, i-a răspuns Melody, înclinându-şi capul spre el. Am intrat amândouă în echipa de dans şi avem repetiţii ultima oră. Atunci am avut biologia semestrul trecut, aşa că a trebuit să ne modificăm orarul. Ce noroc pe noi!

Apoi privirea i s-a concentrat asupra mea, inventariindu-mi rapid tatuajele ce se vedeau de sub mânecile hanoracului,

piercingul din sprânceană şi cercelul din ureche. Preţ de o secundă, ochii ni s-au întâlnit, apoi s-a uitat în altă parte.

— Doamne, Dover, nu-i cazul să fii aşa ostilă, a râs Boyce.

L-a săgetat cu privirea, posibil pentru că nu îi plăcea să fie strigată pe numele de familie, mai ales de către Boyce, care îmi mărturisise că îi spusese Rover Dover pe tot parcursul şcolii primare. Pentru el, care, practic, îşi tăia craca de sub picioare de fiecare dată, prietenia cu mine era ca o anomalie a slabei abilităţi de comunicare pe care o avea de obicei.

Masa noastră era în spatele sălii de clasă. Eu şi Boyce ne-am sprijinit de perete, înclinându-ne scaunele pe două picioare, în ciuda politicii clasei. Domnul Quinn ori nu observase abaterea, ori nu avusese chef să ne tragă la răspundere. Melody şi Pearl erau nevoite să se răsucească pentru a sta cu faţa spre clasă, lăsându-şi genţile şi caietele pe masă, pradă uşoară inspecţiei lui Boyce.

Fetele scriseseră pe rând în caietul cu spirală al lui Melody, iar când s-au întors cu spatele, Boyce l-a tras în partea noastră a mesei pentru a-l citi.

— Termină, frate, i-am şoptit. Ce dracu’?

Am dat să îl împing înapoi, dar el a ridicat un cot, blocându-mi mâna.

Cu ochii măriţi, mi-a arătat mâzgălitul feminin pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Melody. Am clătinat din cap, iar el a ridicat din sprâncene.

— Băi, uită-te. Pe bune!

Am aruncat un ochi pe pagină şi am citit, Mi se pare mie, sau Landon Maxfield e sexy de mori anul ăsta??? La NAIBA!

Dar îl ai pe CLARK, a scris Pearl sub fraza ei.

Melody i-a răspuns. Dar pot să admir, nu-i aşa? Fă schimb de scaune cu mine. Vreau să stau în faţa lui.

M-am uitat la ceafa lui Melody, cu părul blond mătăsos atârnându-i drept şi greu pe spate în jos, până pe suprafaţa mesei. Astăzi îi acoperea urechile, ascunzându-i partea laterală a feţei. Rămăsese în diagonala mea. Pearl scuturase din cap că nu, încruntându-se la un moment dat, în timpul acelei conversaţii scrise. Probabil chiar aici. În caiet nu era niciun răspuns.

Fir-ar Pearl! Ce fel de prietenă îmi eşti? a scris Melody.

Genul care te va împiedica să faci o mare greşeală. Evident! i-a răspuns Pearl.

Am răsucit caietul şi l-am aşezat înapoi, unde fusese, gândurile zburându-mi aiurea, în timp ce Boyce se prefăcea că îşi apucă scula şi şi-o freacă, însoţind gestul cu expresii faciale extatice. I-am dat peste mână, iar scaunul i s-a dezechilibrat şi a alunecat de sub el, trântindu-se la pământ şi aducându-ne în centrul atenţiei. Aterizând în picioare, a încercat să mă lovească înapoi, dar mi-am coborât scaunul la locul lui, ieşind din raza sa de acţiune.

— Domnul Wynn a decis să ne demonstreze ce se întâmplă atunci când cineva încalcă regulile clasei cu privire la păstrarea tuturor celor patru picioare ale scaunelor noastre de laborator fermă şi *sigură* pe podea, a oftat sonor domnul Quinn.

Restul clasei a chicotit, în timp ce Boyce şi-a ridicat scaunul şi s-a aşezat, încruntându-se.

— Fraiere, a murmurat Melody.

— Ai nevoie de îngrijiri *medicale,* Wynn? a insistat Domnul Quinn, bucurându-se de momentul de interes şi popularitate pe care prelegerile lui nu îl generau niciodată.

— Nu, să trăiţi, domnule Quinn. Fundul meu şi alte părţi importante sunt toate în stare perfectă de funcţionare. Numai că e cald de mori aici, la *naiba!*

Clasa a izbucnit în râs şi domnul Quinn a încercat să restabilească ordinea.

Melody şi-a mijit ochii la el, apoi, o secundă mai târziu, i-a mărit, realizând ce făcuse. Şi-a aţintit privirea spre mine, buzele i s-au depărtat şi obrajii i s-au înroşit. M-am uitat la buzele ei de un roz perlat, apoi am privit-o din nou în ochi. Apucând caietul, l-a închis cu forţă şi s-a întors cu spatele, ţinându-l în mâini.

L-am lovit din nou pe Boyce, care a căzut din nou de pe scaun, iar Quinn ne-a trimis la biroul directorului cu bileţele galbene care urmau să se transforme în detenţie.

— Doamne, Wynn! mi-am îndepărtat părul din ochi cu o mişcare bruscă a capului, în timp ce ieşeam din clasă.

— Ce? Nu voiai să ştii că bucăţica ta preferată crede că eşti…

M-am întors şi l-am izbit într-un dulap, iar el şi-a aruncat

mâinile în sus.

— La dracu’, omule! Nu-ţi ieşi din pepeni pentru o fată ca ea…

— Şi Pearl Frank e diferită? i-am întors-o, îndreptându-mă nervos către birou şi către Ingram, care, fără îndoială, ardea de nerăbdare să ne vadă.

El a oftat şi m-a urmat, sunetul paşilor noştri răsunând pe coridorul gol.

— Eu sunt realist, omule. Vreau doar să i-o trag. Ştiu că nu pot avea mai mult de atât.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ah, dar să *i-o tragi* e foarte posibil.

A rânjit.

— La dracu’, da! Doar sunt Boyce Wynn. Totul este posibil.

Am deschis uşa biroului, neputând să îmi stăpânesc râsul. El nici măcar nu auzise ceea ce spusese. Întâi afirmase că pentru fete de genul lui Melody şi Pearl noi nu eram altceva decât o partidă bună de sex, apoi că orice era posibil.

Îmi doream ca a doua să fie cea adevărată.

***

Nu cumva mai ai puţin şi împlineşti şaişpe ani? m-a întrebat bunicul, cu o seară înainte de ziua mea.

— Ba da, bunicule.

Am aşteptat să vină poanta. La bunicul, genul ăsta de întrebări era aproape întotdeauna însoţit de o glumă.

— Nu eram sigur dacă vrei o rochie roz, bufantă, sau altceva care să se asorteze cu cercelul ăla, a râs el, iar eu i-am zâmbit.

— Rozul nu prea e culoarea mea preferată, dar îţi mulţumesc, îmi arăta arma lui secretă pentru negrese crocante: să foloseşti cu un ou mai puţin.

— Bunică-ta nu a reuşit niciodată să-şi dea seama cum de negresele mele ieşeau mai bune decât ale ei, a spus el, iar eu am râs.

— Ai ţinut ascuns secretul tău faţă de bunica?

Mama tatălui meu murise când tata era la liceu, aşa că eu nu apucasem să o cunosc.

— Normal că am făcut-o! A încercat să mi-l smulgă cu forţa. Dumnezeu s-o odihnească.

Amintindu-şi de ea, ochii i s-au înceţoşat. M-am uitat în vas şi am combinat ingredientele, oferindu-i un moment de intimitate, în timp ce amestecam, s-a aplecat deasupra mea.

— Femeile iubesc ciocolata. Să nu uiţi asta niciodată, nepoate. Dacă poţi procura ciocolată *de casă,* e şi mai bine. Treaba asta o să te scoată din încurcătură, garantat. Ţine minte cuvintele mele.

— Bunicule, dar asta nu e ciocolată de casă.

El şi-a dres glasul.

— Nu, dar seamănă destul de mult.

Am turnat amestecul cremos în tava în care el îmi făcuse untul şi l-am întins cu mâinile goale, ceea ce era cam scârbos.

— Untul o s-o întărească. Acoperă toate colţurile, mi-a mai spus. După ce am pus-o la copt, m-a întrebat:

— Despre ce vorbeam? Ah, da, despre înaintarea ta în vârstă, A chicotit, iar eu, prinzând un moment când nu era atent, mi-am dat ochii peste cap. *Încă aştept poanta.*

— Mă gândeam că mâine ar trebui să începem lecţiile de condus. Am rămas cu gura căscată. Când nu i-am răspuns, a adăugat:

— Asta numai dacă vrei.

— Vreau! am zis repede, revenindu-mi din uimire. Doar că… nu credeam că tu şi tata vreţi…

— Nu te entuziasma prea tare. Propunerea asta nu implică şi să-ţi cumpărăm vreo maşină sofisticată. Ai să foloseşti vechea mea camionetă Ford, atunci când nu am eu nevoie de ea. M-am gândit că poate ai să vrei să mergi la o întâlnire sau altundeva, cu condiţia să nu ieşi cu Boyce Wynn. Poţi să îţi găseşti prieteni mai buni ca el.

A chicotit din nou, ca pentru el, şi de data asta am râs şi eu, clătinând din cap.

— Mulţumesc, bunicule. Ar fi grozav!

S-a îndepărtat de dulap şi a scos un manual de educaţie rutieră din sertarul de lângă tacâmuri, plin de secrete în seara

asta.

— Începe să înveţi regulile, iar eu am să anunţ populaţia să elibereze drumurile lăturalnice weekendul ăsta.

Zâmbind, m-a bătut pe umăr, apoi a părăsit bucătăria, iar eu m-am retras în cămara mea, m-am urcat pe pat şi am deschis cartea, aşteptând sunetul cronometrului pentru negrese.

Domnul Quinn a trecut pe la fiecare masă, împărţind maladii.

— Fiecare echipă va identifica modul în care este răspândită maladia ei: genetic, viral, bacterian, chimic etc. Vreau să ştiu dacă există metode de prevenire, dacă se cunosc sau se caută tratamente şi dacă sunt sau nu contagioase.

Masa de lângă noi primise antrax. Noi aveam intoleranţa la lactoză.

— Ce fel de tâmpenie…

— Domnule Wynn, ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai păstra pentru tine deficienţele lingvistice.

— Dar, domnule Quinn, intoleranţa la lactoză? Ce fel de *maladie* este asta? Oameni care se caca pe ei când beau lapte?

Clasa a izbucnit în hohote de râs, în timp ce Melody s-a holbat la Boyce cu intenţii criminale, iar Pearl şi-a aşezat coatele pe masă şi şi-a acoperit ochii, oftând. Faţa profesorului nostru s-a strâns într-un nod de exasperare. Cum era de aşteptat, nimic din toate astea nu l-a descurajat pe amicul meu.

— Nu mai beţi lapte, problemă rezolvată! Nu putem să avem şi noi ceva gen, nu ştiu, Ebola?

S-a sunat, iar Quinn s-a întors în faţa clasei.

— Începeţi să vă documentaţi din seara asta şi fiţi pregătiţi să discutaţi concluziile cu echipa, mâine, a ridicat el glasul, peste zgomotul de paşi al tuturor, în timp ce ne îndreptam spre cantină, pentru masa de prânz.

— *Cum* poţi să fii prieten cu idiotul ăla? m-a întrebat Melody, în drum spre ieşire.

Am ridicat din umeri şi i-am zâmbit, prinzând marginea uşii şi ţinând-o deschisă pentru ea.

— Este distractiv.

Ea m-a aprobat cu un semn din cap.

— Dacă te amuză imbecilitatea completă.

Începuse să-mi răspundă zâmbetului, dar reacţia i-a dispărut atunci când prietenul ei şi-a trântit un braţ în jurul umerilor ei, pe hol. O aştepta, ca de obicei, după ore.

— Bună, iubito, m-a fixat cu privirea. Bună, ciudăţenie emo. Ţi-ai băgat un piercing şi în sculă?

— *Clark*, a tresărit Melody uimită, când am intrat în fluxul de elevi, majoritatea dintre noi aşteptând cu nerăbdare să părăsim campusul pentru o jumătate de oră.

— Richards, de ce te fascinează atât de mult scula mea? l-am întrebat.

S-a întors, apoi s-a uitat peste umărul meu, unde ştiam că era Boyce.

— Du-te dracului, ciudatule, mi-a spus, conducând-o pe Melody prin coridorul de est, spre parcare.

— Cred că Richards are nevoie de un nou repertoriu.

Am urmărit-o pe Melody legănându-şi şoldurile, cu braţul prietenului ei în jurul gâtului, ca o zgardă.

— Huh? Boyce a ridicat dintr-o sprânceană. Ştii că acum îşi cumpără marfă de la Thompson, nu?

Am râs.

— Perfect. Deci, pe lângă faptul că e un nemernic, mai e şi ipocrit.

— Frate, eu puteam să-ţi spun asta încă de acum câţiva ani.

A bătut palma cu un prieten pe deasupra capetelor a două fete, în timp ce eu îi priveam pe Melody şi Clark dispărând prin uşa îndepărtată.

— Ţi-am spus că a încercat să mă plătească să ţi-o trag din nou?

M-am oprit complet din mers şi un elev de-a noua s-a lovit de mine, a ricoşat şi a căzut în fund. Aplecându-mă, l-am apucat de mână şi l-am ridicat în picioare. Probabil că avea cu el, în rucsac, toate manualele care îi fuseseră înmânate. Cântărea de două ori mai mult decât ar fi trebuit.

— Şi tu ce i-ai zis? l-am întrebat pe Boyce în timp ce bobocul a bolborosit un mulţumesc şi a fugit.

Boyce a zâmbit, ridicând o sprânceană.

— I-am spus să şi-o tragă, normal.

LUCAS

Jacqueline nu îmi scrisese vreun mesaj şi nici nu mă sunase, aşa că ajunsesem la concluzia că ori (a) nu văzuse numărul de pe pahar sau (b) îl văzuse şi nu era interesată să stea de vorbă cu mine.

Având în vedere că îmi spusese de bunăvoie numele ei şi mă întrebase care este al meu, nu credeam că îi sunt indiferent.

Îi trimisese un e-mail lui Landon, dar nu vorbise decât despre economie. Sau, cel puţin, aşa păruse la prima vedere. Menţionase faptul că ieşise cu prietenele, sâmbătă seara. Când îi răspunsesem, mă legasem de acel comentariu: Sper că ţi-a plăcut seara în oraş. O seară despre care ştiam totul. Nu îi povestise lui *Landon* nimic mai mult despre acea seară de sâmbătă, desigur… dar eu îmi dorisem să o facă. Cu fiecare schimb de replici, mă afundam într-o prăpastie şi mai adâncă, dar nu mă puteam opri.

Apoi am adus vorba despre despărţirea ei şi despre faptul că nu fusese intenţia mea să par nepoliticos, acţionând ca şi cum nu aş fi vrut să ştiu detaliile. Printre rânduri, o îndemnam, *Spune-mi*, dar nu mă aşteptam ca ea să răspundă acelei directive nescrise, să-şi dezvăluie o parte atât de vulnerabilă.

Într-un singur paragraf, mi-a pus totul pe tavă: cât timp fuseseră împreună. Faptul că îl urmase aici, la şcoală, în loc să dea o audiţie pentru un program muzical de prestigiu, undeva, departe. Felul în care se învinovăţea, pe deplin, pentru că fusese o proastă. Pentru că avusese încredere în el.

Credea că, urmare a acestei decizii, rămăsese blocată într-un loc în care nu ar fi trebuit să se afle.

Nu credeam în soartă sau în puteri divine, oricât de mult aş fi dorit să cred. Credeam în asumarea responsabilităţii şi, evident, la fel credea şi această fată. Dar nu o puteam învinui pentru că urmase o persoană pe care o iubise timp de trei ani, asta însemna o loialitate pentru care nu îşi acorda suficiente merite. Dacă ea credea în responsabilitate, atunci cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să preia din nou controlul. Să-şi asume decizia pe care o luase, indiferent de ce o luase. Să profite cât mai mult de ea.

Şi exact asta i-am spus.

***

Miercuri, ea a ajuns mai devreme la curs, iar eu am luat o decizie de moment, singurul tip de decizie pe care puteam să îl iau, din câte se părea, în ceea ce o privea pe Jacqueline Wallace.

M-am aşezat pe scaunul de lângă ea şi i-am rostit numele. A tresărit puţin când a privit în sus, probabil aşteptându-se să fie tipul care stătea de obicei acolo. Dar nu s-a îndepărtat de mine.

— Bănuiesc că nu ai observat numărul meu de telefon de pe paharul de cafea, i-am spus.

— L-am observat.

Vocea îi era moale pentru un răspuns atât de obraznic, în privirea ei fermă citindu-se o curiozitate sinceră.

I-am cerut în schimb numărul ei şi m-a întrebat dacă am nevoie de ajutor la economie. Aproape că m-am înecat, oscilând între vina deja familiară şi amuzamentul pricinuit de situaţia absurdă în care mă blocasem singur. *Ai nevoie de ajutor la economie?* Am întrebat-o de ce crede aşa ceva, gândindu-mă, preţ de o secundă, dacă nu cumva ştia şi îşi bătea joc de mine.

Dacă era aşa, o meritam din plin.

— Bănuiesc că nu e treaba mea, mi-a răspuns, iritată.

Trebuia să mut conversaţia departe de acest subiect. M-am apropiat de ea şi i-am spus adevărul, că voiam numărul ei din motive care nu aveau nicio legătură cu economia.

Şi-a luat telefonul şi mi-a trimis un mesaj cu „Salut”.

Colegul său a apărut, revendicându-şi locul. (Benjamin Teague, conform graficului de aranjare în bănci. Îi verificasem adresa din campus, orarul, notele, şi orice posibilă abatere disciplinară, nu avea niciuna. Părea inofensiv, dacă nu luam în calcul preferinţa lui pentru tricouri *bro,* şi că o făcea să râdă, două puncte în plus în favoarea lui şi un motiv pentru care îmi cam doream să îl las lat.)

I-am predat scaunul, reţinându-mi un zâmbet de proporţii astronomice. Nu mă sunase… dar îşi salvase numărul meu în telefon.

Iar acum mi-l dăduse pe al ei.

Spre sfârşitul cursului, m-am uitat spre ea şi am surprins-o privindu-mă. O noutate. Nu acordasem suficientă atenţie cursului, pentru că eram cufundat în pregătirea şi elaborarea de modele alternative pentru proiectul de cercetare la ingineria tisulară al domnului doctor Aziz, de semestrul viitor. Nimic în afară de gândul la Jacqueline nu mi-ar fi putut depăşi entuziasmul după ce, ieri, primisem un e-mail de la el, în care mă anunţa că fusesem acceptat. Urma să colaborez cu doi dintre cei mai de seamă membri ai facultăţii de inginerie din universitate şi ultimul meu semestru de cursuri avea să fie achitat din fondurile proiectului. Aveam să susţin în continuare seminarii pentru Heller şi să muncesc, ocazional, pentru Poliţia campusului, dar puteam să renunţ la jobul de la cafenea, care îmi ocupa, în prezent, cincisprezece ore pe săptămână.

Pe parcursul secundelor în care eu şi Jacqueline ne uitaserăm unul la altul, vocea lui Heller dispăruse odată cu toţi ceilalţi din sală. Nu puteam să mă întorc la proiectul doctorului Aziz sau să îmi amintesc multitudinea de idei care mi se împletiseră prin creier cu un minut în urmă. Trecutul meu se evaporase. Planurile mele de viitor deveniseră neclare. Fiecare celulă din corpul meu era conştientă de prezenţa ei şi numai de ea.

Ştiam că pot să fiu atent cu ea. Aveam să îi câştig cu greu încrederea, pentru că se temea să nu fie rănită din nou, dar i-o puteam câştiga. Ştiam, din aceste câteva secunde în care ne priviserăm în ochi şi din acea singură dată în care o ţinusem în braţe că avea să îmi răspundă, avea să răspundă atingerilor mele. Că puteam să îi urc trupul pe culmi de plăcere pe care sigur nu ajunsese cu fostul ei cel narcisist, indiferent cât de mult timp fuseseră împreună.

Şi apoi nu puteam să îi ofer nimic mai mult. La sfârşitul acestui an, peste numai câteva luni, intenţionam să îmi găsesc o slujbă undeva, departe. Să scap de statul ăsta şi de tata. Să îmi construiesc o carieră şi o viaţă a mea, fără implicare sentimentală. Pentru mult timp, dacă nu chiar pentru totdeauna.

O doream pe fata asta, dar nu aveam să mă îndrăgostesc de ea.

Ea merita inima completă a cuiva. Merita pe cineva cinstit şi loial.

Iar acel cineva nu eram eu, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit să fiu.

***

Landon.

Mâine seară pregătim fajitas[6] cu carne, vino şi tu, dacă eşti liber. De asemenea, dau un test din IPC vineri dimineaţă, în caz că vrei să introduci asta în cadrul seminarului de joi. Testul nu va dura mai mult cincisprezece sau douăzeci de minute din curs, deci poţi să bei întâi o cafea şi să vii mai târziu.

CH

Nu ajunsesem cu Jacqueline la Indicele preţului de consum, dar, imediat ce am întocmit fişa de lucru, i-am trimis-o prin e-mail.

De asemenea, i-am pus la îndoială concepţia despre „locul în care ar trebui să se afle”, referitor la decizia de a-l urma pe Kennedy Moore la facultate: *Poţi să dovedeşti tu că te-ai descurca mai bine în altă parte?*

Am întrebat-o ce specializare şi-a ales, curios dacă renunţase cu totul la muzică şi sperând să nu o fi făcut.

Răspunsul ei, muzică, a fost o uşurare, dar nu îi plăcea ideea de a învăţa pe alţii, de parcă asta ar împiedica-o să practice. Nu puteam vedea legătura. Cine ar fi îndrăznit să îi spună lui Heller că el nu *practică* economia doar pentru că o predă, ar fi primit o predică despre faptul că el realizează muncă de cercetare pentru editorialele respectate în domeniu, că este tot timpul la curent cu evenimentele economice globale şi participa la conferinţe economice influente.

Am adăugat un post-scriptum serios, *ordonându-i* să rezolve fişa de lucru până vineri.

Mi-a răspuns, numindu-mă exploatator.

Am închis laptopul şi am ieşit la o tură de alergare, dar asta nu a redus deloc efectul micilor ei răspunsuri obraznice. M-am învârtit prin apartament încă o jumătate de oră, apoi mi-am luat telefonul şi i-am căutat numărul. Lăsând toate îndoielile la o

6 Mâncare tradițională mexicană.

parte, i-am trimis un mesaj: *Bună !.*

Ea a răspuns la fel. Am întrebat-o ce face şi am adus vorba despre dispariţia ei subită de la sfârşitul cursului. I-am spus să vină pe la Starbucks vineri seară, când nu aveam clienţi de obicei, adăugând: *Americano din partea casei?*

A acceptat să vină, iar eu am trecut printr-un moment de extaz, urmat de o dorinţă înverşunată de a-mi trage pumni în faţă până mi-o umflam.

— De ce ai stat acolo şi m-ai lăsat să fac prostia asta? l-am întrebat pe Francis, care mi-a oferit o privire fermă, de felină. Ai fi putut măcar *să încerci* să mă opreşti.

El şi-a lins laba, şi-a trecut-o peste faţă, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Oare aşa începe schizofrenia? Mai întâi, stau de vorbă cu o fată, dându-mă drept doi tipi diferiţi, după care discut cu pisica mea? Rău am ajuns!

— Miii-au! mi-a răspuns el, făcându-se covrig.

Indiferent dacă Charles şi Cindy făceau grătar sau fajitas, nu era nevoie să întreb la ce oră era cina, trebuia doar să aştept ca mirosul de carne friptă să pătrundă în apartamentul meu.

Am luat tava cu negrese pe care o pregătisem şi am pornit spre ei.

Discuţiile din timpul cinei îl aveau în centrul atenţiei pe Cole, care urma să vină, peste câteva săptămâni, în prima sa vizită acasă de la Duke, iar apoi imediat înghesuit într-o maşină împreună cu noi şi dus pe coastă. Dacă Raymond Maxfield nu venea la Ziua Recunoştinţei, avea să vină Ziua Recunoştinţei la el.

— Cole o să fie al naibii de irascibil. Trei ore în avion, apoi patru ore în maşină? Of! s-a plâns Carlie.

— Are optsprezece ani, i-a răspuns Charles. O să doarmă.

— Bună idee! Droghează-l, a continuat Carlie, luând un chips de porumb înmuiat doi centimetri în guacamole[7]. *Te rog.*

Apetitul îi revenise înzecit după ce trecuse peste despărţire. În timpul desertului, părinţii ei au schimbat un zâmbet când şi-a luat o felie de negresă.

— Mmm. Parc-ar fi sex printre nori! a declarat ea, lingându-

---

7 Sos pe bază de avocado.

şi degetul, iar faţa tatălui său a căpătat culoarea granitului.

— *Carlie Heller,* i-a spus Cindy. Dacă mai faci asemenea afirmaţii, ai să-l omori pe taică-tău.

— Ce? Tată, mă îndrept *cu paşi repezi* spre maturitate, a vorbit ea, în timp ce mesteca. Stai printre studenţi în fiecare zi. În mai puţin de doi ani, aşa voi fi şi eu! Obişnuieşte-te cu ideea. Nu pot să rămân copil pentru totdeauna.

Ochii lui Caleb se plimbau înainte şi înapoi între sora şi părinţii lui. Nici măcar o dată, pe tot parcursul mesei, nu se adusese vorba despre el. Fiind mezinul familiei, asta era echivalent cu invizibilitatea.

— Stephen Stafford a sărutat un şarpe, a intervenit el.

— Sper că nu este un eufemism, pentru că *bleah!* i-a răspuns Carlie.

— Ce e un euf…

— Şarpele din laboratorul vostru de biologie? a întrebat Cindy, concentrându-se asupra fiului sau mai mic.

Caleb a încuviinţat din cap.

— Şi cum s-a întâmplat una ca asta?

— Dale Gallagher l-a provocat.

— Ah, s-a uitat la Charles, peste masă. Ei bine, îmi pare foarte rău pentru părinţii lui Stephen Stafford.

Caleb s-a încruntat.

— De ce? Probabil, nici nu le-a spus că a sărutat un şarpe.

— Încă îmi mai vin în minte imagini şi încerc să mănânc, *mulţumesc frumos,* a mormăit Carlie, strâmbând din nas.

— De asemenea, Dale Gallagher a trebuit să îl plătească cinci dolari ca s-o facă.

— Atunci, presupun că trebuie să ne pară rău şi pentru părinţii lui Dale Gallagher, a declarat Charles, arcuindu-şi îngrijorat o sprânceană către Carlie. Dacă e atât de prost, încât să plătească pe cineva să sărute o reptilă.

Când mă mutasem în apartamentul de deasupra garajului lui Heller, nu ştiusem la ce să mă aştept: nici cât de mult aveam să interacţionez cu ei, nici cum arăta locuinţa. Nu locuise nimeni acolo de când se mutaseră. Spaţiul fusese folosit doar pentru depozitare. Dar îmi închipuisem că, oricum ar fi arătat, nu avea cum să fie mai rău decât să dorm într-o cămară.

Când ajunsesem cu Charles acolo, Carlie alergase spre SUV. Se născuse prematur şi toată viaţa fusese mică pentru vârsta ei. Pe lângă trupul meu de optsprezece ani, nu păruse niciodată atât de fragilă. Totuşi, aproape m-a dărâmat când s-a repezit la mine, cu ochii mari, ca ai unui copil în dimineaţa de Crăciun.

— Landon, *trebuie* să vii să vezi!

M-a apucat de mână şi m-a tras de-a lungul aleii. După un drum de patru ore, eram gata pentru o baie, o masă caldă şi un pui de somn, pe lângă faptul că aveam o maşină plină cu lucruri pe care trebuia să le despachetez, dar nimic nu putea să oprească o Carlie plină de energie.

Fraţii şi părinţii ei ne-au urmat în sus pe scări, unde Carlie mi-a prezentat un breloc de care atârna o singură cheie. Emblema brelocului era a universităţii în cadrul căreia, incredibil, urma să fiu student, oficial, peste o săptămână. În timp ce ea sălta pe vârful degetelor, am descuiat uşa şi am descoperit un apartament parţial mobilat. Nu mă aşteptasem să găsesc mobilier. Sau pereţi proaspăt văruiţi, draperii nou instalate, veselă în dulapuri, prosoape în baie. Un perete întreg al dormitorului era acoperit cu plută, gata pentru desenele pe care poate aş fi dorit să le prind cu bolduri. Lenjerie curată era stivuită la marginea patului.

Cu mare efort, m-am străduit să înghit. Nu puteam să mă întorc şi să îi privesc. Nu puteam vorbi. Era prea mult.

Apropiindu-mă de fereastră, am răsucit panglica şi am deschis draperiile, lăsând lumina să pătrundă în încăpere. Pe geamul camerei mele vedeam cerul şi vârfurile copacilor, stejari vii cu frunze dese. Fereastra din camera de zi dădea în curtea din spate, cu piscină, a casei Heller. Erau la câţiva metri distanţă de mine. La numai câţiva paşi.

Fără să îmi dau seama, Charles şi toţi cei trei copii dispăruseră, iar Cindy a venit lângă mine, în timp ce mă uitam afară, fără să văd nimic.

— Landon, mă bucur atât de mult că eşti aici! mi-a spus, odihnindu-şi mâna pe spatele meu. Eu şi Charles suntem mândri de ceea ce ai făcut pentru a realiza acest lucru.

Heller erau ca o familie pentru mine. Fuseseră dintotdeauna. Şi aveau să fie mereu. Dar asta era tot ceea ce

puteau fi: *ca o* familie. Nu erau cu adevărat ai mei.

Capitolul 13
LANDON

— Broasca e moartă. Nu poate să-ţi facă rău.

Melody a fluturat din gene în spatele unei perechi mari de ochelari.

— Chestia aia e dezgustătoare. Eu nu mă ating de ea.

Şorţul de laborator de mărime universală îi ajungea până la genunchi şi o înfăşură cu totul. Îşi ţinea braţele în sus, cu coatele îndoite, ca să nu îi cadă mănuşile de pe mâinile foarte mici. Arăta ca o asistentă, în sala de operaţie a unui spital dintr-un joc de copii.

Nu te gândi la mâinile ei acum.

Am ridicat o sprânceană la ea, cea cu piercing, la care se uitase săptămâna trecută, când Pearl pocnise din degete în faţa ei, pentru a-i atrage atenţia.

— Lui Pearl i-ai fi spus aşa ceva? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, cu ochii la sprânceana mea. Puloverul verde închis pe care îl purta părea la fel de moale ca părul ei. Culoarea îi întuneca marginea irişilor şi crea un contrast puternic cu şuviţele luminoase ce îi cădeau pe umeri.

— Da, mi-a răspuns.

Nu te gândi la ochii ei. Nici la păr.

Am oftat.

— În regulă. Eu tai. Tu fixezi şi etichetezi.

S-a bosumflat, împingându-şi buza de jos într-o expresie care ar fi trebuit să arate ridicol pe chipul unei fete de şaisprezece ani. *Fir-ar. Să Fie!*

Eram recunoscător pentru şorţul greu din pânză pe care îl purtam. Şi pentru masa mare dintre noi.

— Bine. Eu *tai şi fixez,* iar tu etichetezi?

A luat un pix şi mi-a zâmbit, răsplătindu-mă pozitiv pentru că renunţasem atât de uşor.

— Ce facem prima dată?

Ca un şoarece de laborator, eram tentat să descopăr unde

ţinea ascuns acel buton. L-aş fi apăsat iar şi iar, numai pentru a vedea acel zâmbet îndreptat spre mine.

— Ăăă… păi, să vedem, am verificat pagina de instrucţiuni. În primul rând, trebuie să îi stabilim sexul.

Melody şi-a prins buza de jos, lucioasă, cu dinţii ei incredibil de drepţi şi albi, iar eu am simţit acea muşcătură într-un loc încordat, de parcă aş fi fost alcătuit dintr-o singură terminaţie nervoasă. Penisul meu a zvâcnit ca un steag prins într-o rafală bruscă de vânt. *Iisuse, câţi ani am, unsprezece?*

Dracu' să-l ia pe Boyce şi mononucleoza lui stupidă! Dracu' s-o ia pe Pearl şi pe a ei! Lipseau amândoi de o săptămână. Fără prezenţa amortizantă a lui Pearl şi fără Boyce care să o enerveze pe Melody la fiecare cinci secunde, începuserăm să vorbim în fiecare zi, cum nu mai făcuserăm de peste un an. De când cu acel proiect blestemat la geografie. De când iubitul ei îl plătise pe Boyce să mă bată măr.

Melody s-a aplecat peste tava de disecţie şi s-a holbat la biata broască moartă, care arăta ca şi cum ar fi murit dansând, cu nasul în aer şi membrele întinse spre public, cu degetele desfăcute.

— Nu văd nicio chestiuță. Deci este fată?

Am râs.

— Broaştele nu au *chestiuţe* externe.

S-a strâmbat la mine, acoperindu-şi nasul cu dosul palmei înmănuşate, pentru a bloca mirosul înţepător al lichidului de îmbălsămare.

— Atunci cum naiba ne dăm seama?

M-am uitat din nou pe foaie.

— Scrie aici că masculul are degetele palmate mai mari.

Pentru o bună bucată de timp, cu capetele apropiate, am examinat amândoi broasca.

— Haide, doar nu şi-o trage cu degetul, a comentat ea.

O, Doamne! M-am uitat uimit la ea. A chicotit şi s-a îmbujorat, apoi am început amândoi să râdem, iar domnul Quinn s-a încruntat la noi. Aparent, disecţia nu trebuia să fie ceva distractiv.

— Hai să lăsăm asta la o parte, deocamdată, i-am spus.

Nu te gândi nici la nenorocitul tău de deget, drăcia

dracului!

Melody a scris conştiincios etichete mici şi le-a prins cu bolduri, în vreme ce eu am tăiat broasca de la un capăt la altul, evidenţiindu-i organele interne. Cu timpul, ne-am obişnuit cu formaldehida şi protestele ei s-au rărit. A început să înfigă bolduri prin părţile pe care eu le extirpam, dar a refuzat să folosească bisturiul sau forcepsul ei şi nu le ridica decât atunci când domnul Quinn trecea printre noi, pentru a se convinge că participăm cu toţii.

— Off, totul este atât de mic! a observat Melody, foarte serioasă.

De parcă organele unui amfibian de zece centimetri lungime ar fi putut fi altfel. S-a uitat la diagramă, apoi din nou la broască.

— Ooh, acelea sunt ouşoarele lui?

A ridicat eticheta pe care scrisese *testicule.*

Am râs.

— Da. Acelea sunt ouşoarele lui. Felicitări, avem un băiat.

S-a încruntat.

— Deci, nu are…

S-a oprit, în timp ce creierul meu completă acel gol: *sculă, penis, mădular, falus, fiară.* Cel din urmă fiind termenul folosit de Boyce.

— Ăăă… Nu.

Oscilând între regret şi profundă uşurare că Boyce nu era aici, am citit fişa, parafrazându-l:

— Masculul fertilizează ouăle…

Să fiu al naibii.

— Ăăă… urcându-se pe femelă, înfăşurându-şi membrele anterioare în jurul ei şi împroşcând spermă peste ouă, după ce femela le depune.

Ne-am uitat unul la altul prin două perechi de ochelari de protecţie. Mă miram că ai mei încă nu se aburiseră.

— Cam naşpa pentru el, nu-i aşa? a răspuns ea.

Nu te gândi la braţele tale înfăşurate în jurul lui Melody Dover. Din spate.

Iisuse Hristoase!

***

Boyce fiind bolnav, eram nevoit să parcurg din nou pe jos drumul spre şcoală. Pontiacul lui, Trans Am recondiţionat, deşi era o posibilă capcană mortală urâtă şi gălăgioasă, era totuşi un vehicul cu patru roţi. Eram la patru luni şi câteva lecţii de şofat distanţă de permisul meu de conducere. Localizasem cu bunicul un teren viran şi câteva drumuri pietruite pe continent şi luam feribotul în fiecare duminică după-amiază sau seara, pentru a exersa acolo, încă un pic şi avea să constate că eram pregătit să conduc pe o şosea adevărată.

Îmi ascunsesem faţa ca să îmi pot da ochii peste cap, bineînţeles, fără să îi spun că îi conduceam maşina lui Boyce ori de câte ori el bea prea multă bere sau trăgea prea multe fumuri din joint şi eu eram relativ treaz. Cu siguranţă şi-ar fi retras permisiunea chiar atunci, pe loc, şi nu aş mai fi mers în viaţa mea, de unul singur, la volanul vechiului Ford.

Îmi doream acea camionetă dintr-un singur motiv.

De parcă Melody ar fi vrut să se urce în mizeria aia ruginită, în loc de jeepul alb ca zăpada al lui Clark Richards, cel pe care îl primise cadou când împlinise şaisprezece ani, acum un an. Îl auzisem lăudându-se despre ceea ce făcuse cu Melody pe bancheta din spate, iar cuvintele lui mă înfuriaseră şi mă excitaseră din cale afară. Mă înfuriaseră, pentru că nu ar fi trebuit să împărtăşească rahaturile alea cu o adunătură de idioţi, pe plajă, în jurul unui foc de tabără. Mă excitaseră, pentru că voiam ca ea să facă acele lucruri cu mine.

Păşind de pe şosea în curte, am călcat pe frunza unui cactus şi m-am ales cu un ghimpe direct prin vârful tenişilor mei, Vans.

— Au! La dracu’!

Atunci am observat camioneta bunicului, parcată lângă casă. Împreună cu SUV-ul tatii.

Uşa de la intrare era descuiată, deşi asta putea fi doar greşeala bunicului, care uitase să o încuie. Tata îl bătuse la cap ore în şir cu predici despre siguranţă şi lăsatul uşilor descuiate. El insistase că nu încuiase *blestemata de casa* niciodată, de atâţia *blestemaţi de ani*, *de când* locuia acolo, iar tata insistase că nu

mai eram în anii ’50.

Când hoţii au spart garajul lui Wynn şi au furat o mulţime de unelte, bunicul, în sfârşit, a cedat. Totuşi, uneori, uita să încuie.

— Bunicule? am strigat, închizând uşa după mine.

Mi-am scos ochelarii de soare, dar interiorul casei tot mi se parca întunecat, venind de afară, din lumina după-amiezii senine, ba începui, nu mi-am dat seama că tata era aşezat pe marginea canapelei, cu mâinile între genunchi. Privea covorul uzat de sub picioare.

Nu ajungea niciodată acasă atât de devreme, iar dacă era, lucra la masă, nu stătea pe canapea. M-am încruntat.

— Tată?

Nu a făcut nicio mişcare. Nu s-a uitat la mine.

— Vino, ia loc, Landou.

Inima îmi bubuia în piept, ritmul ei crescând uşor, ca un motor ce se încălzea.

— Unde e bunicul?

Am lăsat geanta pe podea, dar nu m-am aşezat.

— Tată?

Atunci şi-a ridicat ochii spre mine. Ochii uscaţi, dar înroşiţi.

— Bunicul tău a avut un atac de cord pe barcă, azi-dimineaţă.

— Ce? Unde e? E la spital? Se simte bine?

Tata a clătinat din cap.

— Nu, fiul meu.

Avea vocea caldă şi liniştită. M-am simţit ca şi cum m-ar fi strivit cu acele cuvinte neînduplecate, dure şi irevocabile.

— A fost un atac de cord masiv, s-a stins repede…

— Nu! m-am îndepărtat cu spatele, înghiţindu-mi lacrimile. Dumnezeule, NU!

M-am retras în camera mea, am trântit uşa şi nu am mai ieşit de acolo decât după ce tata a plecat la culcare.

Desculţ, am păşit în camera bunicului, luminată de lună prin draperiile pe jumătate trase. Mi-am trecut degetele peste lucrurile de pe noptiera lui: ochelarii de citit, pliaţi şi aşezaţi deasupra unei biblii legate în piele, un exemplar din Fire de iarba

de Walt Whitman, un pahar pe jumătate plin cu apă, un ceas de mână Timex cu geamul zgâriat. Pe dulap erau câteva cămăşi împăturite şi o fotografie decolorată a bunicii, ţinând în braţe un copil, pe tata. Marginea era veche, pătată şi îndoită într-un colţ.

În bucătărie, am scos din frigider o porţie rece de macaroane cu brânză şi am mâncat-o fără să o încălzesc.

Înmormântarea a fost scurtă şi fără prea mulţi participanţi. Eu, tata, un grup de bătrâni şi alţi câţiva pescari pe care îi cunoscuse bunicul, care îi fuseseră prieteni şi vecini. Tata a purtat singurul costum pe care îl păstrase, încă impecabil şi perfect croit, deşi îi venea un pic mai larg decât ultima oară când îl îmbrăcase, la înmormântarea mamei. Pierduse în greutate. Era mai musculos, dar şi mai slab. Eu nu aveam costum şi nici timp să fac rost de unul, aşa că, pentru slujbă, mi-am luat o bluză neagră şi blugi negri.

Era înmormântat alături de soţia sa, care murise cu 30 de ani înaintea lui. Pe piatra ei funerară scria, *Ramona Delilah Maxfield-Soţie şi mamă iubită.* Eram curios ce inscripţie comandase tata pentru bunicul, dar nu l-am întrebat.

A doua zi, tata mi-a dat două lucruri de la bunicul: un pandantiv din bronz greu, cu un simbol celtic, care se presupune că reprezentase numele Maxfield înainte de secolul al XII-lea şi cheia vechii lui camionete Ford.

Am reprodus simbolul, mărit, într-un desen. Aveam să o rog pe Arianna să mi-l tatueze pe o parte, în dreptul coastelor. Am pus cheia Fordului pe inel, unde aveam o busolă şi pe cea a casei.

Primisem camioneta pe care mi-o dorisem, un simbol al familiei mele vechi de o mie de ani, o reţetă secretă de negrese, un briceag şi amintiri cu bunicul meu pe care nu le-aş fi avut dacă nu mi-aş fi pierdut mama.

Dar nu puteam aprecia toate aceste lucruri sau valoarea pe care o aveau pentru mine, când dobândirea fiecăruia dintre ele era legată de pierderea a ceva ce nu voiam să pierd.

LUCAS

Am ajuns când Heller strângea testele. Când m-am aşezat

la locul meu, mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă după curs.

— Bine, domnule, i-am răspuns, străduindu-mă să îmi păstrez privirea departe de Jacqueline, care trăgea cu urechea nu foarte subtil, cu capul întors şi bărbia lipită de umăr.

Respiraţia mi s-a accelerat, ştiind că printr-o singură propoziţie, drace, un singur cuvânt, *Landon,* putea să mă dea de gol.

Voiam ca ea să afle.

Şi nu voiam.

Nu s-a mai uitat în direcţia mea până la sfârşitul cursului, când m-am mutat în faţă. În timp ce Heller răspundea la întrebarea unui student, am profitat de ocazie şi am căutat-o pe Jacqueline în marea de studenţi care ieşeau din sală, dar ea era încă la locul ei. Privindu-mă.

Avea ochii întunecaţi, din cauza distanței dintre noi şi a umbrelor aruncate de luminile din plafon. Nu puteam să disting albastrul perfect pe care ştiam că îl au. Nu puteam să simt parfumul ei dulce. Nu râdea, nici măcar nu zâmbea. Era doar o fată frumoasă.

Dar eu nu puteam vedea pe nimeni altcineva.

— Eşti gata? a întrebat Heller, înghesuindu-şi în geantă notele de curs.

Mi-am smuls atenţia de la Jacqueline.

— Da. Desigur. Sunt gata.

A arcuit o sprânceană spre mine şi l-am urmat afară din încăpere.

— Fiule, sigur nu munceşti prea mult? Pari cam preocupat în ultima vreme.

Nici prin cap nu îi trecea cât de mult!

***

Nu era ziua mea norocoasă.

Mai întâi, Gwen venise în prima pasă proastă la care asistasem vreodată. Parcă era o cu totul altă persoană. Parcă era Eve.

Care lucra şi ea în această după-amiază.

Habar n-aveam când urma să apară Jacqueline, dacă urma să apară, dar ştiam, ca Landon, că vinerea după-amiază, mai târziu, avea programate lecţiile de muzică pentru liceu. Ori avea să apară dintr-un moment în altul, ori nu venea deloc. Când a apărut Heller, a comandat o *venti latte* şi s-a aşezat pe un scaun din colţ, m-am rugat cu egoism să îşi verse băutura şi să plece acasă.

A scos un ziar şi a început cu prima pagină.

Nici cinci minute mai târziu, am auzit salutul familiar, semi politicos al lui Eve, *Ce doriţi?* rostit cu o doză dublă de enervare. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Jacqueline, muşcându-şi buzele de parcă şi-ar fi reevaluat decizia de a trece pe aici.

— Mă ocup eu, Eve, i-am spus, apropiindu-mă de bar.

În timp ce îi pregăteam cafeaua şi refuzam să îi accept plata, colegele mele continuau să se uite urât la ea, deşi nu îmi puteam imagina *de ce.* Alegând una dintre mesele din partea opusă a cafenelei faţă de locului în care stătea Heller, şi-a scos laptopul.

— Care dracu' e problema? am întrebat-o în cele din urmă pe Gwen, păşind în câmpul ei vizual. De ce te uiţi la ea ca şi cum ai încerca să o faci scrum?

Şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat lung la mine.

— Te rog, Lucas, spune-mi că nu *îţi place* cu adevărat fata asta.

M-am uitat la Heller, care nu se mişcase decât pentru a întoarce pagina ziarului.

— Ce vrei să spui? De unde ţi-a venit ideea asta?

Cu buzele strânse, a făcut o grimasă.

— Eşti mai transparent decât crezi. Şi, de asemenea, noi credem că îşi bate joc de tine.

— Ce?

Mulţumesc lui Dumnezeu că nu era niciun client la casă şi că Jacqueline era prea departe pentru a auzi conversaţia asta tâmpită.

— Aşa e, a şuierat Eve, ivindu-se lângă Gwen. Prietenele ei au venit din nou aici, le ştii pe cele două la care mă refer? Tipele din frăţie?

Cuvintele ei spuneau *tipe din frăţie.* Tonul ei spunea

paraşute pline de boli. Doamne, Dumnezeule! Avea la dispoziţie cinci secunde pentru a-mi aduce un argument pe care să i-l pot zdrobi.

Am încuviinţat o dată din cap.

— Ei bine, n-am putut să aud tot ce au spus peste vaporizatorul ăsta nenorocit, dar am auzit numele tău, pe al ei şi faptul că te foloseşte pe post de… în…

A făcut ghilimele în aer, cu degetele.

— *Faza Băiatul Rău.* N-am mai auzit niciodată ceva aşa de *jalnic!*

Sprâncenele mi s-au ridicat. Faza Băiatul Rău. Sigur!

— Aţi luat-o razna, amândouă.

Eve şi-a încrucişat braţele.

— Ba nu, n-am luat-o. Ele au pus totul la cale, iar ea doar le urmează planul. Rolul tău e ceva de genul… premiu de consolare, un armăsar care să o ajute să uite un alt tip. Deci, întrebare de un milion de dolari: îţi plac*e fat*a sau vrei numai să i-o tragi?

Stăteau acolo, ca două nebune, umăr lângă umăr.

Consolare.

— Asta nu vă priveşte pe voi.

— Pe naiba nu ne priveşte!

Eve m-a împuns în piept cu o unghie dată cu lac negru.

— Eşti prietenul nostru şi nu o să lăsăm o javră arogantă să-şi bată joc de tine.

Maxilarului mi s-a încordat.

— Nu. Vorbi. Aşa despre ea.

S-au uitat una la alta.

— La naiba, a zis Gwen, în timp ce Eve a spus:

— Ei, fir-ar!

***

După o oră, Jacqueline şi Heller au plecat, la câteva minute distanţă unul de celălalt. Înainte să iasă din cafenea, Heller s-a oprit în dreptul mesei ci, pentru a-i spune cât de mult se bucura că recuperase materia aproape în totalitate, lucru pe care îl

ştiam doar pentru că acesta fusese subiectul pe care dorise să îl dezbată cu mine de dimineaţă, după curs.

Apoi s-a apropiat de bar, ca să discute cu *mine* despre *ea,* în timp ce ea privea, iar eu mi-am amintit un vechi proverb pe care bunicul îl pomenea mereu: *Oh, ce drumuri încurcate ne croim*, *când întâi învăţăm să păcălim.* Începeam să înţeleg semnificaţia cuvântului *încurcat.*

Restul după-amiezii a fost atât de mort, încât managerul a întrebat dacă vrea cineva să plece acasă, aşa că m-am oferit. Eve şi Gwen au schimbat încă o dată priviri cu subînţeles. Nu mai cerusem niciodată să plec devreme.

Gwen m-a urmat în spate şi m-a oprit în timp ce îmi îmbrăcam jacheta.

— Lucas?

Am oftat, întorcându-mă spre ea.

— Da.

Cu buzele strânse, mi-a pus o mână pe braţ.

— Ştiu că Eve poate fi un pic cam dură…

Am zâmbit.

— O, chiar aşa? Nici n-am observat.

Când a zâmbit, ochii i s-au încreţit la colţuri şi Gwen, cea pe care o ştiam, a reapărut.

— Dar amândouă ţinem la tine. Nu vrem să te vedem rănit.

Am tras fermoarul hainei până la jumătate, o jachetă din piele moale, de culoarea ciocolatei amărui, pe care nu aş fi putut să o cumpăr singur. Charles şi Cindy mi-o făcuseră cadou de ziua mea, în primul an de facultate. Atunci, îmi fusese un pic cam largă. Acum îmi venea perfect.

— Sunt băiat mare, Gwen. Pot să îmi port singur de grijă. Şi o fac de mult timp.

— Da, ştiu. Dar… să fii atent. Pentru unele lucruri nu merită suferinţa, chiar dacă o poţi suporta.

Nu vorbea niciodată prea mult despre tatăl copilului său, dar ştiam că vorbea din experienţă. Cu greu puteam să o compar pe Jacqueline Wallace cu un tip mult prea egoist pentru a-şi asuma responsabilitatea de tată. Dar nu era dreptul meu să împărtăşesc ceea ce ştiam despre ea.

— Mulţumesc, Gwen. Am să fiu atent, i-am răspuns.

O minciună sfruntată.

Am ajuns acasă şi mi-am făcut un sandvici, împărţind cu Francis feliile de curcan, aşa cum făcusem atunci când apăruse pentru prima dată, în urmă cu trei ani. Abia eram în apartament de o lună când s-a mutat şi Francis, neinvitat. Chiar dacă familia Heller locuia în partea cealaltă a curţii, mă încerca un sentiment neaşteptat de izolare. Nu vorbisem foarte des cu tata cât timp locuisem cu el, dar fusese acolo, în casă. Nu îmi lipsea atât de mult conversaţia, cât prezenţa unei alte fiinţe.

— Ce părere ai? l-am întrebat acum, aruncându-i în castron o ultimă felie de curcan. Oare ar trebui să devin *băiatul ei rău?* Rolul mi se potriveşte, cu siguranţă.

Am luat telefonul şi i-am căutat numărul.

— Vorbeşte acum sau taci pe vecie.

El şi-a terminat curcanul şi a început să se spele.

— Asta înseamnă acord tacit, i-am spus, scriindu-i un mesaj lui Jacqueline, în care îmi ceream iertare că nu îi spusesem la revedere, azi după-amiază.

A fost stingheritor cu Dr. Heller de faţă, bănuiesc, a răspuns ea.

Puţin spus, dar ea habar n-avea.

I-am spus că mi-ar plăcea să o desenez, Am privit insistent ecranul, aşteptându-i răspunsul. *Vrei un băiat rău*, *Jacqueline?* mi-am zis în sinea mea. *Atunci*, *haide. Încearcă-mă.*

Ok, a răspuns.

I-am spus că pot să ajung peste vreo două ore şi i-am cerut numărul camerei.

În mod ironic, în timpul orei petrecute la Starbucks, îi trimisese un e-mail lui Landon, ca să îi mulţumească pentru că insistase să rezolve fişa de lucru. Eram nouăzeci şi noua la suta sigur că luase zece la testul dat de Heller dimineaţă şi am vrut să îi răspund, dar nu am făcut-o. În seara asta, nu avea să primească nicio veste de la Landon.

***

Se putea pătrunde foarte uşor în clădirea unde locuia. Nu trebuia decât să adresezi un simplu, *„Hei, omule, ţine uşa”,*

unuia dintre locatari. Am urcat pe scara din spate până la etajul ei, simţindu-mi tot corpul arzând.

Nu minţisem. Îmi doream să o desenez. Probabil, ăsta era singurul lucru pe care aveam să-l fac. În seara asta.

Am bătut uşor, ignorând studenţii care pierdeau vremea pe coridor. Nu a răspuns şi nu puteam distinge nicio mişcare în interiorul camerei. Dar, când am bătut din nou, mi-a deschis uşa imediat, de parcă ar fi stat chiar lângă ea, de partea cealaltă, încercând să se hotărască dacă să mă primească înăuntru sau nu.

Purta un pulover larg, de un albastru mai deschis decât culoarea ochilor săi, ce forma un decolteu precaut şi îi contura formele, fără să le atingă. Împletitura moale implora să fie atinsă. Am jurat că voi răspunde acelei rugăciuni.

Am intrat, uşa închizându-se cu un „poc” în spatele meu. Era ca şi cum cineva ar fi închis uşa conştiinţei mele. Dar asta nu o împiedica să mi se agite în interiorul craniului, o reamintire înăbuşită, dar constantă, că această fată era studentă la cursul lui Heller, că îmi era interzisă. În plus, încerca să îşi revină după o despărţire, fapt care pe ea o făcea vulnerabilă într-un sens şi pe mine în altul.

Încă şi mai rău, ea n-avea nici cea mai mică idee despre conflictul meu interior. Am aruncat caietul de schiţe pe patul ei.

Cu mâinile în buzunare, m-am prefăcut fascinat de decorul camerei şi i-am simţit privirea cercetându-mă în amănunt, de la cizmele uzate din picioare, la hanoracul simplu şi la inelul din buză. O faţadă de parte pierde-vară, parte bădăran, parte *nu te pune cu mine.* Nu aveam nimic în comun cu fostul ei cel spilcuit, deşi, odată, cu mult timp în urmă, aş fi putut fi exact ca el. Atunci, nu mă interesase ce haine purtasem sau cât costaseră. Etichetele pe care le afişau Kennedy Moore şi prietenii lui din partea de sus a clasei de mijloc nu i-ar fi impresionat deloc pe colegii mei din şcoala generală, ai căror părinţi erau lideri de sindicat influenţi, senatori şi directori de companii multimilionare.

N-am să mă las niciodată intimidat de vreo odraslă care se dă în spectacol pe banii părinţilor; ştiu cât de rapid poate să dispară totul, mai ales atunci când nimic nu a fost, vreodată, al tău. Acesta era un adevăr pe care îl învăţasem pe piele mea:

dacă voiai ceva de la viaţă, trebuia să te bazezi doar pe tine însuţi pentru a-l obţine. Şi pentru a-l păstra.

În timp ce ochii lui Jacqueline alergau pe faţa mea, mi-am continuat falsa inspecţie a camerei de cămin, iar în minte vizualizam expresia distrasă pe care o avea, uneori, la cursul lui Heller: privirea nefocalizată şi nemişcată, degetele bătând ritmul pe genunchi sau pe bancă, ciupind coarde invizibile.

Fusesem atras de ea săptămâni întregi, dar păstrasem distanţa până în noaptea în care devenisem protectorul ei. Ca în acel proverb chinezesc care spune că, dacă salvezi o viaţă, vei avea pentru totdeauna o responsabilitate faţă de acea persoană, nu o puteam lăsa să se scuture de praf şi să pornească mai departe. Nu, cât timp nu credeam nicio clipă că avea resursele necesare pentru a se proteja. Poate că nu îi salvasem *viaţa* lui Jacqueline în acea noapte, dar o salvasem de la ceva ce i-ar fi răpit o parte din suflet. Eram mistuit de nevoia de a veghea asupra ei şi, pentru a face asta în mod eficient, era necesar să o cunosc mai bine.

Cel puţin asta era povestea inventată pe care mi-o tot repetam.

M-am întors şi i-am surprins privirea, apoi m-am uitat spre difuzoarele mici de pe birou. Asculta formaţia pe care o văzusem luna trecută. Am întrebat-o dacă fusese şi ea la spectacol şi, surprinzător, a dat din cap că da. Nu o văzusem acolo, dar, pe de altă parte, nu ştiusem că trebuie să o caut. I-am oferit o scuză legată de alcool şi întuneric. Dacă aş fi ştiut că era acolo, toată berea şi întunericul din lume nu m-ar fi putut împiedica să o găsesc.

Era mai bine să nu îi mărturisesc aşa ceva.

Mi-am scos şapca şi hanoracul, aruncându-le pe patul ei şi încercând să îmi compun expresia feţei, înainte de a mă răsuci înapoi, spre ea. Oricum, probabil că se dusese acolo cu iubitul ei, iar eu fusesem cu Joseph.

— Unde mă vrei? m-a întrebat, iar mintea mi s-a golit pe moment, apoi s-a umplut cu imagini pe care nu puteam să le pronunţ.

A roşit, de parcă le-ar fi auzit oricum, şi buzele i s-au întredeschis, fiindu-i imposibil să retragă întrebarea cochetă pe care, evident, nu mi-o adresase ca o tactică de seducţie.

Mi-am dres vocea şi i-am sugerat patul, răspunzând flirtului ei neintenţionat cu unul de-al meu. Împingând şapca şi hanoracul de pe cuvertură în timp ce ea se aşeza, le-am amintit hormonilor mei deşteptaţi că existau un milion de motive pentru care Jacqueline Wallace nu era de nasul meu, începând cu faptul că, practic, o minţeam cu privire la adevărata mea identitate şi încheind cu ideea că fetele ca ea nu se îndrăgosteau de băieţi care arătau ca mine.

Dar nu trebuia neapărat să se *îndrăgostească* de mine ca să se culce cu mine, nu-i aşa? În faza ei Băiatul Rău? O partidă de consolare. Doamne, ajută-mă, eram în stare să fac orice.

Mă privea cu ochi mari, receptivi, şi voiam să o liniştesc, să o calmez cu ajutorul mâinilor. În schimb, m-am trezit spunându-i că nu trebuie să facem asta, dacă nu vrea. Am aşteptat să elibereze gura de aer pe care o ţinea în piept şi să îmi spună că treaba asta fusese o greşeală. O parte din mine spera să audă acele cuvinte, pentru că atunci m-aş fi putut retrage înainte să fac greşeala monumentală de a-mi compromite integritatea într-un mod iremediabil.

Dar nu aveam să plec, decât dacă mi-o cerea. Nu atât timp cât în mintea mea nu exista nimic altceva, decât gândul de a mă duce mai aproape de ea.

— Vreau, a spus încet, cu trupul încă rigid, ca unul dintre stativele mele din lemn, ce se puteau îndoi la îmbinări, dar, în rest, erau inflexibile.

Afirmaţia nu i se potrivea cu postura, dar nu ştiam ce era adevărat, limbajul corpului sau cuvintele.

— Ce poziţie ţi-ar fi cea mai confortabilă? am întrebat-o, iar ea a roşit din nou, mai puternic decât înainte.

Mi-am muşcat buza şi m-am întors cu spatele, aşezându-mă pe podea, la vreo doi metri de ea, cu spatele lipit de singurul perete gol din cameră. Deschizând caietul pe genunchi, am inspirat uşor pe nas şi m-am blestemat pentru mesajul pe care i-l trimisesem. Chiar dacă cererea mea de a o desena nu fusese doar o manevră, această apropiere intimă era un adevărat infern. Într-un moment de luciditate, am realizat că o doream mai mult decât dorisem vreodată pe altcineva. Această dorinţă crescuse de-a lungul mai multor săptămâni, iar eu o lăsasem nesupravegheată, pentru că ea avea prieten, pentru că urma un

curs la care eu eram preparator, pentru că reprezenta un ţel imposibil, de neatins, o fantezie şi nimic mai mult.

Apoi venise acea noapte, o noapte care, cu siguranţă, încă o îngrozea, dar eu o împiedicasem să devină ceva mult, mult mai rău. Mâna mi s-a încordat pe creion. Nu puteam să-mi acord merite pentru că o salvasem, pentru ca apoi să o iau pe *ea* drept premiu, nu sub pretexte false, nu când niciodată nu putea fi a mea.

Însă, şi ea avea pretexte false, nu-i aşa? Puteam să îi ofer ceea ce voia.

I-am spus să se întindă pe burtă şi să îşi întoarcă faţa spre mine, iar ea m-a ascultat.

— Aşa?

Am încuviinţat din cap. Mintea îmi plutea. *Drace*, ce se întâmpla cu mine? Trebuia să o ating.

Fără să se mişte, m-a urmărit cum am lăsat deoparte caietul şi creionul, ridicându-mă în genunchi şi eliminând distanţa dintre noi. Când mi-am trecut mâna prin părul ei, aranjându-l astfel încât să îi dezvăluie linia obrazului, a închis ochii. Un mic pistrui, singuratic, a devenit vizibil sub bărbie şi mi-am forţat mâna să se îndepărteze, ca să nu îl mângâi cu un deget. A deschis ochii, iar eu m-am întrebat dacă era conştientă de apriga luptă ce se dădea în interiorul meu.

Cât timp am desenat-o, am rămas amândoi tăcuţi. Ştiam că mă urmăreşte, chiar dacă nu putea vedea ce fac. Câteva minute mai târziu, ochii i s-au închis şi a rămas nemişcată. Am terminat desenul şi nu ştiam ce să fac. Din nou în genunchi, m-am apropiat de pat, m-am aşezat pe călcâie şi am privit-o preţ de câteva minute. Respira profund şi regulat. Am pus deoparte caietul şi creionul şi m-am străduit să nu o ating.

— Ai aţipit? i-am şoptit, în cele din urmă, iar ea a deschis ochii.

— Nu, mi-a răspuns, dar ştiam că greşea.

Nu am corectat-o. M-a întrebat dacă am terminat şi m-am auzit spunând că vreau să mai fac unul. Când şi-a dat acordul, am rugat-o să se întoarcă pe spate, M-a ascultat. I-am spus că vreau să o aranjez şi a consimţit. Inima îmi pulsa viaţă în vene, de parcă m-aş fi trezit dintr-o comă de câţiva ani. Totul era luminos şi detaliat. Natural şi sensibil. O doream atât de mult, că

mă durea.

La început, am vrut să o aşez ca şi cum ar fi căzut din cer şi ar fi aterizat pe spate, un înger prăbuşit la pământ de inima ei zdrobită. Dar, când i-am apucat încheietura mâinii şi i-am aşezat braţul deasupra capului, mi-am imaginat-o în patul meu. Cu inima bubuind, i-am mutat şi celălalt braţ, mai întâi pe abdomen, apoi deasupra capului, lângă celălalt. I-am încrucişat încheieturile şi mi-am închipuit-o râzând şi provocându-mă să o leg, clar, ca o amintire. *Fir-ar!*

Trebuia să încetez s-o mai ating, altfel aveam să îmi pierd minţile, aşa că am desenat-o exact cum era, concentrându-mă pe linii şi unghiuri, umbre şi reflexii. Pulsul mi-a scăzut treptat. Respiraţia mi-a revenit la normal.

Mi-am mutat privirea spre chipul ei. Spre ochi. Care erau deschişi, urmărindu-mă.

Mâinile ei mici, încă încrucişate ascultător deasupra capului său, s-au strâns în pumni, apoi s-au relaxat. Pulsul de pe gât i s-a accelerat. Pieptul i se ridică şi cobora cu repeziciune. Eram pierdut în albastrul infinit al irişilor ei. Părea aproape speriată, ceea ce mă supăra, dar nu pe ea.

— Jacqueline?

— Da?

— În noaptea în care ne-am întâlnit… Eu n*u sunt el. Eu nu sunt el. Eu* nu sunt ca tipul ăla.

— Ştiu asta…

I-am pus un deget pe buzele moi, pline, oprindu-i cuvintele.

— Deci nu vreau să te simţi forţată. Sau copleşită.

Chiar şi în mijlocul duplicităţii mele, fiecare cuvânt pe care îl rosteam era adevărat, aveam nevoie ca ea să aibă încredere în mine. Şi mai voiam, de asemenea, să o sărut, mai mult decât îmi doream să respir.

— Dar vreau, categoric vreau, să te sărut chiar în clipa asta. Rău.

Eu eram cel mai speriat, pentru că ştiam că avea să spună nu. Aveam să îi demonstrez că eram de încredere plecând. Mi-am plimbat un deget de la buzele ei, în jos, până în centrul pieptului, aşteptând cuvântul *nu.*

Dar nu l-a rostit.

Vocea ei era aproape un oftat.

— OK.

Capitolul 14
LANDON

Prima dată când am condus singur nu a fost aşa cum visasem eu dintotdeauna. Îmi imaginasem că făceam o plimbare cu Boyce, într-o sâmbătă seara. Că luam de acasă nişte fete oarecare, ca să mergem la un film sau la un fast-food. Că bunicul mă trimitea la magazin, să cumpăr lapte.

În schimb, am mers la doc şi am luat feribotul cu program non-stop, aşa cum făcusem, de multe ori, cu bunicul. Dar nu fusesem niciodată eu cel care urcase camioneta pe rampă. Am condus până la cimitir, fără să cumpăr flori, şi abia când am ajuns acolo mi-am dat seama că aveam doar o vagă idee cam pe unde se afla locul în care era îngropat. De numai şaptezeci şi două de ore. Ziua aceea trecuse ca prin ceaţa. Nu păruse reală.

Am găsit piatra funerară a bunicii şi movila de pământ proaspăt săpat de lângă ea.

Acum o săptămână, condusesem pe un drum lăturalnic, nu departe de aici, cu bunicul pe scaunul din dreapta. Îmi povestea cum învăţase el să conducă la vârsta de paisprezece ani, când renunţase la şcoală ca să lucreze cu tatăl şi fratele lui mai mare.

— Aproape că am rupt în două vechiul Dodge, învăţând să îl controlez, mi-a spus, râzând de acea amintire.

Am încercat să îmi amintesc ultimul lucru pe care ni-l spuseserăm unul altuia, dar nu am putut. Probabil fusese ceva legat de cină, sau de treburile casei, sau de vreme.

Acum, stând în picioare la căpătâiul movilei de pământ, nu ştiam ce să fac. Oare trebuia să vorbesc cu el? Să plâng? El nu era acolo. Nu avea cum să mă audă. Aşa că toate aceste lucruri păreau cu totul inutile, dacă nu cumva doream să mă aud vorbind. Iar eu nu doream.

În cimitir mai erau câţiva vizitatori singuratici, ca mine, şi un imens cortegiu funerar. Sub un cort spaţios, încărcat cu aranjamente florale, oamenii îşi prezentau omagiile, îngrămădiţi

pe scaune pliante tapiţate. Cel care murise fusese plin de bani. Am privim spre maşinile parcate de-a lungul aleii din apropierea reuniunii, recunoscând mărcile: Cadillac, Mercedes, Audi, chiar şi un Jaguar… şi Jeepul de un alb imaculat al lui Clark Richards.

Ce naiba?

Scrutând mulţimea îndoliată, l-am descoperit cu uşurinţă, în rândul din faţă. Părul blond închis era pieptănat pe spate şi purta un costum negru, cămaşă albă şi o cravată de culoare roşu închis. Melody stătea în stânga, îmbrăcată în negru, înclinată spre el. Avea un braţ petrecut pe după umerii ei şi o faţă impasibilă. Chiar şi de la distanţă, expresia tristă; distrusă a lui Melody era evidentă. Umerii îi vibrau şi, cu toate că nu îi puteam vedea chipul înecat în lacrimi, îi simţeam durerea ca pe un pumn în stomac.

Fratele ei mai mare, Evan stătea în dreapta. Am recunoscut-o şi pe mama lor, lângă Evan. Bărbatul de lângă doamna Dover era, probabil, soţul ei. Deci nu era vorba de un membru al familiei. Totuşi, erau toţi în primul rând. Pierduseră pe cineva foarte apropiat.

Am cercetat cu privirea pământul de la picioarele mele. *Ţărână din ţărână.* Gâtul mi s-a uscat.

— Rămas-bun, bunicule. Îţi mulţumesc pentru camionetă.

Mai târziu, în acea noapte, stând întins în pat, i-am trimis un mesaj lui Melody: Te simţi bine? Azi am fost la cimitir şi te-am văzut acolo.

Mi-a răspuns imediat: Bunica mea a murit, vineri. Astăzi am înmormântat-o. Îmi urăsc familia. Nu-i interesează altceva decât banii ei.

Asta e naşpa, i-am spus.

A trecut o jumătate de oră până să îmi scrie din nou: Sunt în fort. Aveam nevoie să ies la aer şi să privesc stelele. Poţi să vii, dacă vrei.

OK.

Am apăsat butonul *trimite* şi mi-am luat hanoracul din cuiul bătut pe partea din spate a uşii mele.

Tata şi-a ridicat privirea de la masa pe care împrăştiase hârtiile de lucru şi stivele de dosare, observându-mi cizmele din picioare şi bluza pe care mi-o trăsesem pe cap. Nu mi-a spus

nimic, dar am recunoscut dezamăgirea în maxilarului său încordat, înainte să mă întorc şi să ies pe uşa din faţă. Dacă îşi închipuise că moartea bunicului avea să mă transforme într-un cetăţean model, nu mă cunoştea deloc.

Vântul nu bătea deloc, un lucru ciudat pentru luna martie. Era şi mai cald decât fusese mai devreme. Când am ajuns în fort, m-am dezbrăcat de hanorac, am urcat scara şi, când am văzut-o pe Melody rezemată de perete, jumătate învelită într-o pătură şi cealaltă jumătate îmbrăcată cu un maiou subţire, respiraţia mi s-a tăiat.

— Bună, i-am spus.

— Bună.

Avea vocea aspră, ca o înregistrare veche. Plânsese mult, de curând.

M-am aşezat lângă ea, destul de aproape încât să o pot atinge, dar nu am făcut-o. Ştiam din experienţă ce nu trebuia să îi zic: *îmi pare rău.* Nu pentru că ar fi fost ceva greşit sau nesincer în acea propoziţie, ci pentru că nu exista niciun răspuns potrivit pentru ea.

— Cum era bunica ta? am întrebat-o, în schimb.

Colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet abia vizibil. Odihnindu-şi un obraz pe genunchi, s-a uitat la mine.

— Era certăreaţă, încăpăţânată. Părinţii mei urau asta. Considerau că nu e *circumspectă,* asta îşi tot spuneau unul altuia. Nu era delicată şi discretă, nu reuşeau niciodată să îi închidă gura. Nu voiau decât să tacă, dar nimeni nu-i putea dicta, pentru că ea controla toţi banii.

Nu părea o femeie care i-ar fi cerut lui Melody să se lase dominată de fratele mai mare sau de iubitul ei.

— Avea o tonă de nepoţi, dar eu eram preferata ei, a continuat. Mi-a spus chiar ea.

I-am zâmbit şi eu, uşor.

— Eram singurul nepot al bunicului meu, deci cred că, implicit, îi eram favoritul.

— Sunt convinsă că te-ar fi preferat, chiar dacă ar fi avut o duzină de nepoţi, a răspuns ea.

Inima mi s-a strâns.

— De ce crezi asta?

Stăteam amândoi pe întuneric, la treizeci de centimetri unul de altul. Fiecare părticică din mine voia să fie fizic mai aproape de ea, iar acum îmi intra şi în suflet.

— Păi… eşti deştept, hotărât, şi îţi pasă de oameni.

Am rămas cu gura căscată.

— Crezi că sunt deştept?

A dat din cap o dată, cu faţa încă lipită de genunchi.

— Ştiu că eşti. Totuşi, ascunzi lucrul ăsta. E din cauza oamenilor ca Boyce?

Am ridicat un umăr, cu un genunchi ridicat şi celălalt întins. Talpa ghetei mele ajungea la jumătatea distanţei până la peretele opus. Fortul ăsta fusese construit pentru copii de şase ani.

— Nu, Boyce nu mă ia peste picior pentru lucrurile de genul ăsta. *Boyce mă ia peste picior doar pentru că doresc o fată pe care nu o pot avea.* Dar nu văd rostul… şcoala, notele, toate astea. Bunicul meu a renunţat la şcoală când era cu doi ani mai mic decât mine, iar tatăl meu are doctorat în economie, dar care-i diferenţa? Amândoi au ajuns să lucreze pe o barcă.

A clipit.

— Tatăl tău are un doctorat? Atunci de ce… Adică, de ce n-ar face altceva…

Cu buzele strânse, am întors capul, ca să îi urmăresc reacţia la aflarea acestei veşti, ceva ce nu mai împărtăşisem cu nimeni, nici măcar cu Boyce.

— Mai prestigios? Sau ceva mai bănos?

A ridicat din umeri, jenată de întrebarea nepoliticoasă, dar, totuşi, curioasă.

— A făcut. Apoi… a murit mama, am continuat, cu ochii spre cer. Şi ne-am mutat aici. Şi tot ce învăţase sau făcuse înainte a devenit doar o mare pierdere de timp.

— Deci, nu vrei să mergi la facultate?

— Nu ştiu. Adică, dacă m-aş duce, nu ştiu cu ce aş plăti-o.

Mi-am simţit faţa arzând şi m-am bucurat de adăpostul întunericului. Pentru numele lui Dumnezeu, fata asta era Melody Dover, iar lipsa banilor reprezenta o slăbiciune pentru oameni ca ea. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să par slab în faţa ei.

— Poate ai obţine o bursă.

Nu voiam să îi spun că varianta asta se dusese de-a binelea pe apa Sâmbetei. Media mea generală nu ar fi stârnit admiraţia niciunei instituţiile de învăţământ superior. Probabil că nici nu aş fi admis, cu atât mai puţin pe gratis.

Mi-am trecut o mână prin păr ca să mi-l îndepărtez de pe faţă, iar ea s-a întins, trasându-mi cu vârful degetului tatuajul de pe spatele încheieturii. Am lăsat mâna în jos, încet, aşezând-o între noi.

— Îmi place asta, a spus ea, trecând la limba de foc de pe triceps, urmărind-o de-a lungul bicepsului şi sub mâneca tricoului. Şi asta.

— Mersi.

Corzile mele vocale au cedat, cuvântul fiind doar o şoaptă. Ochii ni s-au întâlnit, luminaţi numai de stele şi de lumina lunii.

Şi-a retras mâna înapoi, în poală.

— Îţi mulţumesc pentru mesajele din seara asta, Landon. Şi pentru că ai venit. Nu voiam să fiu singură, după ziua asta oribilă. Pearl trebuie să fie acasă la ora zece, iar Clark, presupun ca doarme. Nu mi-a răspuns.

Ştiam sigur că, în seara asta, Richards încheia o afacere cu Thompson şi, în momentul de faţă, se droga pe undeva, prin cealaltă parte a oraşului.

— Nicio problemă.

LUCAS

A spus OK.

Am dat drumul caietului pe podea şi am lipit-o de saltea, cu grijă, dar fără ezitare, trasându-i cu vârfurile degetelor venele palide de pe încheieturi. Pulsul îi vibra prin mâna mea, inima bătându-i aproape de două ori pe secundă. Am urmărit cu degetele acele firişoare albăstrui, până când au dispărut la încheieturile coatelor. Pielea ei era prea fragilă, prea moale pentru a fi reală.

— Eşti atât de frumoasă!

Nu eram sigur dacă rostisem aceste cuvinte cu voce tare sau numai în mintea mea.

Buzele *mi* s-au închis peste ale ei, cu mult mai multă grijă

decât folosisem vreodată pentru a săruta pe cineva. Mă îngrozea gândul că aş fi putut să o sperii. Îmi era frică să nu se retragă şi să nu îmi mai acorde niciodată o astfel de şansă. Îmi era frică să nu mă considere la fel ca idiotul care o rănise, cel care ar fi putut să o rănească mult mai tare.

Mi l-am îndepărtat din minte ca şi cum l-aş fi aruncat de pe o stâncă. Nu făcea parte din asta. Nu voiam să îi ofer acces.

Mi-am trecut limba de-a lungul liniei buzelor sale, o rugăminte tăcută şi o promisiune de a mă retrage, dacă mi se cerea. Dar ea a deschis gura, iar sângele mi s-a aprins, clocotindu-mi sub tatuaje, ca mici panglici de foc. Limba ei a atins-o pe a mea, o legătură care nu mi-aş fi imaginat că se va forma vreodată şi care, totodată, trezea la viaţă o nevoie de mai mult. I-am mângâiat limba cu a mea, iar ea a oftat şi s-a cutremurat sub mine.

Punându-i o mână pe încheieturi şi cealaltă în jurul taliei, încercam să o ancorez în acest moment. Dintr-odată, singurul lucru pentru care fusesem menit în această viaţă era să o descopăr pe ea. Când i-am supt buza de jos, plină, copleşitor de dulce, respiraţia i s-a tăiat. Limba mea a împins în gura ei mai apăsat, căutând mai mult din ea, iar mâinile i s-au strâns în pumni sub ale mele. Am eliberat-o imediat, temându-mă să nu o fi speriat cu intensitatea sentimentelor mele, rugându-mă să nu o fi făcut, dar a deschis ochii şi, în ei, nu am citit decât mirare.

I-am condus mâinile în jurul gâtului meu şi, când m-am ridicat, trăgând-o în poală, mi-a împletit degetele în păr. În acel moment, *Sfinte Dumnezeule*, i-aş fi oferit orice mi-ar fi cerut.

Capul i se potrivea perfect în palma mea, când i l-am lăsat pe spate, înclinându-i bărbia, ca să îi sărut pistruiul pe care îl observasem în timp ce o desenasem. Mi-am mutat buzele mai jos, cu mişcări lente, păstrându-mi întregul corp în alertă pentru orice semn din partea ei, care ar fi indicat că e *prea mult.* Pieptul i-a urcat şi a coborât, micul suspin al respiraţiei sale răsunând în cameră, ca un ecou, şi contopindu-se cu a mea, deasupra muzicii dispărute în fundal. Ştiam piesele, dar nu le-aş fi putut identifica şi nici nu îmi păsa, cât timp mâna mea liberă rătăcea sub puloverul ei.

Mi-am plimbat degetele lacome de-a lungul coastelor, peste ţesătura mătăsoasă a sutienului, împingând puloverul în

sus. Suflul ei accelerat îmi mângâia faţa şi îmi răsfira părul, în vreme ce limba mea alerga pe curbura pielii ei dezgolite, chiar deasupra cupei.

Sistemul de prindere era în faţă. O simplă apăsare între degetul mare şi cel arătător, urmată de o uşoară glisare de un centimetru l-ar fi deschis, însă raţiunea mea a câştigat. Asta ar fi însemnat *prea mult.* Conştiinţa îmi şoptea din partea cealaltă a uşii închise că nu păcăleam pe nimeni cu această pretinsă galanterie mentală. Toată seara asta era *prea mult*, iar eu o ştiam.

Trebuie să plec, *m-am gândit.*

Şi apoi ea a râs. De fapt, nici măcar un râs curat, mai mult un chicotit sugrumat, ricoşând prin cameră în cel mai ciudat moment posibil.

— Te gâdili? am întrebat-o, pentru că nu îmi puteam imagina un alt motiv pentru care ar fi râs într-un aşa moment.

Şi-a muşcat buza, mult prea tare. Am vrut să protestez împotriva faptul că îşi rănea o parte din ea pe care eu eram gata să îmi petrec următoarea oră adorând-o. Îi visasem buzele, gura, limba. Nu voiam să scoată afară din joc vreuna dintre ele. A clătinat din cap că *nu,* iar eu m-am uitat prelung la gura ei apetisantă şi am întrebat-o:

Eşti sigură? Pentru că ori e asta… ori găseşti tehnicile mele de seducţie… amuzante.

A râs *din nou*, acoperindu-şi gura.

Nu aveam de gând să îi dau voie să-mi ascundă acele buze. Cu voce tare, am meditat asupra ideii de a o gâdila, pentru a-mi lua gândul de la râsul ei şi ochii i s-au mărit.

— Nu, te rog, nu! m-a implorat, de parcă aş fi avut de gând s-o fac.

Orice deget aş fi pus pe trupul ei, i-ar fi oferit o cu totul altfel de senzaţie şi, să fiu al naibii dacă aveam să o fac să râdă din nou, oricât de adorabil şi ciudat ar fi fost.

I-am îndepărtat mâna de la buze, i-am lipit-o de pieptul meu şi i-am prins gura cu a mea, nelăsându-i timp să se neliniştească, nelăsându-mi timp să mă răzgândesc. A suspinat încet, făcându-mă să îmi pierd minţile.

I-am tras puloverul înapoi, în jos, dar nu era nevoie să o

văd ca să o simt, iar imaginaţia îmi completa fiecare gol vizual. Mângâindu-i pielea fină de pe abdomen, deplasându-mă, alene, în sus, cinci centimetri înainte şi doi la stânga, palma mi s-a închis, în sfârşit, pe un sân rotund, perfect. A scâncit, când i-am mângâiat sfârcul cu degetul mare şi l-am simţit întărindu-se instantaneu, prin materialul subţire al sutienului. L-am ciupit uşor, savurându-i reacţiile, înainte de a oferi aceeaşi atenţie şi celuilalt sân.

Aş putea să o desenez numai din atingeri, fără să îi văd trupul gol. Ar avea areole cam cât monedele, cred, mameloane rozalii, ce mi s-ar alungi spre gură, dacă aş arcui încă un pic, peste braţul meu, şi le-aş linge pe fiecare în parte o dată, suflându-i apoi, uşor, peste suprafaţa pielii.

Doamne, Sfinte!

De parcă mi-ar fi citit gândurile, ea a gemut din nou, deschizând buzele mai mult, şi m-am cufundat mai adânc, gustând fiecare centimetru al gurii ei mici şi delicioase, mângâindu-i ritmic limba. Mârâind de plăcere când a supt-o pe a mea, mi-am strâns braţul în jurul ei, apelând la fiecare gram de voinţă pe care îl aveam pentru a-mi înfrâna pornirea de a mi-o trage în poală, de a o dezbrăca de pulover, de a-i scoate sutienul şi de a o frământa cu gura, în timp ce şi-ar lipi centrul cald de erecţia mea tare ca piatra. Ce chin minunat ar fi!

Vibrându-mi în braţe, s-a lăsat pradă buzelor mele, fără să se gândească, sunt sigur, că imaginaţia mea depăşise de mult pragul acestor sărutări fierbinţi, oricât de puternic ar fi fost impactul lor asupra mea. I-am mângâiat gâtul cu degetele, ca şi cum le-aş fi aşezat pe o şină de cale ferată şi aş fi simţit vibraţiile apropierii unui tren pe care încă nu-l puteam vedea, dar care venea cu viteză. Abandonându-i, pentru moment, buzele, i-am supt cu sărutări mărunte pielea de pe gât, nu atât de apăsat încât să îi las urme, dar suficient cât să o ameţească. Suficient de tare, încât să îşi dea seama ce fel senzaţii aş putea să îi ofer.

Mi-am înfăşurat mâna în jurul taliei sale, am tras-o mai aproape şi mi-am strecurat jucăuş degetele în spatele blugilor, întorcându-mi gura spre a ei şi sărutând-o lent şi uşor spre lent şi profund, lent şi profund spre rapid şi delicat, rapid şi delicat spre apăsat şi profund, prelungindu-i agonia, puţin câte puţin.

Mâna ei masa şi apăsa. Pielea îmi ardea şi muşchii mi se

încordau sub palmă, parcă pregătiţi să se supună dorinţelor ei, oricare ar fi fost. Eu conduceam, doar pentru că ea îmi permitea asta. Puterea mea era iluzorie. Dacă mi-ar fi spus să mă opresc, m-aş fi oprit. Dacă s-ar fi aplecat la urechea mea şi mi-ar fi şoptit, *ia-mă acum*, aş fi făcut-o, chiar dacă ştiam că este prea devreme, o greşeală. Aş fi făcut orice mi-ar fi cerut, oricum ar fi cerut-o. Aveam să fiu băiatul ei rău, dacă asta voia. Dacă de asta avea nevoie.

Voiam să fac totul perfect pentru ea. Atât de perfect! Dar nu acum. Nu încă. Întins pe salteaua ei îngustă, fără să îi fi scos niciun obiect de îmbrăcăminte, reuşisem să o aduc şi pe ea, dar şi pe mine, în pragul nebuniei. Cu un singur pas, amândoi l-am fi depăşit. Postura ei apatică şi ochii aproape închişi îmi spuneau că era îmbătată de sărutări. Ar fi făcut orice i-aş fi cerut.

— Trebuie să plec, i-am şoptit.

Fruntea i s-a încreţit.

— Vrei să pleci?

Nu, frumoaso. Vreau să te ţintuiesc de saltea şi să te satisfac în orice mod posibil, tot restul nopţii.

— Am spus că *trebuie* să plec.

Am sărutat-o în colţul gurii. Buzele ei erau umflate şi umede, iar dacă nu îmi dezlipeam privirea de la ele, nu aveam să reuşesc să ies de-aici. Frecându-mi nasul de urechea ei, i-am spus:

— *Trebuie* nu înseamnă acelaşi lucru *că vreau.*

Drept răspuns, a suspinat:

— Atunci, pot să-ţi văd schiţele?

— Mmm, sigur.

Când m-am desprins de ea şi am revenit în picioare, corpul meu a protestat. Am luat-o de mână, ridicând-o şi pe ea. Dacă ar fi rămas acolo, culcată, cu părul şi hainele răvăşite, autocontrolul meu deja slăbit s-ar fi destrămat de tot.

Am luat caietul şi m-am aşezat lângă ea, pe marginea patului.

I-am arătat cele două desene, ambele nefinisate, urmând să le retuşez. În ciuda acestui fapt, părea impresionată. I-am spus că, probabil, aveam să le refac în cărbune şi să le prind cu piuneze de peretele dormitorului meu. Reacţia de surpriză

apărută pe chipul ei mi s-a părut comică, mai ales când am adăugat:

— Cine n-ar vrea să se trezească şi să vadă asta?

Mi-am muşcat interiorul obrazului, ca să-mi păstrez expresia impasibilă.

Am realizat, mult prea târziu, că nu mă spălasem pe mâini după ce terminasem desenele, înainte să o ating. Dacă i-aş fi scos puloverul, fără îndoială, avea să fie acoperită cu pete cenuşii, de parcă mi-aş fi marcat teritoriul. La acest gând, corpul mi s-a încordat. M-am sprijinit de uşă, am tras-o lângă mine şi am sărutat-o pentru ultima oară. Când s-a ridicat pe vârfuri şi s-a lipit de mine, am ştiut că în cinci secunde avea să fie pe spate, în mijlocul patului.

— Trebuie să plec acum sau nu mai plec, am gemut.

Nu a răspuns nimic, nici *da*, *trebuie*, dar nici nu s-a opus plecării mele. Mi-am alungat din minte ceea ce am văzut în ochii ei: un moment de ezitare, ceva ce spunea că puteam fi mai mult decât premiul de consolare pe care i-l găsiseră prietenele. Fără îndoială, îmi imaginasem. I-am sărutat fruntea, vârful nasului, dar nu şi gura, mică, delicioasă, apoi i-am şoptit *La revedere* şi am ieşit din cameră, cu gândurile răvăşite şi corpul gata să explodeze.

Capitolul 15
LANDON

Crescând la o mică şcoală particulară, ştiam câte ceva despre oraşele mici. Cum nimic, niciodată, nu poate să rămână secret. Cum secretele se răspândesc precum focul într-o pădure uscată. Cum focul nu se stinge, până nu este înghiţit de un foc mai mare.

În timpul vacanţei de primăvară, patru studente închiriaseră o casă pe plajă, o proprietate a familiei Richards. Când sosiseră, tatăl lui Clark îl trimisese pe el să le predea cheile. Se zvonea că venise cu doi colegi din echipa de baseball şi că stătuseră mai bine de o oră. Poate că n-ar fi fost mare scofală, dar, în acea noapte, se întorseseră cu încă un tip. Şi nimeni nu îi văzuse plecând, decât a doua zi dimineaţă.

Cel puţin unul dintre aceşti băieţi nu putuse rezista tentaţiei de a se lăuda cu presupusa orgie de comun acord, nu că l-ar fi învinovăţit cineva că vorbise. Poker pe dezbrăcate, pahare de tequila şi studente, câte doi băieţi şi două fete retraşi în dormitoare şi multiple schimburi de parteneri. Orice tip ar vorbi. Şi-ar vorbi, şi-ar vorbi.

Unii nu se mulţumesc numai cu asta. Vor să facă fotografii şi videoclipuri drept dovezi şi să le trimită prietenilor, mai ales atunci când sunt prea beţi sau prea fumaţi ca să realizeze că, într-unul dintre acele videoclipuri, se află şi un tip care are o relaţie de lungă durată. Mai precis, cel în care o fată aproape goală se urcă în poala lui, gemând şi mişcându-se în aşa fel, încât nu îţi trebuie niciun pic de imaginaţie ca să îţi dai seama ce se întâmplă.

Eu şi Boyce am văzut videoclipul a doua zi dimineaţa.

Melody îl văzuse până să ajungă Clark la ea acasă, în seara următoare. S-au certat foarte tare, iar mama ei l-a ameninţat pe Clark că îl sună pe taică-său, dacă nu se calmează şi nu pleacă imediat. Virând brusc la dreapta şi lăsând un set paralel de urme ale roţilor pe asfalt, aproape şi-a lovit Jeepul la capătul aleii lor.

Când a apărut, trei ore mai târziu, la unul din focurile noastre în aer liber, lovind nisipul cu piciorul şi purtându-se de parcă faptul că o pierduse pe Melody nu era altceva decât o neplăcere minoră, am vrut să îl las lat. După spusele lui Boyce, nu era prima dată când Clark se încurcase cu turiste, dar, până acum, nu fusese prins.

— Unii bărbaţi cred că nu contează dacă o faci cu o fată care nu stă mult prin zonă. E sex de moment.

Ca şi cum ar fi vrut să ilustreze raţionamentul lui Boyce, cinci minute mai târziu, Clark s-a cuplat cu o necunoscută. Arăta de treisprezece ani şi avea ochii mari, ca un pui de căprioară.

— Uau, frate, uite! a exclamat Boyce, gesticulând cu ţigara.

Melody se apropia prin nisip, flancată de Pearl, care transporta o cutie de carton. Îndreptându-se ţintă spre Clark, în lumina focului, Melody a băgat mâna în cutia din braţele prietenei sale şi i-a turnat în cap o ploaie de fotografii rupte şi ceea ce păreau a fi bucăţi dintr-un urs de pluş.

— Ce dracu’, Melody? a urlat Clark, sărind în picioare şi

lăsând-o pe fata din poala lui să cadă speriată pe nisip.

Tipa s-a târât, ca un crab, departe de ei.

— Infidel nenorocit!

Melody a scos din cutie o brăţară de aur şi i-a aruncat-o la picioare. Bijuteria i s-a lovit de gleznă, apoi s-a rostogolit spre apă.

— Alea sunt diamante, javră psihopată! i-a strigat el, repezindu-se să o prindă.

— Nu mă poţi cumpăra! a venit răspunsul ei.

— Cine-a zis c-aş vrea? i-a întors-o el, iar ea a început să plângă şi s-a îndepărtat, clătinându-se.

Pearl a aruncat spre capul lui cutia goală, după care şi-a urmat prietena. El s-a ferit, obiectul trecându-i pe deasupra umărului.

***

Am tras de cablul de la uşa fortului, ascultând cu atenţie. Mi s-a părut că aud un oftat înăbuşit, dar putea fi doar o rafală de vânt.

— Melody? am şoptit.

Chipul i-a apărut de sus, cu părul strălucind în lumina lunii, ca o aureolă, de jur-împrejurul capului. Şi-a mijit ochii, apoi a spus:

— O, Landon. Ce faci aici?

Sughiţa. Trecuseră mai bine de două ceasuri de la scena de pe plajă, dar ea încă plângea.

— Am venit să văd ce faci. Pot să urc?

A dat din cap că da.

— Sigur.

Am stat în tăcere, până când a venit mai aproape şi a pus capul pe umărul meu.

— Jumătate din prietenii mei spun că am exagerat şi jumătate vor să mă ajute să-i ascund cadavrul. Nu ştiu ce să cred.

Am clătinat din cap.

— Să exagerezi? Pentru că te-a înşelat?

Şi-a tras genunchii la piept, ghemuindu-se lângă mine, iar eu mi-am pus un braţ în jurul ei.

— A venit şi şi-a cerut scuze, a continuat. A spus că s-a dus acolo doar pentru băieţii lui, ceilalţi sunt singuri. A spus ca fetele de genul meu nici nu ar trebui să afle aşa ceva. A spus că era beat şi că a fost o greşeală.

— Şi tu îl crezi?

— Evident că nu, altfel nu aş fi scos toată umplutura din Beauregard.

Am pufnit.

— Beauregard?

A chicotit şi ea, sughiţând din nou când amândoi am început să râdem. La un moment dat, însă, râsul i s-a transformat în suspine şi s-a prăbuşit pe pieptul meu.

— De ce ar face sex cu o târfă, când mă are pe mine, de ce?

Am presupus că nu voia să îi dau un răspuns la asta. De asemenea, eram de părere ca nimeni şi nimic nu avea să îi fie vreodată de ajuns unui tip de genul lui Clark Richards. La fel ca tatăl sau, n-avea să fie niciodată mulţumit cu ceea ce avea. Nu vedea decât ceea ce-i lipsea. Şi se simţea îndreptăţit să obţină totul.

S-a liniştit, după câteva minute, cutremurându-se şi inspirând adânc de câteva ori.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Când ţi-am trimis mesaj şi nu ai răspuns, am bănuit.

Şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat la mine.

— Eşti un băiat bun, Landon.

Nu sunt, i-am răspuns, automat, în gând.

Apropiindu-se mai mult, cu ochii deschişi, şi-a lipit buzele de ale mele. Doar o atingere, o încercare. S-a tras înapoi câţiva centimetri şi respiraţiile ni s-au contopit. M-am aplecat spre ea, puţin câte puţin, şi nu s-a retras mai mult. Am sărutat-o la fel cum mă sărutase ea, uşor, prudent, numai cu buzele, rămânând amândoi cu ochii deschişi.

— Melody?

Am sărit unul de lângă celălalt. Vocea mamei sale era aproape, chiar în afara zidurilor fortului.

M-am întins pe spate, iar ea s-a ridicat în genunchi, apăsându-şi o mână în centrul pieptului meu, ca să îmi simtă mai bine bătăile inimii.

— Da, mamă?

Mama a oftat, exasperată.

— Vino înăuntru, acum. Nu poţi să stai aici, de una singură. E periculos.

Melody mi-a aruncat o privire şi mama ei a continuat:

— În plus, acum, Clark sună pe telefonul fix, dacă tu nu i-ai răspuns pe mobil.

Şi-a ridicat bărbia.

— Şi i-ai spus să se ducă dracului?

— Melody Ann Do…

— Mamă, *ştii* ce mi-a *făcut?* Cât de mult m-a umilit?

Un alt oftat.

— Vino înăuntru, Melody.

— Da, doamnă.

S-a răsucit să coboare scara, şoptindu-mi:

— Aşteaptă cinci minute, apoi poţi să pleci. Şi, îţi mulţumesc.

***

A doua zi, lucram cu tata. Programase o excursie de o zi, cu pescuit şi admirat peisajul, pentru o familie de patru persoane. Când am parcat lângă mal, ne aşteptau la gura docului. O fată, cam de vârsta mea, se încrunta, cu braţele încrucişate la piept, încă una, cam de o seamă cu Carlie, sărea de pe un picior pe altul, cu faţa îmbujorata de emoţie.

— Fir-ar am spus printre dinţi, simţind deja că mă enervez.

— Aşa o fi, mi-a răspuns tata, oferind celor patru o privire curtenitoare.

Nu fusese niciodată un om prea plimbăreţ şi nici nu se schimbase peste noapte, dar, pe barcă, era politicos şi răbdător, chiar şi atunci când trebuia să explice şi să arate acelaşi lucru de un milion de ori.

Nu aveam nicio veste de la Melody, dar asta nu era ceva

neobişnuit. Trecuseră numai opt ore de când sărisem de pe platforma fortului ei şi plecasem acasă, atât de îmbătat cu acel sărut, încât abia reuşisem să adorm.

Dar aveam să rămân fără semnal până ancoram, diseară, cu o adolescentă recalcitrantă şi o copilă hiperactivă pe cap. Prevedeam o zi lungă şi nefericită.

Şi aveam dreptate, dar nu neapărat din motivele pe care le bănuisem. Fata mai mică mi-a ascultat cu atenţie instrucţiunile şi a reuşit cea mai mare captură pe care am avut-o tot anul, deşi, să prinzi un peşte mare ţine doar de noroc şi de amplasarea bărcii, nu şi de experienţa celui care mânuieşte undiţa. Dar nimeni nu i-a spus şi ei asta. Deviza tatii era: „Obiectivul nostru este să ne asigurăm că toţi cei care apelează la serviciile noastre cred că este datorită lor”. A ajutat-o să îl tragă în barcă, în aplauzele părinţilor ei.

Fata mai mare s-a întins pe capota maşinii părinţilor, imediat ce am coborât din SUV, trăgându-şi de cercei, de franjurile pantalonilor scurţi, jucându-se cu părul, strângându-l, apoi lăsându-l pe spate. Chestia asta a continuat *toată ziua.* Era lipită de mine, punându-mi întrebări stupide despre tatuaje, pe care nu am obiceiul de a le explica nimănui, cu atât mai puţin unui străin oarecare, şi folosind aceste informaţii ca scuză pentru a le atinge. S-a interesat cum se distrează tinerii de aici, sfredelindu-mă cu privirea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să o invit şi pe ea la ceea ce făceam, *orice* am fi făcut. Şi mai bizar, mi-a făcut poze cu telefonul. Am suspectat că le trimitea prin mesaj sau le posta undeva şi m-am simţit ciudat de violat.

Barca aceea mi s-a părut mai izolată decât fusese vreodată, ceea ce m-a dus cu gândul la oamenii din ambarcaţiunile de salvare, blocaţi pe mare zile întregi. Aş abandona vasul, după ce m-aş gândi serios la posibilitatea de a o arunca peste bord.

Imediat după ce am ancorat şi am atins pământul cu picioarele, mi-am deschis telefonul. Aveam un mesaj de la Melody, în care mă întreba dacă eram ocupat astăzi. Îl trimisese cu multe ore în urmă.

Eu:

Bună. Am fost pe barcă toată ziua. Am lucrat. N-am avut

semnal până acum. Abia am ancorat.

Melody:

Mi-era teamă că te-ai supărat pentru ce am făcut.

Eu:

Ce??

Melody:

Sărutul.

Eu:

Nu sunt supărat, din contra. Vii în fort diseară?

Melody:

Nu pot. Rămân la Pearl. Mâine lucrezi?

Eu:

Nu. Tata va fi plecat toată ziua. Vino pe la mine.

Melody:

OK.

Bătând palma cu fetiţa şi tratând-o cu indiferenţă pe adolescenta care mă hărţuise sexual, le-am spus părinţilor că pescuiseră excelent, apoi am urcat în scaunul din faţă al SUV-ului.

***

A doua zi dimineaţă, de îndată ce a plecat tata, am curăţat baia, am dereticat în bucătărie şi am aranjat grămezile de haine care stăteau, de obicei, unele peste altele la marginea patului sau împăturite la întâmplare pe rafturi. Mi-am făcut patul.

Melody a bătut nesigură la uşă. Tăcere. Emoţionat, mi-am şters palmele pe pantalonii scurţi decoloraţi de soare şi am tras adânc aer în piept înainte de a deschide uşa.

— Bună, i-am spus, lăsând-o să intre şi închizând uşa în urma ei.

Apoi am încuiat-o.

— Bună, mi-a răspuns, aşezându-şi după ureche o şuviţă lungă de păr.

M-a urmat în bucătărie, unde am băut suc şi am pregătit sandviciuri din care am gustat, dar nu le-am mâncat. Abia ne-am

vorbit.

În cele din urmă, şi-a dres glasul.

— Odată, mi-ai promis că mă desenezi. Vrei să facem asta?

Am încuviinţat din cap.

— Da, sigur.

Am pus amândoi vasele în chiuvetă, iar eu am deschis uşa cămării şi am aprins lumina.

— Unde vrei să…

— Acolo e foarte bine. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Sper că nu se aştepta să îi răspund la această întrebare, pentru că, indiferent ce s-ar fi întâmplat astăzi, eu n-aş fi avut nimic împotrivă.

S-a descălţat de papuci şi ne-am urcat pe pat. M-am întins după caiet şi creioane, iar ea s-a rezemat pe coate.

— Deci, mă aranjezi tu sau îmi aleg o poziţie, ca asta, sau cum?

Sub nicio formă n-aş fi putut să o ating şi apoi să mă apuc de schiţat.

— Pur şi simplu aşează-te confortabil. O să-mi ia ceva timp. Doar nu vrei să înţepeneşti.

Cum ar fi cea în care stătea acum, sânii ei perfecţi reliefându-se prin bluza mulată, creând spaţiu gol între nasturi şi butoniere, şi ridicându-i marginea de jos, pentru a da la iveală porţiunea de piele bronzată de deasupra pantalonilor scurţi.

Am rămas rezemat de perete, în timp ce ea s-a întors şi a aşezat pernele la căpătâiul patului. S-a întins pe o parte, pe jumătate în şezut, pe jumătate culcată în grămada de perne, părul ei ondulat revărsându-se de jur-împrejur, ca o cascadă de aur. A ridicat un genunchi, iar pe celălalt l-a întins, până când ni s-au atins degetele. Am aşteptat să rămână nemişcată. Cu ochii ţinta într-ai mei, şi-a descheiat primii doi nasturi ai cămăşii, dând la iveală sutienul alb, din dantelă.

— Aşa e bine? m-a întrebat, cu voce moale, tremurândă.

Mâinile îmi tremurau. *Fir-ar!* Am inspirat uşor, apoi încă o dată, recăpătându-mi, cât de cât, stăpânirea de sine.

— Perfect, i-am răspuns, iar ea a zâmbit.

Niciunul dintre noi nu a scos o vorbă. Nu se auzea niciun zgomot, doar câte un răzleţ dres al vocii şi scrijelitul creionului

meu. Când s-a aşezat mai bine, talpa i s-a frecat de piciorul meu, iar eu, din reflex, am răspuns mişcării. În cele din urmă, am examinat desenul, apoi i l-am întins.

— O, Doamne!

S-a uitat la foaie, la mine, apoi din nou la foaie.

— Ştiam că te pricepi… dar ăsta… este formidabil!

S-a studiat, întinzând ambele picioare şi căutând diferenţe.

— Totuşi, în realitate, nu arăt aşa. Este nemaipomenit!

I-am luat caietul din mână şi l-am aşezat pe cel mai apropiat raft, chiar deasupra capetelor noastre.

— Crede-mă, arăţi mai bine.

M-am mutat lângă ea.

Fără să mă privească în ochi, a început să îmi traseze tatuajele cu mâna. Senzaţia lăsată de pielea ei nu semăna în niciun fel cu atingerile nesolicitate ale fetei de ieri, care părea să creadă că trupul meu fusese indus în pachetul plătit de taică-său.

— Vrei să mă săruţi din nou? m-a întrebat Melody, încă ferindu-şi privirea de a mea.

M-am aplecat asupra ei, i-am strecurat o mână sub cămaşă, chiar pe talia dezgolită, şi am aşteptat să-şi ridice ochii. Repetând sărutul prudent, experimental, de acum două zile, ne-am păstrat ochii deschişi, aparent neafectaţi de acea atingere a buzelor. Apoi, mâna i s-a încleştat în tricoul meu şi m-a tras spre ea. Genunchiul mi-a alunecat între coapsele ei şi nu am mai putut ascunde tăria cu care o doream. A închis ochii şi a deschis gura, iar eu am încetat să mai pierd timpul calculând variabile, pentru că nu puteam gândi. Cu limba în gura ei, am închis ochii şi am atins cu mâinile tot ce mi-a ieşit în cale.

I-am desfăcut şi ultimii trei nasturi ai bluzei şi ne-am ridicat, încercând să ne menţinem gurile lipite în timp ce se dezbrăca. A urmat tricoul meu, pe care l-am aruncat la marginea patului. Am urmărit cu lăcomie cum îşi desface sutienul. I-am tras bretelele pe braţe, în jos, făcând-o să se cutremure când i-am atins cu degetele curbura sânilor. Membrele ei atletice şi agile, ca de dansatoare, contrastau cu rotunjimea moale a pieptului. Aruncându-i sutienul peste restul hainelor, m-am întins pe spate şi am tras-o peste mine, destul de sus, încât să îi pot atinge sfârcurile cu limba, punându-i mâinile pe fese ca să o

menţin aproape. Cu braţele întinse, s-a aşezat deasupra mea.

Când suspinele i-au devenit scâncete năucite, am luat un mamelon în gură, iar ea a ţipat şi s-a împins în mine. Rostogolindu-mă până când am atins peretele cu şoldul, am adus-o sub mine pe salteaua îngustă, mi-am aşezat o coapsă între ale ei şi am apăsat. Şi-a înfipt unghiile în braţele mele şi m-a sărutat cu sălbăticie.

Apoi, mâna i-a alunecat în pantalonii mei, iar eu m-am ridicat suficient cât să îi ofer acces, pierdut în atingerea caldă şi catifelată a palmei şi degetelor ei. Rezemându-mă într-un cot, am ridicat-o cu mine şi mi-am băgat mâna în pantalonii ei.

— Iisuse Hristoase, Melody! am exclamat uimit, când degetele mi-au alunecat înăuntru cu atât de multă uşurinţă. A terminat în câteva secunde, cutremurându-se în braţele mele, iar eu am urmat-o.

Întorşi la realitate, ne-am retras uşor mâinile din hainele celuilalt. Mi-am luat tricoul şi am şters cu el palma ei, apoi pe a mea. Am vrut să-mi sug degetele care fuseseră înăuntrul său, am vrut să îi simt gustul, dar, în acel moment, eram ciudat de timid.

Ghemuindu-ne în pătură, am lipit-o de mine şi ne-am uitat unul la altul, până când am adormit.

Când m-am trezit, plecase. Şi luase desenul cu ea.

LUCAS

Nu i-am răspuns lui Jacqueline decât duminică seara, patru fraze scurte, toate de instruire, fără vreo urmă de flirt. Mi-a răspuns la fel, dar m-a întrebat cum mi-am petrecut weekendul. N-am putut să mă abţin şi i-am spus că weekendul meu fusese bun, *mai ales* vinerea. Al tău cum a fost? am întrebat-o.

Din răspunsul ei succint, ieşeau în evidenţă trei cuvinte: *bun, singuratic* şi *productiv.*

Toţi avem nevoie de momentele noastre de singurătate, dar această fată nu ar trebui să se simtă niciodată singură.

Am scos o foaie groasă de hârtie şi creioanele de cărbune, apoi am ales schiţa cu ea complet culcată, pe spate, cu mâinile deasupra capului. Redesenându-i membrele zvelte, fiecare atingere a hârtiei cu creionul evoca sărutările şi mângâierile ce-

mi lăsaseră trupul tânjind după mai mult. Am întins cu degetul umbrele de sub sâni, amintindu-mi pielea ei moale şi modul în care îmi dăduse permisiunea de a o atinge. În ciuda nevoii mele de a păstra intact zidul dintre mine şi ea, acesta cădea mult mai rapid decât îl puteam reconstrui.

În dormitor, am prins desenul pe perete, în dreptul pernei mele.

Miercuri, până la sfârşitul cursului de economie, dorinţa de a-i spune lui Jacqueline adevărul despre mine ducea o luptă acerbă cu aceea de a continua jocul pe care îl începuserăm, cel în care eram întruchiparea unui mercenar sexual, ce o ajută să intre din nou pe făgaşul normal. Părea scenariul ideal, eu reuşeam să fiu cu prima fată care îmi atrăsese atenţia după mulţi ani, iar ea reuşea să îşi întindă aripile, să uite de fostul ei cel narcisist şi să-şi redobândească propriul corp.

Am redus la tăcere vocea din capul meu, care îmi şoptea că nimic din toate astea nu era de ajuns.

Şi Jacqueline părea să aibă îndoieli, pentru că nu îi mai scrisese niciun email lui Landon, iar pe mine nu mă căutase toată săptămâna. Nu trecuse pe la Starbucks şi nu se întorsese spre mine, în timpul cursului, decât de vreo două ori. Vineri, la sfârşitul prelegerii, a abordat-o fostul ei. I-a zâmbit de sus, cu o mână în buzunar, încrezător în farmecul său.

Nu i-am putut observa expresia feţei în timp ce vorbeau, deşi, din postura ei, părea încordată. Dorind să şterg de pe faţa lui acel zâmbet încrezut, am părăsit sala, înainte să fac sau să zic vreun lucru stupid.

Vineri după-amiază, am primit un e-mail de la Ralph Watts, adjunctul poliţiei campusului. Watts organiza cursurile de autoapărare pentru femei, sponsorizate de universitate, pe care departamentul le susţinea de câteva ori pe semestru. După ce, anul trecut, văzusem fluturaşul la avizier şi îl întrebasem despre el, mă trimisese la un curs de formare şi autorizare. Deja mă oferisem să asist de două ori, echipându-mă cu un costum vătuit şi dându-mi acordul de a fi lovit cu pumnii şi picioarele de către studentele, profesoarele şi personalul care îşi sacrificau trei dimineţi de sâmbătă pentru a învăţa câteva tehnici elementare de autoapărare.

Lucas,

Sergentul Netterson trebuia să mă asiste la următorul curs de autoapărare, dar, aseară, şi-a fracturat clavicula într-un accident de alpinism. Ştiu că e din scurt, dar, dacă poţi să ajungi, am nevoie de tine mâine dimineaţă. Apoi, pentru încă două sesiuni, după vacanţa de Ziua Recunoştinţei, dacă poţi să participi şi la acelea. Dacă nu poţi să vii decât la cea de mâine, tot ar fi un mare ajutor. Dă-mi de ştire cât mai curând posibil.

Mulţumesc.

R. Watts

Cum sâmbătă dimineaţa nu aveam programate ture de la zece la trei la Starbucks, i-am răspuns cu da lui Watts, pentru toate cele trei zilele de sâmbătă.

Am primit un e-mail şi de la Jacqueline. Nimic îndrăzneţ, doar materialul ei de cercetare pentru Heller, pe care îi promisesem să îl revizuiesc înainte de a-l preda.

Nu puteam fi nemulţumit, din moment ce nu *voiam* ca ea să flirteze cu *Landon... nu-i* aşa? I-am răspuns, spunându-i că aveam să mă uit peste el şi să i-l trimit înapoi până duminică seara.

Câteva minute mai târziu, *Lucas* a primit un mesaj de la ea: *Am greşit cu ceva?*

Am străbătut apartamentul înainte de a-i răspunde că doar fusesem ocupat, apoi adăugând un nonşalant, *S-a întâmplat ceva?* Atât de indiferent, când eu, de fapt, simţeam orice altceva mai puţin indiferenţă în ceea ce o privea. În loc să se arate insultată, şi-a manifestat curiozitatea cu privire la desenele în cărbune pe care îi spusesem că vreau să le refac după schiţele ei. I-am spus că am făcut una dintre ele şi că mi-ar plăcea s-o vadă. Ea a răspuns că şi ei i-ar plăcea.

Aşa că i-am zis că sunt în oraş şi că vorbim mai târziu.

— Drace! am mormăit, aruncându-mi telefonul pe dulap şi îndreptându-mă spre canapea.

Mi-am apăsat podurile palmelor pe ochi, dar nu aveam cum să-mi şterg din memorie felul încântător în care se abandonase în braţele mele, acum o săptămână. *Are încredere în mine.* Realizarea acestui fapt nu îmi aducea nicio mulţumire,

pentru că eu eram nehotărât şi îi trimiteam semnale contradictorii şi, pe deasupra, sub două identităţi diferite.

— Sunt un mincinos nenorocit, i-am spus lui Francis, care a căscat.

***

Stând într-o sală de clasă neîncălzită din clădirea de activităţi, la ora nouă, într-o dimineaţă de sâmbătă, ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd era Jacqueline Wallace. În timp ce sergentul Don Ellsworth supraveghea înscrierea celor douăsprezece participante şi Watts le înmâna pachetele, mi-am legat şireturile pantofilor cu talpă foarte joasă, speciali pentru taekwondo şi am aşezat saltelele. Am încetinit când am văzut-o intrând pe uşă pe prietena roşcată a lui Jacqueline şi am împietrit complet când, imediat după ea, a intrat Jacqueline.

Mă gândisem să îi sugerez cursul, dar nu crezusem că era încă pregătită, mai ales că nu spusese nimănui altcuiva ceea ce se întâmplase în acea noapte. Dacă participa prea devreme şi se simţea intimidată sau copleşită, era posibil să nu se mai întoarcă.

Dar trebuie să îi fi spus prietenei sale, care nu se îndepărta de ea mai mult de un metru, mângâind-o reconfortant cu mâna pe umăr sau ţinând-o ferm de cot, când arăta gata să fugă pe uşă afară. Jacqueline a fost sută la sută gata să o ia la goană atunci când şi-a ridicat privirea şi *m-a văzut* lângă locotenentul Watts. Cu ochii fugindu-i de la mine spre pachetul pe care îl ţinea în mâinile cu degete albite, i-a şoptit ceva prietenei sale. Punând o mână pe piciorul ei, fata i-a murmurat un răspuns.

Watts şi-a început discursul menit să destindă atmosfera, în care se prezenta, apoi îl prezenta pe Ellsworth-împing-la-bancă-o-sută-cincizeci-de-kile, apoi pe mine, în felul său obişnuit:

— Tipul ăsta plăpând din stânga mea este sergentul Don, iar urâtul celălalt e Lucas, unul dintre agenţii noştri de pază a parcării.

În timp ce toată lumea chicotea, el le-a lăudat pentru că renunţaseră la o dimineaţă de sâmbătă pentru a participa la acest curs, după care le-a explicat pe scurt programul următoarelor trei săptămâni.

După dezbaterea principiilor de bază, am trecut la demonstraţii de atacuri şi blocări, astfel încât femeile să îşi poată face o idee cu privire la mişcările pe care aveau să se înveţe. Cu încetinitorul, Ellsworth aplica loviturile, iar eu param, în vreme ce Watts detalia punctele sensibile ale atacatorului, unele evidente, cum ar fi zona inghinală, unele nu, ca mijlocul antebraţului. El a subliniat obiectivul persoanei atacate: *fuga.*

Toată lumea s-a grupat în perechi, pentru a exersa individual mişcările, în timp ce noi trei am trecut pe la fiecare, pentru a ne asigura că le execută corect. Nedorind să o stresez şi mai mult, l-am lăsat pe Ellsworth să verifice partea de încăpere în care se afla Jacqueline, dar, în vederea mea periferică, aveam tot timpul pantalonii ei bleumarin şi cămaşa albă. Am căutat semne de suferinţă întâlnite frecvent în rândul participantelor care fuseseră victime. Ştiam care scenariu avea să-i declanşeze amintiri ale atacului asupra sa şi uram faptul că se apropia.

Datorită prietenei sale, pe care o chema Erin, s-a descurcat bine cu loviturile din mâini, strigând, *Nu!* la fiecare mişcare, aşa cum fusese instruită, şi zâmbind când îi reuşeau cu uşurinţă.

În cele din urmă, am ajuns la ultima manevră de apărare din acea zi. Nu am putut să îi cântăresc reacţia pe parcursul demonstraţiei, dar, după ce grupul s-a despărţit din nou în perechi, postura ei rigidă, ochii măriţi şi respiraţia sacadată îi arătau foarte clar panica. Erin o ţinea de mână şi discutau în şoaptă, cu capetele apropiate. Jacqueline a clătinat din cap, dar nu şi-a slăbit strânsoarea de pe mâna prietenei sale. Încă un schimb nemulţumit de replici, apoi s-au îndreptat spre saltea.

Erin s-a aşezat pe burtă, iar Jacqueline a îngenuncheat deasupra ei. Mâinile îi tremurau în timp ce efectua atacul. În loc să facă schimb de locuri, şi-au păstrat poziţiile, repetând manevrele de încă două ori. Neputând să-mi iau ochii de la ele, abia am dat atenţie perechii pe care trebuia să o supraveghez. Când au schimbat poziţiile, i-am simţit panica din cealaltă parte a sălii şi m-am temut să nu i se oprească respiraţia şi să leşine.

Haide, Jacqueline, o îndemna mintea mea. Poţi s-o faci.

Un val de mândrie s-a răspândit prin mine atunci când a reuşit să efectueze mişcările, forţându-se să le execute perfect, în ciuda disconfortului său. După ce au terminat, s-au ridicat în genunchi, Erin a felicitat o şi a îmbrăţişat-o, iar eu am răsuflat

uşurat, chiar dacă Jacqueline nu s-a uitat deloc spre mine în ultimele minute ale orei sau când a ieşit pe uşă.

Nu voiam ca frica ei sau prezenţa mea să o împiedice să mai participe. Trebuia să mă asigur că aşa ceva nu avea să se întâmple.

În seara aceea, înainte de a mă putea convinge să procedez altfel, i-am trimis mesaj, întrebând-o dacă încă mai voia să vadă schiţa în cărbune. A răspuns că da, aşa că i-am spus să-şi strângă părul şi să se îmbrace cu ceva călduros, apoi am sărit pe Harley şi am plecat să o iau.

Ajuns în faţa căminului ei, m-am rezemat de motocicletă, urmărind uşa. În jurul meu, oamenii intrau şi ieşeau, dar eu nu puteau să fiu atent la niciunul. Când a ieşit din scară, m-au frapat din nou diferenţele dintre noi. Acum câştigam suficient pentru a-mi face cumpărăturile din lanţuri de magazine non-economice, dar stilul meu nu se schimbase prea mult. Fata asta purta un amestec de haine clasice şi moderne, dar scumpe, în care se simţea confortabil şi i se potriveau ca o mănuşă. A încetinit pasul, căutându-mă cu privirea în timp ce încheia nasturii unei hăinuţe negre, care părea scoasă dintr-un film al anilor ’60. Era exact genul de haină care i-ar fi plăcut mamei.

Nu i-a luat mult să mă găsească.

A şovăit, iar eu m-am întrebat de ce. Voiam să o iau în braţe şi să o sărut, ca şi cum nu ar fi existat nicio pauză între acest moment şi ultima dată când o făcusem. Voiam să-i şterg din minte eticheta pe care mi-o dăduse prietena ei, faza Băiatul Rău, o perioadă de timp nesemnificativă între două etape delicate, valabile: Kennedy Moore şi oricine avea să urmeze.

— Bănuiesc că ăsta e motivul pentru instrucţiunile referitoare la păr, a spus ea, cercetând casca pe care i-o înmânasem de parcă ar fi fost un obiect complicat şi ciudat.

Nu mai urcase niciodată pe o motocicletă, fapt care mă cam excita. Nu că aş fi avut nevoie de ajutor cu *asta.*

M-a privit în timp ce i-am aşezat casca pe cap, potrivind şi închizând curelele. Am prelungit procesul, devorând cu gândul buzele dulci al căror gust încă îl puteam simţi şi uitându-mă în ochii ei, adânci şi albaştri ca largul oceanului.

Probabil că nu a remarcat grija cu care am condus, pentru că şi-a îngropat faţa în mijlocul spatelui meu şi m-a ţinut strâns la

curbe, de parcă, altfel, aş fi aruncat-o până în Oklahoma. Dar nu mă plângeam de asta.

Când am ajuns, avea mâinile îngheţate, aşa că i le-am luat pe rând într-ale mele, frecându-le ca să se încălzească. M-am întrebat cum puteau nişte mâini atât de mici să cânte la un instrument atât de mare precum contrabasul, dar mi-am muşcat buza chiar înainte de a exprima acest gând cu voce tare.

Nu îi spusese decât lui Landon despre instrumentul la care cânta.

Prelungindu-mi sentimentul de vinovăţie, m-a întrebat dacă părinţii mei locuiesc în casa din partea cealaltă a curţii.

— Nu. Am închiriat apartamentul, i-am răspuns, urcând treptele şi deschizând uşa.

Francis nu părea nici impresionat, nici îngrijorat de faptul că adusesem pe cineva acasă. Doar a părăsit canapeaua şi a ieşit pe uşă, oferindu-mi, parcă, câteva momente de intimitate. Jacqueline a râs de felul în care îl botezasem, gândindu-se că arăta mai mult ca un Max sau un King. I-am explicat că motanul meu era destul de încrezut şi fără un nume macho care să îl confirme.

— Numele sunt importante, a spus ea, descheindu-şi încet haina.

Un fior mi-a străbătut şira spinării la auzul cuvintelor ei şi a posibilei duble semnificaţii din spatele lor, dar a dispărut odată cu atingerea hipnotică a degetelor ei mici, strecurând nasturii prin butoniere într-un ritm care, din fericire, îmi alunga din minte orice alt gând şi îmi accelera bătăile inimii. Când, în cele din urmă, a deschis şi ultimul nasture, răbdarea mea era pe sfârşite. Mi-am strecurat degetele înăuntru şi i-am tras haina peste umeri, apoi pe braţe, în jos.

— Catifelat, am şoptit.

— E caşmir, mi-a răspuns, de parcă aş fi întrebat.

Voiam să o trag mai aproape, să-i mângâi puloverul cu mâinile şi să-i sorb suflarea cu un sărut. Voiam să-mi trec limba de-a lungul lobului arcuit al urechii ei, să-i încadrez cu palmele chipul frumos şi să-i savurez buzele moi. S-a uitat la mine, aşteptând. Pupilele i s-au dilatat uşor în lumina difuză a camerei. Toţi muşchii corpului meu s-au întins spre ea, dorind-o. Dar aveam să-i spun un lucru mult mai important şi l-am lăsat să

iasă, înainte să-mi pierd capul şi să mă arunc spre ea, ducă-se dracului intenţiile nobile.

— Am avut şi un motiv ascuns de a te aduce aici.

Capitolul 16
LANDON

Pentru noi, cei care detestam aglomeraţia, ultimele câteva luni de iarnă blândă cu turişti puţini fuseseră un răsfăţ. Dar aici, în timpul vacanţei de primăvară, plaja nu e niciodată pustie.

După ce, anul trecut, absolvise târâş-grăpiş liceul, Thompson senior începuse să se bage în rahaturi şi mai mari, vânzare şi consum de droguri, în timp ce Rick preluase, încet, încet, afacerea cu iarbă, capsule gelatinoase şi mici pastile violet, ca o mână dreaptă în afacerea fratelui său mai mare. Nivelul lui de trai depindea de numărul cumpărătorilor, deci îi pria aglomeraţia.

— Dar tăntălăul fumează jumate din profit, omule, a spus Boyce.

Supraveghind toată plaja de pe una din stâncile înalte, l-am urmărit amândoi pe Rick făcându-şi loc prin puzderia de trupuri. Vindea o mulţime de punguţe şi afacerea prospera.

— Sau îl dă pe gratis.

Ca şi cum ar fi vrut să îmi confirme punctul de vedere, Brittney Loper a venit în spatele lui şi l-a înlănţuit cu braţele, lipindu-şi pieptul de el şi şoptindu-i ceva la ureche. Fără să-şi întrerupă discuţia cu doi potenţiali clienţi, cu o mână a tras-o în faţa lui şi cu cealaltă a transferat un mic săculeţ din buzunarul hanoracului său în cel din faţă al blugilor ei.

Ea s-a apropiat mai mult şi l-a sărutat, sub privirile nedumerite ale celor doi. Unul dintre ei a spus ceva, Rick a clătinat din cap că nu, a răsucit-o pe Brittney şi i-a aşezat un braţ în jurul taliei. Băieţii s-au holbat la decolteul ei generos. Ea le-a întins mâna, iar ei i-au strâns-o pe rând. Bani şi punguţe au trecut dintr-o mână în alta, apoi Brittney s-a îndepărtat pe plajă, printre cei doi turişti.

— Frate, fata asta trăieşte periculos, a remarcat Boyce, trăgând un ultim fum din ţigară.

— Aşa e.

Am dat pe gât restul de bere şi mi-am muşcat colţul buzei. După un minut, am adăugat:

— Mă gândesc să-mi pun un piercing în limbă.

S-a prefăcut că tremură.

— Drace, Maxfield, de ce, Doamne, iartă-mă, ai face aşa ceva?

Boyce nu avea niciun piercing şi doar un singur tatuaj: *Semper fi* deasupra unui vultur, a unui glob pământesc şi a unei ancore, pe umăr, în memoria singurului său frate, un puşcaş marin care murise în Irak.

— Nu am ştiut cât de mult urăsc acele, până atunci. A usturat ca dracu', îmi spusese odată. Dacă nu mi l-aş fi făcut pentru Brent, i-aş fi spus Ariannei să se oprească după ce a terminat capul păsării ăleia nenorocite.

— Am auzit ca un piercing în limba face fata sa se simtă mai bine când o săruţi mai jos, i-am răspuns.

A ridicat dintr-o sprânceană, cu berea aproape de gură.

— Serios? a luat o înghiţitură. Chiar şi aşa. Poate dacă m-ar fi făcut pe *mine* să mă simt mai bine…

Am scuturat din umeri, zâmbind.

— Dacă e mai bine pentru ea, e mai bine şi pentru mine.

M-a cercetat cu privirea.

— Asta sună dubios de mult ca şi cum ţi-ai trage-o cu cineva de care-ţi pasă, Maxfield.

Nu i-am răspuns şi, după câteva secunde, a gemut, lăsându-şi capul pe spate.

— Of, frate! Pe bune? Rahat! De ce nu asculţi niciodată de Boyce al raţiunii?

Am scos un mormăit de protest la auzul jocului sau de cuvinte şi am scuturat din cap, iar el a oftat.

— Când *eu* sunt cel care încearcă să îţi bage minţile-n cap, ştii că eşti în rahat până-n gât.

S-a uitat prin mulţime.

— Deci, unde e?

— În Houston, pentru câteva nopţi. Ea şi maică-sa merg la cumpărături în fiecare an, în timpul vacanţei de primăvară.

Boyce a aruncat mucul ţigării în sticla de bere goală.

— Ai grijă ce faci. Ştii că Richards e o jigodie de primă clasă.

— Nu cred că îi pasă.

— De cine, de ea? Poate că nu. Dar îi pasă de aparenţe şi nu-i place să piardă.

— Nici mie.

Telefonul mi-a vibrat şi am deschis un mesaj de la Melody, cu două fotografii în oglindă din cabina de probă, înfăţişând-o în nimicuri din dantelă, unul negru, unul roşu. M-am rezemat de piatră, uitându-mă lung la ele.

— Fir-aş al dracului!

Melody: Îmi cumpăr lenjerie. Asta? Sau asta?

Eu: AMÂNDOUĂ. ORICARE. E o întrebare capcană?

Melody: O să port una din ele vineri, dacă mai vrei să ieşim.

Eu: A. Sigur că vreau să ieşim. B. Nu poţi să mergi în alea, dacă nu vrei să-l omor pe primul tip care te atinge.

Melody: Pe sub haine, prostuţule. Nimeni altcineva nu va şti, doar tu.

Eu: N-am să rezist până la sfârşitul cinei.

— Ce? îţi trimite mesaje erotice? m-a întrebat Boyce, întinzându-se după telefonul meu. Dă-mi să văd.

L-am băgat în buzunar.

— Nu. E numai pentru mine.

— Ticălos norocos ce eşti!

Am clătinat din cap, ridicându-mă în picioare.

— Credeam că nu vă suferiţi unul pe altul.

Întinzându-şi braţele, m-a întrebat:

— Da’ ce, unde scrie că trebuie s-o suport ca să apreciez cum arată goală?

M-am încruntat.

— Ai face bine să te rogi ca asta să nu se întâmple niciodată.

Şi-a ridicat mâinile.

— Bine, bine, nu te ambala.

Am inspirat adânc, cu mâna în buzunar, pe telefon. Ardeam de nerăbdare să revăd fotografiile şi să le studiez fiecare detaliu. Cu meticulozitate.

— Am nevoie de o bere sau de cinci.

Boyce a sărit în nisip.

— Gata, omule. Să mergem!

***

Părinţii lui Melody n-au fost deloc încântaţi să mă vadă la uşa lor vineri seară. Venisem să o iau cu vechea camionetă Ford F-100 albastru cu alb, care mă aştepta la capătul aleii lor pietruite. Purtam cizme, blugi şi o cămaşă western cu capse, pe care mi-o oprisem din lucrurile bunicului, înainte ca tata să le dea pe toate de pomană. Bluza era un albastru spălăcit, foarte fină şi mult mai în vârstă decât mine. Avea o ruptură la manşetă, aşa că îmi suflecasem mânecile până la coate. Am uitat complet de tatuaje, până când mama ei şi-a lipit privirea de ele, la două secunde după ce a deschis uşa, de îndată ce a reuşit să şi-o desprindă de camioneta mea.

Ţinând cu un deget colierul din jurul gâtului, ca şi cum aş fi putut să i-l smulg şi să mă fac nevăzut cu el, mi-a spus printre dinţii încleştaţi:

— Landon. Bună. Melody coboară imediat.

Tatăl ei a fost mai puţin subtil. După o singură privire aruncată asupra mea s-a întors spre nevastă-sa.

— Barb, pot să-ţi vorbesc în bucătărie?

— Aşteaptă aici, te rog, mi s-a adresat ea.

Am încuviinţat din cap.

Un moment mai târziu, Melody a coborât scările, purtând cizme cu o rochie roşie scurtă, iar gura mi s-a uscat, imaginându-mi imediat acele lucruri din dantelă roşie pe care promisese că le îmbracă pe dedesubt. Le memorasem fiecare detaliu, cu excepţia felului în care s-ar fi simţit la atingere, pentru că mă uitasem ore în şir la acele fotografii, atât de mult, încât aproape că mi le inscripţionasem pe retină.

— Ooh, super cămaşă vintage! a remarcat Melody,

mângâindu-mi pieptul cu o mână.

Corpul meu a răspuns atingerii, toate devenind, dintr-odată, prea strâmte. Eram în rahat până-n gât cu fata asta.

Îi puteam auzi pe părinţii ei contrazicându-se în bucătărie.

— Ai fost de acord ca ea să iasă în oraş cu băiatul ăla, Maxfield? a întrebat taică-său.

— Bineînţeles că nu…

— La ce dracu’ te gândeai? Ce s-a întâmplat cu Clark?

Răspunsul mamei nu s-a auzit.

Melody şi-a dat ochii peste cap.

— *Dumnezeule!* Să plecăm de aici.

Nu aveam nimic împotrivă.

Am luat feribotul şi am condus până la un restaurant peruvian care servea fructe de mare şi tacos cu peşte.

— Deci, îţi place să lucrezi cu maşini? m-a întrebat Melody, sorbind din ceaiul cu gheaţă.

Stătusem de câteva ori lângă Boyce, când lucrase în garajul tatălui său. Lui îi plăcea vaselina care îi intra sub unghii, mirosul gazului de eşapament şi să se murdărească pe mâini, aplecat deasupra măruntaielor maşinii, sub capotă. Mie nu-mi plăcea.

— Într-un fel, dar nu cu adevărat. Ar fi grozav să pot *proiecta* maşini. Vreau să spun, îmi place să aflu cum funcţionează piesele mecanice, dar numai ca să folosesc aceste cunoştinţe pentru a construi altceva. După ce îmi dau seama cum se conectează totul, nu mi se mai pare atât de fascinant. Când eram copil, tot timpul dezmembram câte ceva: aparate de radio, ceasuri, prăjitoare de pâine, o sonerie…

A râs.

— O sonerie?

— Da. Cu aia am scos-o din sărite pe mama. Am reasamblat-o, dar, după aceea, spunea mereu că sună ca un elan rănit.

A zâmbit.

— Deci asta reprezentau câteva dintre desenele din camera ta! Lucruri legate de mecanică. Credeam că îţi place

stilul Steampunk[8], sau ceva de genul ăsta.

— E OK în ficţiune, am ridicat din umeri. Dar îmi place mai mult să elaborez tehnologii noi.

Mi-a luat mâna şi mi-a trasat tatuajul de pe încheietura dreaptă.

— Dar tatuajele? Ce simbolizează?

Când a început să-mi întoarcă mâna, am oprit-o, împletindu-mi degetele cu ale ei. Nu eram pregătit ca ea să descopere acele cicatrice camuflate.

— Destule întrebări despre mine. Spune-mi despre tine. Ce-ţi place să faci?

M-am apropiat, ridicând o sprânceană

— În afară de trimis fotografii care mă înnebunesc de două zile încoace.

Cu buzele strânse, mi-a zâmbit, apoi s-a uitat fix la masă, ridicând dintr-un umăr aproape gol şi făcând cercuri cu unghia într-o picătură de condens.

— Nu ştiu. Îmi place moda. Îmi place să fac parte din echipa de dans.

S-a uitat la mine, muşcându-şi buza de jos.

— Îmi place şi o parte din istorie. Cum ar fi, istoria artei?

Am aprobat din cap.

— Asta e tare.

Părea nesigură.

— Crezi?

— Da, dar n-ar trebui să conteze ce cred eu.

I-am strâns mâna pe care o ţineam.

— Dacă îţi place, îţi place. În asta vrei să te specializezi când mergi la facultate?

A oftat.

— Poate. Dar părinţii mei se aşteaptă să devin contabil sau medic. Au fost foarte entuziasmaţi când au aflat că m-am împrietenit cu Pearl, pentru că ea vrea să urmeze medicina. Dar

---

8 Curent literar din categoria științifico-fantasticului și a ficțiunii, în care acțiunea se desfășoară în perioada Victoriană și care folosește tehnologie avansată pentru epoca respectivă pusă în mișcae de motoare cu aburi.

eu nu sunt ca ea.

N-am putut să-mi stăpânesc un rânjet.

— Ce e?

S-a încruntat şi a încercat să îşi retragă mâna.

Am strâns degetele mai tare, zâmbindu-i.

— Nimic! Doar îmi aminteam cât de entuziasmată ai fost să faci autopsia acelei broaşte. *Sau nu.* Nu cred că medicina va face parte din viitorul tău.

Şi-a dat ochii peste cap, oftând.

— Într-adevăr. Eu n-am vrut nici în ruptul capului să tai chestia aia, iar Pearl a fost supărată că, în ziua aia, a fost bolnavă şi a lipsit. Dar tu te-ai descurcat.

Am ridicat din umeri.

— Eram doar curios cum funcţionează înăuntru.

— Ca soneria şi aparatul de radio?

Încuviinţând din cap, i-am răspuns:

— Apropo de aparate de radio, vrei să parcăm undeva şi să ascultăm muzică?

***

Lăsând geamurile maşinii deschise ca să putem auzi radioul, am deschis cutia de scule din spatele camionetei şi am scos doi saci de dormit, o pilotă şi o pernă.

— În cimitir, huh?

Melody s-a uitat cu reţinere împrejur, în timp ce ochii ni se obişnuiau cu lumina slabă dată de lună şi de cerul plin de stele.

— E puţin cam înfricoşător aici. Ca şi cum ne-ar spiona toate fantomele.

Am privit-o printre şuviţele de păr.

— Plajele sunt pline de turişti beţi. Aici, nimeni n-o să ne supere. Asta dacă nu te deranjează că fantomele vor vedea cum te sărut.

A strâns din buze, apoi a zâmbit.

— Cred că nu mă deranjează atât de mult.

S-a descălţat de cizme şi a urcat în spatele camionetei, iar eu i-am urmat exemplul.

Cinci minute mai târziu, m-am aşezat pe călcâie, regretând faptul că nu încercasem asta mai întâi acasă. Podeaua cu striaţii a camionetei se simţea prin straturile subţiri de haine. Era făcută pentru cărat, nu pentru sex.

— Nu e cea mai confortabilă suprafaţă…

Sub nicio formă nu voiam să se întindă pe aşa ceva. *Drace!*

— E în regulă.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e.

Împingându-mă în piept până când m-am întins pe spate, s-a apropiat de mine, în genunchi.

— Ba e.

Am hotărât să nu o contrazic, mai ales atunci când mi-a descheiat cămaşa, nu dintr-odată, ci pe rând, capsă cu capsă, înnebunitor de lent, mângâindu-mi pectoralii, urmărind cu degetul trandafirul tatuat înainte de a se muta mai jos, pe abdominali, care s-au întărit imediat, împreună cu toate celelalte părţi ale corpului meu.

Şi-a dezlegat bretelele rochiei. Materialul i-a alunecat în jos, dând la iveală dantela roşie pe care o visasem, şi treaz şi în somn, de când îmi trimisese acele fotografii. Rochia i-a căzut până în talie, iar eu eram recunoscător pentru cerul senin, cu lună plină. M-am ridicat într-un cot şi am întins un deget spre curbele de piele umbrită, abia acoperite cu dantelă.

— Pot să te ating aici? am întrebat-o, uitându-mă în ochii ei.

A dat din cap că da.

— Şi aici?

M-am ridicat din nou, mutându-mi ambele mâini pe talia ei şi împingând uşor rochia în jos, peste şolduri, când a dat din nou aprobator din cap, cu respiraţia accelerată.

S-a ridicat, lăsând rochia să-i cadă la picioare. A împins-o cu piciorul în spatele ei şi gura mi s-a uscat. Lenjeria ei roşie transparentă nu ascundea nimic. Chiar şi în semiîntuneric, era de o mie de ori mai frumoasă decât imaginile de pe telefonul meu. Lăsându-se în genunchi, m-a întins pe spate şi a încălecat deasupra mea. I-am strâns coapsele în mâini.

— Tot mai crezi că e prea incomod? m-a întrebat.

— Ah. *Nu.* Cred că acum aş putea să mă întind pe cărbuni încinşi, că nu aş observa. O bucată de metal mai noduroasă nu mă incomodează cu nimic.

Una dintre bretelele sutienului ei a căzut de bunăvoie, iar eu am întins mâna pentru a o da jos şi pe cealaltă. Sânii aproape i se revărsau din cupele foarte mici.

— Fir-ar! am spus.

Ea s-a aplecat şi mi-a deschis fermoarul blugilor.

— Da.

Am păstrat pe ea lenjeria din dantelă. Am simţit-o frecându-se uşor de pieptul meu, când s-a aplecat să mă sărute. Am simţit-o cu palmele pe fesele ei, dar vârfurile degetelor atingeau pielea fină de mai jos. Iar apoi nu am mai putut simţi nimic, numai locul unde eram uniţi. Câteva minute mai târziu, când mi-am înclinat şoldurile pentru a le întâlni pe ale ei, mi-a suspinat numele şi a fost ca şi cum o mare de artificii ar fi explodat în jurul nostru.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Melody, i-am şoptit după ce adormise, cu urechea lipită de trandafirul tatuat deasupra inimii mele.

LUCAS

Aşa cum mă temusem, motivul meu ascuns o înspăimânta pe Jacqueline. Voiam să îi arăt apărarea de la pământ, cea pe care nu reuşise să o execute azi-dimineaţă fără sa intre în panică, aici, unde nimeni nu se uita. Voiam să o învăţ cum s-o practice fără ezitare.

Conştientizarea faptului că putea face asta avea să-i dea putere. Dacă ar fi fost în stare să facă această manevră în noaptea aceea şi să scape din camionetă, poate că el ar fi fost prea beat să o urmărească. Dacă nu aş fi fost acolo, asta i-ar fi dat şansa de a scăpa de el.

Încă nu mă puteam gândi la corpul lui peste al ei fără să văd negru în faţa ochilor, iar apoi să mă copleşească sentimentul de vinovăţie pentru că nu ieşisem imediat după el când plecase de la petrecere. Permisesem nesiguranţei care mă încerca din cauza atracţiei mele faţa de ea să-mi amorţească intuiţia că era

ceva ciudat cu acel individ. O eroare catastrofală pe care jurasem să n-o mai fac vreodată.

Concentrează-te!

— Crede-mă, Jacqueline, merge. Mă laşi să-ţi arăt?

I-am ţinut mâinile îngheţate din nou într-ale mele şi am privit un val de emoţii inundându-i chipul. Mai presus de toate, frica. Şi m-am rugat să fie frică provocată de amintiri, nu de mine. Dacă nu avea suficientă încredere în mine ca să mă lase să fac asta, nu aveam cum să ajung la ea. Nu o puteam ajuta. *Ai încredere în mine.*

A încuviinţat din cap, o mişcare abia vizibilă.

Am condus-o într-un spaţiu gol de pe podeaua camerei de zi, îngenunchind cu ea, ochi în ochi. Dacă îi interpretasem greşit reacţiile… nu puteam să mă gândesc la consecinţe. O cunoşteam pe fata asta. Aveam încredere în instinctul meu, care îmi spunea că asta era decizia corectă.

— Întinde-te. Pe burtă, i-am spus, iar ea mi-a dat ascultare.

I-am amintit ce spusese locotenentul Watts în clasă, ştiind că pierduse un pic atunci când clacase. O urmărisem făcând-o.

— Esenţialul e să fugi, am continuat, iar ea dat din cap.

Am întrebat-o dacă ţine minte mişcările şi a închis ochii, clătinând din cap, ca şi cum s-ar fi simţit jenată. Am tras adânc aer în piept şi mi-am deschis forţat pumnii încleştaţi. Furia mea faţă de degradarea la care fusese supusă nu îi era cu nimic de *folos ei* şi asta era tot ce conta. Ca să funcţioneze, trebuia să execute figura de mai multe ori. Trebuia să devină un răspuns programat, pe care corpul ei doar să-l execute, fără să se gândească prea mult.

— Dacă te afli în poziţia asta, cel mai bine e să faci mişcările automat, fără să pierzi timp sau energie zbătându-te să te scuturi[9] de el.

Când a încremenit, am întrebat-o:

— Ce-i?

Mi-am analizat cuvintele, căutându-l pe cel care i-ar fi putut provoca o aşa reacţie, dar nu l-am găsit.

— Îl cheamă Buck, mi-a răspuns, cu vocea subţire, ca un fir

---

9 În original „buck off” – a scutura ceva de pe tine, a te debarasa de ceva

de păr.

Din nou, mi-am menţinut cu greu controlul şi ştiam că era de preferat să nu dau nas în nas cu *Buck* prin campus sau prin altă parte. Exista o mare probabilitate să nu supravieţuiască întâlnirii.

— O să ţin minte asta.

Mişcarea era bazată pe echilibru, susţinută de fizica simplă, un lucru foarte clar pentru mine, dar nu neapărat şi pentru restul lumii. Să urneşti din loc un inamic mai mare şi mai puternic presupunea, mai întâi, să îl dezechilibrezi. Întâi am pus-o să execute manevra fără greutatea mea deasupra ei şi apoi i-am sugerat să încerce şi cu mine ţintuind-o la podea, după ce i-am promis că îi dau drumul imediat, dacă mi-o cere.

Panica ei era atât de evidentă, încât umerii îi tremurau sub mâinile mele. A închis ochii, încercând să ascundă lacrimi pe care deja le observasem. *Drace*, voiam să-l omor pe nenorocitul ăla.

Am lucrat cu atenţie de fiecare dată, dar am intensificat presiunea pe măsură ce încrederea ei creştea, până când, în cele din urmă, m-am lăsat pe ea cu toată greutatea. S-a neliniştit şi a împins în sus cu şoldurile, în loc să se rostogolească într-o parte, aşa cum făcuse perfect cu câteva momente înainte. I-am reamintit să îşi înăbuşe această tendinţă.

— Da. Bine.

Vocea ei era vizibil mai puternică şi m-am agăţat de lucrul ăsta.

— Eşti gata să încerci pe bune? am întrebat-o, cercetând-o cu atenţie.

A dat din cap că da.

— N-am să te rănesc, dar ai să simţi mai multă forţă din partea mea. Va fi rapid şi agresiv, sigur eşti pregătită pentru asta?

A încuviinţat din nou. Pulsul îi vibra, chiar sub ureche, şi m-am rugat să reuşească. Trebuia să mă asigur că poate. *Ea* trebuia să ştie că poate.

Am apucat-o de umeri şi am trântit-o jos. Un braţ i-a zburat deasupra capului, dar nu a putut să îl aşeze pe celălalt sub ea. S-a zbătut, iar eu am aşteptat un semn că se dă bătută, dar nu a venit, în loc de asta, şi-a schimbat braţele, ridicându-l deasupra

capului pe cel de sub ea şi apăsând în podea cu braţul liber, aruncându-mă într-o parte.

Am rămas întins pe o parte, râzând uimit.

— Fir-aş! Ai schimbat părţile şi m-ai dus!

A zâmbit, iar privirea mi s-a oprit pe buzele ei.

Greşeală.

I-am spus că asta e partea unde te ridici şi o rupi la fugă, dar ea nu s-a prins.

— Păi, şi n-o să mă urmărească? m-a întrebat, şi i-am dat răspunsul pe care Watts îl dădea întotdeauna: că majoritatea violatorilor nu vor să alerge după o pradă care fuge ţipând, fiindcă nu vor o provocare.

Ştiam din experienţa mea ca bărbat că, probabil. Buck nu era unul dintre tipii ăştia, dar nu voiam să-i spun una ca asta. Oricum, după toate probabilităţile, ştia deja.

— Parcă trebuia să-ţi arăt portretul, am spus, luând-o de mână din poziţia în care rămăseserăm, întinşi pe o parte, faţă în faţă.

Cu un ton scăzut, provocator, m-a întrebat:

— Asta ca să nu pară că m-ai adus aici sub pretexte cu totul false?

Am recunoscut că dorisem să vadă şi ea desenul în cărbune, dar că asta fusese motivul secundar, cel principal fiind ceea ce tocmai făcuserăm. Am întrebat-o dacă se simte mai încrezătoare şi mi-a răspuns că da.

Mâna i s-a strâns pe a mea. Degetul meu mare i se odihnea pe încheietura mâinii şi ritmul constant al bătăilor inimii ei mă liniştea. Sentimentele care i se citeau în privire, încrederea şi speranţa, erau prea puternice pentru a fi ignorate. Am dus mâna liberă până la obrazul ei.

— Am mai avut un motiv ascuns să te aduc aici.

Încet, cu grijă, am închis distanţa dintre noi şi m-am lăsat în jos, privind-o drept în ochi, calculându-i reacţiile.

Când buzele mele le-au atins pe ale ei, a închis ochii, sărutându-mă şi ea, deschizând gura şi invitându-mă înăuntru. I-am mângâiat uşor limba cu a mea. Tot ce voiam să fac era să-i explorez gura, să-i sug buza plină de jos, atât de dulce, iar apoi pe cea de sus, trasând cu limba zona în formă de inimă, înainte

de a mă cufunda înapoi, să-i stimulez locul sensibil de deasupra dinţilor.

A suspinat, iar eu i-am dat drumul mâinii şi am urcat-o pe umăr. Palmele mele i-au alunecat în jos, pe şolduri, şi au adus-o mai aproape. Nu rămăsese niciun milimetru între noi, dar eu tot mai încercam să o apropii, l-am frământat şoldurile, iar ea a împins spre mine, în timp ce îi descriam cercuri mici la baza coloanei cu vârful degetelor.

I-am simţit palma pe pielea goală a abdomenului, chiar înainte de a se sprijini într-un cot şi de a-mi cere să-i arăt tatuajele.

Când mi-am dat seama că îmi descheiase cămaşa de bumbac, fără ştirea mea, am râs încet şi obrajii i s-au aprins într-un roz pal. Dezbrăcându-mă de cămaşă, mi-am scos pe cap şi bluza de corp subţire pe care o purtam pe dedesubt, am aruncat-o într-o parte şi m-am lăsat pe spate, permiţând ochilor şi degetelor ei să-mi examineze vopseaua de sub piele.

Primele mele tatuaje, cele din jurul încheieturilor, erau vechi de şapte ani. Mai adăugasem câteva de atunci, dar nu multe de când plecasem de acasă şi niciunul în ultimii doi ani. Artiştii tatuatori sunt ca medicii. Trebuie să ai încredere în ei, nu doar în îndemânarea lor de a lucra cu acul, dar şi în capacitatea de a te citi ca persoană. De a şti de ce ai nevoie şi de ce nu ai nevoie. Nu am mai cunoscut pe cineva în care să am la fel de multă încredere ca în Arianna.

Am aşteptat întrebări care nu au venit, de parcă Jacqueline ar fi ştiut că, pentru mine, reprezentau mai mult decât nişte desene pe corp. De parca şi-ar fi dat seama că semnificaţia lor era îngropată mai adânc decât cerneala.

Într-un târziu, mi-a atins cu degetele linia de păr de sub buric şi, instantaneu, am fost gata să răspund acelei atingeri, un răspuns pe care, poate, ea nu îşi dorise să-l trezească. M-am ridicat.

— Rândul tău, cred.

Voiam să-i dau jos puloverul ăla. Voiam ca degetele să-mi rătăcească pe trupul ei, să o exploreze.

S-a încruntat.

— Eu n-am niciun tatuaj.

Mare surpriză, Jacqueline. Am zâmbit. Habar n-avea la ce mă referisem, iar eu nici nu mă gândeam să îi explic, fără menajamente, întins pe podeaua din camera de zi.

— Asta mi-am închipuit. Ţi-ar plăcea să vezi desenul acum?

Sentimentele ce-i străbăteau chipul erau uimitor de lizibile: confuzie în sprânceana uşor încreţită, dorinţă în pupilele dilatate. Era, de asemenea, şi un strop de indignare, dar nu eram sigur de ce. Ridicându-se şi luându-mă de mână cu o strânsoare sigură, un lucru era clar: mă acceptase ca băiatul rău pe care prietenele ei doreau să-l aibă, iar eu aş fi fost un dobitoc să mă împotrivesc.

Am condus-o în camera mea şi am aprins o veioză, cât timp ea a cercetat dormitorul şi schiţele mele prinse în perete. Nu adusesem multe fete în acest apartament, mult mai puţine ajunseseră în patul meu şi, când o făcusem, nu mă deranjasem să aprind lumina. Ştiam camera după pipăit, locul biroului şi al fiecărui raft. Noptiera pe care ţineam creioanele de desen şi un mic caiet, ochelari pentru citit sau studiu în miez de noapte şi prezervative. În final, patul, unde tot ceea ce conta era să îi găsesc mijlocul. Întuneric beznă, eu conduceam, ele mă urmau.

Sau, pur şi simplu, rămâneam pe canapea.

Aşa ceva nu era pentru Jacqueline.

— Sunt grozave, a murmurat, iar eu am aşteptat, urmărindu-i privirea în timp ce analiza peretele, lăsând-o să-şi găsească schiţa, ştiind că o căuta. Când a zărit-o, a rămas nemişcată, privind-o. M-am aşezat lângă ea, amândoi foarte conştienţi de faptul că eu eram deja pe jumătate dezbrăcat.

S-a răsucit să mă privească şi nu mi-am dorit niciodată atât de mult să pot citi gândurile cuiva. *E rândul tău*, *Jacqueline*, mi-am spus în sinea mea, întrebându-mă până unde avea să mă lase să merg. Nu voiam să depăşesc limita nici măcar cu un centimetru. Nici să mă opresc cu un centimetru prea devreme.

M-am aplecat să-mi trec vârful limbii peste urechea ei, trasându-i arcul şi trăgând în gură cercelul cu diamant. Limba mea a apăsat pe porţiunea cu şurub, apoi s-a plimbat uşor peste pielea din spatele urechii, iar ea a gemut încet. I-am îndepărtat părul cu nasul şi am sărutat-o pe gât, lingând uşor pielea după fiecare sărut, tot mai jos, până când am întâlnit linia largă a decolteului puloverului.

Lăsându-mă într-un genunchi pe podea, i-am dat jos

cizmele, am revenit pe pat şi m-am descălţat şi eu. Am ridicat-o direct în mijlocul saltelei, m-am aşezat deasupra ei şi am aşteptat până când a deschis ochii. A clipit încet, apucându-mi un braţ, îmbătată de sărutul meu, dorindu-şi mai mult. Exact cum voiam s-o am.

— Spune stop oricând vrei tu să ne oprim. Ai înţeles?

A dat din cap că da.

Am întrebat-o dacă voia să ne oprim acum şi i-am mulţumit lui Dumnezeu când a scuturat din cap că nu. Şi-a înfipt ambele mâini de braţele mele când am pătruns din nou cu limba în gura ei, risipindu-mi orice reţinere când a tras-o şi mai adânc. M-am îndepărtat doar cât să o dezbrac de pulover şi să îl dau la o parte, revenind cu degetele şi gura pe curbura frumoasă a sânilor ei, deasupra sutienului negru de satin.

Mâna de pe umărul meu m-a oprit şi m-am scuturat în sinea mea. *Stop.*

M-am retras, dar înainte să pot interpreta ce avea nevoie, s-a ridicat, trecându-şi un picior peste şoldurile mele şi aplecându-se deasupra mea, pe mine, iar eu am tras-o în jos să o sărut, mângâindu-i cu palmele umerii şi spatele. S-a legănat peste mine şi nu am putut să-mi înăbuş geamătul produs de mişcare, un mârâit din adâncul pieptului, care o stârnea şi mai mult. Cu gura înclinată şi deschisă, promiţând sărutări intense, ameţitoare, s-a legănat din nou, iar degetele mele i-au găsit şi desfăcut încheietoarea sutienului, apoi au tras bretelele în jos. Apucând-o de talie, am tras-o mai sus şi i-am luat un sfârc în gură. *Dracu' să mă ia*, dacă nu era mai dulce decât orice gustasem vreodată.

Braţele i-au tremurat în timp ce gâfâia de plăcere, iar eu am rostogolit-o sub mine, apăsându-mi limba pe celălalt sân, transformând mamelonul într-un ghem împietrit, apoi sugându-l mai profund. Mi-am împletit degetele în părul ei, la ceafă, capturându-i gura cu un sărut şi mângâindu-i trupul, în jos, cu mâna cealaltă. Când s-a arcuit înspre mine, i-am descheiat nasturele blugilor şi am prins fermoarul între degete.

Smulgându-şi gura din a mea, a suspinat:

— Stai.

Iar eu am încremenit, privind-o. A gâfâit, uitându-se fix la mine, o cută de îngrijorare marcându-i fruntea.

— Stop? am întrebat-o, iar ea a încuviinţat, muşcându-şi buza umflată. Stop totul sau doar până aici?

A şovăit înainte să răspundă şi am vrut să-i spun până unde aş fi în stare să merg ca să-i ofer ceea ce avea nevoie, că aş fi făcut sau nu aş fi făcut orice mi-ar fi cerut.

Abia am auzit răspunsul ei.

— Doar… doar nu mai departe.

Mi-am pregătit corpul pentru o repriză de abstinenţă, dar mintea mea s-a bucurat.

— S-a făcut.

Am tras-o înapoi în braţele mele şi mi-am păstrat mâinile şi gura deasupra taliei şi peste blugi, prinzând-o de şolduri ca s-o trag de-a lungul coapsei mele, creând mişcări de frecare, ajutat de beneficiile gravitaţiei. Nimic din toate astea nu o deranja.

Am întors-o pe burtă, i-am dat părul într-o parte să-i pot săruta ceafa şi a oftat, relaxată. Firişoarele fine de păr mi-au gâdilat nasul şi am zâmbit, trecând cu limba peste micile ridicături ale vertebrelor, deplasându-mă din ce în ce mai jos, îngenunchind deasupra ei, masându-i cu mişcări largi şoldurile, coapsele, gambele, apoi urcând din nou. Am strâns-o de şold şi a chicotit, după care am sărutat-o apăsat pe mijlocul spatelui şi am întors-o din nou, luându-i un sfârc în gură. Râsul i-a dispărut subit, şi-a împletit mâinile în părul meu şi m-a ţinut lângă ea, tremurând.

Alunecând lângă ea, nu a trebuit să o conving să mă urmeze, căci s-a răsucit cu mine, alături de mine, aşezându-se în genunchi, între picioarele mele, în timp ce ne sărutam. Mâna mea i s-a mutat de pe şold, pe coapsă, împoldind-o, implorând loc suficient de larg, încât să alunece între noi. S-a mişcat şi mi-am strecurat degetele între picioarele ei.

— E OK aşa? am întrebat-o, iar ea a aprobat din cap şi a împins înspre mine, încleştându-mi pe bicepşi degetele mici.

Mi-am plimbat vârfurile degetelor peste denim şi ea a gemut drept răspuns. *Haide, iubito,* am îndemnat-o în tăcere şi m-am aplecat să o sărut, deschizându-i larg gura, afundându-mă în ea. Căldura îi radia din corp pe mâna mea şi eram convins că imaginaţia ei umplea toate golurile, în timp ce limba mea împingea în gura ei fierbinte şi degetele au găsit locul perfect în jurul căruia să orbiteze în cercurile moi, ritmate, exercitând

suficientă presiune cât să o aducă la extaz.

Când a terminat, şi-a dezlipit gura de a mea înăbuşindu-şi strigătul în umărul meu şi zgâriindu-mi braţele cu unghiile. Respiraţia a încetinit şi s-a calmat, cutremurându-se o ultimă dată când mi-am retras mâna.

Câteva momente mai târziu, a atins cu degetele nasturele blugilor mei. Fără să mă privească, a spus:

— Ar trebui să…

I-am ridicat bărbia şi am privit în adâncul ochilor ei albaştri.

— *Lasă-mi ceva la care să visez*, i-am şoptit, sărutând-o uşor.

Capitolul 17
LANDON

— Te-a folosit doar ca să se răzbune, mi-a zis Clark Richards, luni dimineaţă, chiar înainte să se sune de intrare. Maxfield, nu te-ai prins? Da, am dat-o în bară, dar mi-a venit mintea la cap. E a mea. Fetele ca Melody nu stau cu indivizi ciudaţi, ca tine.

Indivizi ciudaţi, ca tine.

Sub braţul său, Melody privea de-a lungul coridorului, fără să spună nimic. Nicio explicaţie. Niciun *pe mai târziu.* Nimic.

— Vrei să-l fac praf? m-a întrebat Boyce, când, zece minute mai târziu, am aruncat cu un coş de gunoi metalic, cu capac, în uşa toaletei băieţilor, ciobind-o şi aproape scoţând-o din balamale.

Cu mâinile încleştate pe marginea chiuvetei şi jurându-mi că nu aveam să plâng sau să vărs sau să urlu toate obscenităţile care-mi treceau prin minte, am clătinat o dată din cap. Clark Richards nu era decât acelaşi dobitoc dintotdeauna.

Melody era cea de care îmi permisesem să mă apropii. Dacă merita cineva să fie făcut praf, acela eram eu.

***

A doua zi, m-am trezit în patul meu fără să am idee cum

ajunsesem acolo. Telefonul meu era mort, deci nu ştiam cât e ceasul, dar se vedea lumină pe sub uşa cămării şi în casă era linişte. Ziua anterioară trecuse ca prin ceaţă, iar de orele de după lăsarea întunericului nu îmi mai aminteam deloc. Am închis ochii şi m-am concentrat.

Chiulisem cu Boyce după atelier şi el condusese până la plajă, unde încă se mai vedeau amprentele vacanţei de primăvară: ambalaje, pungi de plastic, cutii de conserve, câte un prosop de plajă abandonat sau o pereche de bikini. Cerul era de un cenuşiu deschis. Înnorat. Ne-am aşezat pe o stâncă, lângă unul dintre locurile noastre de întâlnire obişnuite, şi am privit apa.

Prin faţa ochilor mei treceau bărci cu motor, dar nu puteam să fiu atent la nimic. O familie cu o pătură, un coş de picnic şi un frigider mobil a ocupat un loc de lângă mal. Fratele şi sora aveau aceeaşi înălţime, gemeni, probabil. Preşcolari. Se tot îndemnau unul pe altul să intre în apa încă rece. Fiecare încercase de câteva ori să înainteze în ea. Niciunul nu reuşise mai mult de glezne, înainte de a se întoarce zgribuliţi, de parcă ar fi călcat pe cuburi de gheaţă.

— Frate, oferta mea să-l fac praf rămâne valabilă, a vorbit Boyce trăgând din ţigară.

Am clătinat din cap.

— Fata aia nu merită.

Nu era adevărat. Ştiam asta, dar nu conta, aşa că nu l-am corectat.

Nu puteam să-mi dau seama ce voise de la mine. Oare fusesem doar un artificiu folosit ca să-l facă gelos? Ca să-l recucerească? Oare voise să evadeze din viaţa ei, dar nu fusese suficient de curajoasă încât să meargă până la capăt? Sau poate că era mult mai simplu. Poate că-mi imaginasem tot ce se petrecuse între noi şi nu fusesem niciodată destul de bun pentru ea. Fusesem de umplutură, nimic mai mult.

— Încă te mai gândeşti să-ţi pui piercing în limbă? m-a întrebat Boyce.

Fumul ţigării lui s-a risipit brusc într-o rafală de vânt dinspre golf, care mi-a ridicat părul şi mi la adus în faţă. Am scuturat capul, să îl îndepărtez din ochi. Frizura scurtă, militărească a lui Boyce nici nu s-a clintit.

Copiii de lângă mal chicoteau, aruncându-şi mâinile în aer şi alergându-se în cerc. Mi-era greu să cred că fusesem şi eu atât de mic. Atât de fraged. Atât de fericit şi neştiutor. Mai târziu, îi aştepta durere. Chin. Pierdere. Nu realizau asta şi nici nu le doream să o facă, dar, în acelaşi timp, uram faptul că eu nu ştiusem. Crezusem că totul mi se cuvine: mama, prietenii mei din Alexandria, antrenamentele de hochei. Visasem la un viitor strălucit, pentru că asta le îndeamnă lumea să faci atunci când eşti copil, dar este cea mai mare minciună. Că poţi să-ţi faci planuri. În realitate, habar n-ai ce ţi-e scris şi nici ei n-au nici cea mai vagă idee.

Cu câteva săptămâni mai devreme, în fiecare duminică după-amiază, bunicul mă învăţase să conduc. Fusese aici în fiecare seară să-mi pregătească cina şi să tempereze animozităţile dintre mine şi tata. Ieri, crezusem că mă îndrăgostesc de Melody Dover. Acum, bunicul nu mai era. Nici acel sentiment naiv şi ignorant pe care îl simţisem pentru ea. Şi ar fi trebuit să-mi dau seama. Eram cel mai mare dobitoc din lume, pentru că *ar fi trebuit să-mi dau seama.*

— La dracu’, nu, i-am răspuns lui Boyce, dând pe gât şi ultima gură de suc. Cred că în buză.

Boyce a făcut o faţă îngrozită. Tipul ăsta nu se temea de nimic, decât de ace. Era de-a dreptul amuzant.

Am arătat cu degetul în direcţia lui.

— Da, uite, exact de asta. Toţi cei care se vor uita la el vor avea reacţia asta.

— Deci, ţi-l faci ca să arăţi tuturor că eşti nebun de legat şi îţi place durerea?

— OK.

I-am întins cutia goală de suc, iar el a aruncat în ea mucul ţigării. Boyce era, în mod inexplicabil, împotriva poluării, o unică rămăşiţă din perioada lui de cercetaş. Înainte ca mama lui să părăsească oraşul, pe tatăl, pe fratele lui şi pe el. Înainte ca taică-său să înceapă să-şi folosească fiii pe post de saci de box şi lucruri precum tabăra de cercetaşi să devină imposibile.

— Huh. E ciudat, dar are logică. Îmi place.

A primit un mesaj de la Rick, care plasase destulă marfă săptămâna trecută, încât să putem petrece gratis în seara asta.

— Thompson a făcut rost de pastile şi de iarbă. A zis să aducem bere. Deci, ai chef?

— La dracu’, da. De ce nu?

Cum reuşea Boyce să tasteze coerent cu degetele alea neanderthaliene era un mare mister, dar îi zburau pe suprafaţa telefonului.

— *S-a făcut.* Mai avem câteva ore de pierdut vremea. Hai să luăm camioneta din parcare şi să căutăm ceva de mâncare.

Uitasem complet de camionetă. Când am ajuns, am găsit-o singură în parcarea şcolii, având cuvântul CIUDAT scrijelit cu cheia pe portiera şoferului.

— Până aici i-a fost, a exclamat Boyce, uitându-se lung la ea. Îl fac praf.

Nu-mi păsa ce-mi spunea sau ce-mi făcea *mie* Clark Richards, dar camioneta mea era o extensie a bunicului, iar asta era lipsă de respect faţă de el.

— Invită-l şi pe el în seara asta, Wynn.

Boyce a afişat un zâmbet răutăcios, care îmi era foarte familiar, din amintirile clasei a nouă. N-aş fi fost câtuşi de puţin surprins dacă, pe lângă el, i-ar fi crescut coarne şi o mustaţă malefică.

— Aşa te vreau, Maxfield, mi-a răspuns, mişcând din degete, trimiţând cuiva un mesaj. Se rezolvă.

Potrivit oglinzii din baie, avusesem o noapte de pomină. Ochi negru. Nas umflat. Maxilar învineţit. Ceasul de perete din bucătărie indica după-amiază devreme, deci, oficial, chiulisem toată ziua. Mi-am pus telefonul la încărcat, am băut o Coca-Cola, am pornit cafetiera şi am intrat la duş, cât timp se făcea cafeaua.

Coastele, de asemenea, erau vinete şi mă dureau, iar pumnii îmi erau zdreliţi. Încă plin de sânge, chiar şi după ce mă spălasem cu săpun, m-am dat peste tot cu unguent, apoi m-am îmbrăcat cu pantaloni de trening gri închis şi o bluză de baseball roşu cu alb, tresărind tot timpul din cauza durerii ascuţite pe care o simţeam într-o parte. Era o agonie să inspir adânc, iar tuşitul şi mai rău. Am cântărit posibilitatea unei coaste rupte. Stând la masa din bucătărie cu capul în mâini, m-am uitat la ceaşca goală şi am încercat să-mi aduc aminte cum căpătasem lovitura asta.

Când am intrat să cumpărăm bere, vânzătoarea noastră obişnuită era plecată. Femeia din spatele tejghelei nu a vrut să ne creadă când i-am spus că eram mai în vârstă decât păream.

— Pe naiba, ne-a spus, trăgând cele douăsprezece cutii de Bud Fight în partea ei de tejghea. Gura nu i se mişcă din linia ei orizontală, iritată.

În loc de bere, am furat o sticlă de Jim Beam din colecţia lui Bud Wynn.

— Eşti sigur de asta? l-am întrebat pe Boyce, el fiind cel care avea să plătească pentru el, într-un fel sau altul.

Boyce ridică din umeri.

— Poate că o să uite că l-a avut.

Am ridicat o sprânceană.

— Sigur.

Taică-său era un alcoolic agresiv. Şi nu uita niciodată nimic.

Mateo Vega, unul dintre prietenii lui Boyce, a fost primul care ne-a întâmpinat când am ajuns pe plaja. Ne-am salutat toţi trei, Vega făcând semn din bărbie când Boyce a întrebat dacă Richards era acolo.

— Da, omule. L-am văzut acum cinci minute.

Boyce l-a mai întrebat ceva ce nu am putut să aud, deşi bănuiam că voia să ştie dacă îşi cărase şi prietena cu el. Vega a clătinat scurt din cap.

— Dar şi-a adus doi colegi din echipă, ne-a avertizat.

— Am înţeles, i-a răspuns Boyce.

I-am predat sticla lui Thompson şi am procurat destule porcării cât să ne pierdem amândoi minţile.

Nu vreau să fumez până nu-l găsesc pe Richards, i-am zis, fără să realizez, înainte să rostesc cuvintele, că *simţeam nevoia* să îl bat măr şi nu voiam să-mi diminuez furia cu nimic.

Zece minute mai târziu, dorinţa mi s-a împlinit. Richards stătea pe un mini frigider, cu un pahar albastru în mână. Cum am pus ochii pe el, nu am mai văzut nimic altceva. Nici pe prietenii lui, nici pe ai mei.

Boyce: Te-ai trezit?

Eu: Da. Încercam să-mi amintesc ce-am făcut aseară. Eşti

la scoală?

Boyce: Da. Nici Richards nu e. Doamne, ce i-ai tras-o! Ştiam că eşti în stare, dar, fir-ar!

Eu: Există posibilitatea să am o coastă ruptă?

Boyce: Rahat! Posibil. Trec pe la tine după ore.

Mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea şi am deschis uşa camerei bunicului. Deja mirosea a mucegai. Lumina soarelui pătrundea prin crăpăturile mici din obloanele vechi de metal, ruginite în câteva locuri, unde se scorojise vopseaua. Particule de praf intrau printre grinzi, ridicate de intrarea mea. Mobilierul fusese golit, nu erau cearşafuri pe pat sau ochelari pe noptieră. Tata stivuise lângă perete câteva cutii din lemn. Erau marcate cu ani, în scrisul lui ilizibil.

Nu îmi trecuse prin cap că aş putea să-i cer voie să mă mut aici, în loc să rămân în cămară. Evident, nici tata nu se gândise la asta.

M-am aşezat pe marginea saltelei goale şi am sorbit din cea de-a doua ceaşcă de cafea, limpezindu-mi, puţin câte puţin, mintea. După bătaia mea cu Boyce, bunicul mă învăţase cum să strâng pumnul corect şi cum să lovesc cu el.

Aseară, m-am dus ţintă la Richards şi l-am ridicat de jos, înfigându-mi ambele mâini în cămaşa lui. A scăpat paharul şi s-a smucit din strânsoarea mea, poticnindu-se un pas înapoi. Dacă prietenii lui au făcut vreo mişcare în apărarea lui, Boyce şi Mateo i-au convins să stea deoparte. Nimeni nu a intervenit.

— Ce-ce mama dracului, Maxfield?

Am păşit mai aproape şi m-am aplecat deasupra lui.

— Eşti un fătălău, un laş nenorocit, Richards.

S-a ridicat, scrutând mulţimea din jurul nostru, şi a râs.

— Ce-ai păţit, ciudatule, te-ai supărat că prietena mea n-a vrut să ţi-o sugă?

M-a împins cu ambele mâini sau a încercat s-o facă.

Am simţit zâmbetul batjocoritor făcându-şi loc pe faţa mea.

— O, ba mi-a supt-o foarte bine.

Cu ochii scăpărând de mânie, a lansat un pumn care doar mi-a şters obrazul. Am dat înapoi şi l-am pocnit în gură, zdrelindu-mi încheieturile în dinţii lui. A încercat să mă lovească

în tors, dar l-am blocat cu un cot şi i-am tras una în stomac, provocându-i un geamăt satisfăcător. Ne-am despărţit şi ne-am mişcat în cerc.

— Eşti un ratat, ciudatule, a gâfâit. Trebuie să înveţi să nu te mai bagi între un tip şi ceea ce îi aparţine.

A repetat lovitura în falcă, cu acelaşi rezultat.

Am râs, un sunet caustic.

— Tu crezi că e vorba de *Melody*?

Explozia de durere care a ţâşnit prin mine când i-am pronunţat numele m-a luat pe nepregătite. Profitând de neatenţia mea, mi-a tras o lovitură mai bună. Nasul mi-a scârţâit şi am văzut stele verzi. S-a pregătit pentru încă una, dar m-am ferit, repezindu-mă la el şi trântindu-l în nisip.

— Normal că e vorba de *Melody*, mi-a răspuns.

Ne-am tăvălit şi ne-am lovit unul pe altul încă de vreo două ori, fiecare aterizând cu destulă forţă pentru a ne da sângele.

— Vrei ceva ce nu poţi să ai şi pentru care n-ai să fii niciodată destul de bun.

Revenind amândoi în picioare, am încercat să-i dau un pumn dintr-un unghi prea larg şi am ratat. Mi-a pus piedică şi am aterizat pe cutia cu gheaţă, dar l-am tras cu mine şi m-am folosit de avântul lui ca să-l arunc peste capul meu. Înainte să se poată ridica, am sărit pe el şi l-am lovit de două ori.

— Nu dau *doi bani* pe ea, *jegos* încrezut!

I-am mai tras un pumn şi vederea i s-a înceţoşat. Înainte să-l las inconştient, am simţit mâini luându-mă de pe el şi l-am văzut chinuindu-se să se ridice de jos cu ajutorul prietenilor. Ţinându-mă de coastă şi gâfâind cu guri mici de aer, fiecare dintre ele provocându-mi o durere ascuţită, am arătat cu un deget spre el.

— Dar, dacă te mai atingi o dată de camioneta mea, eşti *terminat.*

Când a apărut Boyce, dintre toate persoanele cu care ar fi putut să vină, a adus-o pe *Pearl.* Nici nu ştiam că îşi vorbeau.

— N-am să ajung medic decât peste zece ani, ştii? a spus ea, uitându-se urât la Boyce. Ar trebui să meargă la urgenţă. Nu înţeleg ce e aşa mare scofală. Nu e ca şi cum ar avea plăgi înjunghiate de la ritualul de iniţiere a vreunei bande.

Boyce a oftat.

— Eşti deja aici. Doar uită-te.

— Bine.

Dându-şi ochii peste cap, s-a întors spre mine.

— Întinde-te pe canapea.

După ce m-a apăsat în mai multe locuri dureroase, dar nu insuportabil şi m-a ascultat la plămâni cu un stetoscop împrumutat din dulapul tatălui ei vitreg, a spus că nu crede să mai am vreo altă rană.

— Este posibil să-ţi fi fracturat o coastă, dar nu există tratament pentru asta. Trebuie să se vindece de la sine. O să dureze şase săptămâni. Fără bătăi şi fără mişcări violente, mi-a indicat, aruncându-i o privire ameninţătoare lui Boyce.

— Ce-i? Nu eu am făcut-o. Şi… n-ar trebui să-l bandajăm?

— Dar sunt sigură că l-ai încurajat s-o facă. Şi, nu.

S-a uitat la mine.

— Trage adânc aer în piept cât de des poţi şi tuşeşte de câteva ori pe zi, ca să te asiguri că ai plămânii curaţi.

Apoi, întorcându-se spre Boyce, şi-a băgat stetoscopul în poşetă şi a zis:

— Dacă îl bandajăm, n-o să mai poată să facă aceste două lucruri. Poate să folosească pachete cu gheaţă, pentru durere. Poţi să-i faci unul dintr-o pungă cu fermoar şi gheaţă. Zdrobită, dacă se poate.

— Imediat, i-a răspuns el, salutând-o şi îndreptându-se spre bucătărie.

— Mersi că ai venit, am spus, încă confuz.

Pearl şi Boyce nu stăteau niciodată de vorbă la şcoală dacă nu era necesar pentru ora de biologie şi, deşi era clar că el o plăcea, ea nu păruse niciodată interesată. În plus, tocmai îi trăsesem o mamă de bătaie iubitului celei mai bune prietene a ei.

În timp ce Boyce scotea gheaţă din congelator, ea s-a aşezat pe canapea, lângă mine, fixându-şi ochii întunecaţi într-ai mei.

— Dacă vrei să ştii, m-am înşelat în privinţa lui Clark. E un dobitoc. Şi nu-mi vine să cred că ea l-a primit înapoi.

Oftând, s-a uitat pe fereastră.

— Presupun că e un rău cu care s-a obişnuit.

LUCAS

Când am lăsat-o pe Jacqueline la cămin, nu eram atent decât la ea. Asta până când a ajuns lângă trepte, la capătul cărora se afla fostul ei iubit, plimbându-şi privirea între mine şi ea. Ea nu l-a remarcat, până când aproape a intrat în el.

Nu m-am mişcat decât ca să-mi încrucişez braţele la piept şi să le urmăresc atent limbajul corpului.

În timp ce vorbeau, el a continuat, din când în când, să arunce priviri în direcţia mea, pe deasupra capului ei. În cele din urmă, ea s-a întors şi mi-a făcut cu mâna, dându-mi de ştire că totul era OK. N-aveam de gând să plec, pentru că limbajul trupului său îmi spunea că e agitată, stând cu mâinile în şold în timpul discuţiei, iar apoi, cu braţele încrucişate în defensivă. Erau prea departe de mine ca să le descifrez cuvintele, dar tonul vocilor era suficient de ridicat, pentru a ajunge până la mine. Al ei era supărat. Al lui era împăciuitor.

O cunoşteam destul de bine încât să ştiu că împăciuitor nu avea să-i pice bine.

Două cuvinte am auzit-o spunând clar: „E. *Jacqueline*”. Cu asta, şi-a lăsat braţele pe lângă coapse, strângând din pumni.

El a păşit mai în faţă. Ea nu s-a îndepărtat, dar, când a ridicat o mâna spre faţa ei, iar ea s-a tras un pas înapoi, am sprijinit motocicleta şi m-am îndreptat spre ei. Ea a băgat cardul de acces şi a deschis uşa cu forţă, iar el a urmat-o. Am apucat-o exact înainte de a se închide, în timp ce Jacqueline se întorcea spre el, cu gura deschisă. Când m-a văzut, s-a oprit.

— Eşti bine, Jacqueline? am întrebat-o, apropiindu-mă de ea şi căutând semne de agresiune.

Mai presus de orice, tipul emana un aer protector, care s-a intensificat când m-a recunoscut ca fiind tipul care le reparase aerul condiţionat în casa frăţiei.

— Ce-ar zice administraţia despre faptul ca adulmeci pe lângă studente? a mârâit, şi am avut nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol să nu reacţionez.

M-am întors spre Jacqueline, fără să îl bag în seamă,

singurul lucru pe care un tip că el nu îl poate înghiţi cu uşurinţă şi singurul răspuns pe care puteam să i-l dau cu vârf şi îndesat.

Ea mi-a spus că e bine, uitându-se îngrijorată la mulţimea ce se strângea în jurul nostru, pe care abia acum începeam să o observ. Ceva din fata asta făcea ca totul în jurul meu să dispară. Uneori, acest lucru era ideal, iar alteori, putea fi periculos.

Apoi, Kennedy Moore a gesticulat spre mine şi a spus exact lucrul greşit.

— Te-ai cuplat şi cu *tipul ăsta*?

— Cum adică şi? l-a întrebat, cu o vocea atât de vulnerabilă, iar eu voiam să îi trag un pumn în gură, pentru a-i opri cuvintele înainte de a le spune.

— Pe lângă Buck, a continuat el.

Ea a rămas cu gura căscată, nemaiputând să scoată niciun sunet.

Moore a apucat-o de braţ şi a început să o ducă de acolo, şi, fără să mă gândesc de două ori, i-am smucit încheietura mâinii şi i-am luat-o de pe ea. Voiam să i-o rup.

— Ce dracu’? a pufnit el, şi, în acel moment, am ştiut că nu terminase cu ea.

Credea că putea să o recucerească sau, poate ştia că putea.

Dar Jacqueline şi-a încleştat maxilarul, a pus o mână pe braţul lui şi i-a cerut să plece. S-a împotrivit, susţinându-şi convingerea că eram *omul de la întreţinere*, lucru pe care nu îl puteam contrazice fără să-l pun pe Joseph în pericol de a-şi pierde slujba.

— E *student*, Kennedy, s-a răstit ea.

El a spus ceva despre o conversaţie între ei săptămâna următoare, când aveau să ajungă acasă. Ea nu i-a răspuns, păstrându-şi o expresie neutră.

Ştiam că aluzia la Buck o tensionase, dar nu din motivele intenţionate de el. Vorbise ca şi cum ea ar trebui să îşi facă griji din cauza unei reputaţii proaste, ceea ce era o prostie. Ideea că lumea ar fi putut bârfi despre *aventura* ei cu idiotul care o agresase mă făcea să vreau să-l găsesc şi să-l iau din nou la bătaie.

Moore m-a săgetat cu privirea, de parcă ar fi putut să mă

intimideze. Speram să nu fie atât de prost, pentru că ar fi fost mult mai uşor de pus la pământ decât colegul lui violator. Părea să creadă că resentimentele sale erau ameninţătoare, dar era complet lipsit de antrenament, un adversar slab. Din două lovituri l-aş fi lăsat lat. Probabil că nici nu participase vreodată la o luptă reală, l-am susţinut privirea până când s-a răsucit şi a ieşit pe uşă.

Apoi, Jacqueline m-a atins şi corpul mi s-a relaxat. M-a tachinat cu privire la multitudinea mea de slujbe, iar eu i-am spus că treaba cu întreţinerea era ceva rar şi că pentru tăvăleala cu autoapărarea mă oferisem voluntar.

— Bănuiesc că ar trebui să mai adăugăm una, hm? a spus ea, iar eu am înlemnit, gândindu-mă că se referea la cea *de preparator la economie* în timp ce mă luptam să-mi menţin expresia impasibilă.

— Apărător personal al lui Jacqueline Wallace? a continuat.

Nu ştiam dacă să mă simt uşurat sau dezamăgit. Nu voiam să-i spun, dar voiam să ştie.

— Altă slujbă voluntară, Lucas? s-a apropiat de mine, jucăuş, fermecându-mă cu privirea aceea, a ei. Cum o să mai ai timp de învăţat? Sau de făcut ceva distractiv?

M-am întins după ea şi am tras-o lângă mine. Drace, fata asta mă făcea să *doresc.*

— Există unele lucruri pentru care o să găsesc timp, Jacqueline, i-am şoptit, sărutând-o pe gât, în zona sensibilă de lângă ureche, care o făcea să se înmoaie, atunci când o atingeam uşor, cu buzele.

A suspinat încet, când am lins şi am supt pielea delicată, având grijă să nu i-o însemnez cu o vânătaie. Era o fată senzuală, dar decentă. Semnele i-ar fi plăcut doar dacă ar fi fost ascunse de orice ochi, mai puţin de ai ei.

Pentru moment, am sărutat-o şi i-am dat drumul.

***

I-am trimis lui Jacqueline, prin e-mail, însemnările mele cu privire la lucrarea ei, subliniind faptul că ajunsese cu materia la zi, dar că aveam să continui să-i trimit fişele de lucru pentru

ultimele două săptămâni de şcoală. I-am dat de ştire, de asemenea, că miercuri aveam să plec acasă, unde nu există net, aşa că nu voi putea fi contactat. *Ca Landon.*

Dacă bunicul m-ar fi putut vedea acum, ar fi clătinat din cap şi ar fi oftat din greu. Şi dacă m-ar fi putut atinge, m-ar fi tras de urechi şi mi-ar fi spus cât sunt de idiot.

Mi-a răspuns la e-mail, să-mi spună că părinţii ei plecau la schi, dar că se ducea acasă oricum şi avea să stea acolo de una singură. În niciunul dintre scenariile pe care mi le imaginasem, nu apărea faptul că fata asta avea nişte părinţi atât de neglijenţi.

Aveam să parcurg drumul de patru ore, până la coastă, în maşina lui Heller. Închiriaseră o casă pe plajă şi plănuiau să pregătească acolo cina de Ziua Recunoştinţei. Eu aveam să stau cu tata şi să mă bucur de câteva zile de tăcere absolută, cu excepţia cinei, pe care urma să o luăm mereu cu Charles, Cindy, Carlie şi Caleb.

Cole îşi găsise o prietenă la Duke şi hotărâse să meargă acasă la ea, în Florida, în prima lui vacanţă, în loc să se întoarcă acasă. Taică-său îl necăjise vreo două săptămâni cu mesaje despre soacre, cum că ar fi fost ţinut sub papuc şi întrebări precum: „Ţi-ai schimbat domiciliul?” Cole negase vehement că ar fi vorba de căsătorie sau socri, în timp ce Heller se prăpădea de râs la fiecare mesaj înfuriat primit de la fiul său cel mare. Aş fi vrut să îi pot povesti lui Jacqueline.

***

În mod previzibil, altercaţia cu Kennedy Moore îmi înviorase ostilitatea faţă de el şi mi-o mai crescuse puţin. Cursul de luni fusese un chin, între încercări eşuate de a-l ignora sau măcar de a rezista impulsului trimiterii de insulte telepatice către ceafa lui. Când, la sfârşitul orelor, se întorsese şi îi zâmbise lui Jacqueline, am părăsit sala de curs, înainte să cobor treptele şi să fac o crăpătură în zâmbetul lui demn de reclame la pastă de dinţi.

Sprijinindu-mă de peretele de lângă uşa pe care ieşea Jacqueline de obicei, am văzut-o venind cu tipul care stătea lângă ea la curs. Participase la una sau două din seminariile mele de la începutul semestrului, în urmă cu trei luni. Amândoi au

părut că mă observă în acelaşi timp şi puteam să jur că despre mine discutau în timp ce se apropiau. După ce i-a urat vacanţă plăcută, s-a îndreptat spre ieşirea opusă, iar eu am examinat expresia feţei lui Jacqueline după semne că el îi spusese că sunt preparatorul cursului. S-a jenat când s-a uitat la mine, fruntea încreţindu-i-se uşor. Neputând să o descifrez, mi-am potrivit pasul cu al ei, când a trecut, şi am împins uşa deschisă, ca să ieşim împreună. Cotul i s-a atins de mine şi mirosul ei deja cunoscut mi-a reîmprospătat amintirile de sâmbătă seară.

— Putem să ne vedem diseară? am întrebat-o.

— Am un test mâine, la astronomie, mi-a răspuns.

Avea să înveţe în grup, toată seara. Nimic neobişnuit în asta, cu excepţia scurtei pauze pe care făcuse să sune mai mult a pretext decât a motiv.

Urmărit de un persistent sentiment de expunere, am scrutat mulţimea de studenţi, în căutarea sursei. Intuiţia îmi spunea că sursa era chiar lângă mine, dar trebuia să fie o greşeală.

— Mâine seară?

— Am repetiţie cu ansamblul, mâine, a spus, şi ţiuitul din urechi s-a intensificat.

Mi-a vorbit despre faptul că lipsise de la repetiţia de duminică dimineaţa şi că trebuia să îşi împacheteze contrabasul pentru vacanţă. Teren familiar, dar mintea mea a ezitat, realizând că era familiar pentru *Landon*, nu pentru *Lucas.*

Mă aruncam, cu capul înainte, într-un zid de beton, un zid de care mă mai lovisem o dată, cu toată forţa. Nu era nevoie să simt cum totul se sfărâmă în jurul meu ca să recunosc senzaţia. Aveam nevoie de această vacanţă. Aveam nevoie de valurile de pe ţărm şi de prezenţa tăcută a tatălui meu. Trebuia să aflu dacă puteam să scap de această obsesie.

Privind-o în ochi, am rugat-o să-mi trimită un mesaj dacă îşi schimba planurile. Cu fiecare particulă de voinţă pe care o aveam, i-am spus:

— Pe curând, Jacqueline.

Şi am plecat, fără să o ating sau să o sărut de la revedere.

Capitolul 18
LANDON

Crezusem că loviturile aplicate lui Clark Richards aveau să mă facă să mă simt mai bine, şi chiar mă făcuseră. Mă simţeam mult prea bine, dacă există undeva, în lumea asta, senzaţia de mult prea bine. Fiecare pumn cu care îl nimerisem, până şi cei pe care îi încasasem, mă amorţiseră şi eliminaseră ciudatul jalnic de până atunci, aducând la viaţă, în locul lui, un nemernic insensibil.

Bătaia mea cu Boyce, de anul trecut, începuse procesul, dar bumbăceala pe care i-o dădusem lui Richards fusese punctul de cotitură. Găsisem ceva mai bun decât combinaţia dintre pastile şi iarbă, mai bun decât alcoolul, mai bun decât sexul, care să-mi reducă la tăcere vocile din cap. Pentru că, nici măcar când aceste lucruri funcţionau, şi, uneori, o făceau, nu puteau să acopere vocea mea interioară, care nu mă lăsa niciodată să uit complet. Niciodată.

***

— N-o să lipsesc decât trei zile, spusese tata, încadrându-i faţa cu palmele. În weekend ne întâlnim cu Charles şi Cindy, nu-i aşa? Să planificăm excursia aia de Crăciun, la Rio, cu care voi două ne tot pisaţi de ani de zile.

Ea s-a bosumflat, încruntându-se la el cu o falsă supărare.

— Ah, deci vă pisăm, nu? Atunci, poate vrei să rămâi acasă, domnule Grinch.

Mâinile lui au alunecat de pe umerii ei până la coate, desfăcându-i braţele încrucişate la piept şi trăgându-le spre al său, apoi a lipit-o de el şi i-a ridicat bărbia.

— Nu mă poţi lăsa acasă, Rosie, i-a murmurat. Nu după noaptea trecută.

S-a aplecat să o sărute, de parcă eu n-aş fi stat la câţiva metri de ei.

— Doamne, voi doi, *luaţi-vă o cameră.*

Am strâns controllerul în mână, hotărât să mă uit numai la ecran şi la skateboarderul meu, care făcea ollie-uri în spaţiile

dintre clădiri şi alunecări pe scări rulante, chestii care, în viaţa reală, m-ar fi omorât. Am încercat să-mi închid ochiul stâng, ca să nu-mi mai văd părinţii, care stăteau lângă uşă, spunându-şi un la revedere lung, unul în gura altuia.

— De asta ţi-am cumpărat televizor şi consolă de jocuri pentru camera ta, fiule. Ca eu şi mama ta să ne putem bucura de… a zâmbit spre ea, de restul casei.

Am apăsat pe *pauză* şi m-am rezemat de perna canapelei, cu ambele mâini la ochi.

— Oh, frate! *Pe bune*?

Mama a râs.

— Nu-l mai necăji!

— Nu mă pot abţine, i-a răspuns tata.

Oftând, i-a îndreptat cravata perfect dreaptă.

— De fapt, mă gândeam că, de Crăciunul ăsta, ar trebui să mergem în vizită la tatăl tău. E mereu atât de singur, Ray…

Relaţia tatălui meu cu tatăl său era însăşi definiţia cuvântului *complicat.*

— El a ales să fie singur. Îi place.

— Dar, iubitule, se bucură aşa de mult când îl vizităm! îl adoră pe Landon şi n-o să trăiască o veşnicie.

Părinţii mamei avuseseră peste patruzeci de ani când o aduseseră pe lume. Fusese un copil surpriză, apărut cu mult după ce se obişnuiseră cu ideea că nu vor avea copii. Profesori de renume în domenii analitice, îşi răsfăţaseră la maximum fiica surprinzător de artistică. Astea erau cuvintele ei. Ne părăsiseră amândoi înainte ca eu să împlinesc cinci sau şase ani. Mamei îi era foarte dor de ei, dar eu abia mi-o aminteam pe bunica, iar pe bunicul deloc.

Bunicul, tatăl tatălui meu, era singurul bunic pe care îl mai aveam.

— Crede doar că şi-a găsit, în sfârşit, un fraier care să preia afacerea familiei Maxfield, a citat, făcând ghilimele în aer. Pentru că lui Landon îi place să meargă cu el pe barcă. În plus, abia l-am văzut acum câteva luni, în iulie.

În ciuda acestor argumente, i-am simţit capitularea în voce, acceptând tot ceea ce dorea mama. Aşa făcea mai mereu.

— Când am evadat din oraşul ăla, nu am intenţionat să mă

mai întorc vreodată. Şi uite cum tu mă faci să merg în fiecare vară. Acum vrei şi de Crăciun?

— Pentru că aşa trebuie să facem. Şi pentru că nu mai eşti un adolescent îmbufnat, de optsprezece ani. Eşti bărbat în toată firea.

El a sărutat-o din nou, înfăşurându-şi braţele în jurul ei şi mormăind.

— Ai dreptate, sunt.

— Minor în cameră! Chiar aici! Pe canapea! Cu inocenţa spulberată! *De propriii săi părinţi*!

— Du-te şi pregăteşte-te pentru şcoală, copilaş, mi-a spus mama, numindu-mă aşa cum o făcea doar în faţa tatii sau când eram singuri.

Tinerii de treisprezece ani nu le puteau permite mamelor să spună prostii din astea în public sau în faţa prietenilor.

Am oprit jocul şi părinţii *încă se sărutau.*

— Cu plăcere.

Când am trecut prin dreptul lor, mi-am făcut ochelari de cal cu palmele.

— Mai întâi, îmbrăţişează-l pe tata de la revedere.

M-am întors o sută optzeci de grade la baza scărilor şi l-am strâns pe tata într-o scurtă îmbrăţişare. M-a bătut pe umăr şi s-a uitat la mine, încă mult mai înalt, deşi începeam să îl ajung.

Ieri, o ridicasem pe mama în braţe, doar ca să-i dovedesc că pot, iar ea ţipase şi chicotise.

— Mai ieri îţi schimbam scutecul.

Am zâmbit stânjenit.

— Mamă, pe bune, *asta* e amintirea din copilărie pe care vrei să mi-o evoci?

M-a împuns în piept, arcuind o sprânceană.

— Doar dacă nu vrei să aduc vorba despre cum te hrăneam.

Am lăsat-o jos.

— Bleah, *nu.* În!

— Învaţă bine şi antrenează-te din greu pentru meciul de duminică, împotriva retarzilor de la Annandale, mi-a spus tata. Mă întorc joi.

Mi-a ciufulit părul, ştiind că nu-mi prea plăcea, de asta o şi făcea.

M-am răsucit de sub mâna lui.

— Ai folosit bine cuvântul retard, bătrâne. Vocabularul ţi se îmbunătăţeşte.

A zâmbit.

— OK, uriaşule.

Mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a privit în ochi.

— Tu eşti bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta.

— OK, tată. Aşa voi face.

Am salutat milităreşte şi am fugit pe scări, cu gândul la meciul din weekend şi la Yesenia, pe care plănuisem să o invit în oraş până la sfârşitul orelor, dacă puteam să-mi adun suficient curaj s-o fac.

LUCAS

Temperatura pe plajă era de peste douăzeci de grade, media pentru această perioadă a anului. Familia Heller mă lăsase la tata, înainte să se îndrepte spre casa de vacanţă pe care o închiriaseră cu un curcan în proces de decongelare şi o cutie plină cu cartofi, fasole verde, pesmet şi afine.

— Ne vedem mâine, ne-a informat Cindy. Mâncăm pe la ora unu. Şi, dacă nu e gata curcanul, *bem* pe la ora unu.

Boyce: Ai ajuns?

Eu: Da. Lasă-mă vreo două ore.

Mi-am aruncat geanta pe pat. Camera nu mi se păruse niciodată mai mică. Era ca un cocon. Ieşisem din el şi zburasem de aici cu mai bine de trei ani în urmă, iar acum era doar un loc strâmt, rămas mic, familiar, dar, în acelaşi timp, ciudat.

Peretele gol era plin de găuri, iar rafturile opuse erau aproape goale. Tata nu mutase lampa înapoi, în bucătărie, ci încă mai atârna aproape de tavan, răspândindu-şi lumina de jur-împrejur. Câteva manuale vechi stăteau stivuite pe un raft, împreună cu Biblia bunicului şi un album de liceu. Mai era şi un

plic, pe care nu îl remarcasem când venisem ultima oară în vizită. Conţinea cam o duzină de fotografii pe care nu le văzusem niciodată.

Una fusese făcută în prima mea zi de clasa a opta, când ieşisem din maşină, în uniforma nouă. Toate hainele care mi se potriviseră cu trei luni în urmă îmi rămăseseră mici. Am zâmbit la cameră, la mama, în timp ce un băiat care trecea pe trotuar, prin spatele meu, ne-a stricat poza, scoţând limba în colţul gurii. Tyrell. Urât sau iubit de către toţi profesorii, era unul dintre cei mai amuzanţi tipi pe care îi cunoscusem vreodată. În fundal, mai aproape de clădirea şcolii, trei fete stăteau de vorbă. Una era cu faţa spre aparatul de fotografiat. Avea părul şaten închis, strâns în coadă, şi ochi negri, aţintiţi spre ceafa mea. Yesenia. Acum, probabil, se pregătea să intre la facultatea de drept sau să îşi înceapă stagiul în contabilitate sau să aplice pentru programe de master în film sau sociologie. Nu o cunoscusem atât de bine, încât să îi ştiu interesele sau ambiţiile, în afară de interesul pe care îl avea pentru mine. La treisprezece ani, asta era tot ceea ce conta.

Am scotocit printre celelalte fotografii, oprindu-mă la una care o înfăţişa pe mama pictând şi o alta cu noi doi, făcând pe bufonii în curtea din spate. Mi-am stăpânit durerea din centrul pieptului şi le-am lăsat deoparte, să le studiez mai târziu, gândindu-mă că tata trebuie să le fi lăsat aici pentru mine. Poate că aceste imagini fuseseră pe un card de memorie dintr-un vechi aparat foto, pe care îl verificase, într-un final, înainte să-l arunce.

În bucătărie, în frigider, era o pungă cu spanac şi, pe masă, un bol cu fructe. Nu eram sigur dacă tata devenise vegetarian sau aşteptase să vadă ce preferinţe am când ajung acasă.

— Cum merge şcoala? m-a întrebat, luând o bere din frigider, cu părul umed de la duş.

Astăzi, înainte să ajungem noi, fusese pe barcă, normal. Presupuneam că mâine avea să îşi ia liber toată ziua, dar îmi era frică să întreb. Dacă nu avea s-o facă, avea să îi rănească sentimentele lui Cindy.

— Bine. Am câştigat un loc într-o echipă de cercetare, semestrul viitor. E un proiect susţinut de unul dintre profesorii mei de anul trecut. Are şi bursă.

Stătea la masa mică, veche, cu lacul de mult uzat şi lemnul

foarte zgâriat.

— Felicitări. Deci, cercetare legată de inginerie? Designul maşinilor de curse?

M-am strâmbat. Din liceu şi până acum, interesul meu depăşise nivelul maşinilor de curse. Nu că el ar fi ştiut. Cred că acest schimb de cuvinte era cea mai lungă conversaţie pe care o purtasem cu el despre obiectivele mele academice de când murise mama.

— Nu, materiale moi durabile. E legat de medicină. Materiale care trebuie folosite în ingineria tisulară.

A ridicat din sprâncene.

— Ah! Interesant.

S-a uitat pe fereastra de peste masă, care avea cea mai bună vedere a golfului, cu excepţia celei din camera bunicului, unde nu locuia nimeni. Eram pe cale să plec la un duş şi apoi să despachetez puţinele lucruri pe care le adusesem când m-a întrebat:

— Ai vreun plan pentru cină?

— Păi, ăăă… o să ies cu Boyce, curând.

Am scos o bere din frigider şi i-am deschis capacul cu marginea cuţitului meu de buzunar nedesfăcut.

— Încă mai ai cheia?

— Da.

A aprobat din cap, fără să îşi clintească privirea de la fereastră, şi am revenit la tăcerea noastră obişnuită.

***

Eu şi Boyce am ales un separeu lângă geam. Era un singur bar cât de cât decent în tot oraşul ăsta, iar noi ne aflam în el. Era prea zgomotos şi prea plin de fum, iar mie îmi lipseau întâlnirile de pe plajă, care, spunea el, acum erau supravegheate de derbedei de liceu. Ar fi trebuit să râdem, pentru că, nu cu mult timp în urmă, noi fuseserăm acei derbedei de liceu.

— Încă mai ai Sportsterul? m-a întrebat.

În ultimele luni, înainte să plec din oraş, ne-am apucat să recondiţionăm o Harley prost întreţinută, pe care taică-său o acceptase ca plată pentru nişte reparaţii, de la unul dintre

prietenii lui de pahar. Când am fost nevoit să-mi vând camioneta ca să achit primul semestru de facultate, Boyce, cumva, a reuşit să îl convingă să mi-o vândă ieftin.

— Da. Mă mai descurc cu ea câteva luni, până termin facultatea.

M-am gândit la braţele lui Jacqueline strânse în jurul meu, cu mâinile mici prinse una de alta jos, pe abdomen. Pieptul ei lipit de spatele meu. Coapsele ei aşezate în jurul şoldurilor mele.

— Dar, probabil, o s-o păstrez şi după ce îmi cumpăr o maşină.

Chelneriţa ne-a adus băuturile şi un coş cu diverse chestii prăjite. Boyce a ales o felie de avocado pane şi a înmuiat-o în sos.

— Te-ai mai întâlnit cu Pearl?

Am negat din cap.

— De câteva luni, nu. Cred că se descurcă bine. Acum probabil aplică la facultăţile de medicină. Dar, tu ai mai multe şanse decât mine să te întâlneşti cu ea. Acolo sunt de paisprezece ori mai mulţi studenţi decât sunt rezidenţi aici şi ştiu că îşi vizitează des părinţii.

— Aşa e.

A sorbit o înghiţitură de tequila.

— Deci, v-aţi mai văzut?

Gura i s-a ridicat într-o parte.

— De câteva ori.

Am clătinat din cap, zâmbind.

— Voi doi aveţi o relaţie tare ciudată, Wynn. Într-una din zilele astea, o să trebuiască să-mi povesteşti despre asta.

— Cum spui tu, frate, mi-a răspuns, închizând subiectul Pearl Frank. Vreo nouă aventură pentru tine? Partide în trei? Orgii? Profesori de la Cougar care te hărţuiesc sexual? a dat din sprâncene, plin de speranţă.

Mi-am trecut dinţii peste inelul din buză şi am negat din cap, râzând.

— Ştii că învăţ sau lucrez tot timpul.

— Da, frate. Cele o mie şi una de slujbe ale tale. Nu poţi să-mi zici că nu faci pauză, măcar ca să spargi monotonia.

A privit în spatele nostru, spre mulţimea tot mai mare.

— Eşti prea pretenţios, că altfel ţi-aş sugera una sau două fete de aici, din bar. Dar slujba aia de preparator? Vreo puicuţă trăsnet care are nevoie să-i explici mai intim mecanismele legii cererii şi ofertei?

M-am uitat fix la bere cu o secundă prea mult, iar el a lovit cu palma în masă şi s-a apropiat mai mult.

— Maxfield, nemer…

Mi-am lăsat capul în mâini.

— Acum, de fapt, depăşesc o chestie. Sau încerc.

A rămas tăcut pentru aproximativ cinci secunde.

— Vreuna din studentele pe care le pregăteşti?

Lua-m-ar dracu', cum îşi dăduse seama? Dar Boyce ştia întotdeauna. Am dat din cap că da.

— Hmm. După cum te cunosc, şi te cunosc destul de bine, asta e naşpa rău. Dacă eram eu în locul tău? Eram de mult călare pe ea. Dar eu n-o să fiu niciodată preparatorul cuiva. Sau şeful cuiva.

A dat pe gât ultima gură din tequila şi a făcut semn chelneriţei să mai aducă un rând.

— Vezi, *eu?* Pe mine trebuie să mă angajeze o fată sexy, *ca eu* să fiu cel hărţuit.

Într-o clipită, mi-am imaginat-o pe Jacqueline schimbând poziţia cu mine, să fie ea preparatorul şi eu studentul. Cum ar fi fost dacă eu aş fi fost elevul de liceu care cântă la contrabas, iar ea, fata de colegiu care îmi dă lecţii… Fiecare muşchi din corpul meu s-a contractat şi întărit. Drace, aş fi sedus-o atât de repede, încât capul i s-ar fi învârtit.

Chelneriţa ne-a trântit cel de-al doilea rând, iar Boyce a râs, ciocnindu-şi paharul mic, de tărie, cu al meu, de bere.

— Cinstesc pentru orice-ţi trece prin cap, omule. Asta e figura unui tip care sigur pescuieşte ceva. Pot să te ajut în vreun fel?

Am scuturat din cap, uimit de intensitatea acelei fantezii de un minut.

Asta era tot ceea ce fusese, normal. O fantezie.

Încă două săptămâni de economie. Încă două cursuri de autoapărare. Şi gata.

***

Când Boyce m-a condus acasă, noaptea trecută, am prins cu coada ochiului lumina slabă de la Momeli & Unelte de pescuit, care adăugase la firmă „Cafenea & Internet”. Mi-l şi imaginam pe Joe, vopsind el însuşi extinderea semnului, care exact aşa arăta. M-am gândit să opresc, să intru în contul meu de e-mail pentru campus şi să verific dacă Jacqueline îmi scrisese vreun mesaj. Adică lui *Landon.*

Imediat cum m-am gândit la ea, singură acasă, cu părinţii plecaţi la schi, cu câinele lăsat la pensiune, nu am putut să nu-mi fac griji. Mi-am amintit că, vacanţa asta, am plecat în direcţii opuse. Ea s-a dus patru ore spre nord, eu patru ore spre sud. Dacă dădea de necaz, nu puteam să fac nimic.

Dacă era în regulă, putea să mă relaxez. Nu trebuia decât să verific.

Dar o lăsasem cu ochii în soare în faţa clădirii de filologie, acum trei zile, când luasem decizia de a suprima această dorinţă, măcar pe perioada vacanţei. Dacă i-aş fi trimis acum un mesaj, avea să reînceapă totul. Şi asta n-ar fi fost corect pentru niciunul dintre noi.

Apoi, Caleb a adormit în patul meu, după ce a mâncat cel puţin două sute de grame de curcan şi câte două porţii din orice altceva. Tata, Charles şi Cindy erau lipiţi de un meci de fotbal cu scor strâns, la care eu nu mă puteam concentra deloc, iar Carlie s-a plâns de două ori, *„Sunt atât de plictisiiitătă!*”.

Tumultul gândurilor mele s-a mai domolit şi m-am oferit să o însoţesc pe Carlie într-o tură de explorare a oraşului. Taică-său ne-a predat fericit cheile maşinii lui. Am lăsat geamurile în jos şi eu am acceptat să ascultăm un post de radio cu muzică pop în schimbul opririi pe la Momeli & Unelte de pescuit & Cafenea & Internet.

— Ce nume *lung!* a spus Carlie, ridicând o sprânceană cu genul de superioritate pe care numai o fată de şaisprezece ani ţi-l poate oferi.

Odată ajunşi, a remarcat:

— Locul ăsta arată ca un platou de filmare. Ce i-o fi apucat cu fotoliile astea înflorate?

Opinia ei despre cafea:

— *Bleah!* Are gust de *peşte.*

S-a uitat la rafturile cu suveniruri, iar eu m-am autentificat şi am găsit o duzină de email-uri inutile, dar nimic de la Jacqueline. Landon nu avea niciun motiv plauzibil să îi scrie. Nu trebuia să îi trimită nicio fişă de lucru. Nu se apropia niciun test. Aşa că i-am descris noile îmbunătăţiri de la Momeli & Unelte de pescuit şi, deasupra semnăturii mele obişnuite, LM, am adăugat un simplu: Îţi încui casa şi îţi armezi alarma în fiecare noapte, nu-i aşa? Nu vreau să te jignesc, dar tu ai spus că vei fi singură acasă.

Am aşteptat cincisprezece minute, dar nu mi-a răspuns.

Carlie, rămasă în pană de observaţii incisive la adresa decorului, a cumpărat un tricou de culoare roz strălucitor cu *Momeală* scris piept, pe care, probabil, maică-sa avea să i-l confişte imediat, şi un glob de zăpadă cu „zăpadă” de culoarea nisipului şi o mică replică a originalului Momeală & Unelte de pescuit & Cafenea & Internet.

— Haide, Lucas, hai să stăm pe plajă, mi-a spus ea. Dacă există băieţi drăguţi de vârsta mea în oraşul ăsta, cu siguranţă *nu-s aici.*

Am decis să nu o informez că băieţii drăguţi de vârsta ei n-aveau nicio şansă să se apropie de ea dacă eram eu prin preajmă.

Şase ore mai târziu, ecranul telefonului meu răspândea o lumină verzuie în coconul din cămara mea. Voinţa mea se terminase.

Eu: Când te întorci în campus?

Jacqueline a răspuns câteva secunde mai târziu: *Probabil duminică. Tu?* Am răsuflat uşurat. Era bine. I-am spus că mă întorc sâmbătă şi, din senin, am adăugat: *Trebuie să te mai desenez o dată,* şi i-am spus să îmi dea mesaj când se întoarce.

Vineri, eu şi tata i-am luat pe Charles şi pe Caleb la plimbare cu barca, în timp ce Carlie şi Cindy au rămas să lenevească pe veranda casei închinate, citind şi sorbind daiquiri[10]

10 Cocktail preparat din rom, citrice și zahăr

fără alcool. Când ne-am întors, am împrumutat camioneta lui tata şi am condus până la Momeli & Unelte de pescuit. Jacqueline răspunsese e-mail-ului de la Landon la câteva minute după ce conversaserăm prin mesaje. Zâmbetul care mi-a apărut pe faţă la aflarea veştii că încuia totul în fiecare noapte nu a fost de lungă durată.

Mi-am petrecut ziua la fostul meu iubit acasă, scrisese ea. Voia să o vadă şi sâmbătă, ca să *vorbească*. Puteam să ghicesc ce fel de *discuţie* voia să aibă cu ea. Am închis laptopul, fără să-i răspund.

Când Caleb a anunţat că luni avea de prezentat schema unui proiect pentru târgul de ştiinţă şi încă nu îşi alesese subiectul, familia Heller a hotărât să se întoarcă sâmbătă dimineaţă. Tata oricum îşi programase o excursie de pescuit toată ziua, aşa că ne-am luat la revedere înainte de ivirea zorilor şi, înainte de prânz, eram înapoi, acasă.

Am deschis din nou mesajul de la Jacqueline, imaginându-mi că şi-ar putea petrece seara, dacă nu chiar noaptea, cu Kennedy Moore. El o tratase de parcă ar fi fost un bun consumabil, ceva uşor de înlocuit, când ea nu era nici pe departe aşa ceva. Era mai puternică decât ştia, dar relaţia cu el o făcuse slabă. Acceptase părerea lui despre ea. Urmaşe idealurile lui, nu pe ale ei. Îl lăsase să îi schimbe numele şi cine ştie ce altceva.

Am apăsat *răspunde* şi i-am spus că suna ca şi cum ar fi vrut-o înapoi. Apoi, am întrebat-o: *tu* ce vrei? Oare se mai gândise cineva să o întrebe asta vreodată?

Familia Heller a ieşit la cină şi la un film, urmate de o paradă de lumini prin cartierele rezidenţiale de pe dealurile sudice ale oraşului, pline de vile mari, decorate de profesionişti. Resemnându-mă cu spălatul rufelor, mi-am spus că vreau să fiu singur. Am făcut o marinată cu lămâie şi coriandru pentru bibanul roşu pe care-l prinsesem ieri, am băgat-o în frigider şi am plecat să alerg. Numele Jacqueline Wallace se repeta la nesfârşit în mintea mea. Gândul la ea cu Moore declanşa o parte violentă din mine, pe care o crezusem moartă şi îngropată. Era normal să mă bat pentru a o proteja, dar nu puteam să lovesc pe cineva doar pentru că îl alesese pe el şi nu pe mine. Dar, dracu’ să mă ia dacă nu chiar asta *voiam* să fac.

Joseph: Ai supravieţuit Zilei R? Trăiască echipa Cowboys! Nu am voie să-i mai spun asta lui Elliott, fără să primesc pedeapsa numită cizme perverse, care, apropo, nu sunt genul meu de lucru pervers, repetată încontinuu tot drumul de la Cleveland până acasă. E un drum al naibii de lung!

Eu: Am supravieţuit. Acasă. Bravo Cowboys! Băi, iubitul tău e cam autoritar.

Joseph: Mie-mi spui? Sunt în limbă după el.: P

Când telefonul mi-a vibrat din nou, am presupus că e tot Joseph, dar nu. Era Jacqueline, care spunea: M-am întors. Aşa că, desigur, am invitat-o la cină.

***

Să-mi prepar singur cina era ceva ce făceam de atât de mult timp, încât nu mi se părea deloc ciudat. Copil fiind, jucasem rolul de asistent culinar al mamei, pentru care gătitul reprezentase o altă formă a artei. După moartea bunicului, gătisem de nevoie, pentru mine şi tata. Avusesem de ales între asta şi o dietă constantă de pâine prăjită, peşte şi ouă. Ne-am fi îmbolnăvit amândoi de scorbut, înainte să termin liceul.

Acum, rar mai găteam o masă completă pentru altcineva, în afară de mine. Locuiam singur şi Carlie avusese dreptate în urmă cu câteva luni: de obicei, nu venea nimeni la mine. Nu aveam timp de grupuri de prieteni şi nu ieşeam la întâlniri cu fete. Abia dacă mai agăţam câte una.

Să inviţi pe cineva la o cină gătită în casă presupune încredere în calităţile tale culinare şi un anumit nivel de aşteptări, dar eu nu eram maestru bucătar. Ignoram reţetele gourmet şi pe toate celelalte cu paşi complicaţi. Pregăteam mese simple, într-un stil foarte modest.

Habar n-aveam ce-i plăcea şi ce-i displăcea lui Jacqueline.

— Nu mi-a mai gătit niciodată un băiat, mi-a spus, sprijinindu-şi coatele pe cealaltă parte a dulapului.

M-a urmărit tocând legumele şi turnând peste ele oţet cu busuioc. Lipsa ei de experienţă cu gătitul băieţilor de colegiu era în avantajul bibanului roşu cu cartofi la cuptor pe care îl

pregăteam. Odată ce am pus totul în cuptor, am setat cronometrul şi am condus-o la canapea.

Voiam să ştiu la ce concluzie ajunsese cu fostul ei, dar n-aveam de gând să o întreb. Era aici şi nu puteam să iau în calcul posibilitatea de a se întoarce la el.

Luându-i mâna minunată într-a mea, am examinat fiecare milimetru din ea. Am urmărit cu degetul liniile palmei, văile sensibile dintre degete şi arcuirile articulaţiilor fiecăruia. Îşi păstra unghiile scurte, ca să poată cânta la contrabas, apăsând şi trăgând de coarde, fără vreun impediment.

Landon ştie asta. Nu Lucas.

Trebuia să-i spun. Trebuia să-i spun, cât mai repede.

Trăgând-o în poala mea, i-am aplecat capul şi l-am rezemat de pernele din colţ, să o sărut pe gât, tremurând de dorinţă atunci când ea a înghiţit. Am urmărit cu limba calea urmată de micii muşchi ce pulsau, în timp ce bătăile inimii şi respiraţia i s-au accelerat. I-am descheiat bluza albă: un nasture, apoi al doilea, presărând fiecare părticică de teritoriu nou câştigat cu sărutări, oprindu-mă la marginea de sus a sutienului. Dacă aş fi dezbrăcat-o mai mult, cina noastră s-ar fi făcut scrum.

Una dintre mâinile ei era blocată între noi, cu degetele răsfirate pe pieptul meu. Cea liberă mi-a strâns bicepsul şi tricotul gros i s-a strâns sub palma. Când am început să îi mângâi cu limba curbele abia vizibile ale sânilor, mi-a frământat braţul şi a tors, ca o pisică. Avea exact greutatea potrivită, şoldul ei rotunjit apăsând în adâncitura din poala mea. M-am luptat să trântesc uşa în faţa gândurilor mele nebuneşti, cum ar fi modul în care trupul ei moale, gol, s-ar fi simţit în mâinile mele. Am vrut să o întorc, să-i simt căldura lipită de mine.

Cronometrul a început să sune, iar Francis a adăugat un mieunat nerăbdător.

Niciodată în viaţa mea nu mai fusesem atât de excitat şi pregătit, de bunăvoie, să mor de foame.

— E timpul să mâncăm.

Aceste cuvinte au declanşat un nou val de gânduri iresponsabile, fără inhibiţii, având în centru frumosul trup al lui Jacqueline.

Geamătul ei frustrat, uluit, era o melodie halucinantă

pentru urechile mele, un refren care îmi spunea că, fără îndoială, mă doreşte. *Ceea ce ştie despre tine,* a clarificat conştiinţa mea. Chiar şi îmbătat de dorinţă, nu puteam să scap de conştiinţă.

În timpul cinei, i-am povestit că gătisem pentru mine şi tata, înainte să plec la facultate.

— Tu găteai? Nu mama sau tatăl tău?

Mă privea calm, pe sub sprâncenele uşor încreţite.

— Mama a murit când aveam treisprezece ani.

Am încercat să explic faptul că, după aceea, gătisem eu, spunându-i că trebuise să mă asigur că eu şi tata mâncam şi altceva, în afară de pâine prăjită şi peşte.

— Îmi pare rău.

Regretul ei sincer era evident în grija din glas şi m-am simţit sfâşiat de dorinţe contradictorii: să-mi păstrez reţinerea caracteristică în ceea ce privea subiectul mamei sau să-i spun totul. Ca de obicei, cuvintele mi s-au oprit în gât. Am înclinat capul, fără să spun nimic.

Cât timp am mâncat, Francis a înfulecat greutatea lui în peşte, apoi a mieunat să fie lăsat afară. Zăvorând uşa în urma lui, m-am gândit că, în seara asta, avea nevoie de o alergare în jurul cartierului, în loc de o partidă de vânătoare.

M-am întors la masă şi am luat-o pe Jacqueline de mână. S-a ridicat şi m-a urmat până la pat, unde ne-am întins pe o parte, privindu-ne ochi în ochi, de parcă făceam asta mereu. Am întins mâna să o ating, pentru a mă convinge că era aievea, nu o halucinaţie crudă a inimii mele. Avea pielea atât de fină şi, de fiecare dată când o priveam, chipul îi devenea mai frumos. Mă speria de moarte, dar nu puteam sta departe de ea.

Am descheiat restul nasturilor bluzei, încet, cu ochii la ea, pregătit să mă opresc imediat ce mi-ar fi cerut-o, indiferent de ceea ce făcuserăm înainte. Când i-am dezgolit umărul şi m-am aplecat pentru a-mi atinge buzele de el, a înghiţit în sec, agitată. Oftându-mi fierbinte în ureche, şi-a strecurat mâinile reci sub cămaşa mea, palmele alunecându-i pe abdomen şi rătăcind mai sus. M-am dezbrăcat de ea, cât de repede am putut.

Cu un picior între ale ei, mi-am lipit ferm coapsa de ea şi, când a gemut, mi-am împins limba în gura ei dulce, nevoia de ea înlocuind-o pe cea de oxigen. M-a răsplătit cu un suspin subtil şi

s-a arcuit în mine, plimbându-şi mâinile pe pielea mea, mângâind poemul ce-l aveam înscris pe o parte, pe care abia acum îl înţelegeam pe deplin. Mintea mea era o dezlănţuire de năzuinţă şi teamă. Nu fusesem niciodată atât de îngrozit de propriile-mi dorinţe, pentru că treceau dincolo de trupul ei. M-am cutremurat până în adâncul fiinţei mele, sufletul meu învelindu-l protector pe al său, în timp ce mintea mi se străduia să determine ecuaţia logică prin care aş fi putut s-o fac a mea. Voiam la fel de mult, ba chiar *mai mult*, să fiu al ei, decât voiam să o posed, când ştiam foarte bine că niciunul dintre aceste lucruri nu era posibil.

S-a răsucit deasupra mea, părul i-a căzut în jurul umerilor, vârfurile lui mătăsoase mi-au mângâiat bărbia, iar bluza şi sutienul i-au alunecat mai jos, împinse de mişcări apreciative ale degetelor mele. În aceste scurte clipe de extaz, am lăsat rezervele deoparte, venerând-o cu rugăciuni şoptite şi mângâieri imposibil de uşoare. Eram convins că, pe parcursul săptămânii trecute, terminaţiile nervoase ale pielii mi se înmulţiseră, pentru că orice loc atingea cu gura sau cu mâinile, mă ardea.

Cum nu aveam în plan să depăşesc fostul ei punct de rezistenţă, orele petrecute în patul meu au fost mai fierbinţi decât îmi imaginasem vreodată, iar sărutările pe care i le dădeam erau un lux, un răsfăţ senzorial. În timp ce trupul meu se obişnuia cu toate astea, am lungit fiecare mângâiere a limbii, stârnind-o numai cu gura şi ţintuindu-i braţele de saltea, să nu mă poată atinge. S-a arcuit şi răsucit sub mine, înlănţuindu-mă cu picioarele, spunându-mi cu fiecare şoaptă şi suspin că trupul ei era instrumentul pe care ştiam să-l mânuiesc şi o făceam la perfecţie.

Când, într-un târziu, i-am eliberat mâinile, şi-a împletit degetele în părul meu, iar eu i-am depus sărutări pe piept în jos, de-a lungul abdomenului, învârtindu-mi limba în buric şi apucând-o strâns de zona dintre talie şi şolduri, ca şi cum m-aş fi gândit dacă să-i scot blugii sau nu. Mi-a înfipt unghiile în umeri şi am ştiut că, dacă aş fi atins nasturele de sub bărbia mea, mi-ar fi spus da. Fiecare atingere provocatoare a degetelor, a buzelor, a limbii şi fiecare sunet pe care îl scotea îmi amplifica atât dorinţa, cât şi mulţumirea, ceea ce nu avea niciun sens, dar nu-mi păsa.

M-am retras înapoi, spre buzele ei, încet, apăsându-mi greutatea pe ea, acordând atenţie fiecărei părţi a corpului care-

mi ieşea în cale. Când ne-am întors pe o parte, s-a cutremurat şi s-a agăţat de mine.

— Ar trebui să te duc înapoi acasă.

Ascunse la pieptul meu, degetele ei erau împletite cu ale mele. Chiar dacă a încuviinţat din cap, şi-a strâns mâna pe a mea şi a rămas nemişcată, în braţele mele, pentru câteva minute. Am simţit o dorinţă puternică de a imortaliza acest moment, ca şi cum ultimele fire de nisip pătrundeau prin gâtul unei clepsidre, iar eu nu voiam decât să o las pe o parte, pentru câteva secunde preţioase în plus.

Ne-am îmbrăcat fără să vorbim, iar eu i-am închis cămaşa, zăbovind cu bună ştiinţă pe fiecare nasture, apoi m-am aplecat să o sărut o ultimă oară.

Eram gata să pornesc motorul motocicletei când Charles a ieşit din spatele casei cu un sac de gunoi. N-am putut să fac nicio mişcare, ochii mei urmărindu-i fiecare pas, de la uşă până la container şi înapoi la uşă. Mi-am dorit să intre în casa fără să se întoarcă, dar ştiam că nu avea să fie aşa. Cu mâna pe clanţă, s-a răsucit şi s-a uitat direct la mine. Drept la Jacqueline.

— Landon? Jacqueline? a întrebat, de parcă nu putea să-şi creadă ochilor sau doar se ruga la Dumnezeu să greşească.

A oftat şi mi-a spus că aşteaptă în bucătărie până mă întorc. Am dat o dată din cap şi a intrat.

Jacqueline nu a spus absolut nimic. Nu ştiam dacă era din cauza şocului sau dacă, la fel ca mine, presimţise acest final iminent. Călătoria de zece minute până la căminul ei mi s-a părut de zece secunde, dar a fost suficient de lungă pentru a realiza un adevăr edificator despre personalitatea mea multiplă şi Jacqueline: ştia deja.

Capitolul 19
LANDON

După vacanţa de primăvară, chiulul meu a atins un nou nivel de mă doare-n-cot. Domnul Quinn era dezamăgit de mine, mi-o spunea de câte ori îmi înmâna câte un test nepromovat sau aproape nepromovat şi când îmi dădea detenţie pentru absenţa de la oră. Dar erau zile în care pur şi simplu n-aveam chef să

stau la masă cu Melody Dover.

Absenţele nemotivate duc, în cele din urmă, la suspendare, pentru că, într-o şcoală de stat, un corp prezent şi pus la socoteală înseamnă mai mulţi bani de la stat. Exilat într-o cameră izolată, ţi se dau de făcut o mulţime de rahaturi, pe care nimeni nu poate să te oblige să le faci. O secretară face pe dădaca cu tine. Ţi se permite să dormi toată ziua, deşi, din când în când, te scutură de umăr şi îţi spun să nu dormi. Toate acestea, desigur, sunt *spre binele tău.*

Ultima dată când mă suspendase, Ingram mă informase că la următoarea absență nemotivată aveam să fiu exmatriculat şi chiar o absenţă motivată avea să mă coste anul. Aveam să rămân repetent, în loc să trec clasa. Sub nicio formă nu voiam să rămân încă un an aici. În ultima lună de şcoală, am fost nevoit să particip la toate orele, ceea ce a fost naşpa. Am scăpat de repetenţie ca prin urechile acului, cum ar fi spus bunicul.

Am lucrat pentru tata pe barcă, dar el nu îmi dădea nici cât salariul minim, aşa că mi-am completat venitul cu un al doilea job. Rick Thompson devenise unul dintre cei mai populari băieţi din oraş. Popularitatea lui se datora drogurilor şi fetelor numite de el *favoruri de petrecere,* care îi aduceau clienţi şi erau plătite în droguri. Mulţumită băieţilor din frăţii, adolescenţilor în căutare ceva *nefamiliar* de făcut în timpul vacanţelor cu familia şi adulţilor suficient de proşti încât să se lase ademeniţi de liceene, Thompson făcea bani frumoşi.

Începuse să ofere împrumuturi pentru localnici. Când şi când, cineva intra prea mult în datorii sau revindea marfa în teritoriul lui fără să îi dea şi lui o parte din profit.

Atunci interveneam eu şi Boyce.

Boyce încetase, în mare parte, să se mai lege de fete şi de copii mai mici, însă, asta nu însemna că devenise mai responsabil. De primele, pentru că îl satisfăceau mai des, un stimulent evident, iar de cei din urmă numai din pricina faptului că nu-mi plăcea mie. Cu toate astea, reputaţia de bătăuş îl preceda şi după răbufnirea mea de Hulk din timpul luptei cu Richards, avantajul suplimentar al instabilităţii psihice mă făcea aproape la fel de ameninţător ca bunul meu prieten. Din fericire, Thompson nu avea multe probleme, deci, de obicei, eram acolo doar ca să ne asigurăm că oamenii îi făceau pe plac. Adică, îl

plăteau.

În schimb, el ne plătea pe noi. Uneori în droguri, alteori în bani. Tot ce trebuia să facem ca să ne menţinem pe statul lui de plată era să fim intimidanţi şi să luăm la bătaie câte un idiot. Boyce, mai mare decât mine, se ocupa, de obicei, de primul. Eu îl luam în primire pe al doilea şi îmi plăcea la nebunie.

***

— Nu trebuie să stai aici, am spus. N-avem chef să leşini naibii sau mai ştiu eu ce.

Boyce şi-a aruncat mâinile în sus, ca şi cum n-ar fi icnit în timp ce Arianna pregătea imensul ac curbat.

— Dacă nu vrei să stau, nu stau, a răspuns el.

M-am uitat la faţa lui inexpresivă, mai palidă decât de obicei.

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a refugiat în sala de aşteptare.

Cinci minute mai târziu, aveam un inel în buză.

— *Sexy maaan,* cânta Boyce, în timp ce eu plăteam.

Imediat ce dispăreau acele, nu mai avea nimic.

— Vrei şi tu, Wynn? Fac cinste.

— Draaa-ce nu-uuu, mi-a răspuns tot cântat, adăugând şi o mişcare rotativă din şold. Oricum e sexy faţa mea, fără să-mi găuresc *pieleaaa.*

Arianna mi-a dat restul, clătinând din cap.

— O, Doamne! Termină, i-am spus.

— Vezi ce-am făcut? m-a întrebat, fără pic de remuşcare.

LUCAS

— Ştiai deja, nu-i aşa?

N-am putut să o privesc în ochi.

— Da.

Voiam să aflu de cât timp ştia şi cum aflase, dar nimic din toate astea nu era important. M-am forţat să îi înfrunt furia.

— De ce n-ai spus nimic?

— De ce n-ai spus *tu*?

N-aveam cum să o condamn. N-aveam cum să îi răspund.

A vrut să ştie cum de foloseam două nume.

— Landon e primul meu nume, Lucas e cel mijlociu. Trec drept Lucas… acum. Dar Charles… Dr. Heller, mă ştie de mult timp. Încă îmi mai spune Landon.

Căutând cuvintele potrivite pentru a-i explica de ce făcusem acea schimbare, gâtul mi s-a îngustat, aşa că n-am mai spus nimic, în mod cert, aş fi putut să-i spun şi n-o făcusem.

— M-ai minţit.

Ochii îi ardeau în flăcări albastre.

Încercând cu disperare să o fac să înţeleagă cu un voisem niciodată să o rănesc, am coborât de pe motocicletă şi am apucat-o de umeri. Am insistat asupra faptului că nu mă semnasem niciodată Landon, asta fiind numai supoziţia ei, dar, Iisuse Hristoase, asta era cea mai laşă scuză pe care o folosisem vreodată. Ştiusem tot timpul ceea ce credea ea şi nu îi corectasem percepţiile.

S-a desprins din strânsoarea mea şi m-am uitat în ochii ei. Trădarea din ei m-a sfâşiat. *Trebuia să o las să plece.*

— Ai dreptate, e vina mea. Şi îmi pare rău.

Mâinile îmi tremurau şi am strâns pumnii. M-am îmbărbătat şi am inspirat adânc.

— Te-am vrut, iar asta nu se putea întâmpla ca Landon. Orice fel de relaţie dintre noi e împotriva regulamentului, iar eu l-am încălcat.

Trebuia să îndrept lucrurile cu Charles, în primul rând, pentru a nu-i strica nota. Muncise şi n-aş fi permis să fie pedepsită pentru greşeala mea. Dorinţa de a-i recăpăta încrederea celui care-mi fusese salvator în cele mai grele momente era pe locul doi. Nu puteam să mă gândesc acum la ce aş fi făcut dacă aş fi pierdut acea încredere în întregime.

— Deci tocmai s-a terminat, a spus ea, iar eu mi-am venit în fire.

— Da, i-am răspuns, sângerând la picioarele ei.

Urechile îmi ţiuiau. Ştiam că am rostit cuvântul cu voce tare, dar nu l-am putut auzi.

Ea, însă, l-a auzit.

S-a răsucit pe călcâie şi a intrat în cămin, iar când a

dispărut, m-am întors acasă pentru a înfrunta consecinţele a ceea ce făcusem.

Te-am vrut... Te-am vrut... Te-am vrut. Am auzit refrenul cuvintelor mele pe tot parcursul zilei, ca un disc de vinil zgâriat, repetându-se iar şi iar. Apoi pe cel al cuvintelor ei: Tocmai *s-a terminat... terminat... terminat.*

Era aproape ora unu noaptea când m-am strecurat pe uşa din spate. Heller stătea la masa din bucătărie cu o ceaşcă de ceai, catalogul şi lucrarea lui Jacqueline. Singura lumină din încăpere venea de la aragaz şi de la o lampă mică, aşezată deasupra mesei. În restul casei era linişte.

M-am aşezat în faţa lui şi am aşteptat. În tot timpul petrecut răcindu-mi tălpile în faţa vreunui profesor frustrat sau a directoarei mele înguste la minte, nu mai simţisem niciodată o remuşcare atât de adâncă sau aceasta dezamăgire de sine atât de obositoare.

Imediat ce m-am aşezat, m-a întrebat:

— Ai ajutat-o să realizeze această lucrare?

Am clătinat din cap.

— I-am oferit câteva surse de cercetare şi i-am verificat concluziile şi menţiunile. Dar lucrarea a scris-o singură.

— Şi la fel ai fi făcut pentru oricare student căruia i-aş fi atribuit acest proiect?

Am oftat.

— Da, dar…

— Fiule, dă-mi voie să te ajut să repari asta, atât cât pot.

Mi-a zâmbit trist, privindu-mă în ochi.

— Dacă aş fi atribuit acest proiect unui alt student din an, ai fi dat acelui student acelaşi ajutor?

Am încuviinţat din cap.

— Da.

— Ţi-a cerut avantaje suplimentare sau orice tip de mărire a notei pentru că voi doi aţi fost… împreună?

Nu şi-a luat ochii dintr-ai mei.

Mi-am umezit buzele şi mi-am tras inelul în gură.

— Ea… nu a ştiut că sunt preparatorul cursului.

Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit şi şi-a îngustat, confuz,

ochii.

— Am cunoscut-o pe Jacqueline în afara cursului, înainte să îi atribui acea lucrare de mărire a notei şi să-i dai adresa mea de e-mail. Mă ştia că Lucas, iar tu mi-ai spus Landon. Nu m-am întâlnit niciodată personal cu ea în calitate de preparator. Am discutat totul prin e mail, pentru ca programele noastre nu ne permiteau altceva.

El a arcuit o sprânceană şi faţa mi s-a încălzit.

— Ăăă, în timpul orelor obişnuite, din timpul zilei.

— Deci, înainte să te rog s-o ajuţi cu proiectul nu ai ştiut că e la curs…

— Ba am ştiut.

A oftat.

— Ea a crezut că eşti student, dar nu şi-a dat seama că eşti preparatorul?

Am aprobat din cap.

Şi-a scos ochelarii şi a închis ochii, oftând.

— Deci, ai întreţinut această dublă… relaţie, minţind-o despre identitatea ta. Şi ea nu a aflat decât în seara asta.

— Aşa e.

Am înghiţit în sec, dar vina nu a dispărut atât de uşor. Nu intenţionasem să mint *din nou* în seara asta, dar această minciună o proteja pe Jacqueline. Nu ştiam de ce nu mă luase la întrebări imediat ce aflase sau suspectase. Nu ştiam nici măcar de când ştia. Dar, faptul că ştiuse şi continuase relaţia n-avea să dea bine.

Nu aveam altceva de ales decât să o protejez. Asta devenise o necesitate, ca şi respiraţia.

— Landon…

A dat din mână şi s-a corectat.

— Lucas, de ce?

De câte ori nu îmi pusesem şi eu aceeaşi întrebare?

— La început, a fost pentru că îi era teamă de mine, de Lucas, dar de Landon nu. Prin e-mail, m-a luat aşa cum mă prezentaseşi: un student în an terminal, bine informat, care o ajuta să recupereze materia. Era amuzantă, inteligentă, şi, ca Landon, nu o…

Mi-am privit mâinile, încruntat.

— Nu o speriam.

Şi-a dres glasul.

— Nu vreau să-ţi contest sentimentele, dar nu părea chiar atât de *speriată* de tine acum câteva minute.

Buzele mi s-au strâns într-o linie dreaptă.

— Mai vrei să-mi mărturiseşti ceva, înainte să mă decid ce fac cu asta?

Rahat, m-am gândit, amintindu-mi încă o indiscreţie.

— Testul. Nu i-am *spus* despre el, direct, dar e posibil să-i fi sugerat că urma să dai unul.

Şi-a acoperit ochii cu palma, oftând.

— În regulă. O să vorbesc luni cu ea…

— Charles.

M-am aplecat peste masă, împreunându-mi mâinile în faţă, ca într-o rugăciune.

— Este vina mea. Totul. Ea n-a făcut nimic greşit… A muncit din greu ca să recupereze. A scris lucrarea fără ajutor, aşa cum ai vrut. Dacă ar fi avut vreo problemă cu ea, aş fi fost tentat să încalc regulamentul pentru a o ajuta. Dar nu a fost cazul. Te rog să nu o penalizezi pentru greşeala mea.

A înclinat capul, îmblânzindu-şi privirea.

— O admiri destul de mult pe fata asta, nu-i aşa?

Am dat rapid din cap.

— Ai pus-o într-o situaţie proastă, fiule. Dacă nu te-aş cunoaşte de-o viaţă, aş putea lua o decizie disciplinară bazându-mă doar pe felul în care arată situaţia. De multe ori, aparenţele cântăresc mai mult decât adevărul. Dar, cred că ştii asta.

A oftat din nou, punând o mână peste palmele mele strânse.

— Ei bine, pot să am încredere că vă veţi limita la relaţia preparator-student pentru ultimele două săptămâni din semestru? Vreau să-mi dai cuvântul tău.

Am încuviinţat din nou, iar ochii îmi ardeau. Nu eram vrednic de iertarea lui.

— Da. Îţi promit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Charles. Şi pe ea.

M-a bătut pe mână, apoi şi-a adunat hârtiile.

— Trebuie să recunosc, mă înşel de multe ori în privinţa femeilor, dar, mi se pare că să minţi pentru a evita o problemă doar ca să o amâni pe mai târziu nu e o idee bună. Minciunile au un mod de a complica problema. Sau de a se întoarce să te muşte de *cărbunaşi,* cum ar spune Caleb.

Am râs amândoi.

— Cred că, aici, sunt de acord cu Caleb.

— Da, acum e foarte deştept. Aşteaptă un an sau doi. După ce-l loveşte pubertatea, jumătate din celulele lui cenuşii se vor duce pe apa sâmbetei.

***

Luni, nu m-am uitat la Jacqueline, când a intrat în sală. Nu m-am uitat la ea tot cursul. Nu m-am uitat la ea, când Heller a spus:

— Domnişoară Wallace, te rog să vii o clipă, să vorbim după oră.

Dar Benjamin Teague s-a uitat peste umăr, la mine. O clipă mai târziu, apropiindu-se de Jacqueline, cu capul înclinat în direcţia mea, i-a pus o întrebare. Ea a dat din cap că nu, dar nu s-a întors.

Am continuat să îi trimit fişele de lucru, e-mailurile mele limitându-se la: Ataşez noua fişă de lucru, LM. Nu a răspuns; nici nu mă aşteptam s-o facă. Nu o mai urmăream intrând şi ieşind de la curs, decât ca să observ că Moore o conducea afară şi o urma, de asemenea, după ce ieşea din clădire. Nu se uita spre mine, iar eu nu o puteam condamna pentru asta.

Miercuri şi vineri, mi-am permis câteva evaluări libere. Era foarte atentă la prelegeri, fără să se foiască sau să se uite peste umăr. În afară de luatul notiţelor, mâinile îi erau nemişcate. Era ca o fiinţă fermecată, care se trezise, dintr-odată, blocată pe pământ şi lipsită de puterile ei magice, când nimic nu era mai departe de adevăr. Invocase iubire în inima unui om al cărui suflet fusese îngheţat timp de ani de zile, anesteziat de prea multă durere şi vinovăţie.

***

Când a venit timpul pentru a exersa loviturile, Jacqueline şi Erin s-au aşezat la rândul lui Ellsworth. Nu o priveam, dar eram acordat după frecvenţa ei. Îi auzeam vocea deasupra tuturor, deşi nu era mai puternică decât celelalte, strigând *„Nu!”,* când lovea cu genunchiul ori cu piciorul sau râzând cu prietena ei.

Când Watts a anunţat o pauză, fără să mă pot stăpâni, am găsit-o şi am sorbit-o din priviri. A ridicat capul, ochii ni s-au întâlnit, şi toţi ceilalţi au dispărut. Era doar Jacqueline, stând în partea cealaltă a încăperii, ochii săi de un cer senin, iar chipul un roz aprins, de la efort. S-o surprind în acel moment era ca şi cum m-aş fi uitat pe o fereastră şi aş fi văzut apusul: întâmplător, încântător, incomparabil şi irepetabil.

Erin a luat-o de braţ şi a tras-o în hol, spre vestiarul fetelor sau spre dozatorul de apă, iar eu mi-am revenit din stupoare ca să-l ajut pe Ellsworth la aranjarea echipamentului pentru următoarea rundă de instruire, apoi ne-am îmbrăcat în costume vătuite.

— Ai grijă să ţi-l strângi bine, mi-a amintit. Fairfield a primit una în ouă, toamna trecută, din cauza costumului aranjat incorect. Le învăţăm pe doamnele astea să nu se reţină şi *nu o fac.* Nu cred că a putut să se ridice de jos vreo cinşpe minute, săracul. Eu am râs cu lacrimi, normal.

Le-am chemat înapoi şi fetele s-au împărţit în două grupuri, pregătite pentru atacul strânsoarea ursului, care era exact aşa cum suna. Apoi Watts a zis:

— Don, Lucas, hai să schimbaţi grupurile, pentru partea asta. Să amestecăm puţin tacticile atacatorilor.

Asta a adus-o pe Jacqueline în rândul meu şi al administratorului departamentului meu, care se oferise voluntar la demonstrarea mişcărilor, o serie de posibile apărări împotriva unei îmbrăţişări cu tot corpul. Nu era de mirare că Jacqueline arăta speriată, gata să ţâşnească pe uşă. Şi eu mă simţeam la fel. În câteva minute, trebuia să îmi pun braţele în jurul ei, în văzul tuturor.

Am explicat mişcările: lovitură cu capul în bărbia sau nasul atacatorului, bătaie puternică din picior pe degetele atacatorului, cot izbit în lateral şi, veşnica favorită a fetelor, strânsul-de-bile-răsucitul-degetelor-smulsul: *cositoarea*. Watts a venit şi m-a

folosit pentru demonstraţie.

— Veţi duce mâna la spate şi veţi apuca bucuriile, răsucind şi smulgând cu forţă, ca şi când aţi porni o cositoare electrică.

A încheiat cu un efect sonor de motor de cositoare pornită. Femeile au râs cu poftă, iar eu mi-am muşcat buza şi probabil am roşit, când Watts le-a cerut să nu încerce nimeni mişcarea pe bune, pentru a se asigura că eu şi Ellsworth rămânem capabili de a fi tătici.

Una câte una, cele şase femei din rândul meu au venit să stea cu spatele la mine şi cu faţa la grup, în timp ce le-am prins în braţe, blocându-le mâinile pe lângă corp. Au folosit toate mişcările pe care le-au dorit, majoritatea utilizând şi cositoarea la final, reproducând şi efectul sonor. Erin, prietena lui Jacqueline, a utilizat toate figurile de apărare, una după alta. Am zâmbit, imaginându-mi atacatorul ei la pământ, *implorând-o* să fugă. Grupul ei a aplaudat, iar ea a întrebat, foarte serioasă, dacă ar trebui să-i dea un şut înainte să fugă.

Îmi plăcea fata asta.

În cele din urmă, a venit rândul lui Jacqueline. Ştiam că nervozitatea ei era din cauza mea şi eram hotărât să n-o las în dezavantaj din cauza asta. Avea nevoie să înveţe mişcările astea. Avea nevoie să simtă puterea din spatele execuţiei lor. Avea nevoie de încredere în ea şi era de datoria mea să i-o ofer.

Când am înlănţuit-o cu braţele, a îngheţat. *La dracu'. E vina mea, vina mea*, *vina mea.*

— Loveşte-mă, Jacqueline, i-am spus încet. Cotul.

M-a ascultat.

— Bine. Calcă piciorul. Capul.

Am condus-o în şoaptă, iar ea m-a urmat.

— Cositoarea.

A mimat mişcarea, fără efectul sonor reprodus de celelalte.

Am eliberat-o şi s-a împleticit spre grupul care o aplauda, de parcă ar fi fost medaliată la vreun eveniment olimpic. Erin a îmbrăţişat-o protector şi am decis că era vrednică de a-i fi prietenă iubitei mele.

Iubita mea.

Strânsoarea ursului din faţă m-a ameţit de tot. Chiar şi cu echipamentul vătuit, cu audienţa şi cu obiectivul din spatele

interacţiunilor, m-am uitat în ochii ei, atât de aproape, şi am simţit dorinţa mea pentru ea ca o lovitură în stomac. Din fericire, corpul meu a intrat pe pilot automat pentru a mima atacul frontal, iar ea a aplicat mişcările de apărare fără să i le amintesc, în strigătele de încurajare ale grupului entuziasmat.

Încă o săptămână din cursul de economie.

Încă un modul de autoapărare.

Şi gata.

Capitolul 20
LANDON

— Standish, uite care-i treaba…

Câteodată, Boyce vorbea ca un părinte îndurerat, ceea ce, într-un fel, era şi mai răutăcios. Făcea oamenii să creadă că lucrurile nu stăteau chiar atât de prost.

— Ai intrat în rahat până-n gât, omule.

Mi-am dat ochii peste cap, cu braţele încrucişate pe piept şi un şold rezemat de chiuveta ciobită.

Eddie Standish stătea cu faţa la Boyce, dar mă privea cu coada ochiului, fără să se întoarcă spre mine, ca o pasăre. Ca să mă urmărească mai bine… fără să se uite în ochii mei.

— Am nevoie doar de un pic mai mult timp, ştii?

— Ah, a oftat Boyce, strângând din buze. Vezi, asta e problema. Timpul tău… s-a cam scurs.

Standish a clipit din ochi şi faţa i s-a înroşit. Iisuse, speram să nu plângă. Uram să-i văd plângând.

— S-a scurs? Cum adică s-a scurs? Doar mă cunoaşteţi. Thompson mă cunoaşte. Nu mi se poate da o amânare?

S-a întors cu spatele, trecându-şi ambele mâini prin păr, apoi trăgând de el, dar, când a revenit cu faţa, era ca şi cum şi-ar fi pus o mască.

— Haide, Wynn. Nu fi nemernic.

O mască superioară, mai bună decât una de genul, *sunt pe cale să o iau pe coajă.*

Wynn s-a uitat la mine. Chiar face ceea ce cred eu că face? Am ridicat din umeri. *Da, frate.*

Pe uşa toaletei a intrat un boboc, a aruncat o singură privire spre noi trei şi, cu ochii cât cepele, a ieşit imediat.

Cu capul înclinat, Wynn s-a apropiat de Standish.

— Deci, *eu* sunt nemernicul, eh? Nu tipul care are de plătit două sute… două sute sunt, Maxfield?

— Da.

— …are de plătit două sute de dolari pentru rahaturi pe care le-a dat la schimb pe păsărică?

Boyce a râs, a râs şi Standish. *Idiotul!*

— Aici, aş putea să fac un comentariu despre faptul că eu şi Maxfield nu trebuie să plătim pentru păsărică. Niciodată. Aş putea să menţionez cât de trist şi jalnic e că, (a) trebuie să plăteşti ca să ţi-o tragi sau că (b) făcând asta, îţi restrângi orizontul numai la fete care ar face-o cu orice tip pentru droguri gratis, dar n-am s-o fac.

Bătându-şi bărbia cu degetele, Boyce s-a uitat la picioare, ceea ce însenina că era pe cale să devină filosofic. *Fir-ar!* Trebuia să ajung la oră.

— Acum, n-am nimic împotriva unei fete care se bucură de corpul ei aşa cum mă bucur eu de al meu, deşi există o diferenţă între a fi curvă, ca mine, şi a fi prostituată.

Boyce s-a uitat din nou la Standish.

— Nu le condamn. O fată trebuie să facă… etc., etc. Dar tipii ca tine, care o văd doar când plătesc? Asta *e* tragic. Şi devine tragicomic când forţezi nota şi mă faci pe *mine un* nemernic.

A făcut o pauză, lăsându-l pe Standish să asimileze toate astea.

— De fapt, nu le dau javrelor ălora din drogurile mele, omule, a spus el, râzând nervos, ca şi cum toţi trei am fi fost prieteni la cataramă. Doar le promit c-am să le dau, apoi le-o trag. Ce să-mi facă? Să strige viol? Sunt dependente de droguri şi prostituate.

S-a uitat când la mine, când la Boyce, înghiţind în sec.

— Eu, ăăă, am dat o bună parte din ele pe un carburator.

— Îmi doresc cu ardoare să nu fi scos din gură aşa ceva, i-am spus, cu voce scăzută.

— Băi, Standish… În primul rând, să schimbi o cantitate

substanţială de droguri pe piese auto înseamnă trafic, boule! Pe teritoriul lui Thompson.

Boyce s-a uitat la mine.

— Cât despre cealaltă chestie, tocmai ţi-ai tras-o singur, omule. Prietenul meu, Maxfield, nu suportă cuvântul cu V.

L-am urmărit pe Standish încercând din greu să-şi amintească ce cuvânt cu V folosise.

— D – dar, nu poţi să violezi o prostituată drogată…

Nu a reuşit să-şi termine fraza. N-am vrut chiar să-i scot un dinte. A fost un bonus. Am vrut să-l motivez să inventeze o metodă prin care să îi plătească lui Thompson cei două sute de dolari şi am vrut să-l bat în aşa hal, încât să nu mai poată vorbi sau mânca normal cel puţin o lună. Două obiective îndeplinite.

A doua zi, a venit cu banii. Boyce a auzit apoi că amanetase Rolex-ul lui taică-său şi că slăbise vreo zece kilograme, deşi era deja prea slab, din cauza dietei lichide forţate timp de şase săptămâni.

Problema a fost că eram în incinta şcolii când Standish şi-a luat mai multe zile. Dar şcoala era obligatorie şi nu era greu deloc să dai cuiva de urmă, când tot corpul elevilor număra mai puţin de două sute. I-am ghicit orarul şi am aranjat o ambuscadă. Boyce îi pusese un braţ pe umăr, râzând şi zâmbind cu el, ca şi cum ar fi fost prieteni la cataramă, conducându-l, în acelaşi timp, spre toaleta mai ferită.

Accidentul nefericit al lui Standish ne-a adus din nou în vizorul lui Ingram. După atelier, am fost chemaţi în biroul ei. Boyce a presupus că bobocul ne turnase, fiind aproape sigur ca Standish mai degrabă ar fi făcut pe el, decât să spună că noi eram cei care îl agresaseră.

— Cu excepția fazei de Jekyll și Hyde[11] pe care a făcut-o, poate ca e chiar prost, i-am spus.

— Cine e ăla și ce anume să ascundă[12]? M-a întrebat Boyce, încruntându-se. E o carte, nu? Nu-i nimic. Tu doar neagă tot.

---

11 Referire la volumul *Straniul caz al doctorului Jekyll și a domnului Hyde* de Robert Luis Louis Stevenson.

12 Joc de cuvinte. *Hyde* se pronunță la fel ca *hide,* care înseamnă a a ascunde

— De acord.

Ne-am așezat pe aceleași scaune pe care le ocupasem cu doi ani în urmă, după infama luptă din hol, la care nimeni nu recunoscuse vreodată că luase parte. Ingram și-a îngustat privirea de neclintit.

— Mi se pare interesant că voi doi aţi fost văzuţi cu Edward Standish chiar înainte ca acesta să părăsească şcoala cu dintele din faţă în mână, gura plină de sânge şi ani întregi distruşi de tratamente scumpe de ortodonţie.

Boyce a improvizat o tuse seaca să îşi ascundă râsul. Dacă exista un singur lucru pe care Boyce Wynn nu-l putea face cum trebuie, în afară de lectura şi înţelegerea unui text, acesta era să pretindă că nu râde atunci când râde. M-am concentrat să-i menţin o expresie neutră. Nu putea să ne exmatriculeze pentru că bătusem măr un tip care jura că n-aveam nimic de-a face cu asta şi, în mod ciudat, martorul ei ocular îşi retrăsese şi el mărturia. Eram sigur că Boyce făcuse ceva în sensul ăsta, dar nu l-am întrebat.

***

Eram pe apă de două ceasuri, când fata cu bikini în dungi roşii şi albe a binevoit să îmi vorbească. Mă ducea cu gândul la un baton cu mentă foarte sexy. Snob, dar sexy. Dar, nu făceam mofturi la atitudine, pentru că rar vedeam o fată drăguţă pe barcă. Dacă nu altceva, măcar era o privelişte mai frumoasă decât kilometri întregi de apă, uscat şi peşte.

— Tipii emo sau goth sau ce-oi fi tu de la mine din liceu sunt mult mai… palizi decât tine. Şi mai puţin musculoşi. Credeam că acea constituţie anemică face parte din stil. Sau, mă rog…

Am mijit un ochi, ca să mă uit la ea. Se aşezase lângă mine, cât timp pregătisem momeala pentru tribord. Azi pescuiam în apă adâncă.

— *Stil?* am râs. Nu prea am timp să întemeiez o filosofie…

Dragă, aş fi adăugat, dacă n-ar fi fost fiica unui client.

— …doar sunt ceea ce sunt.

— Şi ce eşti?

Avea o sclipire jucăuşă în ochi, pe care nu o observasem în primele două ore ale acestei plimbări. Însă, ce-i drept, petrecuse acel timp bronzându-se în spatele ochelarilor de soare ridicaţi, acum, pe cap şi încercând să îşi ignore părinţii, care stăteau în spatele bărcii, tot aruncându-şi insulte voalate şi nu prea.

Un zâmbet mi-a ridicat gura într-o parte.

— Ce ai vrea să fiu?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Replica asta merge cu fetele de aici?

Am dat cu vârful limbii peste inelul din buză şi m-am aplecat să deschid o găleată cu momeală, o mişcare care scotea în evidenţă muşchii pe care îi observase.

— Da.

A ridicat o sprânceană.

— Ce altceva mai merge cu ele?

M-am uitat peste umăr, unde tata stătea la cârmă şi, momentan, nu se uita urât la mine.

— Cât timp discutăm despre asta, hai să te învăţ cum să agiţi momeală în cârlig şi cum să arunci undiţa.

M-am uitat la ea, pe deasupra ochelarilor de soare.

— Dacă vrei cu adevărat răspuns la întrebarea asta, s-ar putea să dureze ceva timp până îţi expun datele.

Când m-am ridicat, a venit în faţa mea, depărtându-şi picioarele ca să-şi menţină echilibrul contra valurilor din golf. Azi, oceanul fusese agitat şi ar fi fost mai bine să rămânem în golf, dar tatăl ei voise să pescuiască în larg.

— Ştiu totul despre băieţii răi, momeli şi agăţat…

A pus ambele mâini pe balustradă şi a privit îndelung apa. Dar din poziţia mea, peste umărul ei, tocmai afişase un decolteu perfect rotunjit, aproape revărsându-se din sutienul costumului de baie. Momeli, într-adevăr.

— …şi arun*cat undiţe* – cum spuneai că te cheamă?

— Landon.

— Mă bucur să te cunosc, Landon. Eu sunt Chastity.

Ştiam cum o cheamă, fusesem atent când părinţii se prezentaseră şi pe ei şi pe ea, înainte să pornim în croazieră. Înainte să devină evident că ai ei aveau să-şi petreacă ziua la gâtul unul altuia, şuierându-şi comentarii acide sau ignorându-se.

Fir-ar, maică-sa chiar încercase să flirteze cu tata. Nu că el ar fi băgat-o în seamă.

— Chastity.

Am auzit cuvintele *ştii tu*, *curvă* şi *măgar* peste sunetul valurilor şi al pescăruşilor. Tata se ţinea cât mai departe posibil, având în vedere că eram blocaţi pe o barcă de zece metri. Eu şi Chastity stăteam la mijloc.

— Părinţii tăi au probleme? am întrebat-o.

— Tata şi maştera. Şi, *da.* Ea l-a acuzat că a gustat un pic din altă parte. Cunoscându-l pe tata… se poate. Hai să nu vorbim despre ei. Mă plictisesc de moarte şi vreau să mă distrez un *pic în* vacanţa asta idioată. Şi, Landon, tu îmi pari distractiv.

S-a învârtit pe lângă undiţă, apucând-o şi împingându-şi şoldul în mine.

— Aşadar, Chastity la propriu sau la figurat?

A râs uşor, lăsându-şi umărul pe pieptul meu, ambele mâini alunecându-i pe undiţă.

— Asta e treaba mea, iar tu…

— Ah, nu-ţi face griji. Intenţionez să aflu.

— Eşti un nemernic arogant, nu-i aşa?

I-am zâmbit.

— Prefer un nemernic *sigur pe el… dar,* da. Deci, ce ziceai că faci diseară?

— Mmm, *tu* ce faci?

***

În ciuda a ceea ce îi spusesem lui Chastity despre replici şi fetele de aici, rareori mă prosteam cu ele. Voiau întâlniri, baluri şcolare şi relaţii, iar pe mine nu mă interesa deloc aşa ceva. Majoritatea fetelor cu care mă jucam erau aici temporar. Le întâlneam pe plajă, la Momeli & Unelte de pescuit sau undeva în oraş. Ne-o trăgeam în apartamentele lor închiriate, în camerele de hotel sau pe plajă, dacă era întuneric şi erau de acord.

Chastity era dispusă, dar nu în public, întuneric sau nu, şi cât mai departe de părinţii ei. Când am mers să o iau, mi-a spus că îi convinsese că se întâlnise cu nişte colegi de şcoală, din Fayetteville.

— Le-am spus că mă aduc acasă pe la douăsprezece, după ce mâncăm un peşte fript şi nişte s’mores[13] pe plajă.

Nu-mi venea să cred că înghiţiseră aşa ceva.

— Du-mă la tine acasă, m-a îndemnat, după ce ne-am sărutat şi ne-am plimbat pe plajă printre alte câteva zeci de turişti.

— Nu fac gălăgie. Promit.

Aşa că am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată: m-am furişat în casă cu o fată. Era abia vreo zece, dar tata se trezea devreme şi se culca la fel. Camera lui era la capătul celălalt al holului faţă de cămara mea. Am făcut slalom prin bezna din sufragerie şi am intrat în bucătărie, evitând porţiunile de podea care scârţâiau.

După ce am ajuns în camera mea şi am închis uşa, a şoptit:

— La naiba, e minusculă! Ce e… o cămară?

Am aprins o lampă de veghe pe care o prinsesem de perete şi am stins lumina de deasupra capului. Mi-am descălţat pantofii uzaţi lângă ai ei.

— Vrei să vorbim despre camera mea sau…?

— Credeam că totul este mai mare în…

M-am dezbrăcat de tricou, iar ea a rămas cu gura căscată. M-am aplecat să o sărut, i-am scos bluza peste cap şi am tras de şnurul de la ceafă, dezlegând sutienul mentolat şi dezvelindu-i sânii în mâinile mele. S-a tras mai sus, pe pat, şi am urmat-o.

— Ce spuneai? am întrebat-o, iar ea a clătinat din cap, aducându-mă deasupra ei.

Ne-am trezit în jurul orei unu, ceea ce ar fi fost oricum destul de rău, pentru că ea întârziase o oră acasă şi pierduse apeluri, mesaje vocale şi mesaje text de le ai ei. Îşi dăduse telefonul pe silenţios.

Dar motivul pentru care ne-am trezit era tata. Habar n-aveam de ce hotărâse să deschidă uşa camerei mele. Nu ştiam dacă mai făcuse asta vreodată. Poate că, dintr-un motiv oarecare, dorise să ştie dacă eram acasă. Dar, Hristoase, cinci secunde mai târziu eram cu toţii treji.

---

13 Desert la foc de tabără, tradițional in SUA și Canada, alcătuit dintr-o bezea coaptă și un strat de ciocolată între doi biscuiți graham.

— *Landon Lucas Maxfield*, ce *drăcia dracului faci* aici? a strigat, iar apoi s-a întors complet cu spatele, pentru că Chastity se ridicase în picioare, încă fără sutien.

— Iisuse *Hristoase!* Pot să presupun că *părinţii* ei nu ştiu că e *aici*?

Mi-am dres vocea, ne-am luat hainele şi ne-am îmbrăcat, fără îndemânare, blocaţi în patul meu de o persoană, cu tata în cadrul uşii.

— Nu, tată, nu ştiu.

— Ştiu că e cu tine?

M-am uitat la ea. A negat din cap.

— Nu, tată, nu ştiu.

— Du-o înapoi, la hotel. *Imediat! La dracu',* Landon! *La dracu'!*

Nu-l mai auzisem niciodată înjurând aşa de mult. Când am trecut prin dreptul lui, muşchii gâtului i s-au încordat şi faţa i s-a umplut de furie.

Am lăsat-o la intrarea hotelului. Îi trimisese un mesaj tatălui ei, explicându-i că îşi închisese din greşeală telefonul. Ne aştepta încruntat pe holul de la recepţie.

— Rahat! am spus.

— Mă descurc eu. Merită tot ce-i fac, crede-mă.

S-a întors, apoi s-a aplecat să mă sărute.

— Mersi că mi-ai făcut excursia asta mult mai distractivă decât aş fi crezut. În clasa de literatură, am un tip aiurit, cu câteva piercinguri. Întotdeauna l-am crezut cam înfricoşător, dar, acum, cred că am să-i dau o şansă.

Mi-a zâmbit şi a ieşit.

LUCAS

Duminica seara, i-am trimis lui Jacqueline ultima fişă de lucru, împreună cu mai noul meu mesaj standard: *Ataşez noua fişă de lucru, LM.* Voiam să-i spun o infinitate de lucruri, dar ce-mi doream să ştie cel mai mult nu putea fi exprimat în cuvinte.

Aproape de ora zece, mi-a sunat telefonul. Faţa lui Jacqueline a umplut ecranul, o fotografie pe care i-o făcusem pe această canapea. Îmi zâmbea jucăuş, ca şi cum ar fi avut un

secret.

Nu mai comunicasem cu ea, fără să pun la socoteală interacţiunile de ieri, din timpul cursului de autoapărare, de peste o săptămână. Mai mult decât atât, nu mă mai sunase niciodată.

Când i-am răspuns, a spus atât:

— Am nevoie de tine.

Am sărit în picioare, lăsându-mi manualul şi pixul pe sofa, lângă Francis, şi am alergat spre dormitor.

— Unde eşti?

Am lăsat deoparte bocancii cu şireturi şi mi-am luat cizmele Nocona, pe care le aveam de la şaptesprezece ani, singura pereche de încălţăminte pe care mi-o cumpărasem nouă, cât fusesem la liceu.

— În camera mea.

Mi-am tras cizmele în picioare, mi-am luat haina şi am ieşit pe uşă.

— Ajung în zece minute.

Răspunsul ei, înainte de a închide telefonul, a fost aproape o şoaptă.

— Mulţumesc.

***

Am ajuns în dormitorul ei la fel de uşor ca data trecută, luând-o pe scări, două câte două, apoi bătând uşor la uşă. M-a străbătut un fior. Nu ştiam ce mă aştepta de cealaltă parte a acestei uşi, dar, orice ar fi avut nevoie să-i fiu, eram pregătit să fiu.

A crăpat uşa, dar nu a deschis-o complet. Când s-a uitat la mine, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Jacqueline, *ce…*

— A făcut-o din nou, Lucas, şi e vina mea.

— POFTIM*?*

— Şşş.

A clătinat din cap, a pus o mână pe braţul meu şi a cercetat coridorul gol. Am auzit voci din interiorul camerei, în

acelaşi moment în care ea mi-a spus cu voce joasă:

— O altă fată. La o petrecere, aseară. E aici. Eu şi Erin nu ştim ce să facem mai departe.

A înghiţit în sec.

— E studentă în anul întâi. E atât de supărată şi speriată, iar noi nu am ştiut pe cine altcineva să sunăm. Îmi pare rău.

I-am acoperit obrazul cu o mână.

— Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru că îmi ceri ajutorul. O să fac tot ce ai nevoie. O să vrea să stea de vorbă cu mine?

A încuviinţat din cap.

— Cred că da. Erin i-a spus că predai cursul de autoapărare şi că lucrezi la poliţia campusului. Minciuni nevinovate, dar e atât de speriată!

— Înţeleg.

Am inspirat adânc pentru a mă calma şi mi-am compus expresia fetei.

— Cum o cheamă?

— Mindi.

Colega de cameră a lui Jacqueline stătea pe patul ei, cu un braţ ferm în jurul unei fete care îmi amintea de Carlie. Păr blond, faţă în formă de inimă, toate trăsăturile mici şi delicate, cu excepţia ochilor enormi. Dar n-o văzusem niciodată aşa pe Carlie.

— Bună, Mindi. Eu sunt Lucas.

M-am apropiat încet.

— N-nu arăţi ca un ofiţer de poliţie, s-a bâlbâit, respirând sacadat, vorbele fiindu-i întrerupte de plâns.

Inel în buză, păr lung, haină cu glugă, nu inspiram cine ştie ce încredere şi, în mod clar, nu păream ofiţer de poliţie. M-am lăsat pe vine în faţa ei, păstrând distanţa.

— De fapt, sunt student. Dar lucrez part-time la Poliţia Campusului.

Părea să accepte explicaţia asta.

— Uite cum stă treaba, trebuie să te ducem la spital, ca să te vadă un medic şi un consilier psihologic, apoi să depui plângere.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, însă eu am continuat.

— Va trebui să te înarmezi cu mult curaj ca să faci toate astea, dar Erin şi Jacqueline cred vei reuşi, la fel cred şi eu.

— Bineînţeles, a aprobat Erin, ţinând-o de mână. Şi n-am să plec nicio clipă de lângă tine.

Mindi şi-a tras nasul, apoi şi-a şters ochii cu dosul palmelor.

— Bine.

Vocea îi era stridentă, ca a unui copil.

— Părinţii tăi locuiesc aproape? am întrebat-o, străduindu-mă să-mi descleştez maxilarul.

Mă simţeam de parcă aş fi avut sticlă pisată între dinţi.

A clătinat din cap.

— Sunt în Pennsylvania. Dar nu pot să-i sun. *Nu pot!*

Isteria ei creştea cu fiecare cuvânt.

— Se vor supăra atât de tare că eram beată…

— Nu trebuie să-i suni, deocamdată, i-am explicat. Dar nu au cum să se supere pe tine.

Speram să am dreptate. Dacă ar fi fost Carlie sau Jacqueline… era mai bine să nu mă gândesc acum la asta. Am mai inspirat o dată, ca să mă calmez.

— Consilierul psihologic poate să te înveţe cum să le spui, bine? A încuviinţat din cap, inspirând şi ea adânc, tremurând şi strângând puternic mâna lui Erin.

— Atunci, Lucas, mergem la spital? m-a întrebat Erin. Putem să luăm maşina mea.

— O să fii şi tu acolo? mi s-a adresat Mindi, cu glas răguşit. Probabil plânsese aproape toată ziua. Mi-am amintit-o pe Jacqueline în noaptea petrecerii de Halloween. Lacrimile din ochi. Mâinile tremurânde. Dacă aş fi ştiut unde locuieşte nenorocitul ăla, ar fi fost mort înainte să se crape de ziuă.

M-am uitat la Erin, iar ea a dat din cap.

— Dacă vrei tu, i-am răspuns.

Mindi a aprobat din cap. Cincisprezece minute mai târziu, toţi patru am intrat la Urgenţă, şi am aflat cât de greu e să *spui.*

Când detaliile petrecerii de noaptea trecută au început să iasă la iveală, am afişat o expresie neutră. Nici nu părăsisem bine camera. Fusese un eveniment grandios, o petrecere formală, între frăţii, la care participaseră şi Buck, şi Kennedy Moore, iar *Jacqueline se dusese.* Nu face parte din nicio frăţie,

deci nu fusese obligată să meargă, nimeni nu se aştepta să fie acolo.

— Erin a avut nevoie să fiu amortizor între ea şi fostul ei, mi-a explicat în şoaptă, pe bancheta din spate, în drum spre spital. Nu o întrebasem de ce fusese.

Rămaşi singuri în sala de aşteptare, trebuia să aflu dacă Buck o *abordase.*

— Şi, a vorbit cu tine? Noaptea trecută?

Nu m-am uitat la ea şi nici n-am adăugat un nume. Eram convins ca ştie la cine mă refer.

— Da. M-a invitat la dans.

Am rămas înţepenit, neputând să o privesc. Nu eram supărat pe ea, nu eram. Dar gândul că se apropiase, de bunăvoie, atât de mult de el, fără mine, mă speriase de moarte. În cele din urmă, am ridicat ochii spre ea.

— Am spus nu, a continuat, de parcă ar fi fost vinovată de ceva din toate astea.

De parcă mi-ar fi liniştit gelozia, când eu nu simţeam decât *teroare* şi o nevoie necondiţionată, copleşitoare de a o proteja.

— Jacqueline, am vorbit încet, forţându-mi gura deschisă. Depun cele mai mari eforturi să stau acum aici şi să aştept oamenii legii să aibă grijă de asta, în loc să mă duc după el eu însumi şi să-l bat până nu mai ştie *dracului* de el. Nu te învinuiesc pe tine sau pe ea. Niciuna dintre voi nu a cerut ceea ce a făcut el. Nu există aşa ceva, s-o ceri. E o minciună nenorocită la care recurg psihopaţii şi cretinii. OK?

A dat din cap, fără să răspundă, iar eu am întrebat-o dacă i-a acceptat nu-ul. Temperamentul meu era în pericol de explozie. Îl simţeam, întinzându-se şi răsucindu-se, luptând să se elibereze, promiţând pedepse şi răzbunări pe care n-aveam niciun drept să le aplic. Abia mă abţineam.

Mi-a spus că fostul ei fusese cu ea şi că îi observase disconfortul. Îi povestise ce se întâmplase în acea noapte.

— A fost mai mânios decât l-am văzut vreodată. L-a luat pe Buck afară şi a discutat cu el, i-a spus să stea departe de mine… ceea ce probabil l-a făcut pe Buck să se simtă slab şi de aceea…

Cuvintele i s-au înecat.

Jacqueline credea că resentimentele lui Buck la mustrările

lui Moore erau motivul pentru care o violase pe Mindi. Tristul adevăr era că se putea… tipii ca el sunt verigi slabe, care atacă atunci când se simt neputincioşi. Dar ceea ce nu putea să priceapă Jacqueline era că acţiunile lui nu erau din vina *nimănui decât a lui.*

— Ce ţi-am spus adineauri? i-am răspuns. Asta nu e vina ta.

Mi-aş fi dorit să mă creadă.

***

Dacă Francis nu învăţase să strângă laba în pumn, la ora unu noaptea bătea cineva la uşa mea. M-am uitat prin vizor, cu o bâtă de baseball în mână. Apoi am lăsat-o înapoi, în colţ, am descuiat şi am deschis repede.

— Jacqueline? De ce…?

Am tras-o înăuntru şi am încuiat uşa la loc.

— Ce s-a întâmplat?

S-a uitat la mine, cu ochii măriţi de frică, iar inima mea aproape a încetat să mai bată.

— Vreau să-ţi spun doar că… Îmi lipseşti, a izbucnit, cu vocea frenetică, aproape fără suflare. Şi poate că asta sună ridicol… când abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt, dar între e-mail-uri şi mesaje telefonice şi… tot restul, am simţit că ne-am cunoscut. Că ne cunoaştem. Şi îmi lipseşte… nu ştiu cum s-o spun altfel… Îmi lipsesc ambele tale euri.

Suferinţa de pe faţa ei era… pentru că îi lipseam?

N-ar fi trebuit să fie aici. Heller era de partea cealaltă a curţii. Îi promisesem să mă port *corespunzător* cu ea tot restul semestrului, dar dorinţa ce-mi curgea prin vene nu era deloc corespunzătoare. Era foc şi pasiune, adoraţie şi nevoie, foame şi sete, şi o imposibilă, insuportabilă speranţă. Nu puteam suporta gândul ca ea să mă părăsească nici pentru cinci minute, dar pentru totdeauna? Nu o puteam avea, dar o doream nespus de mult.

Faza ei Băiatul Rău. Consolarea ei.

Am simţit-o ca pe o disfuncţie fizică internă, fracţiunea de secundă în care autocontrolul meu a cedat. Când nu mi-a mai

păsat ce aveam de pierdut din pricina acestui moment, pentru că nu suportam să pierd ceea ce era chiar în faţa mea.

— *Fir-ar să fie,* am spus, împingând-o în uşă şi îngrădind-o cu braţele, deschizându-i gura cu a mea şi sărutând-o de parcă aş fi putut să o înghit cu totul şi să o împiedic să mă rănească.

M-am îndepărtat doar cât să îi scot haina şi să o trag după mine pe canapea, călare în poala mea, palmele mele în spatele genunchilor săi, punându-i de o parte şi de alta a şoldurilor mele şi aşezând-o să se potrivească peste mine. Strângând-o mai aproape cu mâna stângă, i-am susţinut chipul frumos cu dreapta şi am sărutat-o. Voiam să o sărut la nesfârşit. Să fac dragoste cu ea toată noaptea. Să i-o trag până când îmi aparţinea mie şi nimănui altcuiva, fără să-mi pese de consecinţe… şi erau atât de multe consecinţe!

Mi-am aruncat ochelarii pe noptieră, nepăsându-mi că era posibil să nu ajungă pe ea, ci în partea cealaltă a camerei. Mi-am smuls tricoul, apoi am încetinit ca să îl scot şi pe al ei, mâinile tremurându-mi din cauză că mă forţam să fiu blând. I-am răsfirat mâinile pe talie şi a venit mai aproape, înlănţuindu-mi gâtul cu braţele şi împletindu-şi degetele în părul meu. Am sărutat-o în colţul gurii, suspinul ei ascunzând un mic geamăt, apoi m-am mutat sub bărbie, să-mi lipesc buzele de pielea fragilă de pe gâtul ei frumos, izvorul sunetelor pasionale şi al cuvintelor de neînţeles pe care le rostea în timp ce capul îi cădea pe spate.

Am acordat o atenţie deosebită pistruiului care mă înnebunea. Era ca un indiciu minuscul, aşezat acolo pentru mine, *punctul de început* pe harta unei comori. Am trecut cu limba peste el, iar ea a împins în mine, strângându-mi părul în pumni. Mintea mi-a explodat cu fantezii, mult prea frumoase, perfecte. O doream, aşa, cu totul.

Apoi, curgerea timpului a încetinit.

I-am îndepărtat sutienul, acoperindu-i sânii cu palmele, descriind cercuri concentrice în jurul mameloanelor şi plimbându-mi degetele în josul lor. S-a aplecat să mă sărute, trăgându-mi limba în gură, mângâind-o şi încercuind-o cu a sa, iar mâna i-a alunecat de pe piept, pe abdomen, până la şiretul încă legat al pantalonilor mei de pijama, dintr-un bumbac moale, subţire, care nu putea să ascundă ce voia trupul meu de la ea.

Dar făcusem o promisiune. *Făcusem o promisiune.*

Strecurându-mi mâinile sub părul ei, la ceafă, am închis ochii şi mi-am apăsat fruntea pe umărul ei.

— Spune-mi să mă opresc, i-am cerut, cu respiraţia tăiată.

— Nu vreau să te opreşti, mi-a şoptit, respirându-mi în ureche, ispită în carne şi oase.

Timp de un minut, i-am lăsat cuvintele mieroase să mă absolve de promisiunea pe care *voiam* să o încalc, de etica pe care o distrugeam, de sufletul pe care o lăsam să îl deschidă, al meu. Ne-am rostogolit pe o parte, i-am deschis fermoarul blugilor şi mi-am strecurat degetele în ei, în ea, îndoindu-le şi apăsând, până când mi-a strigat numele şi m-a apucat de braţ, de parcă n-ar fi avut de gând să-mi mai dea drumul vreodată.

Aş putea să o fac să mă iubească. Aş putea fi următorul ei iubit…

Ah, dar ştiam mai bine.

— Jacqueline. Spune stop.

O imploram, neputând să îmi impun să mă dezlipesc de ea.

— Nu te opri, mi-a repetat, sărutându-mă, iar eu am încercat cu disperare să-mi menţin controlul, când nu-mi doream nimic mai mult decât să mă cufund în ea. A deschis gura, sărutându-mă, sugerându-mi ce-aş putea să am dacă nu m-aş mai împotrivi.

Am promis.

Cinci secunde. Aveam să o dezbrac de blugi şi să o am chiar aici, pe canapea.

— Spune-mi să mă opresc, te rog.

Trei secunde. Aveam să o iau în braţe şi să o duc în camera mea, să o aşez pe pat şi să încep cu gura de pe coapsa ei.

— Te rog.

O secundă. Aveam să trădez încrederea singurei persoane care nu încetase niciodată să creadă în mine.

— Opreşte-te, mi-a şoptit.

Mulţumesc, i-am spus. Sau am vrut să-i spun, înainte să adorm cu ea în braţe.

Capitolul 21
LANDON

La asfinţit, temperatura scădea, lumina dispărea şi festivităţile de vacanţă se încingeau.

Roşcata din poala mea a tras ultimul fum din jointul pe care îl împărţiserăm, jarul ajungând ud până la degetul mare şi arătător.

— Au!

Vocea îi era un chiţăit, ca de şoarece. A aruncat restul în nisip, unde s-a stins şi a dispărut.

— Hei! m-am încruntat, privind în jos de unde eram aşezat, pe o bucată de lemn zgrunţuros, apoi dând cu piciorul prin nisipul din împrejurimi, ca un idiot.

Ultimul lucru pe care îl voiam era să ating cu piciorul gol un chiştoc încă aprins.

— Ce-i? Oricum era terminat.

Afirmaţia ei ţipătoare mă enerva, deşi ştiam foarte bine că nu mai rămăsese suficient pentru încă un fum.

Am dat să-i răspund, dar, când m-am uitat în sus, îşi sugea degetul mare fript. Jointul aproape consumat mi-a dispărut din minte şi gândurile mi s-au îndreptat către alte pofte. Trăgând-o mai aproape, i-am dirijat arătătorul spre gura mea, apoi i l-am supt uşor, în timp ce ea sugea degetul de lângă el, cu ochii întredeschişi, la fel de fumată ca mine. Mi-am odihnit obrazul pe podul palmei sale şi, când a înfipt unghiile în pielea mea, am supt mai tare. Voiam să simt acele unghii zgâriindu-mă pe spate, fără să mai aştept sau să-mi schimb poziţia. O ceartă scurtă şi zgomotoasă cu tata pe tema altor materii nepromovate, după-amiaza lungă, surprinzător de caldă şi iarba mă lăsaseră leneş şi aproape inert, dar excitat. Deschizând buzele, mi-am trecut limba de-a lungul v-ului dintre degetul din gura mea şi cel dintr-a ei. A închis ochii.

I-am tras în jos una din cupele sutienului, eliberând un sân. Ochii i s-au mărit, dar nu s-a îndepărtat. Dacă nu o deranja asta, poate ar fi fost de acord să o facem chiar acolo, la zece metri de focul în aer liber şi de oameni care beau, fumau şi/sau se cuplau în jurul lui. Cu puţin noroc, era la fel de leneşă şi excitată ca mine.

Eliberându-i degetul cu un plescăit subtil, am coborât capul

şi i-am luat un sfârc în gură. Tresărind, s-a arcuit în mine, tresărind şi uitând de degetele arse. Întinzând mâna între noi, i-am dat la o parte partea dintre picioare a slipului. A tresărit din nou, strângându-şi braţele în jurul umerilor mei, înainte de a pronunţa cuvintele magice:

— *O,* Doamne, da! Acum. Acum.

La dracu', da! Nici nu o sărutasem încă. Şi poate că nici n-aveam s-o fac. O partidă de sex fără sărut… ar fi *o premieră, m-am* gândit, iar eu eram mereu în căutare de premiere. Deveneau din ce în ce mai greu de găsit.

Atunci am auzit-o ţipând pe Amber Thompson.

Convins că nu fusese decât sunetul strident pe care îl scotea ca să atragă atenţia asupra sa, am hotărât să o ignor. Remarcasem în el un strop de panică pe care nu îl mai auzisem până atunci, dar, cel mai probabil, fusese doar paranoia de moment, indusă de jointul primit de la frate-său. Slăbănogii de paisprezece ani n-ar fi trebuit să fumeze iarbă. Nu ştiau să o porţioneze. Aceeaşi cantitate care pe mine mă făcea gata să i-o trag tipei din poala mea, să găsesc ceva de mâncare şi apoi să cad într-un somn adânc, fără vise, pe ei putea să-i sperie de moarte.

Tocmai rupsesem folia prezervativului, singurul pe care îl aveam la mine, când am auzit încă un ţipăt.

Naiba să-l ia pe fratele lui Amber bun de nimic! Îl vedeam în lumina focului, legănându-se într-o parte şi-n alta, râzând cu alţi doi tipi, cu o cutie mare de bere într-o mână şi o ţigară în cealaltă.

Fata din poala mea a gemut şi s-a împins în mine. Strivind prezervativul în pumn, şi o coadă groasă din păr moale, roşcat în cealaltă, am strigat:

— Hei, Thompson!

Rick s-a uitat o dată în jur, apoi şi-a continuat conversaţia.

— Fir-ar a dracului de treabă, am înjurat, apoi am încercat din nou. Thompson, idiotule!

De data asta, s-a uitat doar în direcţia opusă, după flăcările de doi metri.

— De ce urli? s-a plâns roşcata.

Apoi, am auzit-o a treia oară pe Amber, dar, de data asta,

vocea îi părea şi speriată şi mult mai departe. Nimeni nu era atent, în afară de mine.

M-am ridicat şi am dat-o la o parte de pe mine pe fata caldă, docilă, înmânându-i prezervativul. Am apăsat-o să se aşeze, iar mâinile ei s-au dus direct spre şnurul pantalonilor mei scurţi. În secunda aia, am ştiut ce credea: că vreau să-mi facă o felaţie înainte s-o comitem. Şi era gata pentru asta.

Noaptea asta era *blestemată.*

Apucând-o ferm de umeri, i-am spus:

— Vin imediat.

A clipit confuză, cu buza uşor în afară. Nu puteam să o condamn. Chiar şi drogat, eram conştient că tocmai spusesem cel mai stupid lucru care-mi ieşise vreodată pe gură.

Amber a ţipat din nou, auzindu-se, din fericire, cam la aceeaşi distanţă ca data trecută, iar eu m-am întors şi am alergat în direcţia vocii sale, îndepărtându-mă de foc, departe de partida mea sigură din seara asta, blestemându-mi conştiinţa şi pe Rick Thompson.

Ieşind din raza luminii focului, ochii mi s-au acomodat încet, ca să descopere două siluete care se sărutau. *Super,* mi-am zis. *Nemaipomenit!* Abandonasem cea mai mişto tipă pe care o văzusem în ultimele săptămâni ca să alerg de-a lungul plajei şi să descopăr că sora mai mică a lui Thompson urla când se săruta. Figura mai mică s-a smucit, cea mare a prins-o, a imobilizat-o şi amândouă au căzut în nisip. Deci nu era un ţipăt de *trage-mi-o,* ci unul de *lasă-mă-n pace*.

Am pornit spre ei, blestemând ameţeala de la iarbă, care mă făcea să merg împleticit pe nenorocitul de nisip. Ultimul lucru pe care l-am mai conştientizat pe deplin a fost că l-am smuls pe tip de jos cu mâna stângă şi i-am tras un pumn, direct în obraz, cu dreapta. Impactul iniţial al pumnului meu cu falca lui a durut şi m-a făcut să mă simt extraordinar. Nu a căzut din prima, aşa că l-am lovit din nou. Şi din nou. Şi din nou. Până când euforia şi mânia s-au adunat la un loc şi au răbufnit, iar eu mi-am cam pierdut cunoştinţa.

Mi-am spart majoritatea vaselor de sânge din partea de sus a mâinii şi mi-am fracturat două încheieturi. Nici nu ştiusem că pot să fac aşa ceva. Mâna mea dreaptă arăta groaznic şi o simţeam la fel de rău. Mi-au pus-o în ghips. În afară de asta, nu

aveam nicio vânătaie.

Tipul celălalt suferise o contuzie puternică şi fusese cât pe ce să intre în comă pentru câteva ore. Aş fi putut să-l omor. Aş fi putut să-l omor şi nu mi-aş fi amintit că o făcusem.

Ceea ce îmi aminteam erau cătuşele. Bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Înregistrarea la secţie. O celulă care mirosea a urină şi a transpiraţie, dar care, din fericire, mă adăpostea doar pe mine. Pentru că nu eram la şcoala de corecţie. Copiii de şaptesprezece ani sunt judecaţi ca adulţi, şi merg în arestul obişnuit. Revenindu-mi după bătaie şi marijuana, am început să tremur şi n-am putut să mă opresc.

— Maxfield! a urlat, după un timp, un ofiţer, iar eu am ridicat imediat capul. Cauţiunea. Haide, mişcă-ţi fundul de-aici, dacă nu cumva vrei să rămâi.

M-am ridicat de pe bancă.

Mă aşteptasem să îl văd pe tata şi era acolo, dar lângă el era Charles Heller. Uitasem că veniseră în vizită în vacanţa de primăvară. Nu-i văzusem mai deloc de când veniseră. Nu-mi făcusem timp.

În drum spre casă, pe bancheta din spate, nu am scos niciun sunet. Era o tăcere de mormânt. În loc să ne lase acasă şi să se întoarcă la hotel, Heller a intrat cu tata.

— Trebuie să fac un duş, am murmurat, şi nimeni nu a obiectat.

Când am oprit apa, le-am auzit vocile prin uşa subţire de carton.

— Îl pierzi, Ray.

A urmat o pauză, în care mi-am ţinut respiraţia.

— Eşti prietenul meu şi ţin la tine. Şi, tocmai pentru că ţin la tine, o să-ţi spun adevărul. Ai dat-o în bară încă de la început. Cindy te-a implorat să-l duci la tratament, iar tu ai refuzat. Noi te-am rugat să nu îl îndepărtezi de prieteni, să nu îl îndepărtezi *de noi,* să nu îl muţi în partea cealaltă a ţării, dar nu ne-ai ascultat. Era la o şcoală gimnazială particulară şi acum e… e pe cale să renunţe la tot. Bătaia din seara asta n-a fost prima, nu-i aşa? Şi drogurile, probabil că mai şi bea. Foloseşte toate metodele de evadare posibile. Pentru că aşa *ai făcut şi tu.*

Tata a murmurat ceva.

— Ştiu. Dar nu e de ajuns. Are nevoie de un scop, o motivaţie. Trebuie să îşi descopere valoarea.

Încă o pauză. Am înghiţit cu greu, iar ochii mă înţepau. Heller a coborât tonul şi nu am putut auzi restul discuţiei. Am ieşit din baie, cu un prosop în jurul taliei. Fără să mă uit la ei, cum stăteau la masa din bucătărie, m-am închis în cămara mea.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi, lucru care mi-a luat de trei ori mai mult cu o singură mână. Însemna ceva să ştiu că lui Charles Heller îi păsa de mine. Nu schimba cu nimic situaţia, dar însemna ceva.

Un scop. Spusese că am nevoie de un scop. Poate că era timpul să renunţ la şcoală şi să lucrez pe barcă. Maxilarul mi s-a încordat la gândul că aveam să-i ofer lui Ingram această satisfacţie. Dacă nu ajungeam la închisoare pentru vătămare corporală. Ştiam destule despre cauţiune ca să îmi dau seama că nu eram liber decât până mi se stabilea o dată de judecată.

Era amuzant că, dintre toate bătăile în care fusesem implicat, cea pe care o începusem dintr-un motiv serios era cea care avea să-mi creeze probleme. Dacă Amber refuza să depună mărturie, eram terminat. Tipul pe care aproape îl omorâsem era un student bogat. Cu o seară în urmă, fluturase atâţia bani gheaţă cât să i se scoale lui Thompson, cumpărând o mulţime din tot ce aveam şi împărţindu-le prietenilor ca pe bomboane de Halloween. Băieţii de vârsta lui, care se îmbrăcau ca el şi conduceau un Range Rover nu se lăsau cu una, cu două.

Ţi s-a îndeplinit dorinţa, bunicule, mi-am spus în sinea mea. Barca avea să fie salvarea mea. Viitorul meu. Calea mea de scăpare. Era mai bine decât la închisoare. Am închis ochii. *Mai bine decât la închisoare. Uau, asta-i aiurea.*

Am adormit imediat ce am atins perna.

LUCAS

N-am rezistat să nu îi întâlnesc privirea lui Jacqueline, pentru o clipă, atunci când a intrat în sala de curs.

Zâmbetul ei era timid, nesigur, iar după întâmplările de noaptea trecută nu puteam să o condamn. Când m-am trezit şi am găsit-o gata de plecare, am condus-o până la camionetă şi

am sărutat-o de la revedere. În timp ce priveam lumina stopurilor îndepărtându-se, am ştiut că îi puteam oferi tot ceea ce dorea după ce mă eliberam de restricţia de a-i fi preparator. Aveam să fiu cel de care avea nevoie, apoi aveam s-o las să plece.

Pentru că eram îndrăgostit de ea.

După sfârşitul cursului, blonda care fusese interesată de Kennedy Moore la începutul semestrului m-a întrebat despre seminarul explicativ. Nu-mi puteam aminti cum o cheamă.

— E joi, la aceeaşi oră, i-am răspuns, urmărind cum Jacqueline îşi strânge lucrurile.

În timp ce vorbea cu tipul acela, Benjamin, care s-a uitat spre mine, şi-a dat ochii peste cap şi m-a privit şi ea.

Când, în timp ce ieşea din bancă, a fluturat din gene şi a zis, „O să aleg *Preparatori Sexy* Pentru 200$, Alex!”[14], am primit un răspuns irevocabil la întrebarea, cât de mult ştia el despre ce se întâmplă între mine şi Jacqueline. Ea a roşit puternic, iar el a coborât treptele spre ieşire, fredonând melodia de la *Jeopardy!* Înainte să dispară, mi-a zâmbit.

Nu ne-am vorbit până nu am ajuns afară.

— El, ăăă… ştie? Despre…?

Am trecut cu dinţii peste inelul din buză când mi-a spus că prin intermediul colegului său aflase cine eram.

— Ne-a observat… uitându-ne unul la celălalt. Şi m-a întrebat dacă mă duc la seminariile tale de pregătire.

A ridicat din umeri, semn că trecuse peste asta.

Îmi imaginam cam cum se desfăşurase acea conversaţie şi cum trebuie să se fi simţit că după trădarea lui Moore să fie minţită din nou.

— Doamne! Îmi pare atât de rău!

Dar cuvintele nu puteau compensa acele minciuni, iar eu ştiam prea bine.

Am mers în pas de plimbare spre sala cursului de Spaniolă, tăcuţi, cu jachetele pe noi şi umerii aplecaţi în faţă. Vechii mei prieteni din Alexandria ar fi râs şi ar fi spus că ziua asta însorită, de toamnă, era *vreme de pantaloni scurţi.*

---

14 Referire la celebrul concurs de cultură generală american, *Jeopardy!* Prezentatorul acesteia se numește (George Alexander) Alex Trebec

— Te-am observat din prima săptămână, i-am spus, atunci.

Ca o inundaţie după o furtună neaşteptată de vară, i-am mărturisit totul. Cum o urmărisem în timpul cursului şi îi catalogasem toate mişcările, de la felul în care îşi dădea obsesiv părul după ureche pe partea stângă, până la mişcarea degetelor de parcă ar cânta la un instrument. I-am spus despre acea zi ploioasă, despre zâmbetul ei, despre acel *mulţumesc* şi despre cum m-au afectat acele două lucruri. I-am spus despre gelozia mea pe Moore, încă dinainte ca ea să mă cunoască.

— Şi apoi a fost petrecerea de Halloween.

A rămas nemişcată. Nu mai discutaserăm despre ce se întâmplase în acea noapte, din perspectiva mea.

Am recunoscut că o urmărisem plecând. Ca îl urmărisem pe Buck ieşind după ea.

— M-am gândit că poate… poate voi doi v-aţi hotărât să plecaţi mai devreme, fără să ştie toată lumea. Să vă întâlniţi afară sau ceva.

Inima îmi bubuia în piept când i-am dezvăluit această greşeală, faptul că stătusem înăuntru şi încercasem să mă hotărăsc dacă să merg după ea sau nu, în timp ce prădătorul îşi croise drum prin parcare, în spatele ei.

Aşa cum bănuisem, Buck era mai mult decât un tip pe care îl ştia după nume. Era o persoană pe care o văzuse ca pe un prieten.

— El e cel mai bun prieten al iubitului colegei mele de cameră, mi-a explicat, iar în vocea ei nu se simţea niciun strop de condamnare pentru mine sau pentru reacţia mea extrem de lentă din acea noapte.

Din copilăria mea, mi-am amintit gestul simbolic al preotului de iertare a păcatelor şi am simţit că tocmai mi-l făcuse.

În acelaşi timp, ne-am dat seama că nu mai eram înconjuraţi de persoane care se grăbeau. Pauza trecuse, iar ea întârziase la curs.

— Am o notă maximă. Chiar nu am nevoie de recapitulare, a spus ea.

Eu aveam o oră liberă până la următorul curs. M-am uitat la buzele ei înroşite de frig şi m-am aruncat cu capul înainte în

teritoriul interzis. Voiam să o sărut chiar aici, în mijlocul campusului.

— Ai zis că vrei să mă desenezi din nou, a remarcat.

Şi-a umezit buzele, doar o mică atingere cu vârful limbii, iar eu, ca prin minune, am reuşit să îmi îndepărtez privirea de la ea, în loc să o împing într-un tufiş şi să preiau controlul asupra acelei guri.

— *Cafea*, am spus.

Rareori treceam pe la Starbucks-ul studenţesc în calitate de client. Era aglomerat, dar Gwen şi Ron erau un mecanism bine uns.

— Lucas, mi-a zâmbit Gwen, refuzând să se uite direct la Jacqueline.

Fără îndoială, era nemulţumită că vorbele ei pline de înţelepciune îmi trecuseră pe lângă urechi.

— Bună, Gwen. Două *Americano.* Şi, nu cred că ai cunoscut-o pe Jacqueline.

Ca o bufniţă, Gwen a întors capul să se holbeze la Jacqueline.

— Încântată de cunoştinţă, i-a spus, printre dinţi.

Jacqueline i-a zâmbit, ca şi cum colega mea, prietenoasă de obicei, nu era acum ca un cub de gheaţă.

— Asemenea, Gwen, îmi place manichiura ta. E foarte drăguţă!

Unghiile lui Gwen arătau ca nişte cadouri multicolore de Crăciun. Mie mi se păreau groaznice. Dar ea şi-a întors ochii mari, negri spre Jacqueline, crescând asemănarea cu bufniţa.

— Ah, mulţumesc. Mi le-am făcut singură.

— Serios*?*

Jacqueline a întins palma, iar Gwen i-a dat mâna stângă pentru o examinare mai atentă, în timp ce ne dădea comanda mai departe şi îmi lua cardul cu dreapta.

— Sunt atât de geloasă! Eu nu pot să mi le pictez nici într-o singură culoare fără să fac un dezastru. Pe lângă asta, cânt la contrabas şi trebuie să le păstrez scurte.

Slavă Domnului*, mi-am spus.*

— Off, ce naşpa! i-a răspuns Gwen, cucerită.

Eram impresionat. Şi fericit că nu lucra Eve, pentru că ea

avea atât de puţină încredere în complimente, încât le considera ca un atac.

Odată aşezaţi la o masă din colţ, Jacqueline a adus vorba despre faptul că port ochelari, stârnindu-mi o legiune de gânduri nepotrivite, graţie amintirii nemiloase şi extrem de vii a motivului pentru care îi aruncasem.

Nu vreau să te opreşti.

— Aş putea să te desenez acum, am spus, scoţându-mi din rucsac caietul de schiţe, de parcă ar fi fost un colac de salvare, menit să mă ferească de înec. Am luat creionul de după ureche, am sprijinit caietul pe genunchi şi m-am lăsat pe spate ca să mă uit la ea. A roşit, ca şi cum ar fi putut să îmi citească gândurile.

Citeşte asta, Jacqueline. Creionul a alunecat pe pagină şi mi-am imaginat degetele mele alunecând pe pielea ei. I-am privit pieptul urcând şi coborând, aşa cum făcusem noaptea trecută. A privit fix la mâinile mele, în timp ce acestea interpretau curbele trupului ei şi le transformau în linii şi umbre pe hârtie.

Mi-am imaginat că o întind pe patul meu şi îi încrucişez încheieturile deasupra capului, ca în desenul de pe perete. Mi-aş plimba degetele pe pielea ei, fără niciun pic de presiune. Numai mângâieri ca o adiere, care să-i ridice firişoarele invizibile de păr şi să-i antreneze corpul să-mi recunoască atingerea. Să se înalţe spre ea. Ar murmura agitată ceva neînţeles, aşa cum făcuse aseară, mai ales atunci când degetele mele i-ar trece peste coapse, începând de la de la genunchi şi continuând în sus.

Drace! Desenul ăsta era o idee *groaznică.*

— La ce te gândeşti? am întrebat-o, încercând să mă distrag.

— La liceu, mi-a răspuns.

Bine. Funcţiona. Ar fi putut la fel de bine să-mi arunce cafeaua în faţă. Am crezut că se referă la Moore, dar ea a spus:

— Nu mă gândeam la el.

M-a întrebat cum fusese liceul pentru mine şi am revăzut acei ani într-o serie de flash-uri: prietenia neaşteptată cu Boyce, respingerea lui Melody, durerea provocată de pierderea bunicului, tata şi tăcerea lui, bătăile, fetele fără chip şi Arianna, transformându-mi cicatricele într-o poezie a durerii. Îmi schimbasem numele când plecasem de acasă, dar nu mă

puteam rupe atât de uşor de ceea ce fusesem.

— Foarte diferit de cum a fost pentru tine, îmi închipui, i-am răspuns.

M-a întrebat în ce fel şi i-am dat primul exemplu care mi-a venit în minte.

— N-am avut niciodată o iubită.

Părea sceptică, dar nu avea cum să înţeleagă cum fusesem ca băiat. Petrecerile şi aventurile de o noapte, deznădejdea. În câteva fraze, i-am povestit despre Amber şi acea ultimă bătaie, când mânia îmi acaparase creierul şi pumnii şi îmi pierdusem cunoştinţa.

I-am spus despre arestare, despre Charles şi despre calea de scăpare pe care mi-o oferise.

— E ca un înger păzitor pentru tine.

— Nici n-ai idee, i-am răspuns.

***

I-am trimis lui Jacqueline fişa recapitulativă cu două zile înainte de a o prezenta la seminar, după ce stătusem să mă gândesc dacă lucrul ăsta nu încălca vreo altă regulă morală. Era un favoritism flagrant. Dar la ce-mi folosea să-mi îmbrăţişez partea de băiat rău dacă nu puteam să am favoriţi?

Mi-a răspuns că i se pare ciudat să primească e-mail-uri de economie de la mine, de parcă eu şi Landon am fi fost tot două persoane diferite. A mărturisit că aproape i-l recomandase pe *Landon* ca preparator lui *Lucas,* care părea cam leneş, fiind mereu neatent la ore şi chiulind de la teste. Bine că nu-mi spusese toate astea personal, pentru că aş fi râs cu poftă.

Ea şi Mindi se duseseră la secţia de poliţie ca să dea declaraţii şi să depună plângere împotriva lui Buck, pe numele complet: Theodore Boucker III. Asta descoperisem când fusesem contactat de detectiv. I-am povestit cum o agresase pe Jacqueline şi cum îl bătusem. Buck spusese tuturor membrilor frăţiei lui şi oricui îl mai ascultase că întreţinuse relaţii sexuale consensuale cu Jacqueline în camioneta ei şi că, după ce ea plecase, fusese atacat de nişte vagabonzi, deşi nu depusese plângere nici la Poliţia campusului, nici la secţia centrală.

Mâine era ultima mea oră de curs cu Jacqueline. Examenul final la economie era programat săptămâna viitoare, iar căminele aveau să se închidă pe durata vacanţei de iarnă peste două săptămâni.

Mi-a trimis un mesaj: După examenul final, de miercurea viitoare, ce urmează?

Am închis şi deschis ecranul. *Ce urmează?* Oare nu ştia cum stă treaba cu băiatul rău? Nu exista *ce urmează.* Dovedisem lucrul ăsta prea multor fete ca să mi le amintesc pe toate. O tăvăleală şi apoi gata. Sau sex oral şi apoi gata. Sau sex şi apoi gata.

Dar, spre deosebire de toate de dinaintea ei şi de toate de după ea, aveam s-o venerez şi s-o savurez pe Jacqueline Wallace, când avea să vină în patul meu. Aşadar, o premieră pentru mine. Facem dragoste şi apoi gata.

Într-un târziu, i-am trimis mesaj de răspuns*: Vacanţa de iarnă*. Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine. Mi-am promis că n-o să te mai mint, dar eu nu sunt pregătit să arunc toate cărţile pe masă. Nu ştiu dacă pot. Îmi pare rău.

Nu mă aşteptam la un răspuns. Şi nu am primit niciunul.

Capitolul 22
LANDON

M-am trezit cu miros de cafea. Ciudat, pentru că tata era aproape întotdeauna plecat atunci când mă trezeam. Nu puteam să-mi imaginez că ar fi anulat excursiile programate pentru a discuta despre arestarea mea. Nu refuza clienţii niciodată.

Când am ieşit, Charles Heller stătea la masa din bucătărie. Nici urmă de tata. Avea în faţă un carneţel, laptopul şi o carte de telefon locală. S-a rezemat de scaun şi m-a cercetat cu privirea, în timp ce intram în bucătărie.

— Landon, aş vrea să discut cu tine, dacă eşti de acord. Am adus chifle prăjite şi am făcut cafea proaspătă. Te las câteva minute să te dezmeticeşti, apoi vom sta de vorbă. Bine?

Am dat din cap, încruntându-mă, după care am intrat în baie să caut nişte analgezice în dulapul de deasupra chiuvetei. Abia am putut să deschid capacul cu protecţie pentru copii. Mâna

mea era atât de umflată, încât arăta ca a unui personaj din desene animate şi mă durea groaznic. Spălatul pe dinţi, îmbrăcatul şi dezbrăcatul hainelor, toate erau mai complicate fără să mă folosesc de ea. Mi-am luat un tricou şi pantaloni scurţi, cărora am renunţat să le mai strâng şiretul.

M-am trântit pe scaunul din faţa lui Heller, iar el a împins spre mine o chiflă unsă cu crema de brânză şi o cană de cafea neagră. Şi-a scos ochelarii de citit şi s-a uitat la mine, cu privirea deschisă şi insistentă, studiindu-mi faţa, ochii. Nu eram obişnuit să fiu examinat atât de atent de cineva căruia îi păsa de mine. Ştiam că îl dezamăgisem. Ruşinea m-a cuprins ca o alunecare de teren, atât de rapidă şi copleşitoare, încât am fost îngropat în ea înainte să pot scăpa.

Cu ochii la cana din mâinile mele, m-am luptat să-mi stăpânesc lacrimile şi am aşteptat să aud ceea ce avea de spus.

— Am o propunere pentru tine, pe care eşti liber să o accepţi sau să o refuzi, a început. Ceea ce o să-ţi ofer nu este un cadou. E o provocare. Dacă nu vrei s-o accepţi, nimeni nu te poate obliga s-o faci şi nimeni nu va încerca. Înţelegi?

Nu am înţeles, dar am încuviinţat, tăcut.

— Am făcut o listă cu ceea ce vreau de la tine. Şi, lângă ea, am scris ce voi face eu, dacă tu realizezi aceste lucruri cât de bine poţi.

Mi-a întins carneţelul să mă uit şi a continuat:

— În primul rând: şcoala. Vreau să începi să mergi la ore în fiecare zi, la toate orele. Vreau să dai tot ce poţi, pentru că vreau să intri la facultate. La anul, va trebui să te înscrii la nişte cursuri grele pentru a te pregăti şi să munceşti foarte mult să îţi măreşti media generală, pentru că eşti cu un picior în groapă, Landon.

M-am întrebam dacă avea idee cât de rău era de fapt. Nu puteam să-i spun.

— În al doilea rând, găseşte-ţi un loc de muncă. Orice. Ceva care să-ţi ofere un salariu, nu banii de buzunar de la tatăl tău. Ceva cu care să capeţi experienţă în lucrul pentru altul. În al treilea rând, renunţă la droguri şi băutură. La droguri, definitiv. La băutură… Ei bine, aş fi un ipocrit dacă ţi-aş cere să juri că nu te mai atingi de o bere, până când împlineşti douăzeci şi unu de ani. Dar vreau să încerci şi vreau să te controlezi. Şi, în sfârşit, vreau să te înscrii la taekwondo. Dacă ai de gând să te baţi,

trebuie să ştii cum să o faci corect. Ai să înveţi motivele pentru care să o faci şi, cel mai important, motivele pentru care să nu o faci.

Am înghiţit cu greu, şi primul meu gând a fost că nu aveam cum să fac toate astea. Asta nu era o provocare. Era ceva imposibil.

Dar voiam să o fac. Îmi *doream.*

— Dacă accepţi să faci toate astea, iată ce voi face eu: voi plăti cursurile de arte marţiale. Pe mine m-au salvat şi m-au echilibrat când eram tânăr şi cred că te vor ajuta şi pe tine în sensul ăsta. În al doilea rând, voi trage toate sforile posibile să te înscriu la facultate.

M-am uitat în ochii lui. Lucra la cea mai bună universitate din stat.

— Dacă nu reuşesc, a continuat el, mai este şi varianta colegiului de stat. Avem unul foarte bun. Faci un an acolo, iei note maxime şi apoi vei putea să te transferi. În orice caz, eu şi Cindy vrem să vii să locuieşti cu noi. Avem un apartament deasupra garajului plin cu o mulţime de gunoaie de care nu mai avem nevoie. Va trebui să-ţi găseşti un loc de muncă pentru a-ţi achita şcolarizarea, dar nu vei plăti chirie. Am dat câteva telefoane azi-dimineaţă. Am găsit un dojang respectabil cam la douăzeci de minute de noi. Dacă acceptaţi provocarea mea, te înscriem astăzi. Am să consider drept acord semnătura ta în subsolul acestei liste.

A pus un pix deasupra carnetului şi s-a ridicat.

— Gândeşte-te cât serveşti micul dejun. Eu merg să-i conduc pe Cindy şi pe copii. Astăzi pleacă acasă. Mă întorc mai târziu.

Lăsându-şi o mână pe umărul meu, a continuat:

— I-am telefonat şi detectivului, să discutăm despre cazul tău. Indiferent de ceea ce decizi aici, eu şi tatăl tău vom face tot ce putem pentru tine.

El nu avea de unde să ştie cât de speriat şi deprimat fusesem cât stătusem în celula aceea. Mi-am ridicat privirea spre el, confirmându-i că auzisem tot ceea ce spusese, dar nu am putut vorbi. Doar am dat din cap. M-a bătut pe umăr şi a dispărut.

Am semnat hârtia aia după mai puţin de un minut de la plecarea lui.

LUCAS

Miercuri dimineaţă, când am ajuns la economie, Jacqueline vorbea cu Moore pe coridor. Umerii ei încordaţi emanau frustrare, iar tonul lui o confirma.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar face *asta.*

Jacqueline m-a văzut venind peste umărul lui şi m-am oprit lângă ea.

— Eşti OK? am întrebat-o.

— Sunt bine, m-a asigurat, dând din cap.

L-am săgetat cu privirea pe Moore, pentru un moment, apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre sala de curs. M-a recunoscut şi a început să pună lucrurile cap la cap înainte să ies din raza auditivă.

— Tipul ăla e în grupa noastră? Şi de ce dracu’ mi-a aruncat privirea aia?

N-ar fi vrut să ştie de ce îi aruncasem privirea aia, sau că eram perfect capabil să mi-o susţin.

Jacqueline nu s-a mai uitat spre mine când au intrat amândoi pe uşă, cinci minute mai târziu. Heller îşi începuse deja prelegerea. Moore a trecut pe lângă mine, cu o expresie sumbră, iar Jacqueline, liniştită, s-a strecurat ia locul ei. Am răsuflat uşurat.

***

Jacqueline şi Mindi plănuiseră să ceară ordin de restricţie temporar cu aplicare imediată, azi după-amiază. M-am oferit să fac schimb de tură, ca să le însoţesc, dar mi-a spus că părinţii lui Mindi aveau să se asigure că primeau toată atenţia necesară.

— Erin zice că s-ar putea s-o retragă definitiv.

Mi-am dorit, pentru a suta oară, să-l fi omorât pe nenorocit, atunci când am avut ocazia.

Mi-am privit aburii respiraţiei ridicându-se ca un fum şi mi s-a făcut poftă de o ţigară pentru prima dată după foarte mult

timp. Nu fumasem niciodată decât atunci când băusem şi poate că asta îmi doream de fapt. Ceva care să mă amorţească. Era de necrezut prin câte trecuse fata asta cu numai doi ani mai în vârstă decât Carlie, ca să declare ceea ce i se întâmplase. Se baza pe sprijinul părinţilor şi al frăţiei sale, dar, o mai văzusem o singură dată de atunci şi mi se păruse tot zdrobită.

Jacqueline nici nu le spusese părinţilor ei şi, după dispariţia lor din timpul vacanţei de Ziua Recunoştinţei, puteam să îmi imaginez de ce.

Când am ajuns la cămin, s-a întors spre mine. În ciuda gândurilor negre pe care le avusesem cu treizeci de secunde mai devreme, i-am zâmbit chipului ei minunat, abia vizibil de sub căciula tricotată, haina cu glugă şi fularul pufos, înfăşurat de mai multe ori în jurul gâtului, atât de înalt, încât îi acoperea gura.

I-am atins faţa cu degetul meu rece, mângâindu-i linia obrazului şi trăgând în jos fularul ridicol, ca să-i descopăr buzele pline.

— Mi-ar plăcea să te mai văd, înainte de a pleca acasă, i-am spus.

Mi-a amintit de spectacolul solo pe care îl avea în seara asta, de recitalul obligatoriu la care trebuia să asiste vineri şi de spectacolul orchestrei ei de sâmbătă seară. Oficial, eram convins că studenţii la muzică aveau cele mai multe obligaţii în afara orelor.

— Dar pot veni pe la tine mâine seară, dacă vrei, a adăugat.

Ah, *normal că voiam!* Am dat din cap că da.

— Vreau.

Ochii ei erau imposibil de mari şi albaştri, buzele ei roz închis implorându-mă să le sărut. *Vreau să te sărut, Jacqueline*, am gândit. *Chiar aici, chiar acum*, *în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.* M-ar fi lăsat. Citeam asta în ochii ei. Pentru a ne salva pe amândoi, i-am ridicat fularul la loc.

— Arăţi ca o mumie neterminată. De parcă cineva a fost întrerupt în timp ce te înfăşura în giulgiu.

— Poate că i-am aplicat o lovitură năucitoare de pumn şi i-am umplut nasul de sânge mai înainte să mă transforme într-o mumie atât de înfricoşătoare, mi-a răspuns, iar eu am râs.

Când s-a apropiat mai mult de mine, nu am putut rezista şi am sărutat-o pe frunte, inhalând neglijent. *La dracu'!*

— Îmi dai un mesaj când termini, după-amiază? am întrebat-o, făcând un pas înapoi.

Jacqueline: Gata. Ordinele de restricţie sunt aprobate. Nu poate să se apropie la mai puţin de 300 de metri de oricare dintre noi.

Eu: Bine.

Jacqueline: Mă pregătesc de spectacolul solo. Ţine-mi pumnii!

Eu: Nu ai nevoie. Ai degete magice, îţi aminteşti?

Jacqueline: :-)

Băteam întotdeauna la uşă înainte să folosesc intrarea din spate a casei Heller. Charles şi Cindy nu fuseseră niciodată atât de exuberanţi ca părinţii mei, dar trebuia să fiu sigur. Nu voiam să ne traumatizez pe toţi, intrând peste ei când copiii lor erau plecaţi şi credeau că sunt singuri.

Heller a răspuns la uşă.

— Landon, eşti bine?

Landon. Am oftat.

— Da. Super. Voiam să discut cu tine despre… Jacqueline.

Sprâncenele i s-au ridicat, apoi a zâmbit.

— Vino înăuntru. Concepeam subiectele pentru examenul final de săptămâna viitoare. Studenţii o să mă *urască* înainte să-l termine.

Şi-a frecat palmele, mult prea încântat de acest gând. Studenţii îl iubeau pe Heller, aproape întotdeauna. Absolvenţii îl considerau Satana, dar cei cărora le era mentor ştiau meserie.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie, cu câte o bere în faţă.

— Două lucruri: primul, trebuie să te pun la curent în privinţa relaţiei mele cu ea…

L-am văzut pregătindu-se sufleteşte.

— Bine.

— Ţi-am spus ca o cunoşteam dinainte să-i devin preparator, ca Lucas. Dar nu ţi-am povestit cum ne-am cunoscut.

Am tras adânc aer în piept.

— A fost agresată în campus, când pleca de la petrecerea unei frăţii. Eu… l-am împiedicat să… Ea nu a vrut să-l denunţe.

— Iisuse Hristoase!

A împins laptopul din faţa lui, apoi şi-a odihnit coatele pe cărţile şi caietele împrăştiate pe masă.

— A fost agresată de un alt student?

Am încuviinţat.

— Şi de ce n-a vrut să depună plângere? Fără îndoială, individul e periculos…

— Asta… nu e tot.

A amuţit, încruntându-se.

— Charles, l-am oprit înainte… înainte să ajungă la un aşa nivel, încât ea să poată dovedi fizi*c. A sc*ăpat fără vânătăi şi fără, am scrâşnit din dinţi. Fără penetrare. Tipul este membru al frăţiei din care face parte fostul ei. Ştii cum sunt băieţii ăştia: ori nu l-ar crede în stare de aşa ceva, ori ar răspândi zvonuri despre ea oricum. N-am putut să o conving să meargă la poliţie, dar, sincer, nici nu m-am străduit. Deci, poate că e şi vina mea. Poate am sperat că bătaia pe care i-am dat-o o să îl înveţe minte. Dar n-a fost aşa.

— O, Doamne! A făcut-o din nou.

Cuvintele lui erau o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da. A violat o altă fată.

— Ce dra…

— Ea şi Jacqueline l-au denunţat. La fel am făcut şi eu.

— L-au exmatriculat? ochii îi străluceau. Nu vreau ca jigodia aia să umble după pradă prin *şcoala mea.*

Buzele mi s-au arcuit.

— Pe la Poliţie se zvoneşte că administraţia îi permite să vină în ultima săptămână, doar dacă merge numai la examene şi un alt membru al frăţiei este în permanenţă cu el cât timp este acolo.

— Asta-i o tâmpenie…

— E nevinovat până la proba contrarie, Charles.

— Ştiu. *Ştiu.*

A oftat adânc, la fel de frustrat ca şi mine.

— Doar că… mă gândesc la Carlie şi mă enervează al naibii de mult.

S-a oprit.

Am trecut un deget peste cicatricea de pe încheietura stângă şi am tăcut amândoi preţ de un moment.

— Jacqueline şi cealaltă studentă au cerut astăzi ordine de restricţie. Nu are voie să se apropie la o distanţă mai mică de trei sute de metri de ele în campus sau în afara lui, nici să le contacteze în vreun fel.

A aprobat din cap, dar ştiam că se gândea la ce mă gândeam şi eu: *nu era de ajuns*. Însă, tot era ceva.

— Ai spus că sunt două lucruri? mi-a amintit.

Mi-am supt inelul din buză, iar el a observat. Era un tic nervos. Când eram stresat, nu puteam să mă abţin. Am tras adânc aer în piept.

— Vreau să ştiu dacă… ăăă, interdicţia student/preparator poate fi ridicată. Vrem să ne întâlnim mâine seară. După ce predau recapitularea. Moment în care atribuţiile mele de preparator sunt, într-un fel, încheiate.

A ridicat o sprânceană.

— Hmm, locuieşte în zonă sau pleacă din campus pe timpul vacanţei de iarnă?

— Pleacă.

— Ah, ei bine, v-aş sugera să nu vă afişaţi în public până după examenul de săptămâna viitoare, dar o mică întâlnire în secret…

Mi-a zâmbit diabolic.

— Presupun că sunteţi capabili de aşa ceva.

Credea că Jacqueline urma să-mi devină iubita sau era deja. În plus, părea încântat de acest gând. Nu m-a lăsat inima să îl corectez.

***

Pe tot parcursul cinei, Jacqueline a fost abătută. Gătisem paste, lucru care păruse să o impresioneze din nou, dar am presupus că nu era în apele ei din cauza a ceea ce se întâmplase data trecută. N-avea să se mai repete, dar nu puteam să i-o spun

fără să par un nesimţit. *Hei, ţii minte că data trecută am vrut să mă opresc? Ei bine, de data asta nu mă opresc până nu îmi strigi numele.*

Mda, aşa nu.

După ce am pus farfuriile în maşina de spălat vase, am tras-o mai aproape şi am pretins că îi dau o lecţie improvizată de autoapărare, luându-i mâinile şi imobilizându-le la spate.

— Cum ieşi din această strânsoare, Jacqueline?

Mi-a răspuns în şoaptă că nu ar vrea să iasă.

— Dar dacă ai vrea, cum ai face? am insistat.

A închis ochii şi mi-a dat răspunsurile corecte: lovindu-mă cu genunchiul în vintre, călcându-mă peste degetele de la picioare.

— Şi dacă te-aş săruta şi tu n-ai vrea?

Mă aşteptam să folosească ceva ce învăţase la curs, poate o lovitură cu capul. Dar nu. Mi-a spus că *m-ar muşca* şi, drace, aproape mi-am pierdut controlul.

Am sărutat-o, uşor, aproape *sperând* să mă muşte. În loc de asta, şi-a trecut limba prin interiorul buzei mele şi peste inel, iar eu am ridicat-o pe bufet, să fie deasupra mea. Înfăşurându-şi braţele şi picioarele în jurul meu, şi-a împins limba mică în gura mea. I-am supt-o mai adânc, mângâind-o cu a mea, apăsându-mi dinţii pe ea, când şi-o retrăgea.

— La naiba, a gemut.

Am luat-o de pe bufet şi am dus-o pe pat, aşezând-o în mijlocul lui şi sărutând-o până când a început să se zvârcolească sub mine. I-am scos puloverul, iar ea mi-a descheiat cămaşa, cât timp eu am reluat sărutul. Când i-am atins cu un deget fermoarul blugilor, a spus:

— Da.

I-am spus că n-am mai încercat asta cu nimeni important de multă vreme şi m-a înţeles greşit, crezând că îi mărturiseam că nu mai făcusem sex cu nimeni. Aproape am izbucnit în râs, dar nu era nimic amuzant în asta.

— Am făcut, dar nu cu cineva la care să ţin sau… apropiat, m-am corectat. O dată şi-atât.

Mă temeam să nu o dezguste acest fapt. Fusese trei ani cu Kennedy Moore şi eram sigur că o făcuse cu el, dar era foarte

posibil ca el să fi fost singurul.

— O dată şi-atât, mereu?

— Nu e ca şi când ar fi fost nenumărate.

M-am simţit de parcă ar fi trebuit să-mi încrucişez degetele la spate.

— Au fost mai multe înainte, în liceu, decât în ultimii trei ani.

Asta era adevărat.

Sprijinit deasupra ei, am privit-o în timp ce-mi spunea că îşi dorea asta. Că mă dorea.

— Te rog, nu-mi cere să spun stop, a adăugat.

Nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa *asta.* Singura mea preocupare era să mă mişc suficient de lent încât să îi ofer ei plăcere. Voiam să se simtă frumoasă, dorită şi complet, intens, pe deplin satisfăcută.

I-am tras jeanşii în jos, apoi l-am scos de tot, permiţând ochilor mei să alunece pe trupul ei superb în timp ce îmi dezbrăcăm cămaşa şi blugii. Am mângâiat-o uşor cu degetele, pe curbura sânilor, peste un sutien din dantelă roz, pe mica adâncitură a buricului, deasupra celeilalte bucăţi de dantelă care era tot ce mai avea pe ea. Era incredibil de sexy, întinzându-se spre mine, trasându-mi liniile bicepşilor şi ale umerilor, palmele alunecându-i în jos, pe abdomen, umezindu-şi buzele cu limba.

Am luat un prezervativ din sertarul noptierei, dar, când m-am aşezat deasupra ei, a început să tremure. Ştiam că nu era din cauza frigului, chiar dacă ăsta a fost motivul pe care l-a invocat, când am întrebat-o. Era foarte încordată, aproape panicată şi nu eram sigur de ce. M-am rugat să aibă mai mult de-a face cu lipsa de experienţă, decât cu ceea ce i se întâmplase în *acea noapte*. Lipsa de experienţă o puteam remedia. Teama sau spaima ce stârnea ecouri ale unui eveniment atât de cutremurător precum cel pe care îl suferise ea… nu prea ştiam cum să o combat.

M-aş putea opri. Aş putea să o ţin în braţe. Asta aveam să fac, dacă frica nu îi dispărea.

M-am ridicat şi am scos pătura de sub ea. Cearşafurile erau reci, amplificându-i tremuratul, până când am aruncat-o înapoi, peste noi, sărutând-o uşor şi încălzind-o cu corpul meu. I-am simţit muşchii relaxându-se sub atingerea mea. Respira mai

repede, dar mai profund. Am sărutat-o pe îndelete, atent, susţinându-i capul cu palmele, stârnindu-i din nou dorinţa pe care o simţise în bucătărie. S-a ghemuit sub mine, încrezătoare, caldă, relaxată.

— E mai bine? am întrebat-o, iar ea a răspuns că *da.* Ştii că poţi s-o spui. Dar de data asta nu ţi-o cer eu.

M-am aplecat să o sărut din nou şi a deschis gura, împletindu-şi limba cu a mea, lingându-mi buza, sugând uşor inelul şi trecându-şi degetele prin părul meu, susţinându-mi capul în poziţia pe care o voia. Când m-a zgâriat cu unghiile ei scurte de la umeri până la şolduri, strecurându-şi degetele sub elasticul boxerilor mei în timp ce ne sărutam, am ştiut că era pregătită, dar am păstrat ritmul lent, intenţionând să-i satisfac toate dorinţele. I-am desfăcut sutienul, i l-am scos de tot, i-am dat jos chiloţii, apoi pe ai mei, mi-am pus prezervativul, toate astea fără să ne oprim din sărutat.

Punându-i o mână pe şold, m-am aplecat peste ea, i-am deschis gura cu un sărut adânc, penetrant şi m-am avântat în ea, rămânând suficient cât să simţim amândoi conexiunea pe deplin. Fierbinte şi strâmtă, mi se potrivea perfect. *Bineînţeles că da.* I-am sărutat bărbia, obrazul şi linia părului, exact lângă ureche.

— Fată frumoasă, am murmurat, ieşind şi revenind. Mângâindu-i interiorul gurii, i-am spus fără cuvinte cât de mult o iubeam.

A suspinat, strângându-şi degetele în părul meu şi trăgând, sugându-mi limba, punându-şi un picior peste al meu şi sprijinindu-se în saltea cu celălalt, ca să-mi poată întâlni mişcările când am început să mă balansez.

M-am cutremurat deasupra ei, *atât de bine, atât de bine,* mişcându-mă odată cu ea, lăsându-mi mâinile să alunece pe trupul ei fin, frământând şi mângâind. Când i-am luat un sân în mână şi m-am aplecat să-i iau mamelonul în gură, mi-a şoptit numele, zvârcolindu-se şi gemând încet. Avea nevoie de asta, avea nevoie de mine.

M-am răsucit pe spate, luând-o cu mine. Am pus mâinile pe talia ei, apăsând-o în jos în timp ce eu mă ridicam, dirijând-o până când a preluat controlul şi a stabilit ritmul de care avea nevoie, cu genunchii lipiţi de şoldurile mele şi braţele tremurând. Părul i-a căzut în jurul nostru. Mâinile mi-au alunecat pe coapse

şi, sub perdeaua părului ei mătăsos, de culoarea caprifoiului, i-am trasat cu limba dealurile sânilor, insistând pe părţile moi de sub ei, conturând exteriorul complet şi mijlocul liniei pectorale. A gemut atât de adânc, încât am simţit sunetul cu obrazul lipit de pieptul ei.

— Haide, Jacqueline, i-am şoptit. Hai acum, iubito.

A scâncit din nou, frustrată, ca şi cum n-ar fi ştiut sigur ce să facă, aşa că am rostogolit-o sub mine, i-am lipit mâinile pe saltea de o parte şi de alta a capului şi am împins din nou în ea.

— O, Doamne, a oftat, strângându-şi degetele peste ale mele. Lucas, a suspinat, cu ochii închişi.

— Sunt aici, i-am răspuns, aplecându-mă să o sărut în timp ce se încorda şi se cutremura.

Am urmat-o, mai fericit ca niciodată.

***

Nu-i puteam vedea decât umărul dezgolit, adăpostit sub pătură, deşi, cu certitudine, o puteam simţi. Era caldă şi moale, pliată în braţele mele. Picioarele ne erau împletite. Am încercat să mă concentrez asupra părţilor pe care le vedeam şi le cunoşteam la fel de bine ca pe modelele tatuate în pielea mea. Am decis că ochii îmi plăceau cel mai mult. Erau, de asemenea, şi cel mai greu de redat pe hârtie. Îmi era imposibil să surprind fiecare nuanţă şi felul în care mă privea. Sau poate gura… i-am atins buzele, iar ea şi-a ridicat privirea, aşteptând.

Era nedrept cât de mult o doream. Am sărutat-o, dezvelind-o până la talie. Bărbaţilor le place să vadă, ca şi artiştilor, aşa că m-am supus dorinţei de a-i admira pielea goală. Doamne, Dumnezeule, era atât de frumoasă!

— Vreau să te desenez aşa, i-am spus, străduindu-mă să-mi stăpânesc râsul când m-a întrebat, în glumă, dacă aveam să-l prind în perete.

Dacă aş fi făcut-o, n-aş fi putut să mai dorm niciodată. Ar fi trebuit ori să o am în pat şi să repetăm ceea ce tocmai făcuserăm, ori să-mi folosesc imaginaţia extrem de bogată ca să mi-o închipui acolo.

— Ţi-am făcut mai multe portrete care nu sunt pe perete, i-

am destăinuit.

Ups!

Desigur, a vrut să le vadă. I-am mângâiat sânii cu vârfurile degetelor şi am tras-o mai aproape.

— Acum? am întrebat.

Te rog, nu acum.

A cedat, probabil curioasă, iar eu m-am urcat deasupra ei şi am dispărut sub pătură.

I-am presărat sărutări pe stern, drept în jos, înaintând încet. Respiraţia i s-a accelerat, mâinile i s-au afundat în părul meu şi au început să-l strângă atunci când am trecut de buric, fără să mă opresc. Am trecut pe o parte, sugându-i şi muşcându-i interiorul coapsei, inhalându-i parfumul dulce, apoi suflând uşor de parcă aş fi vrut să-i arăt drumul pe care avea să-l urmeze limba mea. În mâinile ei mici, părul meu lung, întunecat a căpătat ceva ce nu a avut niciodată: suflet.

Îndrumă-mă, Jacqueline. Arată-mi unde să merg.

Şi a făcut-o.

***

Mi-am tras boxerii pe mine înainte să-i dau drumul lui Francis şi să îl hrănesc, ca să ne lase în pace. Am turnat un pahar de lapte şi am pus câteva negrese pe o farfurie, apoi i le-am dat lui Jacqueline când m-am întors în camera slab luminată.

Ţinea cearşaful peste sâni, ceea ce era şi amuzant şi atrăgător, având în vedere ultimele ore. După ce am aprins lampa de birou, am luat caietul de schiţe şi m-am urcat în pat, în spatele ei, îndemnând-o să se sprijine de pieptul meu. Şoldurile ei goale apăsau pe ceea ce avea să fie, într-un viitor nu foarte îndepărtat, o erecţie impunătoare. În acest moment, voiam să torc de mulţumire sau să gem sau să fac orice altceva făceau bărbaţii după ce li se împlineau toate dorinţele posibile.

A ronţăit o brioşă cât timp eu am răsfoit rapid schiţele din acest semestru: clădiri cu o arhitectură remarcabilă din campus, desene mecanice, peisaje şi oameni care mi se păruseră interesanţi. Până să ajung la cea pe care i-o făcusem în ziua ploioasă, ea terminase două negrese şi începuse o a treia.

M-am uitat spre tavan. Super, bunicule! Acum, închide ochii.

Am întrebat-o dacă o deranjează că am urmărit-o înainte să mă cunoască, dar părea să creadă că nu fusese pentru mine decât un alt străin interesant, care îmi atrăsese atenţia.

— Nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău, i-am spus.

S-a aplecat pe braţul meu.

— Nu mai sunt supărată că nu mi-ai spus că tu erai Landon. Singurul motiv de supărare a fost că am crezut că te jucai cu mine, dar era exact opusul.

Mi-a atins obrazul şi cearşaful a alunecat.

— Nu mi-ar putea fi niciodată frică de tine, mi-a şoptit.

Am pus farfuria pe noptieră împreună cu caietul de schiţe şi am întors-o în poala mea. I-am atins, sărutat şi supt sânii, iar ea şi-a trecut degetele magice prin părul şi peste pielea mea, trezindu-mă complet.

— Să iau un… ăăă… a şoptit, iar eu am dat din cap că da. S-a aplecat spre sertarul noptierei şi a revenit cu un pătrat de celofan.

— Pot să… sau e prea…?

— Doamne, da. Te rog!

Nu-mi mai pusese niciodată o fată prezervativul. În timp ce degetele ei mici şi reci l-au apăsat şi derulat cu precizie de expert, am presupus că, în acest moment, eu eram cel fără experienţă. Şi, *o, Doamne*, era perfect.

Capitolul 23
LANDON

Găsirea unui loc de muncă s-a dovedit a fi mult mai complicată decât crezusem la început. Într-un oraş mic, unde toată lumea ştia că, în trecutul nu foarte îndepărtat, agresasem pe cineva, patronii nu se îngrămădeau să mă aibă pe statul de plată.

Căutând cu disperare, am încercat să aplic şi la ultimul restaurant de tip fast-food în care aş fi dorit vreodată să lucrez şi tot am auzit:

— Completează asta, dar, momentan, nu prea angajăm.

Era aproape vară, cea mai aglomerată perioadă a anului pentru toate companiile din acest orăşel turistic. Nu angajau, *pe dracu'.* M-am uitat la cămaşa cu mânecă scurtă şi cravata din poliester a managerului şi am luat foaia din mână. Îmi trebuiau cam cincisprezece minute să o completez. De pomană.

— Tu nu eşti fiul lui Ray? Nepotul lui Edmond?

M-am răsucit şi l-am observat pe unul dintre morocănoşii oraşului, un tip în vârstă, uitându-se în sus, la mine. Erau o mulţime ca el pe aici. Cel din faţa mea era mai scund şi mai lat decât mine, îmbrăcat cu o salopetă din pânză roşie care semăna izbitor cu hainele de închisoare, cu excepţia emblemei *Hendrickson Electrice şi AC* de pe piept. Şi-a golit tava plină cu ambalaje mototolite şi cutii de carton la coşul de gunoi şi s-a întors din nou spre mine.

— Da, domnule, i-am răspuns. Sunt Landon Maxfield.

Mi-a strâns mâna cu o putere remarcabilă.

— W.W. Hendrickson, s-a prezentat, accentul local scurtându-i cele două iniţiale la *dubyah dubyah.* Îţi cauţi de muncă, nu-i aşa? Dar n-ai vrea să lucrezi în locul ăsta de rahat.

S-a uitat la managerul care se înroşise.

— Fără supărare, Billy.

Aveam impresia că Bill Zuckerman nu se mai recomandase *Billy* de cel puţin douăzeci de ani. Şi-a dres vocea şi s-a străduit să nu se încrunte, dar nu a reuşit.

— Ah, nu m-am supărat, domnule Hendrickson.

— Hmm, a spus Hendrickson. Vino un minut până afară, Landon. Hai să stăm de vorbă.

A deschis drumul, iar eu l-am urmat.

— Credeam că lucrezi pe barcă, cu taică-tău.

Am mers în pas domol până la camioneta lui, unde şi-a sprijinit un cot de ea.

Am încuviinţat din cap.

— Da, domnule. Dar, la anul, vreau să merg la facultate şi o să am nevoie de experienţă şi referinţe.

— Plănuieşti s-o ştergi din oraş cum a făcut taică-tău, nu-i aşa? m-a întrebat, dar nu am putut simţi niciun pic de răutate în tonul lui.

— Da, domnule. Am de gând să studiez ingineria.

A ridicat din sprâncenele stufoase.

— Ah, uite un lucru înţelept, care merită studiat. N-am putut să înţeleg niciodată dele lui taică-tău i-a trebuit o grămadă de şcoală să înveţe ceva atât de nefolositor.

Am strâns din buze, ştiind foarte bine că n-avea niciun sens să încerc să explic licenţele în economie ale tatii unui tip ca domnul Hendrickson.

— O să trec la subiect. Am nevoie de un nou asistent. Nu te repezi să accepţi. Înainte, trebuie să ştii că, probabil, o să te electrocutezi o dată sau de două ori până înveţi care-s firele pe care trebuie să le ocoleşti. Şi o să te trimit pe întuneric în mansarde cu temperaturi de cincizeci de grade, unde o să transpiri ca o fântână arteziană, o să-ţi intre cioburi de sticlă în genunchi şi în fund şi uneori, o să-ţi treacă printre picioare câte o creatură.

A râs, un sunet nazal aproape mut.

— Odată, un asistent a căzut prin tavanul unui client, din cauza unui oposum. Norocul lui că a aterizat în mijlocul sufrageriei.

Norocul lui?

— Ăăă, bine.

Nu ştiam ce să-i răspund sau ce să-l întreb.

— Leafa e cu câţiva dolari peste salariul minim. Fără băutură, fără ţigări, fără hâţa-hâţa cu fetele clienţilor. Simt că trebuie să-ţi menţionez asta, pentru că eşti arătos, la fel ca taică-tău, dar, în afară de asta, am mai păţit-o.

Faţa mi s-a încălzit.

— Presupun că te pricepi la calculatoare şi alte chestii din astea?

Am dat din cap că da şi a continuat:

— Bine. Mi-ar trebui nişte ajutor ca să îmi pun registrele acolo. Să fiu în pas cu secolul douăzeci înainte să se termine. Deci, ce părere ai?

Mi-am găsit de muncă, mi-am spus în sinea mea.

***

— Ei bine, domnule Maxfield, iată-ne ajunşi la începutul clasei a douăsprezecea. N-am crezut niciodată că ai să ajungi până aici, trebuie să recunosc.

M-am uitat la directoare şi mi-am zis: *Serios? Mai ales când ai făcut tot ce ţi-a stat în putere ca să scapi de mine.* Totuşi, tupeul nesimţit de a mă chema la ea în birou doar ca să-mi spună asta nu prevestea nimic bun. Se credea superioară oricui şi peste tot, iar între zidurile acestei şcoli, avea dreptate.

Nouă luni, mi-am spus în gând. Nouă luni şi aveam să scap de aici. Nu mă opream nici să îmi scutur praful de pe cizme.

Aşa că am tăcut. Doar i-am întors privirea bulbucată cu una neclintită de-a mea. A studiat o bucată de hârtie cu orarul meu.

— Văd că te-ai înscris la algebră şi fizică.

M-a privit pe deasupra ochelarilor cocoţaţi pe nas.

— Foarte… ambiţios din partea ta.

Cu buzele strânse, sprâncenele uşor ridicate şi pleoapele lăsate, expresia feţei îi trăda scepticismul cu privire la capacitatea mea de a duce la bun sfârşit schimbările pe care le începusem în ultimele săptămâni ale anului trecut.

Voiam să-i zbor ochelarii şi aerul de superioritate de pe faţă.

În loc să-i răspund, mi-am repetat mantra în gând, adică principiile pe care le învăţasem primăvara trecută, în prima mea lună de arte marţiale: *curtoazie, integritate, perseverenţă, autocontrol, spirit neîmblânzit.* De cele mai multe ori, funcţiile acestora se întrepătrundeau, pentru că fiecare dintre ele era legată de celelalte. Dacă nu reuşeam să stăpânesc vreuna, era foarte probabil să le pierd pe toate. La ce-mi folosea integritatea dacă nu aveam autocontrol?

Deci, am stat acolo, aşteptând ca Ingram să se plictisească de mine.

Nu-i plăcea deloc tăcerea mea, asta era evident. Buzele subţiri i s-au schimonosit.

— Am înţeles că una dintre elevele noastre eminente te-a ajutat să treci clasa, astă-primăvară.

Ah. Pearl.

După ziua în care m-a controlat să vadă dacă nu am un

plămân perforat, eu şi Pearl Frank nu am mai vorbit niciodată fără ca Melody să fie prezentă sau altfel de replici în afară de cele obişnuite la ore. Primăvara trecută, în bibliotecă, aproape că nu i-am răspuns când mi-a atins braţul şi m-a întrebat:

— Landon, eşti bine?

Cu numai şase săptămâni de şcoală rămase pentru a le recupera pe cele treizeci de materie pierdută pe lângă celelalte lucruri noi, mă cam duceam la fund. Dar n-aveam chef să recunosc asta în faţa celei mai bune prietene a lui Melody, care se întâmpla să fie şi cea mai deşteaptă elevă din clasa mea.

Am clipit, mi-am rotit umerii şi mi-am trosnit gâtul.

— Da. Foarte bine.

Stăteam în aceeaşi poziţie de mai bine de o oră, citind şi recitind un subcapitol din cartea de chimie.

A gesticulat spre textul din faţa mea, încruntând din sprâncene.

— De ce te uiţi la asta? Am învăţat Legea lui Dalton acum şase săptămâni.

Strâmbându-mă, am închis cartea şi m-am ridicat.

— Da, ei bine, eu nu am înţeles-o atunci şi nu o înţeleg nici acum, i-am spus, relaxându-mi grimasa şi ridicând din umeri. Nu-i mare lucru.

Lui Pearl nu-i scăpa mai nimic.

— Dar, o înveţi acum pentru că…

Am înghiţit în sec. Nu voiam să afirm cu voce tare că mă hotărâsem, în al doişpelea ceas, să îmi schimb viitorul şi mă temeam că nu eram în stare s-o fac.

— Dacă vrei, pot să-ţi trimit notiţele mele din ultimele şase săptămâni şi poţi să mă întrebi ce nu înţelegi.

În ochii ei negri nu se citea mila, ci o provocare.

Am încuviinţat din cap.

— Bine.

— Nu-ţi fie frică să ceri ajutor şi de la profesori. Sunt oameni normali, ştii?

Am ridicat o sprânceană şi ea a zâmbit.

— Mă rog, majoritatea.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, m-a ajutat să

promovez chimia, literatura şi matematica. Datorită ajutorului ei, creierul meu s-a trezit după trei ani de hibernare.

— Pearl Frank? a întrebat doamna Ingram, de parcă nu mi-aş fi amintit orele de pregătire sau cine le susţinuse. Nu ştiam de unde aflase şi nici prin cap nu-mi trecea să o întreb.

— Da, i-am răspuns.

În clipa asta, mă ura. În primele luni de taekwondo, devenisem mai atent la semne pe care le dădea cineva când trecea de la iritare la furie. Să recunoşti când adversarul poate să-şi piardă cumpătul în orice moment este, la urma urmei, necesar pentru apărare. Semnele ei fizice erau minore, dar existau.

— Am auzit că, la sfârşitul anului trecut, ai fost arestat pentru vătămare corporală. Din fericire, ai scăpat cu o eliberare condiţionată.

Din fericire nu erau întocmai cuvintele pe care voia să le zică. Nu i-am răspuns.

Pearl îmi spusese odată că Ingram era genul de lider care credea în metoda *adunării prin scădere.*

— E pe jumătate genial, pe jumătate înşelăciune. Elimină elevii cu rezultate slabe, angajaţii cu randament scăzut etc., ceea ce ridică media generală sau poziţia în clasament a organizaţiei.

În cele din urmă, Ingram s-a dezbrăcat de caracter şi s-a uitat urât la mine.

— De ce nu-mi răspunzi, domnule Maxfield?

Am înclinat o sprânceană.

— Nu mi-aţi pus nicio întrebare.

Ochii i-au scăpărat.

— Permite-mi să mă fac înţeleasă. Nu ştiu de-a ce te joci aici sau ce treabă ai cu domnişoara Frank, dar nu vreau să-şi irosească timpul preţios pentru prostiile tale. Nu cred nicio secundă că tu ai avea un minim esenţial de spirit moral sau deprinderile de viaţă şi interpersonale necesare pentru a reprezenta această instituţie şi standardele ei educaţionale exemplare.

Mi-am muşcat buza, abţinându-mă să o corectez. Potrivit statului, şcoala ei era departe de a fi *exemplară.*

A continuat să bată câmpii despre lipsa mea de integritate, de simţ critic şi de respect pentru autorităţi, dar am refuzat s-o mai ascult. Era amuzant că oamenii care trăncăneau despre lipsa de respect a altora nu doreau, de obicei, să îl ofere la schimb.

Când s-a oprit, urechile îmi ţiuiau.

— Ne-am înţeles, tinere?

În mod clar, aştepta un răspuns la mai mult decât această întrebare sau o reacţie urâtă din partea mea. Avea să fie dezamăgită.

— Cred că da. Mai aveţi ceva să-mi spuneţi, doamnă Ingram?

M-am ridicat, aruncând o umbră lată pe biroul ei, de la fereastra estică din spatele meu.

— Trebuie să ajung la oră. Dacă nu cumva doriţi să întârzii din prima zi.

Chiar la ținc, s-a sunat prima oară.

S-a ridicat şi ea, dar tot a trebuit să ridice privirea spre mine. În timpul verii, atinsesem înălţimea impunătoare a lui tata, iar doamnei nu-i plăcea că eram cu treizeci de centimetri deasupra ei. Am băgat o mână în buzunarul din faţă şi mi-am mutat greutatea pe o parte. Era singurul armistiţiu pe care i-l oferream. Nu mai aveam paisprezece ani, iar această femeie n-avea să-mi distrugă şansele de a pleca din oraşul ăsta şi a intra la facultate.

— Poţi să pleci. Dar sunt cu ochii pe tine.

Aham, m-am gândit, întorcându-mă şi ieşind din birou fără să îi răspund.

Eram curios de ce Dumnezeu o persoană ca ea urmase o carieră în domeniul educaţiei, dar nu aveam de gând să o întreb. Nu toată lumea se comportă logic. Nu toate lucrurile au sens, în cele din urmă. Uneori trebuie să uiţi de explicaţii sau de scuze şi să laşi în urmă oameni şi locuri, pentru că, altfel, te vor trage în jos.

LUCAS

Sâmbătă dimineaţă, trecuseră treizeci şi ceva de ore de când o văzusem ultima oară pe Jacqueline. Eram în vestiar,

împreună cu sergentul Ellsworth, pregătindu-ne pentru ultimul modul. Noi doi nu trebuia să intrăm decât la jumătatea cursului, pentru că astăzi nu aveam decât un singur rol, cel de „atacatori”, iar asta necesita o anumită distanţă emoţională faţă de „victime”.

Când am intrat în sală, complet echipaţi, ochii mi s-au oprit direct pe Jacqueline. Purta costumul de protecţie, la fel ca restul fetelor. Semănau cu un trib de mini-luptători sumo. S-a uitat în sus şi m-a văzut, apoi a coborât imediat privirea, muşcându-şi buza. M-a izbit o amintire detaliată a orelor petrecute în patul meu. După zâmbetul ei timid, am dedus că tot la asta se gândea şi ea.

Distantă emoţională. *Absolut!*

Îmi doream, prea târziu, să-i fi cerut lui Jacqueline să mă evite ca adversar. Puteam să exersăm împreună mişcările de apărare, dar asta era altceva. În calitate de atacatori, eu şi Ellsworth trebuia să facem comentarii sonore şi să căutăm momente bune de atac. Nu eliberam „victima” decât după ce era aplicată corespunzător o lovitură defensivă. Şi eram amândoi instruiţi să apreciem asta.

Această secţiune a cursului era stresantă pentru mine. Trebuia să pretind că sunt un agresor sexual, iar asta mă făcea să-mi doresc numaidecât un duş clocotit.

Imediat ce terminau recapitularea mişcărilor cu Watts, doamnele erau gata să treacă la ceea ce prietena lui Jacqueline numea, după spusele ei, *şut serios în flecuşteţe.*

— E încântată de asta doar pentru că poate exersa pe voi fără să vă rănească pe bune, datorită costumului vătuit, mi-a spus joi seara, în timp ce ne îmbrăcam să o duc înapoi la cămin.

— Aha, i-am răspuns indiferent, iar ea a râs.

— Erin a fost prima persoană căreia i-am spus, a continuat pe un ton scăzut, punându-şi mănuşile şi evitându-mi privirea. Îmi doresc să-i fi spus mai devreme.

Am tras-o mai aproape şi i-am ridicat bărbia.

— Nu există moduri corecte sau greşite de a fi un supravieţuitor, Jacqueline. Nu există niciun tipar.

A încuviinţat din cap, înghiţind cu greu, nu foarte convinsă în privinţa lui Mindi.

— Tu ai supravieţuit. O să reuşească şi ea.

Eu eram primul. În drum spre saltea, am simţit-o urmărindu-mă cu privirea şi m-am rugat să nu fiu eu partenerul ei pentru asta. Vickie s-a oferit voluntar şi mi-a tăbăcit fundul în cel mai bun mod posibil. Mă aşteptasem ca Erin să vină prima sau a doua, dar stătea din nou cu Jacqueline, care nu părea să se grăbească deloc. Când a venit rândul lui Ellsworth la saltea, le-am urmărit încurajându-şi colegele, Erin strigând din toţi rărunchii sugestii precum:

— Dă cu capul! *COSITOAREA!* Loveşte-l cu piciorul! Dă-i mai *TARE!*

În timpul ăsta, Jacqueline ţipa şi bătea din palme, într-un târziu, Erin i-a strâns mâna lui Jacqueline şi a păşit în faţă să se lupte cu Ellsworth, după ea rămânând numai Jacqueline şi încă o femeie foarte timidă, care lucra la Centrul de Sănătate. Ellsworth s-a uitat la Erin şi, înainte de a înainta, a mormăit:

— Dacă tipa asta îmi îndeasă ouăle în gât, îmi rămâi *dator*, omule. Nu sunt aşa de sigur că echipamentul ăsta îi face faţă.

Dacă „victima” ne lovea sănătos, nu aveam să simţim, cel puţin aşa speram. La instruire, ne spuseseră să ne adunăm tot dramatismul. Chiar şi aşa, când Erin l-a nimerit pe Ellsworth cu un şut perfect în flecuşteţe, iar el s-a prăbuşit la pământ, am fost un pic îngrijorat. Unsprezece voci au strigat, *FUGI!* Dar Erin avea propriul dramatism. După ce a sărit pe *pieptul* lui, s-a întors şi l-a mai lovit de două ori înainte să fugă în zona de siguranţă, unde a sărit în loc, de parcă ar fi câştigat campionatul la categoria grea.

Ellsworth s-a ridicat şi mi-a făcut semn că totul e OK. Am răsuflat uşurat.

M-am dus în faţa saltelei şi am aşteptat. Gail, fata de la Centrul de Sănătate a făcut un pas în faţă, atât de emoţionată, încât tremura. În acest moment, unii ar fi putut fi tentaţi să-i spună că nu trebuia neapărat s-o facă. Dar ajunsese până aici. Era timpul să-şi dovedească ei însăşi ceea ce învăţase. La început, Watts i-a dat câteva instrucţiuni scurte, încurajând-o să lovească mai tare. Am fost blând cu ea, dar, pe măsură ce-mi căra pumni şi picioare, în aplauzele colegelor ei, a început să dea mai cu forţă, să strige mai tare *nu* şi *înapoi.* Când am terminat, plângea şi zâmbea, înconjurată şi felicitată de celelalte fete.

Pentru mine, nimic nu a fost mai impresionant decât s-o urmăresc pe Jacqueline. Fără instrucţiuni, a executat o serie de mişcări şi, indiferent dacă nimerea sau nu, le combina. La un moment dat, a rămas blocată într-o îmbrăţişare urs frontală, până când Erin a strigat, *OUĂLE!* destul de tare cât să se audă şi în statul vecin, iar Jacqueline a ridicat cu putere un genunchi. Ellsworth a lovit podeaua. E a luat-o la fugă spre zona de siguranţă, unde Erin a îmbrăţişat-o cu entuziasm. Eram atât de mândru de ea! Şi m-am rugat lui Dumnezeu să nu fie vreodată nevoită să folosească ceea ce învăţase aici.

***

Duminică după-amiază, eu şi Jacqueline am luat o ultimă pauză de la învăţatul pentru examenele finale. Am pus cafea în două termosuri şi ne-am îndreptat spre lac. Am vrut să desenez două caiace, în timp ce Jacqueline insista că oamenii din ele sunt nebuni, pentru că niciun om întreg la cap n-ar fi ieşit pe lac la temperatura asta. S-a ghemuit lângă mine, pe bancă, tremurând încontinuu, deşi era înfofolită din cap până-n picioare. Eu eram în hanorac, fără mănuşi. Şi renunţasem la jacheta de piele, pentru că nu aveam nevoie de ea.

Am făcut-o smiorcăită, pentru că se văicărea atât de mult de vremea rece, iar ea m-a lovit în umăr. Aş fi putut să o blochez, dar nu am vrut.

— Au, drace, retrag cuvintele. Eşti fără inimă. Crâncen de agresivă!

Am luat-o mai aproape, să o încălzesc.

— Am o lovitură de pumn năucitoare, a murmurat în pieptul meu.

Abia i-am distins cuvintele.

— Ai, i-am răspuns, ridicându-i faţa spre mine. De fapt, mi-e puţin frică de tine.

Cuvintele mele jucăuşe ascundeau mai mult adevăr decât îşi închipuia.

— Nu vreau să-ţi fie frică de mine.

Cuvintele i-au ieşit însoţite de aburii respiraţiei şi am sărutat-o, până când nasul i s-a încălzit pe obrazul meu.

Ne-am întors în apartament, unde mi-a amintit ceea ce îi cerusem acum câteva săptămâni: să-mi lase ceva la care să visez.

— Aşadar… ai visat destul? m-a întrebat.

Hainele ne erau şifonate, dar nu depăşiserăm pragul sărutărilor fierbinţi pe canapeaua din sufragerie, cu Francis pe post de spectator plictisit.

Dacă visasem mâinile și gura ei pe mine? Ăăă… da.

Privindu-mi intens buzele, cu inelul tras complet în gură, pe chip i s-a răspândit un zâmbet lent. M-a sărutat, apoi mi-a alunecat din poală şi s-a aşezat în genunchi, între picioarele mele. În timp ce-mi descheia nasturele şi fermoarul pantalonilor, eram convins că visez. Nu voiam să-mi schimb poziţia, ca nu cumva să mă trezesc, dar tot i-am trecut degetele prin părul moale, aşa încât să pot în acelaşi timp, şi să o ating, şi să privesc fiecare lucru pe care îl făcea.

Când şi-a plimbat vârful limbii de la bază până la vârf, am închis ochii pentru o clipă, înnebunit de plăcere. S-a ridicat să mă muşte uşor, masându-mă mai întâi cu vârfurile degetelor, apoi cu limba. Am gemut, ceea ce era, se pare, exact reacţia corectă. Gura ei fierbinte s-a închis în jurul meu şi, *Doamne, Dumnezeule,* capul mi-a căzut pe spătarul canapelei. Am închis din nou ochii, cu mâinile încă în părul ei mângâindu-i obrajii cu podurile palmelor. Iar apoi, a scos o singură notă lungă, joasă.

— La dracu’, Jacqueline, am suspinat.

De data asta, nu m-a lăsat să o opresc.

***

Miercuri după-amiază, mi-a trimis mesaj: Econ final – LUAT. Nu-mi păsa dacă învăţase termenul din jocuri video sau din caricaturi cu pisici. Era adorabilă. Numai din cauza mea, da? i-am trimis înapoi. Nu, din cauza tipului ăluia, Landon, a răspuns. Am râs cu voce tare, câştigând o sprânceană ridicată de la Eve, cu care lucram o tură dublă. Azi, Gwen şi Ron aveau câte două examene fiecare şi noi nu aveam niciunul, aşa că am acceptat să lucrăm aproape toată ziua, împreună cu managerul.

— Vreau ceva fierbinte şi dulce.

Am recunoscut vocea lui Joseph, dându-i comanda lui Eve. Şi-a frecat palmele prin mănuşile fără degete, încercând să le încălzească. Avea o haină inscripţionată cu emblema universităţii şi numele lui. Fesul de lână, tras peste urechi, etala mascota noastră.

Eve l-a privit cu asprime.

— Am nevoie de *numele băuturii* pe care o doriţi, domnule. Vocea ei împroşca venin. Avea să fie amuzant. Sau foarte dureros. Oricum, nu mă înduram să intervin şi să-i opresc.

Joseph rareori intra în cafenea, insistând că nu era nimic de capul ei, doar suprapreţ şi suprapublicitate.

S-a uitat la Eve, peste bar.

— Recomandări? Nu sunt familiarizat cu toate băuturile de fiţe pe care le aveţi. Cum am zis, vreau ceva *fierbinte* şi *dulce.* Totuşi, nu sunt sigur că tu eşti cea care mă poate ajuta.

— Serios? Asta e replica ta?

Sprâncenele lui s-au ridicat şi gura i s-a strâmbat.

— Scumpo, dacă speri la o replică, n-ai s-o primeşti de la *mine.* Eşti foarte departe de a fi genul meu.

Eve a pufnit furioasă.

— Aaa, deci „vreau ceva fierbinte şi dulce” nu înseamnă „nimic”?

— Păi… nu, *i*-a răspuns, privind-o glacial. Înseamnă că aş dori o băut*ură fi*erbinte, în *l*oc de una rece şi că aş vrea ceva dulc*e, adică*, să mai pui zahă*r în ea. La n*aiba! mai ai cumva vreun coleg, sau pe altcineva la care pot să comand?

Strângând din buze, s-a uitat de jur-împrejur şi m-a văzut.

— Drace, Lucas, dă-mi ceva… a întors privirea spre Eve, *fierbinte şi dulce.*

— Ce zici de *Salted Caramel Mocha*[15]*?*

Mi-a răspuns zâmbind:

— O, da! Sună perfect.

Zâmbetul i-a dispărut când s-a uitat din nou la Eve, deşi încă vorbea cu mine.

---

15 Băutură servită numai în cafenelele Starbucks americane, din espresso și spumă de lapte, amestecate cu sirop mocha și toffee nut, completate cu frișcă, sirop de caramel și carame sărat.

— Şi îţi mulţumesc pentru profesionalism.

I-am preparat băutura, iar el i-a înmânat o bancnotă lui Eve, care i-a dat restul în tăcere.

— Ne vedem săptămâna viitoare, la concertul Air Review, mi-a mai spus, luând paharul. Apropo, sora lui Elliott vine în vizită peste încă o săptămână. Dacă vrei, într-una din seri, să ni te alături la cină, o să mă pot lăuda şi eu cu singurul meu prieten deştept.

— Cu siguranţă, am râs. Sună bine, Joseph.

După ce a plecat, Eve m-a săgetat cu privirea şi mi-a zis, fără pic de inflexiune:

— E gay, nu-i aşa?

— Da.

— Şi tu ai stat acolo şi m-ai lăsat să mă fac de râs…

— Eve, nu toată lumea se învârte în jurul tău.

Am bătut-o cu degetul pe nas, ca să mai îndulcesc din asprimea cuvintelor.

— Poate ar trebui să-ţi dai seama de asta.

M-am întors să spăl cănile, înainte să năvălească următorul val de clienţi speriaţi de examenele finale.

Ea a pufnit un oftat, dar nu mi-a răspuns.

Telefonul a sunat cu încă un mesaj de la Jacqueline, care, până sâmbătă, mai avea încă trei examene, faţă de mine, care mai aveam numai unul.

Jacqueline: Mâncare chinezească sâmbătă? Am nevoie de ceva iute şi aromat pentru a sărbători sfârşitul semestrului. Poate Kung-Pao? făcând cu ochiul.

După schimbul de replici de mai devreme dintre Joseph şi Eve, am râs din nou cu voce tare. Eu şi Jacqueline plănuiserăm să ne relaxăm în camera ei de cămin, după ce Erin pleca în vacanţa de iarnă.

Eu: Cred că pot să încropesc ceva picant şi aromat.

*Jacqueline: *făcându-şi vânt* da, te rog!*

***

— Deci, cum ai ajuns să cânţi la contrabas? am întrebat-o, căutând o bucată de broccoli în cutia mea. Stăteam unul lângă altul pe podeaua camerei de cămin, rezemaţi de pat.

— Din cauza echipei de fotbal pentru juniori, a răspuns.

M-am încruntat, imaginându-mi-o îmbrăcată cu echipament de fotbal, iar ea a râs.

— Unul dintre instrumentiştii noştri şi-a rupt clavicula în timpul unui meci de fotbal, iar profesorul orchestrei a implorat una dintre vioare să facă schimb cu el. M-am oferit voluntar. Faptul că mama n-a fost deloc fericită a fost un bonus.

— Deci, să înţeleg că relaţia dintre tine şi mama ta nu e tocmai bună?

A oftat.

— De fapt, abia i-am spus… despre Buck. Despre toate astea. Şi a plân*s. Mama* nu plânge niciodată. A vrut să vină aici, a continuat, încruntându-se. I-am spus că mă simt bine, că sunt puternică, şi am realizat că aşa este.

S-a rezemat din nou de pat, cu faţa întoarsă spre mine.

— Datorită lui Erin şi ţie.

Mintea îmi sugera că trăsătura pe care o lăuda nu era de băiat rău. Am mimat gestul scoaterii pălăriei.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

A zâmbit.

— Îmi face o programare la terapeutul ei. La început, am acceptat ca să-i ofer ceva de făcut, un mijloc de a mă ajuta… Dar, gândindu-mă mai bine, m-am bucurat. Vreau să discut cu cineva despre ceea ce mi s-a întâmplat cu cineva care mă poate ajuta să depăşesc toate astea.

Chipurile noastre erau foarte aproape unul de altul şi puteam să jur că mă privea cu *tristeţe.* Poate pentru că eu nu aveam mamă.

— Asta-i nemaipomenit. Mă bucur că ai o mamă care te susţine.

Nu aşa voiam să decurgă seara asta. Mai aveam atât de puţin timp cu ea!

— Dar tu? Cum te-ai hotărât să studiezi inginerie? Vreau să spun că, probabil, ai fi putut să te specializezi în artă.

Am ridicat din umeri.

— Pot să desenez oricând am chef. Mă calmează, aşa a fost mereu. Dar nu vreau să fac asta decât pentru mine. Cât despre artă în general… Nu sunt cu adevărat nici pictor, nici sculptor, nici altceva de genul ăsta. A fost destul de greu să-mi restrâng interesele la inginerie. Voiam să le fac pe toate.

Ea a zâmbit.

— Deci, cum ai ales?

— Ei bine, prin calificare şi oportunitate. Nu m-am gândit niciodată că voi profesa în medicină. Am crezut că aveam să proiectez maşini şi să inventez chestii futuriste, cum ar fi vehiculul pe pernă de aer. Dar mi s-a ivit ocazia, atunci când Doctorul Aziz mi-a cerut să mă înscriu şi am profitat de ea.

Am căutat în iTunes lista cu melodii pe care voiam să le asculte şi i-am dat ambele căşti. Aşa cum mă aşteptam, avea o deprindere muzicală pe care nu o mai văzusem niciodată la vreun alt cunoscut de al meu. În timp ce mă privea, am văzut în ochii ei cum s-a dezlănţuit un val de sentimente. M-am aplecat să o sărut, după care am ridicat-o, am aşezat-o pe pat şi m-am întins lângă ea, cu un braţ sub cap şi celălalt lipit de abdomenul ei.

Când am întins mâna să îi mângâi urechea cu vârful degetului, şi-a scos o cască şi mi-a dat-o mie. Am derulat lista până am ajuns la o melodie pe care o descoperisem cu puţin înainte să îmi fac ultimul tatuaj, patru rânduri scrise pe coasta mea, o poezie compusă de artista mea mamă pentru analiticul bărbat care o iubea. Cântecul îmi amintise cuvintele ei, aşa că, la următoarea mea vizită acasă, am căutat în mansardă caietul ei cu poezii. Am copiat versurile şi i le-am dus Ariannei, care a pictat poezia pe pânza trupului meu, acum doi ani.

Dragostea nu e lipsa logicii ci logica examinată şi recalculată încălzită şi pliată să se potrivească pe contururile dinlăuntrul inimii.

Mâinile noastre au început să rătăcească una pe corpul celuilalt şi mi-am strecurat degetele sub bluza ei în timp ce o sărutam. M-a avertizat că Erin putea intra în orice moment. Aparent, colega ei încă nu plecase din cămin. Ceva legat de un iubit care tot încerca să o recâştige.

— De ce s-au despărţit? am întrebat.

I-am mângâiat sânul, gata să caut închizătoarea sutienului.

Oare, de data asta, era în faţă sau în spate?

— Din cauza mea, mi-a răspuns, iar eu am încremenit. Nu, nu de aia. Chaz a fost… cel mai bun prieten al lui Buck.

Doar pronunţându-i numele, tot corpul i s-a încordat şi am tras-o mai aproape.

În principiu. Buck deja plecase şi, probabil, nu avea să se mai întoarcă semestrul viitor. Această probabilitate avea să devină o certitudine dacă Charles avea vreun cuvânt de spus. El cunoştea pe cineva din comisia disciplinară şi eram convins că avea să tragă toate sforile posibile.

— Nu ţi-am povestit încă despre casa scărilor, nu-i aşa? m-a întrebat Jacqueline.

M-am încordat la fel de tare ca ea.

— Nu.

A înghiţit cu greu.

— Acum o lună, toate maşinile de spălat de la etajul meu erau pline, aşa că am coborât la etajul al doilea, să văd dacă au maşini libere.

Vocea îi era atât de slabă, încât, dacă mă mişcam, nu o mai puteam auzi.

— Când m-am întors, Buck m-a acostat pe scări. M-a ameninţat că…

A înghiţit din nou, foarte anevoios, lăsându-mă să continui singur fraza, în minte.

— Aşa că i-am spus, *Hai în camera mea.* M-am gândit că, dacă reuşeam să îl ademenesc pe hol, acolo ar mai fi fost persoane care m-ar fi auzit spunându-i să plece şi n-ar fi avut încotro.

O ţineam prea strâns. Îmi dădeam seama de asta, dar muşchii îmi împietriseră. Nu-mi puteam slăbi strânsoarea.

— Pe coridor erau cinci oameni. I-am spus să plece. Când şi-a dat seama ce-am făcut, s-a înfuriat. A insinuat că am făcut-o pe casa scării. Şi, după privirile celor prezenţi… după poveştile care au circulat după aceea… l-au crezut.

Nu intrase în camera ei. Dar pusese mâna pe ea. Şi o speriase. *Din nou.*

Simţeam o neputinţă covârşitoare şi o furie protectoare crescându-mi, dar habar n-aveam ce să fac cu ele. Nu voiam să o

rănesc pe Jacqueline, nici să o sperii, însă nu ştiam cum să canalizez mânia ce-mi clocotea în vene, ameninţând să se reverse.

Am împins-o pe spate şi am sărutat-o, apăsând un genunchi între coapsele ei. Simţind-o că se zbate, mintea mi-a strigat: *CE MAMA DRACULUI FACI?* Am încercat să mă retrag, dar mâinile ei, eliberate dintre noi, s-au înfipt în părul meu şi au strâns. A deschis gura, trăgându-mă înăuntru şi sărutându-mă înapoi la fel de apăsat.

M-am cutremurat, copleşit de iubire. O iubeam atât de mult, încât abia puteam să respir. M-am întrebat dacă e normal să simţi aşa când iubeşti pe cineva sau dacă eram atât de distrus, încât nu eram în stare nici măcar să iubesc corect, pentru că tot ceea ce simţeam era o nevoie insaţiabilă, demenţială, o gaură neagră în sufletul meu. Mă destrămam în braţele ei, prefăcându-mă în scrum.

Trebuia să mă opresc. Toată treaba asta trebuia să înceteze. Îi oferisem ceea ce-şi dorise, lucrul de care avusese nevoie, iar acum zăceam în bucăţi, la picioarele ei. Oare cum de nu-şi dădea seama? Nu mai puteam continua cu jocul ăsta. Trebuia să păstrez puţinul care mai rămăsese din mine.

Am vrut să o dezbrac şi să o stăpânesc pentru ultima dată. Să-i desfac picioarele şi să mă închin ei. Să o fac să-mi strige numele şi să se cutremure sub mine. Am vrut să mă prefac, pentru încă o noapte, că puteam să fiu al ei. Că ea putea fi a mea. M-am întins deasupra ei şi am sărutat-o, ştiind că n-avea să fie aşa. Colega ei de cameră avea să se întoarcă dintr-un moment în altul şi asta era tot. Nimeni nu-mi putea umple golul pe care îmi doream să-l umple ea.

Am încetinit ritmul, rămânând unul lângă altul, iar eu am început să-mi compun scuzele de plecare.

Dar, m-a întrebat despre familia Heller şi despre părinţii mei, şi m-am întors pe spate ca să-i răspund la întrebări.

După care…

— Cum era mama ta?

— Jacqueline… am început, apoi am auzit cheia lui Erin învârtindu-se în broască.

Când a intrat pe uşă, ne-am ridicat. Erin a încercat să spună că trebuie să-şi spele rufele, dar am intervenit:

— Eu tocmai plecam, am zis, legându-mi şireturile ghetelor negre de lucru şi dorindu-mi să-mi fi luat vechile cizme Noconas, ca să-mi pot băga picioarele în ele şi să plec.

— Mâine? m-a întrebat Jacqueline în uşă, strângându-şi braţele în jurul său.

Mi-am tras fermoarul hainei şi i-am răspuns:

— E oficial vacanţa de iarnă. Ar trebui probabil s-o folosim pentru a lua, totodată, o pauză unul de la altul.

S-a tras un pas înapoi, uimită. M-a întrebat de ce, iar eu i-am răspuns cu ajutorul logicii, fără pic de emoţie: ea urma să plece din oraş, eu la fel, timp de cel puţin o săptămână. Ea trebuia să-şi strângă lucrurile şi Charles avea nevoie de ajutor să afişeze notele finale. Asta era o prostie, dar ştiam că ea nu avea cum să verifice.

I-am spus să mă anunţe când se întoarce în oraş şi m-am aplecat să o sărut. Un sărut grăbit, steril. Nicio fărâmă din ceea ce merita. Nicio fărâmă din ceea ce simţeam. I-am spus la revedere şi am plecat.

Capitolul 24
LANDON

Ştiam că nu eram singurul elev din şcoală fără calculator, dar exact aşa mă simţeam. De obicei, foloseam internetul de la bibliotecă sau mă conectam în timpul orelor de informatică sau acasă la Hendrickson. Însă, astăzi nu aveam nici informatică, nici program de lucru, aşa că foloseam computerul preistoric din garajul lui Wynn.

— Cumpără-ţi odată un laptop ieftin, mă îndemna Boyce. Lucrezi tot timpul, deci, sunt sigur că ai bani. Şi sunt ferm convins că nu mai fumezi şi nu te mai înţepi.

După ce am deschis pagina unde speram să mi se afişeze nota examenului de admitere, am aşteptat să apară pagina de logare şi am introdus parola. Boyce se uita după taică-său prin fereastra cu sticlă mată, îmbâcsită de amprente, bucăţi de bandă adezivă, pete de cine ştie ce şi zeci de ani în care nimeni nu se gândise să cumpere lichid de curăţat geamuri.

— Economisesc pentru şcolarizare, i-am servit aceeaşi

scuză pe care o foloseam de fiecare dată când refuzam să cheltui bani pe ceva. Şi nu m-am înţepat niciodată.

— Da, da, m-a strâns de biceps. Braţele tale mari, tari şi vânjoase sunt păstrate numai pentru ace de tatuat.

Am scuturat din umeri ca să-i îndepărtez mâna.

— Băi, ia mai taci…

Nişte note astronomice la examenul de admitere erau singura mea speranţă de a ajunge la facultate, pentru că n-aveam cum să-mi mai îndrept media generală. Nici zece pe linie anul ăsta nu avea să fie de ajuns. Studiasem toate testele online gratuite şi citisem fiecare ghid de studiu din bibliotecă în ultimele opt sau nouă luni. Dacă notele de la examenul ăsta nenorocit nu erau ridicol de mari, eram terminat. Şi nicio sfoară trasă de Heller nu avea cum să schimbe asta.

Am apăsat pe autentificare, ecranul a clipit de câteva ori şi au apărut: numerele care îmi hotărau viitorul. M-am rezemat de scaun, cu privirea pe ecran şi inima bubuindu-mi în piept.

Reuşisem.

— Nouăzeci şi opt la sută? a întrebat Boyce, ridicând din sprâncene, apoi a fluierat. Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? Rahat, frate! Ştiam că eşti numai creier, dar, *la dracu'!*

M-a apucat de umeri şi m-a scuturat, râzând. Boyce era singura persoană, în afară de Heller, care ştia cât de mult îmi dorisem această cale de scăpare. Cât de mare nevoie aveam de ea.

— Băi! Ai reuşit!

Am dat din cap, încă uluit.

— Of, frate! m-a împins. Asta e *naşpa.* Eu o să rămân blocat în oraşul ăsta de rahat, în timp ce tu o să te duci la facultate, unde o să ţi-o pui cu tone de *studente.*

Am zâmbit, clătinând din cap. Lasă-l pe Boyce să scoată în evidenţă singurul aspect din facultate care i-ar fi plăcut.

Am auzit cu întârziere trântindu-se uşa unei camionete.

— Fir-ar! am spus la unison.

Clopotul de deasupra uşii a sunat exact după ce am şters istoria motorului de căutare, am închis calculatorul şi am sărit de pe scaun, dar tatăl lui Boyce nu era chiar atât de idiot.

— Băi măgarilor, iar vă uitaţi la pornăciuni pe *calculatorul meu*? a urlat, fără să aştepte nici măcar să se închidă uşa în spatele lui.

Părul rărit i se ridicase în creştetul capului, de parcă ar fi suferit un şoc electric.

Practic, nu ne uitaserăm la filme porno pe calculatorul lui decât o dată, deşi eram sigur ca Boyce încă o făcea ori de câte ori prindea ocazia. Ajunseserăm la concluzia tacită că era prea ciudat să ne uităm împreună.

— Ne uitam la notele examenului de admitere la facultate, i-a spus Boyce, urmărindu-i cu atenţie mişcările.

Nici nu ştiam că putea să lege cuvintele alea.

— Mincinos jegos, a mârâit Wynn, repezindu-se la el.

Ne-am ferit din calea lui, Boyce reuşind să evite fără tragere de inimă pumnul cărnos îndreptat spre capul său, cam cum ai îndepărta o muscă fluturând din mână. Taică-său ne-a înjurat tot drumul până la uşă.

Prietenia mea cu Boyce se înfiripase pe baza taţilor denaturaţi şi a mamelor absente, dar asemănările se opreau aici. Tatăl lui era un nemernic violent, în timp ce al meu era tăcut şi distant. Maică-sa îl părăsise pe taică-său şi pe cei doi fii ai săi pe când el era aproape prea mic să şi-o amintească. Însă, nu părea să-i poarte pică pentru asta. *Şi eu l-aş fi abandonat dacă eram în locul ei,* era tot ce spunea vreodată despre asta.

— Omule, trebuie să sărbătorim!

M-a înghiontit spre Trans Am, în timp ce bătrânul îl blestema din uşa garajului.

— Programul se termină la *şase!* ne-a strigat, ignorând faptul că el închisese vreo două ore, după prânz, să viziteze o „prietenă” în oraşul vecin, o persoană a cărei existenţă Boyce şi cu mine o cam puneam la îndoială.

Cum putea vreo femeie să îl găsească atrăgător pe Wynn era peste puterile imaginaţiei noastre.

— Puşlama…

Am trântit uşile camionetei, înăbuşind discursul arhicunoscut, iar Boyce a răsucit cheia şi a pornit casetofonul, în timp ce eu am recunoscut, cu jumătate de gură, avantajele tăcerii tatălui meu.

LUCAS

Peste două zile, Jacqueline avea să se mute acasă. Distanţa dintre noi era magnetizată, nu mă puteam gândi la un alt cuvânt care să o descrie mai bine. Mă luptasem cu atracţia ei în fiecare secundă din ultimele douăzeci şi patru de ore. Ştiam exact unde era şi voiam să fiu şi eu acolo. Speram că odată plecată, odată mărită distanţa dintre noi, aveam să găsesc un moment de respiro.

Carlie şi Caleb erau la mine în apartament, jucau jocuri video. Două săptămâni erau în vacanţă şi nu aveau altă grijă la vârstele lor de şaisprezece şi unsprezece ani decât să mănânce, să doarmă până târziu şi să primească daruri, dacă poţi să-ţi dai seama, pentru că la vârsta lor ei nu realizează. Ei cred că pot… dar, în realitate, nu este aşa.

Nu pot să spun că perspectiva lor era contagioasă, dar era distractiv să-i urmăresc.

Cineva a bătut la uşă, dar nu aşteptam pe nimeni. Înainte să mă gândesc, Carlie era în picioare şi o descuia.

— Cine e, Carlie? am sărit în picioare, îndreptându-mă spre bâtă. Nu deschide pur şi simplu uşa…

— E o fată, a spus, dându-şi peste cap ochii mari şi negri.

O fată? Ce fată? Carlie a deschis larg uşa.

— Jacqueline? am întrebat fără rost, fiindcă *normal* că era Jacqueline, făcându-şi apariţia după ce îi spusesem la revedere. Ce-i cu tine aici?

S-a întors, pregătită să o ia la fugă pe scări în jos şi, fără să stau pe gânduri, m-am întins şi am apucat-o de braţ. Viteza cu care mergea a răsucit-o în aer. Am prins-o cu ambele mâini şi am tras-o la pieptul meu, în timp ce inima mi se oprea, repornea, accelera şi bubuia ca un motor de tren. Când s-a zbătut ca şi cum ar fi vrut să scape, mi-am dat seama că o fată drăguţă îi deschisese uşa mea.

— Este Carlie Heller, i-am murmurat la ureche. E şi fratele ei, Caleb, înăuntru. Jucăm nişte jocuri video.

S-a lipit de mine, mormăindu-mi în piept nişte scuze fără rost.

Ultimul lucru pe care îl puteam simţi în timp ce o ţineam în braţe era părere de rău.

— Poate că n-ar fi trebuit să vii fără să-mi spui, dar nu pot să regret că te văd.

O băgasem în ceaţă. Era evident. I-am servit o scuză neverosimilă cum că prin despărţirea asta încercam să o protejez, iar creierul meu a pufnit, *mincinosule*, în vreme ce ea îmi spunea că e absurd.

— Doar dacă… nu vrei, a continuat.

Doar dacă nu vreau? Întregul meu corp era gata să se revolte dacă îi permiteam să plece de aici cu gândul că nu o doresc. Mi-am trecut ambele mâini prin păr.

— Brrr! Aveţi de gând să intraţi în casă sau ce? a spus Carlie, în spatele meu. Pentru că eu închid uşa asta.

Jacqueline tremura, iar eu stăteam desculţ pe verandă, în mijlocul lunii decembrie. I-am luat mâna într-a mea şi am condus-o înăuntru, refuzând să bag în seamă zâmbetul luminos al lui Carlie. S-a întors la colţul ei de canapea, unde Francis i-a permis să-l ridice şi să-l repoziţioneze într-un mod în care altcineva în locul ei s-ar fi ales cu un scuipat şi o zgârietură.

Caleb, protestând faţă de întrerupere pentru că ne bătea măr pe mine şi pe Carlie, a făcut un comentariu nepoliticos şi a primit un cot de la soră-sa, iar eu am aşezat-o pe Jacqueline în colţul meu de canapea. După ce am făcut prezentările, m-am aşezat pe podea, în faţa ei, întrebându-mă ce naiba să mai fac acum. Mă aflam pe un teritoriu neexplorat. Îi oferisem toate motivele să renunţe, iar ea nu o făcea.

Câteva minute mai târziu, Carlie, hotărâtă să aşeze totul conform fanteziilor ei romantice, mi-a făcut cu ochiul, l-a scos afară pe frate-său şi l-a târât vrând nevrând de-a lungul curţii. Am încuiat uşa în urma lor şi m-am sprijinit cu spatele de ea.

— Deci. Am crezut că am spus că luăm o pauză, i-am zis.

— *Tu* ai spus că luăm o pauză.

Era încă supărată.

I-am reamintit că trebuia să plece marţi dimineaţă. În definitiv, pauza era dictată de universitate, până şi ea a recunoscut asta.

M-am uitat în podea, pe deplin conştient de ceea ce

însemnam pentru ea. Trebuia să-i spun. Trebuia să dăm cărţile pe faţă, pentru că înţelesese totul greşit. Mă protejasem prea bine. Atât de bine, încât ea nu putea să vadă adevărul.

— Nu-i pentru că nu te vreau. Am minţit, mai devreme, când am spus că te protejam.

Mi-am ridicat ochii spre ea, în timp ce stătea, tăcută, încă ghemuită în colţul canapelei. Atât de imposibilă, atât de frumoasă!

— Mă protejam pe *mine*.

Mi-am lipit palmele de uşă, forţându-mă să-i dezvălui lucrul de care mă temeam şi dorinţa care aştepta momentul potrivit să mă zdrobească.

— Nu vreau să fiu tipul ocazional cu care să te refaci după vreo dezamăgire, Jacqueline.

Gândurile i se citeau perfect, chiar şi de la distanţă. Nu era sigură cum aflasem, dar îşi dăduse seama că ştiam. Am aşteptat să îmi explice că nu îi eram indiferent, pentru că ştiam că îi pasă. Am aşteptat să susţină că încă nu era pregătită, să afirme că îmi oferea tot ce putea, să mă întrebe de ce nu mă mulţumeam doar cu atât.

— Şi atunci de ce-ţi asumi rolul ăsta? mi-a spus în schimb, ridicându-se şi traversând covorul, cu ochii într-ai mei, sigură pe ea. Nici eu nu vreau asta.

I-am acceptat trupul, intrându-mi în spaţiul personal la fel cum îmi intrase în suflet. Subţiase zidul dintre noi, până se făcuse praf şi pulbere la picioarele mele.

— Ce-o să mă fac cu tine? am întrebat-o, prinzându-i obrajii în palme, iar ea a răspuns că ştie ea vreo două lucruri.

Neavând răbdare să aflu care erau acele lucruri, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în pat.

Îmi plăceau la nebunie ghetuţele ei cu margini îmblănite. I le-am dat jos.

Îmi plăcea puloverul ei împletit cu o combinaţie de roz şi alb, ca un apus de soare în acuarelă pictat de mama pe plaja bunicului, când eram foarte mic. Jos a aterizat şi el.

Îmi plăceau blugii ei, care îi îmbrăcau confortabil formele şi nu puteau fi glisaţi pur şi simplu pe şolduri, ci trebuiau traşi în timp ce ea se legăna. Am tras. Ea s-a legănat. Jos şi ei.

Sutienul şi chiloţii erau fini ca mătasea şi se asortau cu nuanţa cremoasă a pielii ei. Închidere în faţă. Sutienul jos. Ultima bucată de ţesătură îi acoperea partea pe care voiam, foarte curând, s-o gust. Chiloţii au dispărut şi ei.

Stătea întinsă în mijlocul patului, goală, iar eu eram complet îmbrăcat, dar desculţ. M-am ridicat, privind-o cu nesaţ, prelungind momentul. Ea s-a zvârcolit, cu pieptul ridicându-se şi coborând, frământând cu mâinile cuvertura de sub ea.

Am început, fără grabă, să-mi dezbrac bluza cu mânecă lungă. Agitaţia i-a crescut când am scos braţele din mâneci, flexându-le. Mi-am dat părul la o parte de pe faţă şi am inspirat cu măsură, ca şi cum aş fi apăsat uşor pe frână*. Încet. Mai încet.* Blugii de pe mine erau foarte tociţi. Nu mai purtam perechea asta pe stradă, pentru că păreau mereu să mă ameninţe cu dezintegrarea spontană. Rupţi în trei sau patru locuri, răriţi la cusături, la marginea de jos şi la betelia care-mi atârna pe şolduri. Un nasture… desfăcut. Doi.

Pieptul lui Jacqueline urca şi cobora, urca şi cobora, cu sânii plini, luxurianţi, pe care voiam să-i simt lipiţi de pieptul meu, de palme, degete şi obraji, când îi sugeam sfârcurile tari, ca două pietricele.

De parcă aş fi rostit totul cu voce tare, ea a scâncit uşor.

— Curând, iubito, i-am şoptit.

Al treilea nasture, aş fi putut să împing jeanşii în jos, erau suficient de largi. M-am oprit. Ea gâfâia. Al patrulea nasture. I-am lăsat să cadă şi am păşit afară din ei. M-a privit din cap până-n picioare. Şi-a lins buzele. *Da.* Mâinile i s-au strâns în pumni pe lângă corp. Un genunchi i s-a ridicat neliniştit.

Boxerii jos şi scoşi de tot.

A dat să se ridice, dar am oprit-o cu degetul, clătinând din cap. *Stai. Acolo.* Citindu-mi comanda tacită din privire, s-a aşezat la loc, muşcându-şi buza.

Am luat portofelul de pe biroul din spatele meu, am scos din el un prezervativ şi mi l-am pus. Un genunchi pe marginea patului. Pielea ei moale era un adevărat festin şi îmi doream s-o devorez. A desfăcut picioarele, suficient cât să mă primească. Voiam să-mi plimb vârful limbii de la gleznă până pe coapsă, lingând şi trasând fără grabă un drum chinuitor. Voiam s-o gust, dar asta trebuia să aştepte, pentru că, mai întâi, trebuia să o

posed. *Acum.* Am înaintat în genunchi, trupul tremurându-mi de dorinţă, la fel ca al ei.

Când m-am ridicat deasupra ei, s-a întins după mine şi m-am oprit, uitându-mă în ochii ei, apoi am pătruns-o complet. Mi-a încercuit umerii cu braţele, ţipând, cu degetele împletite în părul de la ceafă. Am rămas nemişcat şi am sărutat-o, dezmierdându-i gura. *A mea*, mi-am spus în gând. *A ta*, a răspuns corpul ei. Am început să mă mişc şi s-a ţinut strâns, gemând, vibrând, ţipând şi trăgându-mă înăuntru, oriunde voiam. Câteva secunde mai târziu, a ajuns la extaz şi mi-am lipit gura de a ei, mângâind-o adânc, sorbindu-i plăcerea şi făcând-o a mea. Mârâindu-i numele, m-am cutremurat şi m-am prăbuşit lângă ea, luând-o cu mine.

Te iubesc, i-am spus în gând, dar nu am auzit niciun răspuns.

***

A atins cu vârfurile degetelor petalele tatuate deasupra inimii mele.

— Numele mamei mele era Rosemary. I se spunea Rose, i-am explicat, cu ochii în tavan.

— Ţi-ai făcut asta în amintirea ei?

Am încuviinţat din cap, cu faţa lipită de pernă.

— Da. Şi poezia de pe partea mea stângă. Ea a scris-o. Pentru tata.

Degetele ei au trasat conturul poeziei, iar eu am tremurat.

— Era poetă?

— Uneori.

Faţa mamei a zâmbit în jos, spre mine, o amintire căreia, acum, nu-i puteam găsi locul. M-am agăţat de ea oricum am putut.

— De regulă, era pictoriţă.

Jacqueline a făcut un comentariu despre *genele de artist* şi *părţile de inginer iscusit* care se amestecaseră în mine, iar eu am râs, imaginându-mi toate astea şi întrebându-mă cu voce tare care părţi ar fi alea.

M-a întrebat dacă am vreo pictură de-a mamei. I-am răspuns că erau câteva atârnate în casa familiei Heller, de vreme

ce fuseseră prieteni atât de apropiaţi cu ai mei. Poate că aveam să i le arăt pe alea. Restul erau depozitate, fie în podul familiei Heller, fie în cel al tatii.

M-a luat la întrebări despre prietenia lor şi, la început, am crezut că era doar curioasă în privinţa relaţiei de lungă durată dintre casele Heller şi Maxfield.

— Au fost *foarte* apropiaţi, înainte.

Înainte era un cuvânt simplu, care nu avea puterea de a exprima tot ceea ce pierdusem când linia vieţii mele s-a frânt în două, aruncându-mă într-un *după* din care n-aveam să mai scap vreodată. Nu puteam să străpung acel văl, niciodată, ca să o văd pe mama aşa cum fusese. Să o ating. Să îi ascult glasul aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Lucas, trebuie să-ţi spun ceva, mi-a zis Jacqueline, cu o notă de disconfort în voce.

Am întors capul şi i-am privit chipul spunându-mi că fusese curioasă şi căutase pe internet necrologul mamei.

Ştiam foarte bine ce găsise. Coşmarul din care nu puteam să mă trezesc. Inima mi s-a întărit ca piatra şi abia puteam să respir.

— Ţi-ai găsit răspunsul?

— Da, a şoptit.

Milă. Asta am văzut în ochii ei. M-am întins pe spate şi am simţit înţepături în ochi, gândindu-mă la ştirile din ziare pe care trebuie să le fi citit. Mă întrebam dacă analizase bine faptele şi descoperise culpa mea. Vina mea.

Mi-am adunat puterile, încercând să mă împac cu ideea. Nimeni în afară de tata şi familia Heller nu ştia detaliile. Nu le destăinuisem nimănui, niciodată. Nu suportam nici măcar să mă gândesc la ceea ce se întâmplase. Cum aş fi putut să vorbesc despre asta?

Apoi am realizat ceea ce tocmai spusese: că discutase cu Charles.

— Ce?

— Lucas, îmi pare rău dacă ţi-am invadat intimitatea…

— Dacă? De ce te-ai dus să vorbeşti cu el? Nu erau detaliile sângeroase din relatările jurnalistice destul de dezgustătoare pentru tine? Sau destul de personale?

Am sărit din pat şi mi-am tras blugii pe mine, cu vocea ca de gheaţă, ca o lamă, tăindu-mi pielea. Încheieturile îmi ardeau. Nu ştiu ce i-am spus şi ce nu… detaliile pe care nu le spusesem niciodată cu voce tare. Nu mai conta. Le ştia pe toate.

M-am aşezat, cu capul în palme, chinuindu-mă să respir, retrăind oroarea… Te r*og, Doamne, nu…*

*****

M-a trezit un zgomot îndepărtat, dar m-am întors pe partea cealaltă, dând cearşaful la o parte. Îmi era cald, dar prea lene să mă ridic şi să pornesc ventilatorul din tavan. Stăteam întins pe o parte, uitându-mă pe fereastră în curtea din spate, gândindu-mă la Yesenia şi la weekendul care se apropia. Aveam s-o ţin de mână. Poate s-o sărut, dacă reuşeam să rămân singur cu ea. Dacă mă lăsa.

Dumnezeule, *ce cald era!* M-am răsucit pe spate. Să ai treisprezece ani însemna să fii un cuptor. Consumam alimente şi energie aşa cum o flacără sugea oxigen. *Ai să ne mănânci cu tot cu casă până împlineşti cincisprezece ani!* îmi spunea mama, privind cum înfulecam resturile de la masa de prânz, pe care intenţionase să ni le reîncălzească pentru cină. În loc de asta, am comandat la pachet. Nu a reuşit să mănânce tot ce cumpărase pentru ea, aşa că am terminat tot eu.

Am auzit zgomotul din nou. Probabil se trezise mama. Uneori, când tata era plecat, i se făcea dor de el şi se plimba prin casă. Ar trebui să văd ce face… Ceasul meu arăta 04:11. Of! *înc*ă patru ore până când aveam s-o văd pe Yesenia. Aş putea să mă trezesc devreme, să plec la şcoală mai devreme. Poate că aş prinde-o fără prietenele ei vorbăreţe şi am putea discuta despre… ceva. Cum ar fi, viitorul meu meci. Poate că i-ar plăcea să vină să mă vadă jucând, într-o zi.

M-am întors, exact când cineva s-a aplecat deasupra mea. Tata? Dar el era plecat din oraş.

M-a smucit din pat şi m-am împiedicat. Când am dat să ţip, mi-a îndesat ceva în gură. Am icnit, neputând nici s-o scuip, nici să scot vreun sunet. M-am zbătut şi am dat din picioare, dar n-am putut să scap. Nu-mi puteam mişca încheieturile. M-a trântit în genunchi lângă pat, iar apoi a dispărut. Am încercat să mă

ridic, să fug, să pun mâna pe telefon şi să chem poliţia, dar eram complet imobilizat.

Aveam încheieturile legate. M-am chinuit să sfâşii legătura cu unghiile, dar era prea strânsă. Plastic. Era din *plastic.* Am tras de ea, dar nu s-a clintit. Am încercat să răsucesc mâinile şi să văd dacă mi le pot elibera aşa sau să le îndoi, apoi să le dezleg prin rotire, ca Houdini, dar plasticul îmi tăia încheieturile. Aveam mâinile prea mari. Mama spunea că mâinile şi picioarele mele erau ca lăbuţele flexibile ale unui căţeluş care avea să se transforme într-un dulău enorm.

Din camera ei de la capătul holului, mama a ţipat. Am îngheţat. M-a strigat.

— Landon!

Am auzit o bubuitură şi o bufnitură şi m-am zbătut mai tare, fără să-mi pese de durere. Nu puteam să-i răspund. Nu puteam să-i spun că vin. Am împins cu limba cârpa din gură.

— Ce i-ai făcut? *Ce i-ai făcut?* LANDON!

Au urmat alte cuvinte, zgomotul unei palme ca o plesnitură pe piele goală, mai multe ţipete, iar eu le-am auzit pe toate, dar nu puteam să le conştientizez pentru că urechile îmi ţiuiau şi sângele îmi clocotea şi inima îmi bătea. Mama plângea.

— O, Doamne! Dumnezeule! N-o face! Nu! *Nu-nu-nu-nu-nu!*

Ţipete.

— NU! NU-NU-NU!

Plânsete.

— Landon*…*

Am tras mai tare, trăgând şi patul după mine, până la uşă, sprijinindu-mă cu tălpile în podea, împingând cu picioarele. Patul s-a oprit în dulap, blocându-se la perete. Nu-mi mai puteam simţi mâinile.

Nu puteam s-o mai aud. N-o mai auzeam! În cele din urmă, am reuşit să-mi scot cârpa din gură.

— Mamă! MAMĂ! am strigat. Nu te atinge de ea! MAMĂ! Încheieturile îmi ardeau ca focul. De ce nu aveam destulă forţă să rup nenorocitele astea de benzi din plastic? Am ţipat până când am răguşit şi am continuat să ţip.

Foc de armă.

Respiraţia mi s-a oprit. Braţele şi picioarele mi-au tremurat. Pieptul mi-a zvâcnit. Nu am mai auzit nimic, decât bătăile inimii mele. Presiunea din sângele meu. Înghiţiturile mele zgomotoase. Suspinele mele bune de nimic.

— Mamă… Mămico…

Am vomitat. Am leşinat. A apărut soarele. Încheieturile şi braţele mele erau pline de sânge. Legăturile de pe încheieturi erau pline de sânge. Era maro, uscat şi mă mânca.

Am strigat-o pe mama, dar ţipasem prea mult. Din gât nu mi-a ieşit decât un hârâit, nimic mai mult. Bun de nimic. Nu eram bun de nimic. De nimic, de nimic, de nimic.

Tu eşti bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta.

— Vrei să plec? m-a întrebat.

— Da, am răspuns.

Capitolul 25
LANDON

În clasa mea erau patruzeci şi trei de absolvenţi.

Ar fi putut cu uşurinţă să fie patruzeci şi doi. Fusesem unul dintre suspecţii de abandon şcolar încă din prima zi de liceu. Posibil să fi fost chiar mai devreme. În oraşul ăsta, nu exista nimic de genul unui nou început; îşi purta fiecare povara trecutului an după an, ca pe o listă cu dizabilităţi. Singurul motiv pentru care am traversat podeaua sălii de sport cu tocă şi robă era bărbatul care stătea lângă tata, în rândul al treilea.

Eu şi colegii mei am intrat pe uşa laterală, în timp ce formaţia liceului, fără membrii seniori, cânta imnul. Aşezaţi pe satin albastru asortat, ne-am foit în timp ce doamna Ingram, stimatul nostru director, ne-a asigurat că vom avea parte de un viitor strălucit. Ştiam că era o mincinoasă, cu tot cu urările ei optimiste. I-am examinat cele două linii verticale dintre ochi, devenite permanente din cauza deceniilor întregi de priviri ostile pe care le aruncase elevilor inacceptabili. Acele riduri făceau ca zâmbetul ei specific discursului de absolvire să pară sinistru.

Mulţi dintre colegii mei cu creierul spălat, cei care obţinuseră note maxime încă de când învăţaseră să-şi scrie

numele, credeau că, în toamnă, aveau să intre la facultate şi să se descurce ca şi până acum, la fel de uşor. Idioţi plini de iluzii. Orele mele de pregătire din clasa a opta fuseseră mai dificile decât aproape tot ce ni se ceruse aici. Să intri la o universitate renumită nu însemna că ai câştigat o loterie, ci că ţi-ai câştigat dreptul de a munci pe brânci pentru următorii patru ani.

În calitate de şefă de promoţie, Pearl a ţinut discursul aşteptat, despre oportunităţi, opţiuni şi cum să facem lumea un loc mai bun. Chiar a folosit cuvintele: *să facem lumea un loc mai bun.* Fiind unul dintre cei patru elevi de top ai clasei noastre, a primit admitere automată la o universitate de stat aleasă de ea, iar eu abia am obţinut o admitere de probă la acelaşi campus pe care şi l-a ales. Îmi plăcea Pearl mai mult decât majoritatea persoanelor din jurul meu şi nu aveam nicio îndoială că ştia cum să muncească din greu. Însă, speram să nu creadă cu adevărat într-o lume mai bună.

Pe a doua pagină din program, numele meu era listat în partea de jos a primei coloane. Numele meu de familie era, în ordine alfabetică, exact la jumătatea clasei. Elevul cu numărul douăzeci şi doi din patruzeci şi trei. Plasamentul se potrivea. Pentru aproape toată lumea de aici eram pe la mijloc. Mediocru. Nici excepţional, dar niciun ratat total. Deşi unii, precum doamna director Ingram, nu erau prea convinşi.

Când mi s-a strigat numele, am traversat podeaua uzată de stejar prin faţa formaţiei, uitându-mă peste umărul directoarei la peştele gigant, renumita noastră mascotă, înfăţişată foarte detaliat pe peretele cel mai îndepărtat. De fapt, expresia ei agresivă fusese concepută cu intenţia de a simboliza câştigul, dar, în realitate, arăta ca un peşte idiot, călcat pe nervi.

Fusesem hotărât să păşesc pe scenă privind-o drept în ochi pe javra care-mi făcuse viaţa un chin timp de aproape patru ani. Să-i arăt că nu reuşise să mă distrugă, indiferent dacă era adevărat sau nu.

Apoi, peste aplauzele obligatorii şi zgomotul mulţimii, am auzit:

— LANDOOON!

Urletul grohăit al lui Cole, chiţăitul de bucurie al lui Carlie şi fluieratul ascuţit al lui Caleb.

— Băi, al naibii, a exersat toată săptămâna! mi-a spus Cole

azi-dimineaţă, la cinci minute după sosirea familiei Heller, când Caleb ne-a făcut o demonstraţie a noului său fluierat asurzitor. Mama nu i-a pus căluş numai pentru că e copil. Dacă eram eu în locul lui, mă făcea bucăţi.

Domnia directoarei asupra mea se terminase. După acest moment, n-avea cum să mă mai atingă.

Am întins o mână spre diploma strânsă sul, strângându-i-o pe a ei, rece ca gheaţa, cu cealaltă, aşa cum fusesem instruit. M-am uitat la aparatul de fotografiat, ignorând îndemnul fotografului de a zâmbi. După bliţul orbitor, i-am dat drumul mâinii şi m-am îndepărtat fără să o privesc în ochi.

Ea nu mai conta pentru mine.

Reluându-mi locul pe scaunul pliant metalic dintre Brittney Loper şi P.K. Miller, m-am uitat pe furiş la colegii mei. Dintre cei patruzeci şi trei, treizeci şi unu aveau să plece la facultate peste trei luni. Unii aveau să încerce baseballul sau atletismul sau echipa de majorete şi să afle că nu erau destul de buni nici măcar pentru banca de rezervă a vreunul colegiu de rahat. Unii se imaginau ajungând parte din consiliul studenţilor campusului lor, în care intraseră printre miile de necunoscuţi. Aveau să fie unii dintre sutele de boboci disperaţi să-şi aleagă o frăţie în săptămâna de recrutare.

Unii aveau să-şi dea seama cum stă treaba şi să se adapteze. Alţii aveau să pice, iar câţiva aveau să se întoarcă în acest oraş cu coada între picioare.

Dar eu, fără doar şi poate, n-aveam să fiu unul dintre ei.

Doisprezece dintre colegii mei absolvenţi plănuiau să rămână aici, să-şi găsească sau să-şi menţină slujbele din pescuit, turism, vânzări sau droguri. Aveau să se căsătorească şi să toarne copii, preferabil în ordinea asta, dar nu neapărat.

Progeniturile lor aveau să urmeze şcoli care, după treisprezece ani, aveau să-i îndrepte spre maturitate, înmânându-le o diplomă de doi lei. Peste zece ani sau poate numai peste cinci, unii dintre ei aveau să se întrebe pentru ce dracu’ merseseră la şcoală, pentru ce se chinuiseră cu algebra, sportul, literatura şi formaţia. Aveau să-şi dorească un răspuns, dar nu era niciunul.

***

— Maxfield!

Boyce Wynn mi-a aruncat o cutie umedă de la gheaţa topită din răcitor. Numele lui fusese ultimul strigat astăzi după-amiază, ultima diplomă pe care Ingram o înmânase fără bunăvoinţă. Avea să rămână aici şi să pretindă că acest golf era oceanul, că acest oraş era împărăţia lui. Să lucreze pentru taică-său în garaj, să petreacă pe plajă sau să conducă până în oraş din când în când, ca să mai iasă din cotidian… N-aveau să se schimbe prea multe pentru Boyce.

— Salut, Wynn!

Mi-a strâns mâna şi ne-am aplecat unul spre altul până când ni s-au atins umerii, un salut ritualic şi o amintire a zilei în care ne bătuserăm măr, după care deveniserăm prieteni. Încă mai aveam o cicatrice pe obraz, în locul unde mă lovise pumnul lui, iar el una în colţul ochiului, unde îl nimerisem eu.

— Am terminat, frate!

A ridicat cutia spre cer, de parcă ar fi fost un supravieţuitor al unei mari bătălii şi i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu pentru cine ştie ce miracol. Apoi a coborât-o şi a luat o înghiţitură zdravănă.

— Suntem *liberi!* Să i-o trag şcolii! Să i-o trag lui Ingram! Să i-o trag peştelui ăluia!

Câţiva spectatori au pufnit în râs, băieţi mai mici, care mai aveau un an sau doi. Unul dintre ei a repetat, *să i-o trag peştelui ăluia*, apoi a râs răutăcios. Am încercat să nu-mi imaginez un posibil desen graffiti cu scena asta.

Boyce a privit de-a lungul plajei.

— Şi să le-o trag curvelor, frate! a adăugat, mai încet.

Ştiam unde şi asupra cui se oprise privirea lui. El era unul dintre puţinii oameni care ştiau ce se petrecuse cu adevărat între Landon Maxfield şi Melody Dover.

Timpul poate vindeca rănile cu o repeziciune selectivă. Acum doi ani, simţeam înţepătura dureroasă a umilinţei de fiecare dată când îi auzeam numele sau mă uitam la ea. Nu am iertat-o. Şi, cu siguranţă nu am uitat, dar, când Clark Richards a părăsit-o de tot, acum nouă luni, cu o noapte înainte de a pleca la facultate, nu îmi mai păsa de ea nici cât de un rahat în ploaie.

— Rahat, mi-a reiterat Boyce ultimul gând, blestemându-şi

nisipul de sub picioare, suficient de tare cât să-l aud doar eu. Pearl şi Melody vin spre noi.

Pearl Frank încă era demonul personal al lui Boyce.

Am dat o dată din cap, recunoscător pentru atenţionare.

— Bună, Landon.

Vocea dulce-tărăgănată a lui Melody şi unghiile ei zgâriindu-mi uşor braţul gol m-au făcut să tresar. Oare cum putuseră acele două lucruri să mi se pară vreodată atât de minunate?

Uitându-mă spre ea cu coada ochiului, am dat pe gât jumătate din bere, apoi i-am răspuns:

— Domnişoară Dover.

A râs şi mi-a pus o mână mică, moale pe antebraţ, ca şi cum cuvintele mele ar fi fost rostite cu timiditate, nu cu dispreţ. Ca şi cum m-ar fi încurajat să continui. Oare uitase ce însemna să continue cu mine? M-am uitat în ochii ei de un verde pal, iar ea m-a privit înapoi printre genele dese, retrăgându-şi încet mâna.

Cuprinzându-se cu braţele, deşi afară era cald, poziţia în care stătea invita o examinare mai atentă. Purta o pereche de bikini negri şi un şal transparent pe post de rochie. Părul ei blond ieşea cu imperfecţiuni calculate din împletitura pe care o purtase la festivitatea de absolvire. Cerceii rotunzi din urechi şi brăţara de aur de pe încheietura mâinii străluceau cu mici mesaje de diamant, spunându-mi cât de diferiţi eram.

Nu că aş fi avut nevoie de acele indicii. Acum doi ani, îmi livrase personal acest mesaj, limpede ca lumina zilei. Învăţasem pe pielea mea.

— Dăm o petrecere spontană de absolvire la piscina lui Pearl, într-o jumătate de oră, a spus Melody, după ce ele două schimbaseră câteva priviri. Ai ei au plecat în Italia imediat după festivitate, deci nu vor sta pe capul nostru. Dacă vreţi să veniţi, ar fi super. PK şi Joey aduc vodca. Aduceţi şi voi ce vreţi.

Melody s-a apropiat de mine suficient cât să-i pot simţi căldura pielii perfecte şi parfumul încă familiar. Un miros picant şi floral, artificial. De data asta, mi-a mângâiat pieptul gol, atingând cu vârful degetelor inelul din sfârc.

— O petrecere la piscină? Am gesticulat cu cutia. Fetelor,

în caz că nu aţi observat, suntem p*e plajă.* Foc în aer liber, o bere în mână… Ce să facem la o *piscină?*

— E o petrecere *privată.* Doar câţiva invitaţi.

Şi-a încreţit nasul spre nişte tipi mai mici care trăgeau vânturi periculos de aproape de foc, unde susţineau o dezbatere demonstrativă ca să afle dacă *gazele* erau tot *gaze.* Probabilitatea ca vreunui nebun să-i ia fundul foc era foarte mare.

— Doar absolvenţii.

Pearl a privit spre boboci, sorbind din pahar şi clătinând din cap, cu o umbră de zâmbet pe faţă. Boyce a ridicat o sprânceană, mutându-şi ochii de la ea la mine, dându-mi de înţeles că această răsturnare de situaţie îl făcea mai mult decât fericit. Am ridicat din umeri*. De ce nu?*

— Bine, i-a răspuns Boyce lui Pearl. Venim imediat. Să nu începeţi fără noi.

Melody şi-a dat ochii peste cap, dar Boyce nu a observat şi, chiar dacă ar fi observat, nu i-ar fi păsat. Nu avea ochi decât pentru Pearl, bietul idiot!

***

Rulota pe care Boyce o împărţea cu taică-său părea să se sprijine pe garaj. Vagonul corodat arăta de parcă ar fi fost pe cale să se prăbuşească beat şi nu îşi mai putea menţine singur poziţia verticală. Două din cele trei ferestre ale dormitorului lui Boyce se deschideau la numai câţiva centimetri distanţă de peretele din cărămidă al garajului, deci ideea că rulota avea nevoie de sprijinul acelei construcţii era plauzibilă.

Când am intrat, am cotit imediat la dreapta încercând să-l evităm pe domnul Wynn, instalat în faţa televizorului cu ecran plat care ocupa cea mai mare parte din peretele „camerei de zi”. În mod previzibil, nu se prezentase la festivitatea de absolvire a fiului său. Tatăl lui Boyce: mangă seara, mahmur dimineaţa, treaz şi răutăcios toată ziua, apoi de la capăt. Te puteai baza oricând pe el.

— Ce faceţi, puţoilor, acasă, în timpul meciului? ne-a strigat, fără să se dezlipească de scaunul lui jerpelit, în care şi

dormea, de cele mai multe ori. Boyce îmi mărturisise ca nu o dată se luptase cu impulsul de a-i da foc.

Însă acum, de cele mai multe ori, ameninţările lui Bud Wynn rămâneau doar la stadiul de vorbe. În urmă cu un an, Boyce ripostase în timpul unei bătăi şi, de atunci, taică-său lătra fără să mai muşte. La optsprezece ani împliniţi, Boyce ar fi putut probabil să-l omoare şi asta o ştiau amândoi. Asta dusese la un armistiţiu incomod, pe care nu puteam să-l înţeleg.

După ce am împachetat destule droguri pentru o infracţiune minoră, dar nu pentru una deosebit de gravă, ne-am urcat din nou în Trans Am-ul celui mai bun prieten al meu şi ne-am îndreptat spre conacul familiei Frank, aflat în cealaltă parte a oraşului.

— Mi-o pun, frate! m-a anunţat Boyce, apăsând butoanele casetofonului de parcă ar fi programat o rachetă.

— Adică?

— În seara asta. Eu. Pearl. Ne-o punem. Unde *a pune* este echivalent cu coapsele ei desfăcute şi eu între ele.

Când nu i-am răspuns, m-a privit cu coada ochiului.

— Ce-i?

Mi-am muşcat inelul din buză, urând că trebuia să-i spun ceea ce trebuia să-i spun. Urând faptul că aş fi preferat să nu i-o spun, mai ales celui mai bun prieten al meu.

— Doar… să fii sigur că e ceea ce ea… ştii tu…

— Landon, drace, omule!

Şi-a scos şapca de baseball, clătinând din cap, apoi şi-a pus-o la loc cu cozorocul la spate. A pufnit, fără să-şi îndepărteze privirea de la drum.

— Nu *mă cunoşti*? Nu că aş avea prea multe… scrupule, a rânjit. Dar vreau să spun, am înţeles. Te-am înţeles. M-am *prins. Nu ş*tiu prin ce-ai trecut şi sunt sigur că nici nu vreau să ştiu. Dar, dacă şi când am să ajung în pat cu micuţa, inteligenta, superioara…

S-a oprit, incapabil să-i dea lui Pearl un apelativ care nu o reprezenta.

— O să mă implore s-o facem, altfel nu mă ating de ea. *Bine?*

S-a strâmbat la mine şi eu, mulţumit, am dat o dată din

cap.

Dacă m-ar fi întrebat, nu i-aş fi spus prin ce trecusem. Dar nu o făcuse niciodată.

Mintea mi-a zburat la Melody. Dacă m-ar implora acum, aş face-o?

Răspunsul a venit ca o şoaptă decisivă. *Nu.*

— Hei, Wynn? Pe mine lasă-mă înapoi, pe plajă.

A dat muzica mai încet.

— Nu vrei să mergi?

Am oftat, clătinând din cap.

— Sigur, frate. Oricum, cine are nevoie de o piscină când avem tot oceanul?

— Nu-ţi cer să renunţi la ultima ta şansă de tăvăleală cu Pearl.

Colţurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet şi a ridicat o sprânceană.

— Ah, dar nu renunţ. Dacă părinţii ei au plecat astăzi din oraş, vor lipsi *cel puţin* o săptămână.

— Băi, tocmai am absolvit, iar ea pleacă la facultate peste două luni. Ai avut *trei ani* la dispoziţie…

— Niciodată să nu spui niciodată, Maxfield. Asta-i mişto când eşti un nemernic încăpăţânat. Nu renunţ *niciodată.*

Am râs amândoi, iar el a întors maşina într-o porţiune mai lată de şosea, a dat muzica mai tare şi s-a îndreptat spre plajă.

LUCAS

Liniştea nu este niciodată lipsită de orice zgomot. E ceva legat de urechea umană, care încearcă mereu să audă ceva. Chiar şi atunci când nu e nimic, tot simţi o frecvenţă, un bâzâit. Ca un satelit, căutând semne de viaţă acolo unde nu există niciunul.

Vocea tatii a dispărut. *Ai grijă de mama ta.* Vocea mamei a dispărut. *Landon!* Suspinele mele sufocate, aspre şi zgomotoase au dispărut. Am inspirat adânc. Apoi am expirat tot aerul, tremurând. Am înghiţit. Am inspirat din nou. Am auzit fiecare dintre aceste acţiuni în interiorul minţii mele.

Apoi am auzit un mieunat. Francis a sărit pe pat, venind ţintă spre mine. Mi-a înghiontit bicepsul cu creştetul capului şi mi-am lăsat mâinile să cadă de unde îmi strânseseră părţile laterale ale feţei. Mi-am odihnit antebraţele pe genunchi, apăsându-mi coatele pe coapse. M-a împuns din nou, mai tare, ca şi cum ar fi încercat să mă lovească, aşa că m-am ridicat în şezut.

Desculţ. Blugi tociţi. Bustul gol. Pat.

Jacqueline.

M-am întors, dar plecase. Patul meu arăta ca o mare de pături, cearşafuri şi perne care ţinuse piept unei furtuni. Unei furtuni excepţionale. Şi apoi ea îmi destăinuise ceea ce făcuse. Durerea mi-a străpuns centrul pieptului şi am închis ochii, apăsând-o cu degetele. Nu voiam să mă mai întorc acolo.

Vrei să plec?

Am deschis rapid ochii. O, Doamne! îi spusesem că da.

Mi-am ridicat şi mi-am găsit tricoul pe podea, întors pe dos. Îndreptându-l şi îmbrăcându-mă cu el, m-am aplecat după şosete şi cizme, apoi mi le-am tras în picioare. Mi-am luat jacheta de pe spătarului unui scaun din bucătărie şi cheile de pe dulap.

Puteam să îndrept situaţia. *Trebuia* să o îndrept.

Mi-am luat jacheta pe umeri, am ieşit pe uşă şi am coborât scările. De data asta, nu avea să fie la fel de uşor să pătrund în căminul ei, pentru că mai rămăseseră doar câţiva studenţi. Aproape toţi părăsiseră campusul imediat după examenele finale. Aveam s-o sun când ajungeam acolo. Trebuia să o conving să mă lase înăuntru. Să îmi cer scuze. Să o implor, dacă era nevoie, în genunchi.

Mă rugam să răspundă. Dacă nu, aveam să mă culc în spatele camionetei ei.

Eram gata să încalec pe motocicletă când am auzit paşi bubuind pe alee. Jacqueline, alergând spre mine, dar nu m-a văzut. Se uita la scările spre apartamentul meu. Cu numele ei pe buze, am plecat să o întâmpin, apoi a căzut la pământ şi l-am văzut Buck, strângându-i părul în pumn. Ah, *drace*, nu!

S-a trântit deasupra ei, dar ea s-a răsucit pe o parte, dezechilibrându-l. A fugit, iar el a urmărit-o.

L-am apucat exact când se întindea din nou după ea, l-am

aruncat şi m-am aşezat între ei. M-am uitat la Jacqueline şi i-am văzut pieptul plin de sânge. Un cerc mare, întunecat, răsărit ca dintr-o gaură de glonţ, fatal. *Nu, nu, nu!* Dar se târa în mâini, îndepărtându-se de noi, cu ochii măriţi. Dacă ar fi fost împuşcată sau înjunghiată acolo, n-ar fi putut să se mişte.

Când Buck s-a ridicat, am văzut că avea sânge sub nas. *Ea îl făcuse să sângereze.*

Eu aveam să-i fac mai mult.

Ochii aproape mi se obişnuiseră cu întunericul, dar familia Heller avea lumini exterioare cu senzori de mişcare, iar altercaţia noastră tocmai declanşase una. S-a aprins; un reflector difuz pentru mica noastră scenă de luptă.

Privirea lui întunecată era limpede şi concentrată, nici urmă de alcool în mişcările lui. A încercat să-mi dea ocol, de parcă l-aş mai fi lăsat vreodată să se apropie de ea. M-am deplasat odată cu el, faţă în faţă, atent în permanenţă la Jacqueline şi la locul exact în care se afla. O simţeam ca pe o extensie a corpului meu. Carne din carnea mea. Sânge din sângele meu.

— O să-ţi sparg buza aia, emo-boy! mi-a spus. Nu sunt pilit de data asta. Sunt treaz de-a binelea şi o să te stâlcesc în bătaie, înainte să i-o trag curviştinei tale în nouăzeci de feluri. Din nou.

Cuvintele slabe din partea unui om slab. Habar n-avea că era deja mort.

— Greşeşti, *Buck.*

M-am dezbrăcat de haină şi mi-am ridicat mânecile tricoului, iar el a dat primul pumn. I l-am parat. A repetat mişcarea, pentru că idiotul nu se învăţa minte, şi am parat din nou. Plonjând spre mine, a încercat una din mişcările lui previzibile de luptă corp la corp.

Pumn în rinichi. Palmă grea peste ureche.

S-a clătinat, arătând cu degetul spre Jacqueline.

— Căţea! Te crezi prea bună pentru mine, dar nu eşti decât *o ştoarfă.*

Calmul meu atârna de un fir de păr. El ar fi vrut să mi-l pierd, pentru că oamenii nu mai sunt conştienţi de faptele lor atunci când dau frâu liber mâniei. Fac greşeli stupide, fatale, pe care nu intenţionau să le facă. Trebuia să-mi înfrânez mânia

până când aveam să-l dezorientez şi să-l pun la pământ.

Când a încercat iarăşi să mă apuce, i-am prins braţul şi i l-am răsucit, cu scopul de a i-l disloca din umăr. S-a întors odată cu el şi nu am reuşit chiar să i-l smulg din încheietură, dar l-am nimerit cu primul pumn în faţă, zdrobindu-i satisfăcător falca. Imediat ce şi-a îndreptat capul, a primit încă unul, în gură. A clipit, holbându-se la mine, căutând o zonă expusă. N-avea nicio şansă.

Înfuriat, a răcnit suficient de tare pentru a trezi tot cartierul şi s-a repezit la mine. Prăbuşindu-ne pe asfalt, a reuşit să-mi dea doi pumni buni înainte să mă rotesc, să-l apuc şi să folosesc propria lui mişcare pentru a-l arunca drept în cap. E uimitor cât de mulţi tipi sunt mult prea concentraţi pe pumni ca să se aştepte la aşa ceva.

N-am pierdut timpul admirându-mi capodopera. În timp ce el scutura din cap, încercând să şi-l limpezească după aterizarea pe creştetul ţestei, i-am pus piedică, din păcate, pe iarbă, nu pe ciment, apoi l-am pocnit. M-am gândit la teroarea din ochii lui Jacqueline. La părul ei prins în pumnul lui. La numele meu, *London*, ultimul cuvânt pe care îl rostise mama.

Poc!

I-am mai dat un pumn. Unul după altul. Şi n-aveam de gând să mă opresc.

Ceva m-a tras în sus, ridicându-mă de pe el. Nu. *NU!* M-am zbătut să mă eliberez şi mai aveam puţin până să reuşesc atunci când am început să disting cuvinte.

— Opreşte-te. Ea e în siguranţă. E în siguranţă, fiule.

Charles. Am încetat să mă mai zbat, iar el şi-a slăbit strânsoarea de pe braţele mele, dar le-a păstrat în jurul meu, susţinându-mă când am început să tremur. Buck nu se mişca.

M-am întors s-o caut pe Jacqueline, dar ştiam exact unde era. Charles mi-a dat drumul şi m-am împleticit spre ea, căzând în genunchi lângă ea, tremurând din tot corpul. Avea ochii încă măriţi şi chipul frumos plin de vânătăi, buzele şi obrajii stropiţi cu sânge.

I-am atins cu palma obrazul ce-şi pierdea rapid culoarea. A tresărit şi mi-am tras mâna. Îi era frică de mine. De ceea ce tocmai se întâmplase, *din nou.* Nu fusesem în stare să o apăr.

Apoi s-a ridicat în genunchi.

— Te rog, atinge-mă. Am nevoie să mă atingi.

Am luat-o în braţe, cu grijă, lăsându-mă pe spate şi trăgând-o în poala mea, înconjurând-o cu braţele. Puloverul i se lipise de piept.

— Sângele lui? am vrut să ştiu. Din nasul lui?

A încuviinţat din cap, lipindu-se de pieptul meu şi privindu-se cu dezgust.

Era o luptătoare, acoperită cu sângele duşmanului. Voiam să mă bat cu pumnii în piept de mândrie şi la fel ar fi trebuit să simtă şi ea.

— Bravo! Doamne, eşti pur şi simplu uluitoare!

A tras de pulover, panicată.

— Vreau să-l dau jos. *Vreau să-l dau jos.*

— Da. Acuşi, i-am promis, mângâindu-i faţa, evitând vânătăile.

Cu inima încă bubuind sub urechea ei, am implorat-o să mă ierte că o alungasem. Abia puteam să mă aud vorbind. Dacă nu voia să mă ierte niciodată, nu puteam să o condamn.

— Îmi pare rău că am căutat despre ea, mi-a răspuns. N-am ştiut…

— Ssst, iubito… nu acum. Lasă-mă doar să te ţin în braţe.

A tremurat. Haina mea zăcea aruncată pe iarbă. Am învelit-o cu ea şi am ţinut-o strâns, lăsându-mi corpul să se calmeze.

A sosit poliţia şi o ambulanţă. L-au urcat pe Buck în spate, pe o targă, ceea ce însemna că nu era mort. Charles ne-a chemat să dăm o declaraţie ofiţerului cu care vorbise şi m-am ridicat uşor, trăgând-o şi pe Jacqueline în picioare. Mergeam amândoi cu greu, sprijinindu-ne unul de altul.

Cindy, Carlie şi Caleb se înghesuiseră la colţul casei, cu haine şi pături peste pijamale. Vecinii ieşiseră în curţile lor sau se uitau de la ferestrele împodobite cu brăduţi de Crăciun aprinşi. Lumini vesele de sărbătoare străluceau laolaltă cu farurile maşinilor şi girofarul ambulanţei.

Charles relatase poliţiei că Jacqueline avea un ordin de restricţie împotriva lui Buck şi m-a prezentat fără ezitare ca fiind iubitul ei. Susţinându-i toate afirmaţiile, inclusiv observaţia cu

privire la iubit, Jacqueline şi-a lăsat capul pe pieptul meu, mi-a ţinut braţele acolo unde erau, în jurul diafragmei, apoi şi-a dat declaraţia. Cum Buck a împins-o în camionetă şi a închis uşa în urma lor. Cum a folosit mişcările pe care le învăţase la cursul de autoapărare pentru a scăpa din maşină.

Braţele mi s-au strâns în jurul ei şi mi s-a făcut rău. Nu am putut să mai ascult detaliile. Voiam să-l trag pe Buck jos de pe targă şi să termin treaba.

Când poliţia şi paramedicii au plecat, am fost înconjuraţi de familia Heller. Ne-au oferit ceşti cu ceai, mâncare… dar i-am asigurat că aveam de toate şi că aveam să am mare grijă de ea. Charles şi Cindy m-au îmbrăţişat fără reţineri, cu tot cu Jacqueline, poate pentru că nu o lăsam să se îndepărteze de mine mai mult de câţiva centimetri.

Când am deschis uşa apartamentului, Francis a ieşit, oprindu-se pe verandă.

— Mulţumesc, i-am murmurat, mângâindu-l o dată înainte să coboare treptele şi să-şi reia patrulatul nocturn.

În baie, am examinat faţa lui Jacqueline, m-am uitat în ochii ei şi am întrebat-o dacă o lovise. Abia puteam să pronunţ cuvintele. A clătinat din cap şi mi-a explicat că doar o smucise foarte tare.

— Mă doare mai tare locul cu care l-am lovit eu.

Şi-a masat fruntea cu degetele.

— Sunt atât de mândru de tine! Vreau să-mi povesteşti totul, când o să poţi… şi când o să suport eu să aud. Sunt încă mult prea furios în clipa asta.

Fusesem de faţă când dăduse declaraţia, dar nu fusesem în stare să ascult detaliile. Labele lui pe corpul ei. Durerea pe care i-o provocase.

Am dezbrăcat-o uşor, cu grijă, o altfel de atenţie faţă de cea pe care i-o acordasem cu câteva ore în urmă. Am pus puloverul şi sutienul ei împreună cu tricoul meu direct la gunoi, apoi am condus-o către duşul fierbinte. Ar fi putut foarte bine să facă şi singură aceste lucruri, dar părea să înţeleagă că simţeam nevoia să le fac eu pentru ea. Am săpunit şi sărutat fiecare vânătaie şi julitură. Uram că fusese rănită. M-am sprijinit cu mâinile de faianţă şi am stat cu ochii închişi cât timp ea a făcut acelaşi lucru pentru mine.

Muşchii braţelor o dureau, aşa că am înfăşurat-o într-un prosop de baie şi am aşezat-o pe marginea căzii, l-am uscat părul, desfăcând cu degetele şuviţele încurcate şi absorbind apa cu un prosop. Mi-a spus că ultima dată când cineva îi uscase părul fusese atunci când îşi rupsese mâna, în clasa a şasea, căzând dintr-un copac. Mi-a zâmbit, iar eu am râs, două lucruri minunat de nepotrivite pentru seara asta.

— Cred că erau la mijloc un băiat şi o provocare, a spus.

Norocos băiat!

Dar nu la fel de norocos ca mine.

M-am lăsat pe vine în faţa ei şi am rugat-o să rămână cu mine, cel puţin în noaptea asta. Mi-a atins faţa, privindu-mă în ochi. Ai ei erau îngrijoraţi şi plini de compasiune. Ştia ce i se întâmplase mamei, dar trebuia să-i mărturisesc şi ceea ce nu ştia. Nu mai puteam să îi ascund nimic. Era necesar să ştie totul.

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata, înainte de a pleca, a fost: *„Tu eşti bărbatul casei cât timp eu sunt plecat. Ai grijă de mama ta”.*

Am înghiţit, de fapt, am încercat să înghit. Gâtul mă durea, luptându-se cu lacrimile ce nu voiau să rămână îndiguite. Le-am simţit ridicându-se când ale ei s-au revărsat, curgându-i în jos, pe obraji.

— N-am apărat-o. N-am putut s-o salvez.

M-a tras mai aproape şi m-a ţinut în braţe, iar eu am cedat, cu capul îngropat lângă inima ei.

Câteva minute mai târziu, mi-a spus:

— O să rămân aici în noaptea asta. Vrei să faci şi tu ceva pentru mine?

Am inspirat adânc. Îmi era imposibil să-i refuz ceva.

— Da. Orice ai nevoie.

— Vii cu mine la concertul lui Harrison, mâine seară? E favoritul meu dintre elevii de a opta şi i-am promis că mă duc.

I-am acceptat cererea, prea obosit să mă întreb ce-i trecuse prin cap, pentru că, acum, o cunoşteam destul de bine cât să mă uit în ochii ei şi să-mi dau seama când pune ceva la cale. Dar nu-mi păsa. Făceam orice îmi cerea.

***

Trecuse foarte mult timp de când nu mai intrasem într-un amfiteatru de şcoală generală.

Copiii din orchestră erau, mai mult sau mai puţin, de mărimea lui Caleb, deşi el ar fi fost printre cei mai mici. Băieţii erau amuzant de nesuferiţi, plimbându-şi cu aroganţă smochingurile negre, aplecându-se peste spătarele scaunelor din amfiteatru pentru a flirta cu fetele, toate îmbrăcate la fel, în rochii purpurii până la podea.

— Domnişoară Wallace! a strigat un puşti în smoching din grup, fluturându-şi nerăbdător mâna, până când m-a observat.

Ochii negri i s-au mărit. Jacqueline i-a răspuns la salut, dar el părea distrus să o vadă pe iubirea vieţii lui stând lângă un bărbat. Nici nu prea puteam să-l condamn.

— Înţeleg că el e cel îndrăgostit de tine, am spus, muşcându-mi buza, încercând să-mi păstrez o mutră serioasă.

Dacă lui Jacqueline îi plăcea acest copil, nu voiam să-l umilesc râzând de reacţia lui posomorâtă la aflarea veştii că domnişoara Wallace era ocupată. Şi avea să fie din nou, peste câteva ore, dacă eu aveam vreun cuvânt de spus în privinţa asta.

— Ce? *Toţi* sunt îndrăgostiţi de mine. Sunt o studentă sexy, ai uitat? a râs ea.

M-am apropiat şi i-am şoptit la ureche cât de sexy era, apoi am rugat-o să rămână din nou cu mine, la noapte.

— Mă temeam că n-o s-o mai spui, mi-a răspuns.

Prostuţa!

Harrison a fost un copil curajos, dăruindu-i fetei mele o duzină de trandafiri, după concert. Era foarte ruşinat, roşind în ton cu florile pe care i le înmâna, dar i-am admirat galanteria, chiar şi în faţa fricii.

Ea i-a mulţumit, ridicând buchetul la nas şi inspirând fericită.

Ea spus că o făcuse mândră în seara asta, iar el s-a îndreptat, umflându-şi pieptul ca un peşte-balon.

— Totul vi se datorează dumneavoastră, totuşi, i-a spus zâmbind, făcând să înflorească un zâmbet şi pe faţa ei.

— Tu ai făcut toată munca şi ai pus-o în practică.

Făcusem şi eu declaraţii similare studenţilor recunoscători,

care crezuseră că promovaseră examenul la economie numai datorită mie.

— Ai cântat frumos, omule. Mi-ar fi plăcut să cânt şi eu la un instrument, am adăugat.

Băiatul m-a măsurat cu privirea, iar eu m-am străduit să-mi înfrânez impulsul copilăresc de a-i spune că nu-şi dorea cu adevărat aşa ceva.

— Mersi, mi-a răspuns, cu o privire iscoditoare. A durut ăla? De pe buza ta?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea mult. Totuşi, am spus câteva cuvinte de duh formate din patru litere.

— Marfă! a zâmbit.

Jacqueline ştia să îşi aleagă favoriţii. La fel şi eu.

***

Am încărcat camioneta cu tot ce lua acasă în vacanţa de iarnă, iar ea a predat cheia camerei. Îşi petrecea cu mine ultima noapte în oraş.

— Nu vreau să merg acasă. Dar, dacă nu mă duc, vor veni după mine.

Îmbrăcată cu un tricou de-al meu, se spăla pe dinţi în faţa chiuvetei din baie. Şi-a clătit gura şi m-a privit în oglindă.

— Chestia de ieri a fost picătura care a umplut paharul pentru mama. N-a fost aşa de supărată nici când am căzut din *copac.*

Braţele mi-au alunecat în jurul ei.

— O să fiu aici, aşteptându-te. Îţi promit. Dacă vrei, poţi să te întorci mai devreme şi să stai aici, cu mine, până se deschide căminul. Dar du-te, dă-i o şansă.

S-a uitat direct la mine, prin oglindă, izbucnind în lacrimi, ştiind ce încercam să fac, oricât de subtil aş fi fost.

— Şi tu ai să-i dai o şansă tatălui tău?

Bine jucat, Jacqueline.

Am zâmbit trist, privind lung reflexia ochilor ei.

— Da. Am să-i dau.

A oftat, bosumflată.

— Acum, că m-ai forţat prin intimidare să te părăsesc, pot să am o despărţire cum trebuie?

Am arcuit o sprânceană, mutându-mi mâinile spre marginea tricoului şi mormăind:

— La dracu’, da!

M-am privit în oglindă, ridicându-i tricoul şi scoţându-i-l pe cap, acoperindu-i cu palmele sânii minunaţi, mângâindu-i sfârcurile cu degetele mari. O mână mi-a alunecat în jos, pe abdomen, strecurându-se sub mătasea chiloţilor ei. Când am mângâiat-o, gura i s-a deschis şi capul i-a căzut pe umărul meu, dar ochii i-au rămas deschişi. *Atât de frumoasă.* Adoram să-i urmăresc reacţiile la atingerea mea. Nu mă puteam sătura.

Şi-a întins o mână în spatele şoldurilor, strângându-şi degetele în jurul meu. Am mârâit, împingându-mă în palma ei şi apăsându-i trupul pe al meu. Cu ochii închişi, m-am aplecat să o sărut pe gât, inhalându-i aroma.

— Deci, eşti gata să mergem în pat?

— În pat, pe canapea, pe masa din bucătărie, oriunde îţi trece prin cap, mi-a răspuns, iar eu am gemut.

Când mi-am recăpătat destul echilibru cât să-i deschid, ochii mei aveau culoarea gri-albăstrui a unui cer furtunos, contrastând cu azuriul văratic din privirea ei. Oglinda din baie devenise cel mai sexy videoclip interactiv.

— Bine, atunci, am spus, pătrunzând-o cu degetele. Să începem chiar aici, iubito.

— Mmm… a gemut, lăsându-şi pleoapele să cadă.

***

Stătea în braţele mele, amândoi întinşi în pat, epuizaţi. Chiuveta din baie, da. Scaunul de la birou, da. Canapea, de două ori da. M-am gândit că, peste câteva ore, aveam să mă trezesc lângă ea şi am decis că mai avea de primit încă un cadou de rămas-bun.

Încă trează, ochii i s-au fixat într-ai mei. *Hmm.*

— Ce părere ai despre Harrison? m-a întrebat.

— Pare un băiat bun.

— Este.

Privirea i-a urmat degetele mângâindu-mă sub maxilar.

Am tras-o mai aproape şi am întrebat-o care-i treaba.

— Mă părăseşti pentru Harrison, Jacqueline?

M-am aşteptat să-şi dea ochii peste cap şi să râdă, dar, în loc de asta, m-a privit ferm.

— Dacă Harrison ar fi fost în noaptea aceea în parcare, în locul tău, crezi că el n-ar fi vrut să mă ajute?

În parcare. Cu Buck.

— Dacă cineva i-ar fi spus să aibă grijă de mine, a insistat, crezi că l-ar învinui cineva vreodată dacă n-ar fi fost în stare să împiedice ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia?

Plămânii mi s-au comprimat.

— Înţeleg ce încerci să spui…

N-avea să mă lase în pace cu una cu două, chiar dacă tremura în braţele mele.

— Nu, Lucas. Auzi, dar nu înţelegi. În niciun caz tatăl tău nu s-a aşteptat la aşa ceva de la tine. În niciun caz nu-şi mai aduce aminte să-ţi fi spus aşa ceva. El se învinuieşte pe el, iar tu te învinuieşti pe tine.

Avea ochii plini de lacrimi, dar nu şi-i mişca dintr-ai mei.

M-am agăţat de ea, de parcă m-aş fi sufocat căzând de pe faţa pământului, fără gravitate, fără oxigen.

— N-o să uit niciodată cum a ţipat în noaptea aceea. Cum aş putea să nu mă învinuiesc?

Ochii mei s-au umplut de lacrimi, iar ai ei le-au vărsat.

Mâna ei dreaptă era încă pe faţa mea. Prinsă între noi, cea stângă a strâns-o pe a mea, oferindu-mi un punct de sprijin. Cu lacrimile curgându-i pe pernă, m-a făcut să realizez cât de copil fusesem. Nu-l întrebasem niciodată pe tata dacă mă învinovăţea; presupusesem că da. Dar Jacqueline avea dreptate în privinţa lui: rămăsese blocat într-un doliu infinit, învinovăţindu-se chiar dacă nimeni altcineva n-o făcea. Iar eu îi urmasem exemplul.

— Ce mi-ai spus tu, de atâtea ori? *Nu a fost vina ta,* a continuat.

Mi-a spus că trebuia să stau de vorbă cu cineva care să mă ajute să mă iert. Eu nu voiam să vorbesc decât cu ea, dar nu puteam să-i cer aşa ceva. Cindy îmi sugerase de o sută de ori să

consult un terapeut, jurându-mi că pe ea o ajutase să depăşească pierderea celei mai bune prietene a ei, dar devenisem adeptul insistenţei că eram bine.

Sunt bine. N-am nimic.

Dar nu eram bine. Eram oricum, numai bine nu. Noaptea aceea mă sfărâmase. Mă baricadasem înăuntru, încercând să nu mă distrug mai tare, însă niciun fel de apărare n-avea cum să mă protejeze de atât de multă durere. Tot eram la fel de vulnerabil ca oricine altcineva, inclusiv ca fata din braţele mele. Dar puteam spera. Şi puteam iubi. Şi, poate, mă puteam vindeca.

Capitolul 26
LANDON

De mult timp, nu-mi mai fusese frică de nimic.

Eram speriat de moarte, dar n-aveam de gând s-o arăt. Nu era nimic. Absolut *nimic.*

— Eşti gata, Landon? m-a întrebat Heller, iar eu am dat din cap.

Toate lucrurile mele erau îngrămădite în spatele maşinii lui. Cum nu aveam decât o geantă şi un rucsac, cele mai multe dintre hainele mele fuseseră aşezate în saci mari de plastic negru, ca nişte gunoaie ce erau. Făcusem rost de nişte cutii goale de la Momeală & Unelte de pescuit pentru cărţile şi caietele mele. Duhneau a peşte. Ceea ce însemna ca, până să ne îndepărtăm cinci kilometri de coasta asta nenorocită, interiorul camionetei lui Heller şi tot ce se afla în el avea să miroasă a peşte.

Merita. Pagubă-n ciuperci! Nu voiam să mă mai întorc în viaţa mea.

Ţinând în mână cana lui ciobită cu *Pescarii o fac doar cu cârligu', guta şi plumbu',* tata stătea cu picioarele depărtate pe veranda din faţa casei, bătută de vreme, cu scândurile deformate şi slăbite. Aici, o construcţie din lemn putea să supravieţuiască doar printr-un miracol şi totuşi acest loc dăinuise, cumva, timp de zeci de ani, sfidând vântul, ploaia, furtunile tropicale şi neînduplecata apă sărată, care invadase tot oraşul, zi şi noapte, cu mirosul ei sălciu.

Copil fiind, pe vremea când aici fusese casa bunicului, iubisem vizitele anuale din timpul verii pe care tata le urâse, dar mama insista mereu să le facem.

— E tatăl tău, îi spunea. E *bunicul* lui Landon. Ray, familia e importantă.

Acum, tata rămânea, iar eu plecam.

În interiorul casei dărăpănate de pe plajă, valuri din golf se auzeau în orice moment al zilei şi al nopţii. Când eram mic, timpul petrecut aici era ca şi cum aş fi locuit, pentru o săptămână, într-o casă în copac sau într-un cort amenajat în curtea din spate, îi lipsea majoritatea confortului de acasă, dar, totodată, era atât de diferită de viaţa mea de zi cu zi, încât părea incredibilă şi nepământeană. Pe scurt, ca pe-o insulă pustie.

După o zi de explorat coasta şi de prăjit la soare, întindeam unul dintre prosoapele pe care mama le cumpăra întotdeauna înainte de vacanţă şi le lăsa la bunicul. Cele moi, de baie, erau destul de lungi pentru a-mi adăposti tot corpul mic, de copil, şi destul de late pentru a-mi permite să depozitez şi să sortez toate scoicile adunate în timpul zilelor lungi, fierbinţi, de pe o plajă care nu semăna deloc cu coasta albă pe care şi-o imaginau, din ce le povestisem, prietenii mei din Alexandria.

Privind îndelung la vasta întindere de cer întunecat şi la miile de stele sclipind şi dispărând, ca şi cum ar fi comunicat între ele, visam la cine aveam să fiu când creşteam. Îmi plăcea să desenez, dar mă pricepeam şi la matematică. Eram atât de bun, încât asta mi-ar fi pus eticheta de tocilar, dacă nu m-aş fi descurcat atât de bine pe gheaţă. Puteam să devin artist, om de ştiinţă, jucător de hochei profesionist. Înconjurat de acea aparentă infinitate de cer, nisip şi ocean, credeam că alegerile mele erau ca un câmp deschis.

Ce idiot naiv am fost!

Acum, acele prosoape de baie erau la fel ca toate celelalte lucruri de aici. Uzate. Ponosite. Atât de aproape inutile pe cât poate fi un lucru, fără a fi complet inutil.

Tata arăta mai bătrân decât era. Nici nu împlinise cincizeci de ani. Era un pic mai tânăr decât Heller, dar arăta cu mai bine de zece ani mai în vârstă.

Efectul soarelui şi al apei sărate.

Efectul de nemernic tăcut şi insensibil.

Prea mult, *Landon. Prea mult.*

Bine.

Efectul durerii.

M-a urmărit încărcându-mi boarfele în maşina celui mai bun prieten al său, de parcă ar fi fost normal pentru un tată să transfere altcuiva obligaţiile părinteşti, cum ar fi cele din ziua în care unicul lui fiu pleacă de acasă la facultate. Dar el deja făcea asta de ceva timp. Fusese decizia mea să dau greş, să mă târăsc sau să lupt cu ghearele şi dinţii contra impulsului de a-mi lua zilele, încă de la treisprezece ani. Cinci ani de trai de pe o zi pe alta. De ales dacă să mă ridic din pat sau nu. Dacă să mă duc la şcoală sau nu. Dacă să dau doi bani pe ceva ori pe cineva sau nu.

Heller îmi oferise o şansă de scăpare şi nici în ruptul capului n-aveam să îmi cer scuze pentru că o acceptasem.

— Îmbrăţişează-ţi tatăl de la revedere, Landon, mi-a murmurat Heller, închizând uşa portbagajului.

— Dar el nu vrea… noi nu…

— Încearcă. Crede-mă.

Am pufnit un oftat, apoi m-am întors şi am mers până la treptele din fată.

— Pa, tată, i-am spus ascultător, pentru că o făceam de dragul lui Heller şi atât.

El a pus paharul pe balustradă. Avea mâinile libere.

Îl lăsam cu tăcerea şi singurătatea lui şi, dintr-odată, m-am întrebat cât de diferit ar fi fost acest moment dacă ar fi trăit mama. Ea ar fi plâns, cu braţele în jurul gâtului meu, iar eu m-aş fi aplecat ca să o îmbrăţişez şi să o sărut de la revedere. Mi-ar fi spus că e mândră de mine şi m-ar fi pus să-i promit că o sun, că mă întorc repede acasă, că îi povestesc totul. Eu aş fi plâns, ţinând-o în braţe.

De dragul singurei femei pe care amândoi am iubit-o vreodată am întins braţele în jurul tatii, iar el, fără un cuvânt, le-a pus pe ale lui în jurul meu.

Priveam în oglinda retrovizoare, urmărind cum oraşul se face tot mai mic. *Obiectele din oglindă sunt mai aproape decât par. În* ciuda unei curiozităţi stânjenitoare, nu m-am uitat înapoi să mă conving dacă era adevărat. Oraşul ăla de rahat şi anii pe

care i-am trăit în el aveau să se facă nevăzuţi în cinci minute şi să mi se şteargă din minte imediat ce-i puteam uita.

— Dă unde vrei la radio, mi-a spus Heller, iar eu m-am uitat imediat în faţă. Cât timp nu pui prostia aia urlătoare cu care Cole îşi abuzează urechile. Nu suport poluarea aia fonică pe care el o numeşte muzică.

Băiatul lui cel mai mare avea acum cincisprezece ani. Ori de câte ori eram împreună, îmi copia stilul vestimentar, genul de muzică pe care îl preferam şi imita orice spuneam sau făceam, ceea ce, recunosc, nu era întotdeauna o idee bună. Atitudinea lui în viaţă părea să fie: dacă ceva îi enerva pe părinţii lui, el era întotdeauna pentru.

Am clipit, de parcă aş fi fost surprins.

— Ce, fără formaţii de genul Bullet for My Valentine sau Slipknot?

Heller s-a încruntat agitat, iar eu am râs, convins că nu credea şi nu-i păsa dacă erau nume de trupe reale sau nu. A fost singurul răspuns pe care l-am primit în plus faţă de obişnuitul său suspin stoic. Mi-am conectat iPod-ul şi l-am setat pe o listă de melodii întocmită de mine aseară şi intitulată *du-te dracului şi la revedere.*

Piesele erau mult mai puţin violente decât le indica titlul, din respect pentru partenerul meu de drum. Împărtăşeam atitudinea lui Cole în ceea ce îl privea pe tatăl meu, nu pe al lui.

Nu îi văzusem prea des pe copiii lui Heller, dar asta era pe cale să se schimbe, din moment ce aveam să trăiesc în ograda lor. La propriu. Noua mea acasă avea să fie camera de deasupra garajului lor, care fusese spaţiu de depozitare pentru cărţi şi decoraţiuni de Crăciun, aparate de fitness şi mobilier vechi. Îmi aminteam vag despre ea. Când fusesem în vizită la familia Heller, dormisem în camera lui Cole pe o saltea pneumatică. Eschivându-se de fiecare dată în ultimul moment, tata mă urcase în autobuz cu rucsacul în spate şi instrucţiuni stricte să nu fac vreo prostie cât timp stăteam acolo.

Nu mai eram un copil, iar asta nu mai era o vizită de o săptămână. Eram un student care avea nevoie de o locuinţă timp de patru ani. Un adult cu vârstă legală care nu-şi permitea să plătească pentru o cameră de cămin sau un apartament, pe lângă taxa de şcolarizare. Heller mi-a spus că aveam să-i plătesc

chirie, dar nu era prea mult. Recunoşteam o pomană când o vedeam, dar, pentru prima dată în jalnica mea viaţă o apucam cu ambele mâini, ca pe un colac de salvare.

LUCAS

— Conduc eu primele două ore, iar tu poţi să le iei pe ultimele. Zâmbindu-mi de pe scaunul şoferului, Jacqueline şi-a pus la ochi ochelarii de soare fumurii.

— Dar să nu aţipeşti, că e posibil să ajungem până aproape de El Paso. Am nevoie să te uiţi pe hartă.

În timp ce ieşea cu spatele de pe alee, le-am făcut din mână lui Carlie şi Charles, punându-mi şi eu ochelarii de soare.

— Aia e o cu totul altă autostradă, am râs. Nu eşti *atât* de nepricepută.

A oftat, clătinând din cap.

— Serios. Nu ispiti soarta. O să-ţi pară rău. Am putea să ne rătăcim şi să conducem în derivă toată vacanţa de primăvară.

Dacă luam în considerare faptul că Jacqueline venea cu mine acasă, pe coastă, să conducem fără ţintă o săptămână întreagă nu suna aşa de rău. Am clătinat din cap.

— Cred că trebuia să îţi iau cadou de ziua ta un GPS nou.

A strâmbat din nas.

— Asta sună a cadou util.

— A, da, am uitat, noi nu ne facem cadouri utile.

Îmi povestise ca părinţii ei mereu îşi făcuseră unul altuia (şi ei) cadouri supărător de pragmatice, dar că, în ultimul an, decăzuseră şi mai mult: îşi cumpăraseră singuri cadourile.

— Mama şi-a cumpărat un nou aparat de gimnastică, iar tata şi-a luat un *grătar,* mi-a spus când am vorbit, în seara de Crăciun. E un grătar mare, cu arzătoare laterale şi sertare încălzite şi, *cui îi pasă,* pentru că, *la naiba,* să-ţi cumperi *singur* cadoul de Crăciun?

Nu i-am spus că mie mi se părea o idee foarte bună. Dacă pentru ea cadourile utile ieşeau din discuţie, înseamnă că îmi era sortit să am o viaţă întreagă de inutilitate. *Aşa să fie!*

Amândoi ne-am serbat zilele de naştere în ultimele două luni. Darul meu de la ea: o zi la volanul unui Porsche 911. Grozav

de inutil. Heller şi Joseph au fost groaznic de *geloşi.* I-am trimis o poză lui Boyce şi el mi-a trimis mesaj înapoi: *Ducă-se dracului legea prieteniei. Îţi fur gagica. Te-am avertizat!*

De ziua lui Jacqueline, am ales una dintre picturile în acuarelă ale mamei, un orizont ploios la Paris, din teancurile ascunse în mansarda tatii, când am fost acasă, în vacanţa de iarnă. L-am montat şi l-am înrămat pentru ea. Când l-a desfăcut, a amuţit, râuri de lacrimi curgându-i pe obraji. Am fost convins că abilitatea mea de a oferi cadouri tocmai se spulberase şi că n-ar mai trebui să mi se permită să aleg vreun alt cadou pentru cineva.

Apoi s-a aruncat în braţele mele şi, o oră mai târziu, mi-am împletit degetele în părul ei şi am sărutat-o.

— Stai, am spus. Următoarea mea zi de naştere e peste unsprezece luni. Cum de s-a întâmplat asta?

***

Contemplam faptul că mai aveam doar cincisprezece minute până să ajungem pe coastă, în timp ce Jacqueline dormea ghemuită pe scaunul din dreapta. Îmi duceam iubita *acasă,* unde avea să-l cunoască pe tatăl meu cel necomunicativ şi pe cel mai bun prieten al meu, un tip vulgar, cu studii medii. Şi, o, *drace!* Trebuia să dormim în cămară? *Rahat.* Ar fi trebuit să rezervăm o cameră la hotel.

— Mmm… s-a trezit întâi uşor, a căscat, şi-a desfăcut picioarele, a întins mâinile, apoi, dintr-odată s-a dezmeticit, clipind.

— Am ajuns?

Am clătinat din cap.

— Aproape.

Era coadă la feribot. Bun venit în vacanţa de primăvară pe o plajă ieftină. Unde tocmai mi-am adus în vizită iubita de trei luni. O senzaţie de greutate mi s-a strecurat în stomac, de parcă aş fi înghiţit o bară de fier. Dacă nu s-ar fi trezit când a făcut-o, probabil aş fi făcut stânga împrejur înainte să ne îmbarcăm. Un tip într-o vestă portocalie ne-a dirijat spre latura stângă a feribotului, am trecut rampa şi ne-am urcat. La debarcare, pe

partea cealaltă, eram la cinci minute de casă, poate zece, din cauza traficului turistic crescut, care pompa bani în această comunitate, după lunile de iarnă aproape inactive.

Eu nu vedeam nimic deosebit sau extraordinar la locul ăsta, dar Jacqueline stătea dreaptă, cu ochii mari, absorbind tot peisajul: clădirile acoperite cu picturi murale în culori calde, magazinele cu suveniruri şi restaurantele pentru turişti, străzile asfaltate ce se îmbinau cu spaţiul verde fără borduri, apa şi bărcile vizibile dincolo de case.

— Palmieri! a zâmbit. Sunt atât de simpatici!

Am ridicat o sprânceană la ea.

— Adică, faţă de cum arată cei din să zicem, Los Angeles… acolo sunt înalţi şi subţiri. Ăştia par să ştie că aici nu sunt clădiri înalte sau dealuri care să le facă concurentă. Sunt…

— Piperniciţi?

A râs.

— *Simpatici*.

După câteva viraje din reflex, am parcat pe aleea pietruită din faţa casei bunicului, acum a tatii. Înghiţind cu greu, m-am întors spre Jacqueline.

— Nu ştiu cum o să se poarte cu tine… vreau să spun, că nu o să fie nepoliticos sau ceva de genul ăsta. Mereu a fost amabil cu clienţii şi sunt sigur ca mai rău de atât…

— Lucas, mi-a luat mâna într-a ei şi mi-a strâns-o. O să fie bine. Nu mă aştept la îmbrăţişări şi o petrecere de bun venit. E un tip tăcut, ca tine. Îl înţeleg.

M-am încruntat. *Ca mine?*

Mi-a sărutat dosul palmei, chicotind, ca şi cum ar fi putut să-mi citească gândurile. Şi, probabil, chiar putea.

I-am dus mâna stângă la ceafă, trăgând-o mai aproape, aplecându-ne deasupra consolei. Împletindu-mi degetele în părul ei, am sărutat-o şi groaza din minte mi s-a calmat. Era aici cu mine pentru că voia să fie. Discutaserăm despre tata; era pregătită. Datorită şedinţelor săptămânale de terapie, acum înţelegeam modul în care făcuse el faţă durerii, chiar dacă nu fusese ideal pentru niciunul dintre noi.

Poate că tata n-avea să întindă covorul roşu, dar avea să fie civilizat. Poate că Boyce avea să se poarte ca un măgar, dar

ea avea să-l îndrăgească oricum. Şi patul din cămară nu era mai mic decât cel din camera ei de cămin, care era unul dintre locurile mele preferate.

— Mulţumesc, i-am spus.

Cu frunţile lipite una de alta, i-am privit degetele mâinii libere trasându-mi modelele tatuate pe braţ. A înclinat capul şi m-a sărutat din nou, jucându-se cu limba pe inel. Adora să se joace cu el când ne sărutam şi n-a fost deloc fericită când i-am spus că trebuia să-l scot când începeam să mă prezint la interviuri pentru slujbe.

— Cu plăcere, mi-a suflat pe buze.

Privirile ni s-au întâlnit şi am întins mâna să-i mângâi obrazul. *Te iubesc*, i-am spus în gând. Eram pregătit să-i spun cu voce tare, dar nu prea ştiam cum. Nu mai spusesem asta niciunei fete. Nu mai simţisem asta niciodată, nu cu adevărat. Nu aşa. Acum, mi se părea prostesc faptul că mă crezusem îndrăgostit de Melody Dover. Ceea ce simţisem pentru ea fusese real, dar fusese ca şi cum aş fi stat pe prima treaptă a unei scări, comparativ cu a sta la jumătatea distanţei dintre pământ şi vârf.

Când am bătut la uşă, tata a deschis-o cu o încercare de zâmbet, cea mai apropiată pe care am văzut-o pe faţa lui de ani de zile.

— Fiule, mi-a spus, luându-mi o valiză din mână. Intraţi.

Toate ferestrele erau deschise şi toată casa era saturată cu mirosul sărat al Golfului, care se întindea pe nisip, dincolo de uşa din spate. Tata dăduse pereţii şi lemnul cu un strat proaspăt de vopsea ivorie şi renunţase la covoarele învechite pentru a da la iveală podelele din lemn uzat care, într-un fel, arătau de o sută de ori mai bine. Una dintre picturile mamei atârna deasupra canapelei. Am încremenit cu ochii la ea, în timp ce tata a spus:

— Tu trebuie să fii Jacqueline.

Ea încă mă ţinea de mână.

— Da. Mă bucur să vă cunosc, domnule Maxfield.

Cu mare efort, mi-am dezlipit privirea de tablou ca să-l urmăresc pe tata strângându-i mâna iubitei mele şi aproape zâmbind din nou.

— Te rog să-mi spui Ray. Mă bucur că ai venit cu Landon, ăăă… Lucas.

Asta era o premieră.

A ridicat ambele bagaje şi s-a îndreptat… spre camera lui? Jacqueline l-a urmat, examinând mobilierul sărac, dar curat la fel cum examinase oraşul când trecuserăm prin el: cercetând fiecare detaliu, fără să-i scape nimic. Am intrat în camera lui tata, dar nu mai era camera lui. Patul bunicului era aşezat la perete, încadrat de noptiera lui şi de o lampă nouă. Vizavi, era comoda. Salteaua avea aşternuturi noi, iar pereţii erau văruiţi într-un albastru pal. Un alt tablou de-al mamei atârna deasupra patului şi o oglindă suspendată de o frânghie deasupra comodei.

Tata a lăsat bagajele pe podea, lângă pat.

— M-am gândit că voi doi veţi avea nevoie de un loc al vostru… atunci când veniţi în vizită. M-am mutat în camera bunicului tău, acum câteva săptămâni. Acum, pot să arunc o privire spre golf, dimineaţa, să-mi dau seama dacă ziua va fi prielnică pentru navigat.

— E o cameră foarte frumoasă, i-a răspuns Jacqueline, privind pe fereastră la pâlcul de palmieri pitici din faţa casei.

În depărtare, se putea zări şi plaja.

— Îmi place. Aceasta este una dintre picturile soţiei tale, nu-i aşa?

S-a apropiat să o studieze, iar eu am continuat să mă holbez la taică-meu.

— Da, i-a răspuns.

Întorcându-se spre mine, a continuat:

— După ce te-ai uitat prin lucrurile ei în vacanţa de Crăciun, am hotărât că s-ar fi întristat să ştie că tablourile ei stau în pod, acoperite, în loc să fie aşezate undeva, la vedere.

Tata a strâns din buze.

— Ei bine, vă las să vă odihniţi după călătorie. Presupun că aveţi planuri în seara asta?

Am clătinat din cap.

— În seara asta nu. Mâine o să ne întâlnim cu Boyce.

A dat aprobator din cap.

— Mă duc să văd ce am pentru cină, dacă vreţi să mâncaţi aici. Câteva kilograme de biban roşu, prins ieri. Am putea găti ceva din el.

— Da. Sigur. Sună bine.

A dat încă o dată din cap şi a închis uşa aproape complet în urma lui.

M-am prăbuşit pe pat.

— Drace! Noi n-am vorbit niciodată despre mama… propoziţii care să înceapă cu ea a*r fi fost.*

Jacqueline stătea întinsă pe burtă şi eu pe o parte, cu faţa la ea, descriindu-i modele invizibile cu degetul pe spate.

În timpul cinei, toţi trei am vorbit despre absolvirea mea şi despre proiectul de cercetare cu Dr. Aziz, care îmi schimbase complet modul de a privi ceea ce învăţasem în ultimii patru ani, proiectându-mă într-o direcţie neaşteptată.

Mama ta ar fi fost mândră, mi-a spus el, iar Jacqueline m-a apucat de mână pe sub masa recent lustruită, pentru că ştia impactul acestor cuvinte.

Acum, stăteam întinşi în pat, în camera pe care o ocupaseră părinţii mei ori de câte ori vizitaseră acest loc, în primii mei treisprezece ani de viaţă. Tata era în camera bunicului, pe care o văruise în verde ca spuma mării. Înăuntru atârna un alt set de tablouri ale mamei.

Cămara adăpostea din nou mâncare şi teancuri ordonate de cutii pline cu documente vechi. Găurile din perete fuseseră astupate şi acoperite cu vopsea. Lampa cu trei becuri fusese înlocuită cu o aplică normală de plafon. Când tata m-a trimis după o căpăţână de usturoi, am râs, stând în acel colţişor confortabil. Acolo mă simţeam în siguranţă şi, brusc, am realizat că locul ăsta îmi inspirase mereu acest sentiment. Cumva, în timp ce toate celelalte aspecte se duseseră la vale, ăsta fusese singurul lucru bun.

— Mersi că m-ai adus aici, mi-a spus Jacqueline, întorcându-şi faţa spre mine, în întuneric, ochii ei reflectând lumina difuză a lunii ce pătrundea prin fereastră.

Sunetul valurilor zdrobindu-se de nisip pătrundea în cameră ca ritmul domol al unor bătăi de inimă.

— Mersi că ai venit cu mine.

S-a cuibărit lângă mine.

— Nu ai de gând să-mi spui unde aplici pentru slujbe, nu-i aşa?

— Nu. Iar tu ştii foarte bine de ce.

— Pentru că vrei să mă transfer la cel mai bun conservator la care pot să intru, fără să ţin cont de unde vei fi tu, mi-a recitat, tonul ei fiind un simbol sonor al ochilor daţi peste cap. Dar… nu pot să trăiesc cu gândul că peste şase luni… cinci luni… am putea ajunge la capetele opuse ale ţării.

Nici nu-mi trecea prin cap să pun distanţă între noi în următorii doi ani, dar nu voiam să-i divulg planul meu până când nu eram sigur că se putea realiza. Se baza prea mult pe noroc şi nu voiam s-o dezamăgesc. I-am trasat linia părului de la tâmpla până la marginea maxilarului, apoi i-am acoperit obrazul cu palma.

— N-ai să mă pierzi. Dar n-am să-ţi fac acelaşi lucru pe care ţi l-a făcut el. Ai vise şi vreau să ţi le urmezi. Am *nevoie* să ştiu că ţi le urmezi. Pentru că…

Am inspirat adânc.

— Te iubesc, Jacqueline Wallace.

A înghiţit cu greu, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— *Şi eu* te iubesc, Landon Lucas Maxfield.

Inima mi s-a umplut de bucurie şi m-am aplecat deasupra ei, sărutând-o, iubind-o, posedând-o. În cuvintele ei formale am auzit ecoul viitorului meu, un viitor de care eram atât de sigur, încât nici cea mai mare distanţă nu m-ar fi intimidat: *te iau pe tine, Landon Lucas Maxfield…*

Norocul putea fi câştigat sau făurit. Putea fi descoperit. Putea fi redobândit. La urma urmei, eu o găsisem pe fata asta. Îmi găsisem viitorul. Îmi găsisem iertarea. Mama ar fi fost fericită pentru mine. Pentru prima dată după foarte mult timp, nu mă simţeam vinovat.

Epilog

Jacqueline a primit invitaţii să se transfere la trei din cele cinci conservatoare la care aplicase, dar, când a sosit scrisoarea de acceptare de la Oberlin, celelalte nu au mai contat. La zece secunde după ce îşi deschisese e-mailul, a sărit ca din puşcă de pe canapeaua mea, trimiţându-l pe Francis direct sub pat. Asigurându-mă că era un chiţăit de *fericire extremă* şi nu unul de *am-văzut-un-păianjen-mare-cât-palma-mea,* am deschis braţele

şi a sărit în ele.

— Felicitări, iubito, i-am şoptit pe buze, plăcându-mi la nebunie cât de extaziată era.

I-a trimis mesaj lui Erin. Şi-a sunat părinţii. I-a trimis un e-mail dirijorului orchestrei din liceul ei.

Apoi a calculat cât de departe aveam să fim unul de altul dacă ea se muta şi eu rămâneam aici. Două societăţi de inginerie din oraş încercau să mă convingă să lucrez pentru ele, iar eu mă gândeam serios dacă să accept sau nu. Reuşisem să obţin un al doilea interviu pentru o poziţie nemaipomenită la o companie specializată în robotică, un post de design atât de tare, încât nu mi l-aş fi putut imagina acum patru ani, când încercam din răsputeri să intru la facultate.

Am invitat-o în oraş pentru a sărbători şi am refuzat discuţiile despre kilometrii, orele şi anii ce ne aşteptau.

— Nu astăzi, i-am repetat, până când s-a conformat.

Dacă trebuia să trăim despărţiţi timp de doi ani, asta aveam să facem. Dar admiterea lui Jacqueline la Oberlin îmi oferise un nou obiectiv.

Acum câteva luni, în decembrie, cinasem cu Joseph, Elliott şi sora mai mică a lui Elliott, Reni, care venise în vizită de la Cleveland, unde era studentă în anul trei la medicină, la Case Western, încercările lor transparente de a se juca de-a peţitorii nu avuseseră succes, dar ne cuplaseră într-un alt mod. Fascinată de detaliile proiectului de cercetare din care aveam să fac parte pentru următoarele cinci luni, Reni îmi povestise despre unul dintre mentorii ei, al cărui domeniu de cercetare era bioingineria.

Când i-am trimis un e mail în care o întrebam despre posibile locuri de muncă, ea i-a dat CV-ul meu acelui profesor. El era unul din cei trei fondatori ai unei mici companii de bioinginerie din Cleveland. Unul dintre ceilalţi doi îl cunoştea pe Dr. Aziz şi îi văzuse numele pe lista mea de referinţe. O săptămână mai târziu, am primit un telefon şi o cerere de aplicare.

Norocul îmi ridicase mingea la fileu. Restul depindea numai de mine.

— De ce nu vrei să-mi spui măcar unde te duci pentru interviul ăsta?

De patruzeci şi cinci de minute Jacqueline încerca să-mi smulgă indicii în timpul pauzelor de publicitate ale serialului cu zombi la care ne uitam.

— Nu ar trebui să ne spunem totul unul altuia?

Vocea ei mieroasă şi expresia pornită pe descoperit secrete, adică ochii mari, albaştri, privind fix într-ai mei, aproape că m-au făcut să cedez. Era foarte pricepută la asta.

— Bună încercare, i-am zâmbit, iar ea s-a strâmbat.

— Simplu: o s-o întreb pe Cindy.

— Tocmai de asta nu i-am spus nici ei.

Auzind asta, a bătut din picior, ceea ce m-a făcut să râd, până când m-a împins în colţul canapelei şi mi-a spus:

— Îmi place când râzi. Eşti atât de drăgălaş!

Şi-a pus braţele în jurul gâtului meu şi m-a prins de păr, trăgându-mă spre ea pentru un sărut.

Am scuturat din cap, trasându-i buzele cu limba, înainte de a mă avânta înăuntru. Aşezându-mă mai comod pentru a o săruta nebuneşte, i-am şoptit:

— Cu linguşeala asta n-ai să obţii nimic… dar, te rog, te r*og* continuă să încerci.

***

Petrecerea mea de absolvire a fost un grătar organizat în curtea lui Heller. După opt ani de stat acasă, tata şi-a luat trei zile libere pentru a participa la ceremonie. Apariţia lui a reprezentat şi o dovadă de încredere în cei mai buni prieteni ai lui. Privindu-i pe toţi trei împreună, speram ca weekendul ăsta să însemne începutul unui nou obicei pentru el.

Încă nu destăinuisem nimănui planurile mele de viitor, deşi Charles, Cindy şi tata ştiau despre ofertele pe care le aveam şi, azi-dimineaţă, la micul dejun, schimbaseră priviri cu subînţeles când le mărturisisem că luasem o decizie. Totuşi, trebuia să spun altcuiva, înainte de a-i pune la curent cu hotărârea mea finală, iar acea persoană stătea în bucătăria mea, împachetând resturile de friptură şi punându-le în frigider.

— Am acceptat o slujbă, vineri, i-am spus, iar ea abia mi-a răspuns.

Mă întrebam oare ce-i trece prin cap când s-a uitat în sfârşit în sus, nemaiputând rearanja micile recipiente. Fata mea curajoasă abia îşi putea stăpâni lacrimile.

Am condus-o la canapea şi am tras-o în braţele mele.

— E o companie mică. Nu are mai mult de zece angajaţi, momentan. Fondatorii ei sunt cercetători în cardiologie şi caută metode neinvazive de reprezentare a activităţii electrocardiografice, pentru a ajuta la diagnosticarea şi tratamentul bolilor de inimă. De asemenea, vor să conceapă dispozitive invazive mai bune şi au nevoie de cineva care să aibă cunoştinţe de bază despre materiale moi durabile.

Cuta dintre sprâncenele ei mi-a dat de înţeles că o pierdusem. Aşa că i-am spus salariul, care avea să fie suplimentat cu opţiuni pe acţiuni.

— Dacă societatea merge bine, şi *va merge*, şi angajaţilor le merge bine, încep pe patru iulie.

S-a uitat la mine, încercând să zâmbească, fără să mă păcălească nicio secundă. Ştiam la ce se gândeşte: două mii de kilometri distantă.

Am inspirat adânc.

— Deci, singura mea problemă este asta: să stau în Oberlin şi să fac naveta la Cleveland sau să stau la Cleveland şi să fac naveta la tine?

Am privit-o schimbându-şi expresia, pe măsură ce realiza ceea ce tocmai spusesem. Ochii i s-au mărit şi i s-au umplut de lacrimi. Gura i s-a deschis şi a bâlbâit ceva ce suna a *„Ce?”*

— Oh, nu ţi-am spus partea asta? Compania e în Cleveland. La o jumătate de oră distanţă de Oberlin.

Aveam să stăm despărţiţi timp de şase săptămâni, de când mă mutam eu în Ohio şi până venea ea, dar mi-am alungat din minte gândul ăsta când a venit în braţele mele. Astăzi eu eram sărbătoritul, aşa că am dus-o în camera mea, să-i arăt toate modurile în care voiam să sărbătoresc.

Cele şase săptămâni de despărţire fuseseră un chin.

Imediat după aterizare, eram gata să sparg un geam cu pumnul ca să ies din avion, să traversez aeroportul şi să ajung la camioneta lui Jacqueline.

După prânzul cu părinţii ei, plecam amândoi cu maşina

într-o călătorie de două zile înapoi, spre Ohio. Plănuiam să petrecem noaptea lângă Kentucky, să conducem aproape toată ziua de mâine şi să întâlnim camionul pentru mutat în faţa căminului ei, mâine-seară.

Ca de obicei, când am văzut-o, toţi şi toate au dispărut. A sărit din camionetă şi m-a întâmpinat în faţa ei, într-o rochie albă şi pe deasupra cu un mic pulover transparent, cu mâneci scurte, descheiat. Geanta mea a lovit asfaltul şi am îmbrăţişat-o strâns.

— Ţi-a fost dor de mine? am întrebat-o, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Cu o mână la baza coloanei sale, am apăsat-o mai aproape, cât timp cealaltă i-a alunecat sub pulover, întâlnindu-i pielea goală.

Rochiţa ei era cu spatele gol. O, *Doamne*, avea să fie o zi lungă. Nici nu era ora prânzului şi deja îmi imaginam cum închid şi încui uşa camerei noastre de hotel, în seara asta.

— Sărută-mă şi ai să afli cât de mult.

S-a ridicat pe vârfuri, în ochi citindu-i-se obrăznicie pură, în timp ce degetele mele i se plimbau pe umeri.

Împingând-o cu spatele spre partea pasagerului şi apăsând-o pe uşa camionetei, voiam să-i dezleg acele şireturi mici, de la ceafă, iar ea o ştia.

Ceea ce nu ştia: Îi pregătisem propria mea tortură.

Eliminând acel ultim centimetru, i-am prins gura cu a mea. I-am trasat conturul buzelor cu vârful limbii şi abia am pătruns înăuntru cât timp ne-am sărutat.

— Mmm… a gemut, repezindu-se cu limba afară să-mi guste buza de sus, înainte să-mi sugă limba în gura ei.

Am aprofundat sărutul puţin câte puţin şi limbile ni s-au împletit, apoi, dintr-odată, s-a retras. Picioarele i s-au întors pe asfalt, iar mâinile i s-au prins de bicepşii mei, sub mânecile tricoului. M-a privit lung, cu ochii măriţi.

— Lucas.

— Hmm?

S-a uitat spre gura mea.

— Ţi-ai…? ăla e…?

— Îţi place? am întrebat, iar ea s-a cutremurat vizibil, din cap până-n picioare. Ştiam că-ţi lipseşte inelul din buză. M-am

gândit că o să-ţi trebuiască altceva cu care să te joci când ne sărutăm.

Încuviinţând din cap, a spus:

— Lasă-mă să văd.

Ascultător, am deschis gura, iar ea s-a uitat înăuntru, la bila mică din mijlocul limbii mele.

— O… O, Dumnezeule…

Şi-a lins buza dulce de jos, mutându-şi privirea în ochii mei.

— E adevărat, ce se spune despre ea?

Am ridicat un colţ al gurii şi am arcuit o sprânceană.

— Presupun că vom afla în seara asta, nu-i aşa?

Am sărutat-o din nou, cufundându-mi complet limba în gura ei. A suspinat, o răsuflare prelungă, nerăbdătoare. Am întrerupt sărutul, mi-am înfăşurat mâna pe ceafa ei şi i-am şoptit la ureche.

— Deci, ia spune-mi, cât timp durează *faza băiatul rău*? Pentru că încerc din răsputeri s-o prelungesc.

A inspirat profund, ascunzându-şi faţa în umărul meu.

— O, Doamne! Nu pot să cred că ştii despre asta.

I-am ridicat bărbia. Avea obrajii roz.

— Cum mă descurc, Jacqueline? Îţi îndeplinesc toate fanteziile de *băiat rău* sau e ceva ce mi-a scăpat? Poate că am un loc de muncă stabil şi sunt îndrăgostit nebuneşte de iubita mea…

Am sărutat-o aşa cum stătea, agăţată de mine.

— Dar am o imaginaţie *păcătoasă.*

*****

Cândva, exista un moment care separa *înainte* de *după.* Pe de o parte era tot ceea ce fusese bun şi frumos, un vis de neatins în momentele de veghe. Acolo erau blocate amintirile cu mama, iar eu mă străduiam să le uit, pentru că nu făceau decât să mă rănească şi să mă condamne. La polul opus era lupta. Suferinţa. Perioada mea de *după* era realitatea dură şi nu aveam altceva de făcut decât să-i supravieţuiesc.

Apoi a venit Jacqueline. Această iubire. Această vindecare.

Această nouă realitate, în care înainte şi după un mai sunt despărţite de un abis solitar. În care fiecare moment este o amintire tangibilă şi o promisiune a ceea ce va urma. E un înainte şi un după. E un *acum* ce trebuie trăit, iar eu le voi savura pe fiecare, începând din clipa asta, alături de fata din braţele mele.

Sfârşit